
PREMIERA ROMANCE
LUNGUL DRUM SPRE MÂINE
NORA ROBERTS

O seară liniștită de vară într-un mall din Portland, Maine. Simone, Mi și Tish, trei prietene, se decid să meargă la cinema – ca o încercare de a alina inima frântă a lui Simone. Reed Quartermai, un tânăr student, flirtează cu o fată în pauza de masă. Mame și copii fac împreună cumpărături. Asta... înainte de sosirea celor trei atacatori cu arme automate care declanșează haosul.

Trei ani mai târziu, supraviețuitorii încearcă să treacă peste urmările coșmarului pe care l-au trăit. Reed a decis să devină polițist, iar Simone ajunge o artistă cunoscută, care onorează victimele atacului prin sculpturile ei. Cei doi sunt aduși împreună de niște legături surprinzătoare, dar povestea de dragoste care se naște între ei are de înfruntat umbrele trecutului.

Căci, deși cei trei ucigași sunt morți, creierul din spatele planului criminal, încă nedescoperit, este furios și jură răzbunare – iar țintele sunt supraviețuitorii.

Acum Reed și Simone trebuie să îl găsească pe criminal cât mai curând, căci numele lor sunt pe listă – iar drumul spre o nouă zi devine dintr-odată foarte lung.

◆

„Ultimul roman al Norei Roberts se ridică la nivelul standardelor cu care și-a obișnuit fanii – suspans de calitate, o poveste de dragoste incitantă și o explorare profundă a legăturilor puternice de familie și de prietenie care se pot crea între femei."
Booklist

◆

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989
www.litera.ro

Lira

eBook disponibil

Shelter in Place
Nora Roberts
Copyright © 2018 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate



Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Lungul drum spre mâine
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Lungul drum spre mâine / Nora Roberts;
trad.: Diana Țuțuianu - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3009-4

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS
Lungul drum spre mâine

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

LITERA®
2018

În amintirea bunicii mele cu părul roșu aprins

Partea întâi

Pierderea inocenței

Nici un fel de sentiment de vinovăție nu poate compensa pierderea liniștii depline a minții care caracterizează inocența și virtutea; și nici nu poate sta în balanță cu răul, oroarea, depresia pe care, la rândul ei, vinovăția ni le strecoară în suflet.

HENRY FIELDING

capitolul 1

Era vineri, 22 iulie 2005, când Simone Knox comandă o Fanta mare – de portocale – la pachet cu niște bombonele gumate și o cutie de pop-corn. Această alegere, de fapt cea obișnuită când se ducea să vadă un film, îi schimbă și, foarte posibil, chiar îi salvă viața. Și cu toate astea, nu avea să mai bea vreodată Fanta.

Dar în acest moment nu voia altceva decât să se așeze confortabil în fotoliul din cinematograf împreună cu prietenele ei cele mai bune, *best friends for-EVER*, cum ar veni, și să se piardă în întuneric.

Căci viața ei, în momentul de față și cu siguranță pentru tot restul verii – și poate pentru totdeauna, era de cel mai mare rahat posibil.

Băiatul pe care îl iubea, băiatul cu care se întâlnise în ultimele șapte luni, două săptămâni și patru zile – cu el și cu nimeni altcineva –, băiatul pe care și-l închipuia alături de ea în ultimul an de liceu ce urma – mână în mână și inimă lângă inimă – o părăsise.

Printr-un SMS:

am terminat-o cu tine k tb să fiu cu cineva care vrea să fie cu mine în toate sensurile și asta nu ești tu deci asta a fost hai pa

Sigur nu vorbea serios, nu avea cum, astfel că încercase să îl sune – doar că el nu-i răspunsese. Așa că se umilise și îi trimisese trei SMS-uri.

Pe urmă intrase pe pagina lui de MySpace. Umilință era un cuvânt prea slab ca să descrie ce suferise.

Am schimbat modelul mai vechi și DEFECT cu unul nou și foarte tare.

Adio, Simone!
Bună, Tiffany!
Am scăpat de-o RATATĂ și acum sunt gata să petrec toată vara și ultimul an de liceu cu cea mai tare tipă din promoția 2006.

Postarea aceasta – cu poze – primise deja comentarii. Și chiar dacă era destul de deșteaptă să-și dea seama că el îi pusese pe prietenii lui să spună chestii nasoale despre ea, asta nu o făcea deloc să simtă mai puțin înțepăturile din inimă sau să scape de rușine.

Așa că jelise zile întregi. Se bucurase de sprijinul necondiționat și indignarea justificată a celor două prietene apropiate. Se făcuse foc și pară când soră-sa mai mică făcuse mișto de ea, se târâse la slujba de vară pe care o avea și la orele de tenis de la club pe care maică-sa insista să le facă.

Un SMS de la bunică-sa o făcuse să bufnească în plâns. Căci indiferent dacă CiCi era în Tibet să mediteze cu Dalai Lama, în Londra la un concert Rolling Stones sau în studioul ei de pe Tranquility Island, pictând, mereu găsea o cale prin care să afle tot ce mișca.

Știu că acum suferi și că durerea îți este cât se poate de reală, așa că te îmbrățișez, comoara mea. Dar stai să treacă numai câteva săptămâni și îți vei da seama că nu a fost decât un dobitoc și-atât. Dă-l dracului și namaste.

Ei nu i se părea că Trent era un dobitoc (deși și Tish și Mi fuseseră de acord cu CiCi). Poate că se descotorosise de ea ca de o măsea stricată, și încă și mai urât – numai fiindcă nu era dispusă să o facă cu el. Pur și simplu nu era gata să o facă. Și în plus, Tish o făcuse cu fostul ei prieten – după balul bobocilor – și pe urmă încă de două ori, și tot o părăsise.

Cel mai rău era că încă îl iubea pe Trent și în inima ei disperată de șaisprezece ani știa că nu va mai iubi

niciodată pe nimeni, chiar pe nimeni. Chiar dacă îşi făcuse bucăţele mici paginile din jurnal unde îşi exersase semnăturile viitoare – Doamna Trent Woolworth, Simone Knox-Woolworth, S.K. Woolworth – şi pe urmă le dăduse foc împreună cu toate fotografiile pe care le avea cu el la grătarul de pe terasă în cadrul unei ceremonii feministe cu prietenele ei, tot îl iubea.

Dar, după cum îi repetase Mi, trebuia să trăiască, chiar dacă o parte din ea îşi dorea să moară, aşa că îşi lăsase prietenele să o târască la film.

Se săturase să stea îmbufnată în camera ei şi nici nu avea chef să colinde prin mall cu maică-sa şi cu soră-sa cea mică, aşa că varianta cu filmul fusese câştigătoare. Şi la fel şi Mi, căci era rândul ei să aleagă, aşa că Simone trebuia să îndure un film SF numit *The Island* pe care Mi era înnebunită să îl vadă.

Pe Tish nu o deranjase alegerea. Ca viitoare actriţă, avea senzaţia că orice film sau piesă la care mergea era o datorie şi un fel de pregătire pentru cariera ei. Plus că Ewan MacGregor era în top cinci actori mişto preferaţi.

– Hai să ocupăm locuri. Vreau unele ca lumea.

Mi, delicată, fără forme, cu ochi negri, dramatici, şi părul negru tuns scurt, îşi luă pop-cornul – fără aromă artificială de unt – băutura şi bomboneleele ei favorite M&M cu alune.

Împlinise şaptesprezece ani în mai, ieşea rar cu băieţi căci în momentul de faţă prefera mai degrabă să înveţe şi nu era socotită chiar o tocilară numai datorită însuşirilor remarcabile de gimnastă şi locului solid pe care îl ocupa cu mândrie în echipa majoretelor.

Din nefericire, cea a cărei căpitan era una, Tiffany Bryce, amatoare de prietenii altora şi mare panaramă.

– Trebuie să mă duc la baie, spuse Tish şi îşi puse snack-urile – pop-corn cu dublă aromă artificială de unt şi bomboneleJunior Mints – în braţele prietenelor ei. Vă găsesc eu.

– Să nu pierzi vremea cu părul şi cu machiajul, o avertiză Mi. Oricum nu o să le vadă nimeni după ce începe filmul.

Şi oricum era deja perfectă, se gândi Simone în timp ce bălăngănea cutia cu pop-corn a lui Tish în drum spre una dintre sălile din DownEast Mall Cineplex.

Tish avea părul lung, castaniu şi mătăsos – cu şuviţe aurii făcute la coafor, fiindcă maică-sa rămăsese undeva în anii cincizeci sau ceva. Avea faţa – lui Simone îi plăcea la nebunie să studieze feţe – un oval clasic la care se adăuga farmecul jucăuş al gropiţelor, iar gropiţele apăreau ca să farmece audienţa deseori, căci Tish găsea mereu un motiv să zâmbească. Simone se gândea că şi ea ar fi zâmbit la fel de des, dacă într-o bună zi s-ar fi trezit înaltă şi cu forme, cu ochi albaştri şi gropiţe în obraji.

Pe deasupra, părinţii lui Tish îi susţineau pe deplin ambiţia de a face o carieră în actorie. Aşa că în mintea lui Simone, fata avea totul. Era frumoasă, deşteaptă, cu personalitate *şi* nişte părinţi ca lumea.

Dar Simone tot o iubea pe Tish.

Ele trei îşi făcuseră deja planuri – pe care deocamdată le ţineau secrete, căci părinţii lui Simone habar nu aveau – să-şi petreacă vara de după absolvire la New York. Poate că aveau chiar să se mute acolo – cu siguranţă ar fi fost mult mai tare decât Rockpoint, Maine. Simone avea impresia că şi o dună de nisip în Sahara trebuia să fie mai tare decât Rockpoint, Maine. Darămite New York? Lumini strălucitoare, mulţimi de oameni.

Libertate!

Mi putea să înveţe la Facultatea de Medicină la Columbia, Tish putea să facă Facultatea de Teatru şi să se ducă la audiţii. Iar ea... putea să studieze şi ea ceva.

Ceva care să nu fie dreptul, aşa cum voiau părinţii ei complet învechiţi. Ceea ce, desigur, nu era de mirare, dar era în schimb *atât* de patetic şi de *cliché* dat fiind că tatăl ei era un mare avocat.

Ward Knox avea să fie dezamăgit, dar asta era.

Poate că se avea să se îndrepte spre Facultatea de Arte şi să ajungă o pictoriţă faimoasă precum CiCi. *Asta* i-ar fi scos fără îndoială din minţi pe ai ei într-un mare fel. Şi, ca şi CiCi, să-şi ia iubiţi şi pe urmă să scape de ei după bunul ei plac. (Când avea să se simtă în stare.)

Aşa, ca să-l înveţe minte pe Trent Woolworth.

– Revino! se răsti Mi şi îi dădu un cot.

– Ce? Sunt chiar aici.

– Ba nu, eşti în Zona Gândurilor lui Simone. Hai, revino şi distrează-te!

Poate că îi plăcea să se afle în ZGS, dar...

– Trebuie să deschid uşa cu puterea minţii fiindcă am amândouă mâinile ocupate. OK, gata. M-am întors.

– E fascinant să ai de-a face cu mintea lui Simone Knox.

– Trebuie să o folosesc numai pentru a face bine şi să mă abţin să o transform pe Tiffany într-o mâzgă de panaramă ce este.

– Nu e nevoie. Deja are creierii mâzgă de panaramă.

Prietenele, se gândi Simone, ştiau mereu ce trebuiau să spună. Avea să se întoarcă în lumea reală cu Mi – şi cu Tish, atunci când Tish binevoia să nu-şi mai aranjeze atâta părul şi machiajul deja perfecte şi ieşea de la baie – şi să lase ZGS în urmă.

Vineri seara la film însemna să intri într-o sală deja pe jumătate plină. Mi ocupă trei locuri chiar în centrul sălii şi se aşeză pe al treilea de la culoar pentru ca Simone – care suferea încă – să poată sta între ea şi Tish, ale cărei picioare mai lungi îi rezervaseră locul de la margine.

Mi se foi pe scaun. Deja calculase că mai aveau şase minute până se închideau luminile.

– Trebuie să mergi mâine la petrecerea lui Allie.

Din ZGS se primi un mesaj.

– Nu sunt încă gata pentru o petrecere, şi ştii că va fi şi Trent acolo cu Tiffany aia şi cu mintea ei de panaramă.

– Tocmai *asta* e, Sim. Dacă nu te duci, toată lumea va crede că te ascunzi, că încă nu ți-a trecut.

– Păi mă ascund și nu mi-a trecut.

– Tocmai *asta* e, insistă Mi. Nu trebuie să-i dai satisfacție. O să mergi cu noi – Tish vine cu Scott, dar e de treabă – și o să te îmbraci cu ceva supertare și o să o lași pe Tish să te machieze, că se pricepe. Și o să te comporți ceva de genul – cine, ce, ăla? Știi că ți-a trecut și nu mai ai nici o treabă. Te porți așa ca să vadă toată lumea asta.

Simone simți cum ZGS era gata să o atragă înspre ea.

– Nu cred că sunt în stare. Tish e actrița, nu eu.

– Ba tu ai jucat rolul lui Rizzo în *Grease* când am pus în scenă musicalul, astă-primăvară. Tish a fost o Sandy fabuloasă, dar și tu ai făcut o Rizzo de excepție.

– Asta pentru că am luat lecții de dans și fiindcă mă pricep puțin și la cântat.

– Ba cânți foarte mișto – și te-ai descurcat absolut minunat. Așa că poți să fii Rizzo la petrecerea lui Allie, știi ce vreau să spun, adică superîncrezătoare în tine și sexy și să le-o tragi.

– Nu știu, Mi.

Dar deja își putea imagina scena. Cum Trent avea să o vadă așa superîncrezătoare în sine și sexy și le-o trăgea și o voia din nou.

Atunci apăru Tish în grabă, se aruncă pe scaunul ei și o apucă pe Simone de mână.

– Stai liniștită, nu cumva să o iei razna acum!

– De ce s-o iau... O, nu. Te rog!

– Târfa își dă cu ruj pe bot și nemernicul ăla stă în fața toaletei pentru femei ca un câine credincios.

– Rahat! spuse Mi prinzând-o pe Simone de braț. Poate se duc la unul dintre celelalte filme.

– Ba nu, vin încoace, că așa e soarta mea. De rahat, superrahat și megarahat până la capăt.

Mi o strânse și mai tare.

– Nici să nu-ți treacă prin cap să pleci. Te-ar vedea, și atunci te-ai simți ca o ratată. Și nu ești o ratată. Așa

că poți să zici că e repetiția generală pentru petrecerea lui Allie.

– Merge și ea? sări Tish arătându-și instantaneu gropițele din obraji. Ai convins-o tu?

– Mă ocup. Stai așa, spuse Mi întorcându-se exact cât era nevoie să vadă intrarea. Stai așa, șuieră ea când simți brațul lui Simone tremurând sub palma ei. Nici să nu te uiți la ei, da? Suntem noi aici cu tine.

– Aici cu tine, acum și pentru totdeauna, repetă și Tish și strângându-i mâna. Suntem pur și simplu un... un zid de dispreț. Ai înțeles?

Și-atunci trecură pe lângă ele, blonda cu o cascadă de bucle pe spate și blugi trei sferturi mulați și blondul – înalt, atât de frumos și plin de mușchi – cel mai tare fundaș al echipei campioane Wildcats.

Trent îi zâmbi lui Simone cu zâmbetul acela al lui molcom care odinioară îi topise inima și intenționat îi trecu o mână lui Tiffany în jos pe spate, alunecând până pe fund și rămânând acolo. Tiffany întoarse capul; Trent îi șopti în ureche și aruncă o privire peste umăr. Rânji cu buzele acelea perfecte proaspăt rujate.

Cu inima frântă, cu viața pustie fără Trent, Simone avea totuși prea mult din bunica ei ca să îndure o asemenea insultă. Așa că rânji și ea la ei și ridică degetul mijlociu.

Mi izbucni într-un râs zgomotos.

– Foarte tare, Rizzo.

Deși inima frântă a lui Simone îi bubuia în piept, se sili să-i privească așezându-se trei rânduri mai în față și începură imediat să se mozolească.

– Bărbații nu vor altceva decât sex, spuse Tish sfătoasă. Și la urma urmei de ce nu ar vrea? Dar, când asta e tot ce urmăresc, nu merită să fii cu ei.

– Și noi suntem mai tari decât ea, spuse Mi întinzându-i lui Tish bombonelele mentolate și cola. Fiindcă ea nu mai are altceva.

– Ai dreptate.

Poate că ochii o înțepau puțin din pricina lacrimilor, dar în inimă simțea o arsură, și arsura aceea era precum fierul încins pe o rană deschisă – vindecătoare.

– Merg și eu la petrecerea lui Allie.

Tish începu să râdă – intenționat batjocoritor și foarte sonor. Suficient încât să o facă pe Tiffany să se întoarcă spre ele. Zâmbi larg către Simone.

– O să-i dăm gata.

Simone își băgă cutia de pop-corn între picioare ca să le poată lua pe amândouă prietenele ei de mână în același timp.

– Vă iubesc, fetelor.

Până să se termine avanpremierele, deja nu se mai uita la siluetele aflate trei rânduri mai jos. Aproape. Se așteptase să se cufunde în gânduri în timpul filmului – de fapt, chiar plănuise să facă asta –, dar se trezi prinsă de acțiune. Ewan MacGregor era *absolut* de vis și îi plăcea felul în care personajul lui Scarlett Johansson se dovedea atât de puternic și curajos.

Dar după cincisprezece minute își dădu seama că mai bine s-ar fi dus mai devreme la baie cu Tish – chiar dacă asta ar fi însemnat o întâlnire dezastruoasă cu Tiffany care se ruja acolo – sau măcar ar fi trebuit să nu se grăbească atâta cu Fanta aia.

După douăzeci de minute, cedă.

– Trebuie să fac pipi, șopti ea.

– Hai, măi! șopti Mi înapoi.

– Vin repede.

– Vrei să merg cu tine?

Clătină din cap înspre Tish, îi întinse ce mai rămăsese din pop-corn și Fanta să le țină.

Trecu pe lângă ea și pe urmă o luă repede în sus pe culoar. După ce o luă la dreapta, se grăbi spre toaleta femeilor și deschise ușa larg. Nu era nimeni acolo, deci nu trebuia să aștepte. Ușurată, intră într-o cabină și își lăsă gândurile să-i umble haihui în timp ce își golea vezica.

Făcuse față situației. Poate CiCi avusese dreptate. Poate că era într-adevăr prea băgată în chestia asta ca să-și dea seama că Trent nu era decât un dobitoc. Dar era și atât de nemaipomenit de drăguț și avea zâmbetul acela care... și...

– Nu contează, murmură ea. Și dobitocii pot fi drăguți.

Și totuși, se gândi în timp ce se spăla pe mâini și se studia în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu avea buclele lungi și blonde ale lui Tiffany, nici ochii ei albaștri și strălucitori și nici trupul acela ucigător. Era, din câte se vedea cu ochiul liber, o fată pur și simplu obișnuită.

Cu un păr șaten obișnuit pe care maică-sa nu o lăsa să îl strice cu șuvițe. Dar stai să ajungă la optsprezece ani și va face exact ce-o să aibă chef cu părul *ei*. I-ar fi plăcut să nu și-l fi strâns așa într-o coadă de cal, căci brusc se simți ca și cum ar fi avut doar doisprezece ani. Poate că trebuia să îl tundă. Să își facă țepi, să-l dea cu gel. Poate.

Avea gura prea mare, chiar dacă Tish spunea că este sexy, ca Julia Roberts.

Ochi căprui, dar nu adânci și dramatici ca ai lui Mi. Pur și simplu căprui, de aceeași nuanță ca și părul ei stupid. Sigur că Tish, fiind așa cum era Tish, spunea că au culoarea chihlimbarului. Dar și aceasta era doar o comparație ce exprima în mod frumos nimic altceva decât culoarea maro.

Nici asta nu conta. Poate că era absolut obișnuită, comună, dar măcar nu era falsă. Cum era Tiffany, al cărei păr era și el șaten pe sub decolorant.

– Eu nu sunt falsă, spuse ea în oglindă. Și Trent Woolworth e un dobitoc. Tiffany Bryce e o panaramă și o târfă. Amândoi pot să se ducă dracului.

Dând din cap hotărâtă, ridică bărbia și ieși din baie.

Crezu că zgomotele puternice – ca de artificii – și țipetele erau în film. Începu să se mustre că stătuse atâta și ratase vreo scenă importantă și grăbi pasul.

Când se apropie de ușa sălii, aceasta se deschise brusc. Bărbatul cu ochii înnebuniți făcu un pas în afară și se prăbuși la pământ.

Sânge – oare acela era sânge? Mâinile i se încleștară pe mocheta verde – mocheta pe care începuse să se întindă o pată roșie – apoi rămaseră neclintite.

Flash-uri de lumină, văzu flash-uri de lumină prin ușa deschisă numai câțiva centimetri de picioarele bărbatului prăbușit. Împușcături, și împușcături, și țipete. Și oameni, umbre și siluete, căzând, fugind, căzând.

Și silueta aceea întunecată în întuneric, care înainta încet, metodic, în sus pe culoar.

Privi încremenită cum silueta se întoarse și împușcă în spate femeia care alerga pe culoar.

Nu putea să respire. Dacă ar fi fost în stare să tragă aer în piept, l-ar fi eliminat printr-un urlet. Parte din mintea ei refuza să creadă ceea ce văzuse. Nu putea fi real. Trebuia să fie ca în film. Să se prefacă cu toții. Dar instinctul de supraviețuire se dovedi mai puternic decât orice, așa că alergă înapoi în toaletă și se ghemui în spatele ușii.

Mâinile aproape că nu o ascultau; se chinui înnebunită să-și deschidă poșeta și să scoată mobilul.

Tatăl ei insistase ca 112 să fie cel dintâi număr memorat pe tastatură.

Nu prea mai vedea limpede și gâfâia luptându-se în continuare să respire.

– 911. Ce urgență aveți?

– Îi omoară. Îi omoară. Ajutor! Prietenele mele. O, Doamne, o, Doamne! E un bărbat. Trage în oameni.

Reed Quartermaine detesta să lucreze în weekend. Nu îi plăcea prea tare nici faptul că lucra în mall, dar voia să se ducă la colegiu din toamnă. Iar colegiul includea acel detaliu minuscul, și anume taxele. Asta pe lângă ce îi trebuia pentru cărți, chirie, mâncare și așa mai departe, ceea ce însemna că trebuia să lucreze în weekend la mall.

Ai lui acopereau cea mai mare parte a sumei, dar nu se descurcau cu totul. Cu atât mai puțin cu cât soră-sa mai avea și ea un an până să meargă la colegiu, iar frate-său era deja în anul trei la American University în D.C.

Nici mort nu avea de gând să-și petreacă toată viața servind pe la mese, așa că era clar că trebuia să meargă la facultate. Și poate înainte să-și pună încă o robă și o tocă de absolvent reușea în sfârșit să-și dea seama ce dracului voia să facă totuși pentru tot restul vieții.

Dar verile servea la mese și încerca să vadă partea plină a paharului. Faptul că restaurantul era în mall era un lucru bun, iar bacșișurile nu erau deloc nesemnificative. Poate că nu avea nici un fel de viață socială fiindcă trebuia să lucreze cinci seri pe săptămână și o tură dublă sâmbăta la Manga, dar măcar mânca bine.

Bolurile cu paste, pizzele uriașe, porțiile consistente din renumitul tiramisu de la Manga nu îl ajutaseră să pună prea multă carne pe trupul lui lung și osos, dar asta nu pentru că nu încercase.

La un moment dat tatăl lui nutrise speranțe că fiul lui mijlociu avea să îl urmeze și să devină o vedetă a fotbalului, la fel cum o făcuse fiul cel mare, și încă una răsunătoare. Dar completa lipsă de îndemânare a lui Reed pe teren și constituția slăbănoagă îi risipise speranțele. Totuși, faptul că fusese dintotdeauna pe terenul de fotbal american și că îi plăcuse tot timpul să alerge, toată ziua dacă era nevoie, îl făcuse un fel de vedetă la atletism, chiar dacă nu la fel de faimoasă, așa că asta compensa într-un fel situația.

Pe urmă soră-sa restabilise echilibrul prin talentul extraordinar pe care îl avea la fotbal feminin.

Servi la o masă de patru aperitivele comandate – salată mixtă pentru mamă, gnocci pentru tată, mozarella pane pentru băiat și ravioli prăjit pentru fată. Flirtă nevinovat cu fata care îi zâmbi lung și timid. Nevinovat, căci nu arăta mai mare de paisprezece ani și prin urmare

era complet neinteresantă pentru un băiat de facultate, aproape, aproape gata să treacă în anul doi.

Reed ştia cum să flirteze nevinovat – cu fetele foarte tinere, cu femeile mai mature şi cam cu toate categoriile de vârstă dintre ele. Bacşişurile erau importante şi, după patru ani în care vara făcuse pe chelnerul, ştia cum să-şi folosească din plin farmecul personal.

Îşi acoperi suprafaţa care îi revenea – nişte familii, câteva perechi mai în vârstă, foarte puţine cupluri în jur de treizeci şi ceva, ieşite la întâlnire. Probabil la cină şi să vadă un film, ceea ce îl duse cu gândul să-l întrebe şi el pe Chaz – asistent la Game Stop – dacă vrea să prindă ultima rulare a filmului *The Island* după ce-şi terminau turele.

Se ocupă de plăţile cu carduri de credit – se bucură că masa trei fusese atât de volubilă că îi trecuseră şi lui un bacşiş generos de 20% – întoarse mesele, intră şi ieşi în nebunia din bucătărie de câteva ori, după care în sfârşit veni timpul de pauză.

– Dory, vezi că-mi iau zece minute.

Ospătăriţa-şefă aruncă o privire spre zona lui de servire şi încuviinţă din cap.

Ieşi pe uşile duble de sticlă în iadul de vineri seara din mall. Se gândi să îi trimită mesaj lui Chaz şi să-şi petreacă cele zece minute în bucătărie, dar voia să iasă. Plus că ştia că Angie lucra la chioşcul Fun In The Sun vinerea seara şi că-şi putea rupe patru sau cinci minute din cele zece pentru puţin flirt nu-atât-de-inocent.

Fata avea un prieten cu care se certa adesea, dar ultima oară când vorbise cu ea îi spusese că o terminase definitiv cu el. Îşi putea încerca norocul acolo şi poate reuşea să obţină o întâlnire cu o fată al cărei program era la fel de nenorocit ca şi al lui.

Făcea paşi mari cu picioarele lui lungi, strecurându-se printre cumpărători, printre grupuri întregi de adolescente şi adolescenţi care umblau după ele, pe lângă mamele care împingeau cărucioare sau îşi mânau

de la spate copilașii de câțiva ani, prin muzica neîncetată ce-ți amorțea nervii, pe care nu o mai auzea.

Avea o claie de păr negru – de la maică-sa, care avea origini italienești. Dory nu-l bătea la cap să se tundă, iar taică-său renunțase într-un târziu. Ochii lui destul de înfundați în orbite, un verde-deschis pe pielea-i măslinie, se luminară când o văzu pe Angie la chioșc. Încetini pasul, își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni – relaxat – și se apropie.

– Salut. Ce faci?

Ea îi zâmbi scurt, dându-și peste cap frumoșii ochi căprui.

– Sunt foarte ocupată. Toată lumea are chef să meargă la plajă, în afară de mine.

– Și de mine.

Se sprijini de vitrina chioșcului unde erau expuși o mulțime de ochelari de soare, sperând că arăta bine în cămașa albă și vesta cu pantaloni negri cu care era îmbrăcat.

– Mă gândeam să merg la *The Island*, că ultimul spectacol este la zece patruzeci și cinci. Ar fi cam la fel cu mersul la plajă, ce zici? Vrei să mergi?

– O... nu știu. Adevărul e că aș cam vrea să îl văd.

Se jucă cu părul ei blond nisipiu care se potrivea de minune cu bronzul auriu pe care suspecta că și-l făcuse cu ajutorul autobronzantului din cealaltă vitrină.

Speranța încolți în sufletul băiatului, și Chaz își pierdu locul de pe listă.

– Trebuie să te și distrezi, nu?

– Mda, dar... i-am cam spus lui Misty că merg cu ea undeva după ce închidem.

Chaz sări la loc pe listă.

– Foarte tare. Eu mă duceam să văd dacă vrea să vină și Chaz. Am putea merge toți patru.

– Poate, spuse ea zâmbindu-i din nou scurt. Da, poate. O s-o întreb.

– Super. Eu mă duc până la Chaz.

Se mișcă de acolo ca să îi facă mai mult loc femeii care aștepta răbdătoare în timp ce puștoaica ei – alta care se apropia de paisprezece ani – încercase în jur de jumătate de miliard de perechi de ochelari de soare.

– Oricum poți să-mi trimiți mesaj.

– Dacă aș putea să iau două perechi, începu fata, studiindu-se în oglindă cu o pereche de ochelari albaștri metalizați pe nas, atunci aș avea unii de rezervă.

– O pereche, Natalie. *Asta* e cea de rezervă.

– Îți trimit mesaj, murmură Angie, după care își reluă tonul de serviciu. Aceștia îți vin excelent.

– Pe bune?

– Da, absolut, o auzi Reed pe Angie spunând în timp ce se îndepărta.

Mări pasul – trebuia să se încadreze în timp.

Game Stop era plin de hoardele obișnuite de tocilari și împătimiți de computere, iar cei mai tineri tocilari și împătimiți de computere mai erau și cu părinții după ei care încercau să îi ia de acolo.

În monitoare se vedeau o mulțime de jocuri – ale căror indicații de vârstă erau specificate pe marginea ecranelor. Cele mai puțin prietenoase erau pe laptopuri individuale – ce trebuiau folosite cu un act de identitate care să ateste vârsta majoră sau în prezența părinților.

Dădu cu ochii de Chaz – regele tocilarilor –, care îi explica un joc unei femei cu expresie confuză.

– Dacă îi plac chestiile militărești, jocurile de strategie și forță, o să-i placă acesta, spuse Chaz împingându-și ochelarii cu lentile groase ca fundul de sticlă în sus pe nas. N-a ieșit decât de câteva săptămâni.

– Dar pare atât de... violent. Este potrivit, oare?

– Mi-ați spus că e pentru aniversarea de șaisprezece ani, răspunse dând iute din cap spre Reed. Și că îi place seria cu Splinter Cell. Dacă se pricepe la acelea, înseamnă că i se potrivește și ăsta.

– Mda, cred că băieților întotdeauna le va plăcea să joace jocuri de război, oftă ea. Îl iau, mulțumesc.

– Atunci mergeţi la casă. Vă mulţumim că aţi ales să cumpăraţi de la Game Stop. Nu pot vorbi, prietene, îi spuse lui Reed în timp ce clienta se îndepărta. Sunt copleşit.

– Doar treizeci de secunde. Ultimul spectacol, *The Island.*

– De acord. E cu clone, frăţioare.

– Super. I-am zis şi lui Angie să vină, dar vrea să o aducă şi pe Misty.

– Atunci eu... ă...

– Nu mă lăsa, frate. Nu am ajuns niciodată atât de aproape să obţin un fel de întâlnire de la ea.

– Bine, dar Misty aia e cam fioroasă. Şi... va trebui să plătesc şi pentru ea?

– Nu e o întâlnire romantică. Abia încerc eu să o transform pe a mea în una. Deci, pentru mine, nu pentru tine. Tu doar vii cu mine, şi Misty este cu Angie, îi repetă el lui Chaz.

– Atunci, bine. Cred. Dumnezeule! Nu mă gândeam cum să...

– Super, spuse Reed înainte să apuce să se răzgândească. Trebuie să plec. Ne vedem acolo.

Ieşi în goană. Reuşise! Genul acesta de întâlniri de grup, în care nimeni nu era cu nimeni, puteau fi preambulul unora personale în care fiecare era cu fiecare şi unde exista şi posibilitatea unor mici pipăieli. I-ar fi plăcut ceva pipăieli. Dar acum nu avea decât trei minute să se întoarcă la Manga, sau Dory avea să-i rupă picioarele.

Dădu să o ia la fugă când auzi zgomote ca de artificii sau împuşcături. Îl făcură să se gândească la jocurile cu împuşcături de la Game Stop. Mai degrabă confuz decât alarmat, se uită în spate.

Atunci începură urletele. Şi tunetul.

Nu din spate, realiză el, ci de deasupra. Tunetul erau zecile de oameni care fugeau. Sări la o parte când o femeie se năpusti spre el împingând un cărucior cu un copil care plângea.

Oare pe faţa ei era sânge?

– Ce...?

Ea alergă mai departe, cu gura larg deschisă, ca într-un ţipăt mut.

În spatele ei se porni avalanşa. Oameni călcându-se în picioare, împleticindu-se, împiedicându-se de sacoşe de cumpărături aruncate pe jos, căzând unii peste alţii. Un bărbat alunecă pe gresie şi îi sări ochelarii de la ochi, ca să fie zdrobiţi în picioare de altcineva. Reed îl apucă de braţ.

– Ce se petrece?

– Are o armă. A tras... a tras...

Bărbatul sări în picioare şi o luă la fugă cât putu de repede, şchiopătând. Un grup de adolescente intrară plângând şi ţipând într-un magazin în stânga lui.

Şi atunci realiză că zgomotul – *împuşcăturile* – nu veneau din faţă, ci din spatele lui. Se gândi la Chaz, aflat în spate cam la distanţă de treizeci de secunde de fugă, şi la familia lui de la restaurant, aflat cam la şaizeci în faţă.

– Ascunde-te, frate, îi murmură în gând lui Chaz. Găseşte un loc unde să te ascunzi.

Şi o luă la fugă spre restaurant.

Zgomotul de artificii continuă la nesfârşit, acum părând că vine de peste tot. Cioburi zburau în toate părţile, o femeie cu un picior însângerat se aruncă gemând sub o bancă. Auzi alte ţipete – şi mai rău, urlete care se curmau brusc, ca şi cum cineva ar fi întrerupt brusc sonorul.

Pe urmă îl văzu pe băieţelul cu pantaloni scurţi roşii şi tricou cu Elmo clătinându-se pe picioare ca un beţiv pe lângă Abercrombie and Fitch.

Vitrina explodă. Oamenii se împrăştiară, aruncându-se la pământ, să se adăpostească, şi copilul începu să ţipe după maică-sa.

În partea cealaltă a mallului îl văzu pe atacator – un puşti, oare? – râzând în timp ce trăgea fără să se oprească.

Pe jos, trupul unui bărbat se cutremură, lovit de rafala de gloanțe.

Reed apucă copilul în tricoul cu Elmo, îl vârî la subraț ca pe mingea de fotbal american cu care nu se descurcase niciodată.

Împușcăturile – și niciodată, niciodată nu avea să uite zgomotul acela, se auziră și mai aproape. Din spate și din față. De peste tot. Gata, nu avea cum să ajungă la Manga, nu cu copilul în brațe. Coti la un moment dat, alergând din instinct și intră alunecând în chioșc.

Angie, fata cu care flirtase cu cinci minute în urmă, parcă cu o viață în urmă, zăcea cu membrele în toate părțile, într-o baltă de sânge. Frumoșii ei ochi căprui se holbau în gol, iar copilul de sub brațul lui începu să plângă.

– O, Doamne, o, Dumnezeule!

Împușcăturile nu se opreau, pur și simplu nu se opreau.

– Liniștește-te, liniștește-te. Cum te cheamă? Eu sunt Reed, pe tine cum te cheamă?

– Brady. O vreau pe mami!

– Bine, Brady, o s-o găsim imediat, dar acum trebuie să stăm foarte, foarte cuminți. Brady! Câți ani ai?

– Atâția, spuse el ridicând patru degete în timp ce lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

– Ce băiat mare! Trebuie să facem liniște. Sunt niște bandiți pe-aici. Știi ce înseamnă bandiți?

Cu fața plină de șiroaie de lacrimi și muci, cu ochii imenși din cauza șocului, Brady dădu din cap.

– O să facem liniște ca bandiții să nu ne găsească și pe noi. Și o să sun la poliție. Să vină să ne ajute.

Încercă pe cât putu să-i blocheze vederea lui Angie, încercă pe cât putu să-și blocheze și propria minte să nu se mai gândească la ea și la faptul că murise. Smuci într-o parte una din ușile glisante de la dulap și scoase toată marfa de acolo.

– Bagă-te aici, bine? Ca şi cum ne-am juca de-a v-aţi ascunselea. Eu rămân aici, dar tu bagă-te înăuntru până îi sun eu pe poliţişti.

Împinse copilul înăuntru, îşi scoase telefonul şi atunci văzu cât de tare îi tremurau mâinile.

– 911, ce urgenţă aveţi?

– În DownEast Mall, începu el.

– Vine poliţia. Sunteţi în mall?

– Da. Am şi un copil cu mine. L-am băgat în dulapul de marfă în chioşcul Fun In The Sun. Angie – fata care lucra aici. E moartă. Dumnezeule. Sunt cel puţin doi. Împuşcă oameni.

– Îmi poţi spune numele tău?

– Reed Quartermaine.

– OK, Reed, crezi că eşti în siguranţă acolo unde te afli?

– La dracu', îţi baţi joc de mine?

– Scuze. Eşti într-un chioşc, deci eşti întru câtva la adăpost. Te sfătuiesc să rămâi unde eşti, să încerci să rămâi în siguranţă. Ai un copil cu tine?

– Mi-a zis că îl cheamă Brady şi că are patru ani. E despărţit de maică-sa. Nu ştiu dacă ea e..., începu el după care se întoarse şi îl văzu pe Brady ghemuit, cu ochii lucioşi şi degetul în gură. Cred că e în stare de şoc sau aşa ceva.

– Încearcă să rămâi calm, Reed, şi nu face zgomot. Poliţia a ajuns la faţa locului.

– Trag în continuare. Pur şi simplu nu se opresc din împuşcături. Şi din râs. L-am auzit eu râzând.

– Pe cine, Reed?

– Trăgea, geamul a explodat, bărbatul acela a căzut la pământ şi el continua să-l împuşte şi să râdă. Dumnezeule mare!

Auzi strigăte – nu urletele de teroare –, ci acum ceva ce semăna cu strigătele din timpul unei lupte. Ceva care aducea cu strigătele triumfătoare de victorie ale unor triburi. Şi pe urmă alte împuşcături, apoi...

– S-au oprit. Împuşcăturile s-au oprit.

– Rămâi unde eşti, Reed. Vine ajutor imediat. Rămâi unde eşti.

El se uită din nou în jos la băieţel. Ochii lucioşi îi întâlniră pe ai lui. Rosti:

– Mami.

– O s-o găsim imediat. Vin poliţiştii să ne salveze.

Aceasta fusese partea cea mai grea, avea să se gândească mai târziu. Să aştepte acolo, cu aerul din jur încins de la împuşcături, cu ţipetele după ajutor, şi gemetele, şi suspinele. Şi cu sângele fetei cu care nu mai apucase să iasă la cinema pe pantofi.

capitolul 2

La 19.25, pe 22 iulie, agentul Essie McVee termină procesul-verbal de contravenţie, la faţa locului, în parcarea de la DownEast Mall.

Nu fuseseră răniţi, pagubele fuseseră minime, dar şoferul Lexusului devenise destul de agresiv cu cele trei studente din Mustangul decapotabil. Deşi Mustangul fusese evident în culpă – după cum recunoscuse plângând şoferiţa de douăzeci de ani – fiindcă dăduse în spate din locul de parcare fără să se asigure, tipul spilcuit şi prietena lui cea teribil de supărată din Lexus luaseră la bord ceva mai mult.

Îl lăsă pe partenerul ei să se ocupe de Lexus, ştiind că Barry avea să bage din nou poanta cu babele la volan. Avea să ignore asta, mai ales ştiind că Barry avea să îi întocmească o plângere tipului pentru conducere sub influenţa alcoolului.

Ea calmă fetele, le luă declaraţii şi scrise amenda. Tipului cu Lexus nu îi plăcură deloc acuzaţiile din plângere şi nici taxiul pe care îl chemase Barry – dar Barry se ocupă de tot fără să zică altceva decât „o, ce păcat" şi zâmbind compătimitor.

Când se auzi un ţiuit în radio, îşi ajustă casca şi se concentră să audă ce se spunea. După patru ani

de muncă tot nu-şi putea stăvili emoţiile ce o cuprindeau când îl auzea.

Întoarse brusc capul spre Barry şi văzu după faţa lui că şi el îşi ajustase casca. Apropie gura de microfon.

- Echipajul patru-cinci la faţa locului. Suntem chiar în faţa cinematografului.

Barry deschise portbagajul şi îi aruncă o vestă.

Cu gura ca iasca, Essie şi-o puse pe ea, o închise şi îşi verifică arma de la subraţ - cea cu care nu trăsese niciodată în afara poligonului.

- Vin întăriri. În trei minute. Au fost mobilizate unităţile SWAT. Dumnezeule, Barry.

- Abia aştept.

Ea ştia procedura, ştia ce trebuia să facă, se antrenase în sensul acesta - deşi nu se aşteptase să fie nevoită vreodată să acţioneze în realitate. Atacator activ însemna că fiecare secundă conta. Împreună cu Barry o luară la fugă spre uşile largi de sticlă.

Cunoştea mallul şi se întrebă ce ironie a sorţii îi pusese pe ea şi partenerul ei chiar atunci acolo, afară, la câteva secunde distanţă de intrarea în cinematograf. Nu se întrebă dacă avea să mai ajungă acasă ca să-şi hrănească bătrâna pisică sau să termine cartea pe care o începuse. N-ar fi avut cum.

Localizează, capturează, distrage, neutralizează. Îşi repetă în minte scena înainte să ajungă la uşă.

Holul cinematografului ce dădea în partea centrală a mallului, în dreapta caselor de bilete, pe lângă standurile cu răcoritoare, în stânga, pe coridorul ce ducea spre cele trei săli. Atacatorul despre care se anunţase la 911 începuse să tragă în Sala 1 - cea mai mare dintre cele trei.

Aruncă o privire rapidă prin geam, intră, o făcu la stânga în timp ce Barry o lua spre dreapta. În difuzoare se auzea muzica din mall şi peste tot tropăitul cumpărătorilor.

Cei doi tipi de la standurile cu răcoritoare dădură cu ochii de perechea de poliţişti cu armele scoase.

Amândoi ridicară mâinile instantaneu. Paharul uriaş cu suc din mâna unuia dintre ei lovi tejgheaua, se răsturnă şi sucul se vărsă peste tot.

– Mai e cineva aici? strigă Barry.

– Doa...doa...doar Julie, la vestiare.

– Luaţi-o şi ieşiţi de-aici. Acum! Haide, haide!

Unul dintre cei doi se aruncă spre o uşă din spatele tejghelei. Celălalt rămase cu mâinile sus, bâlbâindu-se în continuare.

– Ce? Ce? Ce?

– Mişcă!

Se mişcă.

Essie o făcu la stânga, se asigură, dădu colţul şi văzu corpul căzut cu faţa în jos chiar la intrarea în Sala 1 şi dâra de sânge din spatele ei.

– Am găsit o victimă, spuse ea în microfon, mergând mai departe.

Încet, cu atenţie. Pe lângă râsetele ce se auzeau în sala din dreapta şi spre zgomotele ce se izbeau de uşa Sălii 1.

Împuşcături, ţipete.

Schimbă o privire cu Barry, păşi peste trupul căzut. Când el dădu din cap, ea se gândi: „Să-i dăm drumul".

Când traseră de uşi să le deschidă, zgomotele teribile de violenţă şi de frică se revărsară în afară şi lumina difuză de pe coridor se strecură în întunericul dinăuntru.

Îl văzu pe atacator – bărbat, cu vestă Kevlar, cască, ochelari cu infraroşu, cu o armă automată într-o mână şi un pistol în cealaltă. În clipa ce îi trebui ei să înregistreze mintal toate astea, teroristul împuşcă în spate un bărbat care încerca sa fugă spre ieşirea laterală.

Pe urmă se răsuci cu arma automată spre uşi şi deschise focul.

Ea se lăsă instantaneu la pământ în spatele peretelui din spatele ultimului rând şi-l văzu pe Barry lovit în vestă şi aruncat pe spate.

Nu în centrul ţintei, îşi spuse în timp ce adrenalina pompa în ea nebuneşte, nu în centrul ţintei, fiindcă la fel ca Barry, teroristul purta vestă antiglonţ. Trase adânc

aer în piept de trei ori, se rostogoli şi văzu şocată că bărbatul trăgea în sus pe coridorul înclinat dintre scaune, spre ea.

Trase şi ea jos - şolduri, zona genitală, glezne şi nu se opri, chiar şi după ce el căzu. Trebui să-şi înăbuşe instinctul de a se repezi spre partenerul ei şi se apropie de atacator.

- Am doborât atacatorul.

Ţinându-şi arma aţintită asupra lui, aşa cum fusese instruită, îi trase pistolul din mână şi puse piciorul pe puşca căzută pe jos.

- Ofiţer lovit. Partenerul meu a fost lovit. Avem nevoie de ambulanţă. Dumnezeule, sunt nenumărate victime împuşcate. Avem nevoie de ajutor aici! Avem nevoie de ajutor!

- A fost raportată prezenţa încă unui atacator activ, posibil doi sau mai mulţi, în zona mallului. Confirmaţi unul doborât?

- E doborât. Cercetă cu atenţie partea de jos a trupului lui însângerat şi balta din jur. Nu se mai ridică.

Chiar în timp ce spunea asta, respiraţia întretăiată şi zgomotoasă a bărbatului se opri.

Avea un coş pe bărbie. Se holbă la el până ce putu să ridice capul, până ce putu să se uite la dezastrul pe care îl făcuse în jur.

Corpuri împrăştiate pe culoarul dintre scaune, prăbuşite în fotolii, înghesuite în spaţiile înguste dintre rânduri, acolo unde căzuseră sau încercaseră să se ascundă. Nu avea să uite nicicând imaginea asta.

Când un alt echipaj de poliţie intră în goană pe uşă, ridică o mână.

- Agent McVee. Atacatorul a fost neutralizat. Partenerul meu.

În timp ce spunea asta, Barry tuşi şi gemu. Ea dădu să se ridice din poziţia ghemuită, cu capul vâjâindu-i.

- Eşti lovită, McVee?

- Nu. Nu, doar că... Nu.

Uşor aplecată, se apropie de Barry.

– Data viitoare când te bat la cap cu vestele astea că sunt grele și foarte călduroase, să-mi dai una-n cap, șuieră el dintr-o suflare. Mă doare al dracului de tare.

Ea înghiți în sec, amar, și îl luă de mână.

– Te-ar fi durut și mai tare fără ea.

– L-ai nimerit, Essie. L-ai nimerit pe nemernic.

– Da. Trebui să înghită iar în sec, dar încuviință din cap. Cred că e doar un puști. Barry, nu este singurul, însă.

Apărură și alți polițiști și primii paramedici. În timp ce alte echipaje se răspândiseră prin mall în căutarea celuilalt sau a celorlalți atacatori, Essie începu împreună cu Barry să verifice băile, zonele de depozitare, vestiarele.

– Ai nevoie de ajutor medical, îi spuse ea în timp ce se apropiau de toaleta pentru femei.

– Lasă că văd mai târziu. Cea care a sunat la 911, spuse făcând semn din cap către ușă.

Ea o deschise larg, intră cu arma scoasă și dădu cu ochii de fața ei reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei. Era palidă ca o moartă, dar tot mai bine decât nuanța cenușie pe care o căpătase pielea lui Barry pe sub pigmentul maro-închis.

– Poliția, strigă Essie. Simone Knox? Poliția.

Nu îi răspunse decât liniștea ce se lăsase.

– Poate a ieșit.

Ușa de la cabină era deschisă, dar doar câțiva centimetri.

– Simone, repetă Essie apropiindu-se. Sunt agentul McVee de la poliția din Rockpoint. Ești în siguranță acum.

Împinse ușa ușor, văzu fata ghemuită pe veceu, cu mâinile apăsate pe urechi.

– Simone. Stai liniștită, ești în siguranță acum.

Aplecându-se, Essie puse mâna pe genunchiul lui Simone.

– Țipă, țipă. Le omoară. Tish, Mi, mama, sora mea.

– Au venit ajutoare. O să le găsim noi. Hai să ieşim, de-aici, bine? Ai fost foarte isteaţă. Ai salvat vieţi în seara asta, Simone! Ai sunat după ajutor!

Atunci ea ridică ochii, ochii aceia uriaşi şi căprui plini de lacrimi şi de şoc.

– Mi-a murit telefonul. Am uitat să îl încarc şi a murit, aşa că m-am ascuns aici.

– Foarte bine, foarte bine. Hai cu mine acum. Eu sunt agentul McVee. Acesta este agentul Simpson.

– Bărbatul, bărbatul ăla a fugit afară şi a căzut. Sânge peste tot. Am văzut... am văzut... Tish şi Mi sunt la film. Mama şi sora mea sunt prin magazine.

– O să le găsim noi pentru tine. Îşi trecu braţul peste umerii lui Simone, o ajută să coboare. O să mergi cu agentul Simpson. Iar eu mă duc să le găsesc pe mama, pe sora şi pe prietenele tale.

– Essie.

– Eşti rănit, Barry. Scoate copilul de aici. Du-o să o vadă un medic.

O conduse pe fată de-a lungul coridorului, pe lângă sălile de cinema. La radio auzise că fuseseră doborâţi încă doi atacatori. Spera că aceştia erau toţi, dar trebuia să fie sigură. Dar când Barry o luă înainte, conducând-o spre uşile de sticlă, unde clipeau luminile şi girofarurile aprinse ale maşinilor de poliţie şi ale salvărilor, Simone se opri şi se uită drept în ochii lui Essie.

– Tulip şi Natalie Knox. Mi-Hi Jung şi Trish Olsen. Trebuie să le găseşti. Te rog. Te rog să le găseşti.

Essie o apucă în direcţia opusă. Nu se mai auzeau împuşcături, şi cineva, slavă Domnului, oprise muzica. Radioul se auzea hârâind întruna în legătură cu zonele verificate şi cereri de ajutor medical.

Se opri şi se holbă la mallul în care făcuse cumpărături şi mâncase practic de când se ştia. Avea să dureze foarte mult, se gândi ea, să scoată toţi morţii de aici şi să îngrijească şi să transporte răniţii la spitale, să ia declaraţii celor care scăpaseră – celor care scăpaseră fără răni

fizice, se corectă ea. Se îndoia că cineva care supraviețuise acestei nopți avea să iasă complet nevătămat.

Acum era un șuvoi de paramedici peste tot, dar erau foarte mulți cei pentru care era prea târziu.

O femeie cu șiroaie de sânge pe braț strângea în poală trupul unui bărbat – pentru care era prea târziu. Un bărbat îmbrăcat cu o jachetă pe care scria Red Sox zăcea cu fața în jos. Prin rana de la cap se vedea materie cenușie. O femeie foarte tânără, douăzeci și ceva de ani, plângea în fața cafenelei Starbucks, cu șorțul pătat de sânge.

Văzu un pantof sport mic și roz și îi sfâșie inima, deși se rugă ca fetița ce îl pierduse să fie teafără. Văzu un bărbat – tot foarte tânăr, în jur de nouăsprezece, douăzeci de ani, ieșind împleticit din Game Stop. Avea ochelarii cu dioptrii groase așezați strâmb pe ochi și privirea în transă.

– S-a sfârșit? întrebă el. S-a sfârșit?

– Ești rănit?

– Nu. M-am lovit la cot. Am... Ochii aceia în transă trecură de ea și apoi peste morții de pe jos, peste sânge. Of, Doamne, of, Doamne. În... în încăperea din spate. Am băgat niște oameni în încăperea din spate. Cum mi s-a spus să fac dacă... Sunt în încăperea din spate.

– Stai puțin. Se întoarse să întrebe în radio dacă putea scoate un grup și unde să-l ducă, spre care punct de triere. Cum te cheamă? îl întrebă ea.

– Eu... Chaz Bergman. Sunt responsabilul de tură în seara asta.

– Foarte bine, Chaz, te-ai descurcat de minune. Hai să scoatem acum oamenii de acolo. Sunt destui ofițeri care să-ți ia declarații mai încolo, dar hai mai întâi să scoatem pe toată lumea de aici.

– Am un prieten. Reed, Reed Quartermaine. Lucrează la Manga – la restaurant. Îl puteți găsi?

– O să-l găsesc.

Essie îl adăugă pe lista ei.

– S-a sfârșit? întrebă Chaz iarăși.

– Da, îi spuse ea, știind bine că mințea.

Pentru cei atinşi de violenţă, nu avea să se termine niciodată.

Reed îl ţinea în braţe pe Brady când dădu cu ochii de câţiva dintre angajaţii de la Manga. Stăteau rezemaţi de o balustradă, ţinându-se unii de ceilalţi. Rosie, cu şorţul ei de bucătăreasă dinainte, îşi acoperise faţa cu mâinile.

„Mănâncă pastele alea", îi spunea ea întotdeauna. „Mai pune nişte carne pe tine, slăbuţule."

– E în regulă, e în regulă.

Reed închise ochii şi vru să se ghemuiască lângă ea. Ea sări în sus şi îl îmbrăţişă.

– Nu eşti rănit, strigă Rosie luându-i faţa în mâini.

El clătină din cap.

– E toată lumea teafără?

Rosie scoase un sunet sfâşietor.

– A intrat înăuntru şi..., se întrerupse Rosie dându-şi seama de băieţelul pe care îl avea Reed în braţe. Vorbim mai târziu despre asta. Cine e flăcăul acesta chipeş?

– El e Barry, spuse Reed, gândindu-se că nu, nu toată lumea era teafără. Am, ăăă... am fost împreună. Trebuie să-l ajut să o găsească pe maică-sa.

Şi să o sune şi el pe a lui, se gândi Reed. Îi trimisese un mesaj dinăuntru, îi spusese că e bine, să nu-şi facă griji. Dar trebuia să sune acasă.

– Au venit poliţiştii. Aşa a zis Reed.

– Da, au venit, reuşi să zâmbească Rosie, deşi pe faţă i se prelingeau în continuare lacrimile.

– Vreau la mami.

– O să rog un poliţist să ne ajute.

Se ridică din nou şi se apropie de o poliţistă – o femeie –, căci se gândi că Brady ar fi vrut să meargă cu o femeie.

– Doamnă? Mă puteţi ajuta? El este Brady şi nu o găseşte pe mămica lui.

– Bună, Brady. Cum se numeşte mămica ta?

– Mami.

– Cum o strigă tati?

– Dragă.

Essie zâmbi.

– Sunt sigură că mai are încă un nume.

– Lisa Dragă.

– Bine, şi care este numele tău întreg?

– Brady Michael Foster. Am patru ani. Tati este pompier şi am un câine pe nume Mac.

– E pompier şi cum îl cheamă?

– El e Michael Dragă.

– Bine. Stai puţin.

Pompierii fuseseră printre primii ajunşi la faţa locului, aşa că Essie dădu imediat de unul.

– Am nevoie de un tip pe nume Michael Foster. Fiul lui e la mine.

– Foster e în echipa mea. Îl aveţi pe Brady? E rănit?

– Nu.

– Maică-sa e pe drum spre spital. La dracu', are două gloanţe în spate. Acum Foster caută băiatul. Nu ştia că sunt aici până ce paramedicii noştri au dat de Lisa. Îşi frecă faţa cu degetele. Nu se ştie dacă va supravieţui. Uite-l!

Essie văzu bărbatul alergând prin mulţimea de oameni devastaţi de şoc. Înalt, cu părul scurt, şaten. Părea pierdut, dezolat, când brusc dădu cu ochii de ei şi se apropie.

În braţele lui Reed, Brady scânci:

– Tati!

Michael îl smulse de la Reed, îl îmbrăţişă strâns, îl acoperi cu sărutări pe faţă, pe cap.

– Brady, slavă Domnului, slavă Domnului. Eşti teafăr? Ai păţit ceva?

– Mami a căzut şi eu nu am mai putut să dau de ea. M-a găsit Reed şi mi-a spus să nu fac deloc gălăgie şi să aşteptăm să vină poliţiştii. Eu am fost foarte cuminte şi nu am făcut deloc gălăgie, cum mi-a spus, chiar şi atunci când m-a băgat în dulap.

Ochii lui Michael înotau în lacrimi când îi întâlni privirea lui Reed.

– Tu eşti Reed?

– Da, domnule.

Michael întinse mâna şi i-o prinse pe-a lui Reed, scuturând-o disperat.

– Nu o să pot niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns. Trebuie să-ţi spun ceva, dar..., se întrerupse când mintea i se limpezi suficient încât să observe sângele de pe pantalonii şi pantofii lui Reed. Eşti rănit!

– Nu, nu cred. Nu e de la mine. Nu e..., cuvintele îi muriră pe buze.

– Bine. Bine, Reed. Ascultă-mă, trebuie să îl scot pe Brady de aici. Tu ai nevoie de ajutor?

– Trebuie să-l găsesc pe Chaz. Nu ştiu dacă e bine. Trebuie să-l găsesc.

– Stai puţin.

Michael îl mută pe Brady într-o parte şi îşi scoase radioul.

– Vreau la mami.

– Bine, prietene, dar trebuie să-l ajutăm şi pe Reed.

În timp ce Michael vorbea în microfon, Reed se uita în jur. Atâtea lumini, totul strălucitor şi înceţoşat în acelaşi timp. Atâta zgomot. Vorbe, strigăte, plânsete. Văzu un bărbat care sângera, gemând pe o targă ce era urcată într-o ambulanţă. O femeie cu un singur pantof şi cu sânge curgându-i încet pe-o parte a feţei şchiopăta în cerc, strigând pe cineva pe nume Judy, până când cineva în uniformă o luă de acolo.

O fată cu părul lung strâns în coadă stătea rezemată de o balustradă, vorbind cu un poliţist. Clătina întruna din cap şi ochii – aurii, ca de tigru – scânteiau în luminile ce păreau să se rotească în jur.

Văzu carele de reportaje ale televiziunilor şi alte lumini strălucitoare dincolo de banda galbenă împrejmuitoare a poliţiei. Şi oamenii care se adunaseră în spatele lui, şi cum strigau unii dintre ei nişte nume...

Simţi ca o lovitură în plex, bruscă şi foarte puternică, gândul că unele dintre persoanele ale căror nume erau strigate nu aveau să mai răspundă niciodată. Începu să tremure din interior. Nervii, inima, toate organele. Urechile începură să-i vâjâie şi vederea să i se înceţoşeze.

– Hei, Reed, ce-ar fi să stai puţin jos? Mă duc să întreb de prietenul tău.

– Nu, trebuie să..., dădu el să spună când îl văzu pe Chaz, ieşind cu un grup de oameni şi nişte poliţişti care îi conduceau. Dumnezeule! Chaz!

Îi strigă numele la fel ca oamenii din spatele bandei galbene şi o luă la fugă.

Lipită de balustradă, Simone aşteptă să-şi simtă iar picioarele. Să simtă iar orice. Trupul îi amorţise complet, ca şi cum cineva i-ar fi făcut o injecţie cu anestezic peste tot.

– Mama şi sora ta sunt bine.

Auzi cuvintele poliţistei McVee şi încercă să le simtă.

– Unde sunt? Unde sunt?

– O să le scoată curând. Mama ta are nişte răni superficiale. Superficiale, Simone. Este bine. Au intrat într-un magazin să se adăpostească. Are nişte tăieturi de la cioburile vitrinei şi o lovitură la cap. Dar e teafără, înţelegi?

Simone nu reuşi să facă altceva decât să clatine din cap.

– Mama are o lovitură la cap.

– Dar o să fie bine. Au fost în siguranţă şi acum o să iasă, dintr-un minut în altul.

– Mi, Tish.

Ştiu, ştiu din felul în care poliţista McVee îşi puse braţul pe după umerii ei. Îl simţea, sau poate nu chiar greutatea braţului. Greutatea.

– Mi e în drum spre spital. O să fie îngrijită, o să se facă tot ce se poate.

– Mi. A împuşcat-o? Vocea i se auzi ascuţită, spărgându-i propriile timpane. A împuşcat-o?

– Merge la spital și acolo e așteptată și va primi îngrijiri...

– A trebuit să mă duc la baie, făceam pe mine. Nu am fost acolo. Făceam pe mine. Tish era acolo. Unde e Tish?

– Trebuie să așteptăm până este scoasă toată lumea și pe urmă să vedem cine unde e.

Simone continua să clatine din cap.

– Nu, nu, nu. Stau împreună. Eu făceam pe mine. A împușcat-o pe Mi. A împușcat-o. Pe Tish. Stăteau împreună.

Se uită la Essie și știu. Și știind, brusc începu să simtă din nou. Să simtă tot.

Reed îl prinse pe Chaz într-o îmbrățișare uriașă și simți că inima îi revine la loc, măcar puțin. Rămaseră unul lângă altul în fața fetei cu părul lung strâns în coadă și cu ochi de tigru.

Și când fata scoase un țipăt lung, Reed își lăsă capul pe umărul lui Chaz.

Țipătul acela fără vorbe conținea în el numele cuiva care nu avea să mai răspundă niciodată.

Nu o puteau face să meargă acasă. Totul în jurul ei se încâlcea și se recompunea în mii de imagini, dar știa că stătea în sala de așteptare a unui spital, pe un scaun de plastic. Avea o coca-cola în mână.

Sora și tatăl ei stăteau lângă ea. Natalie se lipise de tata, dar Simone nu voia să fie ținută în brațe, nici măcar atinsă.

Nu știa de cât timp așteptau acolo. Mult? Cinci minute?

Așteptau și alții.

Auzea numere, diferite numere. Trei atacatori. Optzeci și șase de răniți. Uneori numărul creștea, alteori cobora. Treizeci și șase de morți. Cincizeci și opt. Numerele se schimbau, se schimbau tot timpul.

Tish murise. Asta nu avea să se mai schimbe.

Trebuiau să aştepte pe scaunele acelea tari cât timp cineva scotea cioburile din capul mamei ei şi îi îngrijeau tăieturile de pe faţă.

Avea în faţa ochilor imaginea ei, toate rănile acelea mici şi faţă palidă, palidă, palidă, sub machiaj. Părul blond al mamei - mereu perfect aranjat - plin de sânge şi încurcat. O aduseseră afară pe o targă din aceea cu roţi, cu Natalie agăţată de mâna ei şi plângând.

Natalie nu fusese rănită fiindcă mama o împinsese în magazin şi apoi mama căzuse. Natalie o trăsese înăuntru şi pe urmă pe jos, în spatele unei mese pline de tricouri şi maiouri de vară.

Natalie era curajoasă. Simone avea să îi spună cât de curajoasă era după ce îşi recupera capacitatea de a vorbi. Dar acum medicii trebuiau să scoată cioburile din capul mamei ei şi să o examineze fiindcă se şi lovise la cap şi fiindcă rămăsese inconştientă pentru câteva minute.

Contuzie la cap.

Ştia că Natalie voia să plece, acasă pentru că tata îi tot spunea că mama o să fie bine şi ca va ieşi din spital curând, şi să meargă acasă.

Dar ea nu voia să plece, şi ei nu o puteau sili.

Tish era moartă, şi Mi era în sala de operaţii şi nu puteau să o facă la loc.

Ţinea cutia de coca-cola cu ambele mâini ca tatăl ei să nu o ia din nou de mână. Nu voia să o ţină nimeni de mână sau să o ia în braţe. Nu încă. Poate niciodată. Voia doar să aştepte acolo, pe scaunul tare de plastic.

Doctorul ieşi primul, şi tatăl ei sări în picioare.

Era aşa de înalt, se gândi Simone vag, aşa de înalt şi de frumos. Era îmbrăcat încă în costum cu cravată fiindcă tocmai ajunsese acasă de la o cină de afaceri când deschisese televizorul şi auzise ştirile.

Pe urmă se repezise în maşină şi gonise ca nebunul până la mall.

Doctorul îi dădu nişte detalii tatălui ei. O contuzie minoră la cap, nişte copci.

Când ieşi şi mama ei, Simone se ridică pe picioarele tremurânde. Până în momentul acela nu îşi dăduse seama că de fapt se temea că maică-sa nu era cu-adevărat în afara oricărui pericol.

Că mama ei era ca Mi, sau, mai rău, ca Tish.

Dar ea veni în camera de aşteptare. Avea pansamentele acelea ciudate pe faţă în mai multe locuri, dar nu era palidă, palidă, palidă, aşa cum fusese mai devreme. Aşa cum îşi închipuise Simone că arătau oamenii morţi.

Natalie sări în sus şi o îmbrăţişă.

– Fata mea curajoasă, murmură Tulip. Fetele mele curajoase, spuse ea întinzându-se spre Simone.

Şi, în sfârşit, Simone îşi dori să fie atinsă, îşi dori să fie îmbrăţişată, îşi dori să se lipească de cineva. O cuprinse în braţe pe maică-sa cu Natalie cu tot.

– Sunt bine, am doar un cucui. Hai să le ducem acasă pe fete, Ward.

Simone auzi lacrimile din glasul mamei şi se agăţă şi mai strâns de ea pentru încă o clipă. Şi închise ochii când tatăl ei le luă în braţe pe toate trei.

– Mă duc după maşină.

Simone se trase înapoi.

– Eu nu merg. Eu nu merg acasă acum.

– Draga mea...

Dar Simone clătină din cap cu putere şi se mai dădu încă un pas înapoi de lângă faţa obosită a mamei cu toate pansamentele şi micile tăieturi rămase.

– Eu nu merg. Mi... chiar acum o operează pe Mi. Nu merg.

– Draga mea, încercă din nou Tulip, nu ai cum să o ajuţi acum şi...

– Pot să stau *aici*.

– Nat, tu mai ştii unde am parcat maşina?

– Da, tati, dar...

– Ia-o pe mami şi mergeţi acolo, spuse întinzându-i cheia lui Natalie. Aşteptaţi-mă în maşină. Lăsaţi-mă puţin cu Simone aici.

– Ward, fetele au nevoie să ajungă acasă. Au nevoie să plece de aici.

– Mergeţi la maşină, repetă el în timp ce Simone se aşeza din nou cu braţele încrucişate, nefericită şi sfidătoare în acelaşi timp.

El îşi sărută soţia pe obraz şi murmură ceva, pe urmă se aşeză lângă Simone.

– Ştiu că eşti speriată. Toţi suntem.

– Tu nu ai fost acolo.

– Ştiu şi asta.

Îi auzi nefericirea din voce, dar o îndepărtă pe dată. Alese să o îndepărteze pe dată.

– Simone, îmi pare nespus de rău pentru Tish. Îmi pare nespus de rău şi îmi este foarte teamă şi pentru Mi. Îţi promit că o să verificăm de acasă ce face şi cum se simte şi o să te aduc să o vezi mâine. Dar mama are nevoie să meargă acasă, şi la fel şi Natalie.

– Du-le acasă.

– Nu pot să plec şi să te las aici.

– Trebuie să rămân. Eu am plecat şi le-am lăsat acolo.

O trase spre el. Ea se opuse, încercă să se desprindă din îmbrăţişare, dar el era mai puternic şi o ţinu strâns până ce ea cedă.

– Îmi pare nespus de rău pentru Tish şi Mi, mi-e groază să mă gândesc la ce li s-a întâmplat. Şi o să fiu recunoscător tot restul vieţii destinului care a făcut să nu te afli şi tu în sala aia. Dar acum trebuie să mă ocup de mama şi sora ta. Trebuie să mă ocup de tine.

– Nu o pot părăsi pe Mi. Nu pot, nu pot. Te rog, nu încerca sa mă forţezi.

Probabil că el ar fi făcut-o, iar Simone se temu că ar fi făcut-o, într-adevăr, dar tocmai când încerca să se tragă de lângă el, CiCi apăru ca o furtună. Cu părul ei lung si roşu fluturându-i pe spate, cu vreo şase şiraguri de mărgele şi cristale la gât, cu o cămaşă albastră diafană şi sandale Doc Marten. O cuprinse pe Simone şi o ridică în braţele ei frumos conturate de yoga şi o învălui

un nor de parfum cu aromă de piersici cu doar un foarte vag iz de marijuana.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Of, iubita mea! Of, slavă tuturor zeilor şi zeiţelor. Tulip? îl întrebă pe Ward. Natalie?

– Tocmai s-au dus spre maşină. Tulip are câteva cucuie şi nişte zgârieturi, asta e tot. Nat e bine.

– CiCi rămâne aici cu mine, spuse Simone apropiindu-şi buzele spre urechea bunică-sii. Te rog, te rog.

– Sigur că da. Ai păţit ceva? Eşti...

– A ucis-o pe Tish. Mi... pe ea o operează.

– O, nu, începu să jelească şi CiCi alături de ea, legănând-o. Ce fete minunate, ce fete frumoase şi atât de tinere...

– Tata trebuie să le ducă pe mama şi pe Natalie acasă. Eu trebuie să aştept aici. Trebuie să aştept să văd ce este cu Mi. Te rog.

– Sigur că trebuie. Mă ocup eu, Ward. Rămân eu cu ea aici. Şi o s-o aduc acasă când iese Mi din operaţie. Mă ocup eu de ea.

Auzi inflexiunile de oţel din cuvintele ei, dar crezu că tatăl ei era gata să obiecteze.

– Foarte bine. Simone, spuse el luându-i faţa în mâini şi sărutând-o pe frunte. Să mă suni dacă ai nevoie de mine. O să ne rugăm cu toţii pentru Mi.

Ea îl privi până plecă şi pe urmă îşi strecură mâna în mâna lui CiCi.

– Nu ştiu unde este. Poţi să afli tu?

CiCi Lennon avea un fel de a-i face pe oameni să îi spună ce voia să ştie şi să facă ceea ce considera ea că trebuie făcut. Nu îi luă prea mult să o conducă pe Simone sus, în altă cameră de aşteptare. Aceasta avea scaune moi, canapele şi bănci tapiţate şi chiar automate de băuturi şi snackuri.

Îi văzu pe părinţii lui Mi, sora mai mare, fratele mai mic, bunicii. Tatăl lui Mi o văzu primul. Arăta cu o mie de ani mai bătrân decât fusese când o luaseră pe Mi să meargă la film.

Bărbatul lucra în grădina din față, își aminti ea, și le făcuse semn cu mâna la despărțire. Se ridică, se apropie de ea cu lacrimi în ochi și o îmbrățișă.

– Mă bucur mult că tu nu ai pățit nimic.

Avea o engleză perfectă și precisă și mirosea a iarbă proaspăt tunsă.

– Le-am lăsat acolo. A trebuit să mă duc la baie și le-am lăsat acolo. Pe urmă...

– Ah. Mă bucur. Doamnă Lennon, ce amabil din partea dumneavoastră să veniți.

– CiCi, îl corectă ea. Acum suntem toți o mare familie. Am vrea să așteptăm alături de voi și să ne rugăm, să trimitem lumină și energie vindecătoare către Mi.

Lui îi tremură bărbia în timp ce încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Simone, comoara mea, mergi să stai puțin cu mama lui Mi, bine? spuse bunica punând un braț pe umerii domnului Jung. Noi hai să mergem să ne plimbăm puțin.

Simone se duse să se așeze lângă doamna Jung și când aceasta o apucă de mână, o strânse puternic și rămase așa. Știa că CiCi credea în vibrații și lumină, în meditație și în fumul de salvie care alunga spiritele rele. Tot felul de lucruri care o făceau pe fiica ei să-și dea ochii peste cap.

Simone mai știa și că, dacă era să existe cineva care să o facă bine pe Mi prin simpla forță a voinței, aceea era CiCi.

Așa că se agăță de speranța aceasta la fel cum se agățase de mâna mamei lui Mi.

capitolul 3

Când CiCi se întoarse, Simone se ridică pentru ca domnul Jung să poată sta lângă soția lui. Înainte să se așeze în altă parte, sora lui Mi, Nari o apucă de braț.

– Ajută-mă să iau niște ceai.

Simone se duse cu ea în partea cealaltă a încăperii la o masă unde erau aşezate termosuri cu apă fierbinte şi ceai, pliculeţe de ceai şi pahare de unică folosinţă.

Nari, subţire, studioasă, în anul al doilea la MIT, scoase iute o tavă de carton şi începu să pună ce trebuia pe ea.

– Nu vor să-ţi zică, vorbi ea încet, aruncând-i lui Simone o privire lungă prin lentilele ochelarilor ei cu rame întunecate. E rău. Mi a fost împuşcată de trei ori.

Simone deschise gura să spună ceva, dar nu ieşi nici un cuvânt. Nu existau cuvinte.

– Am auzit un poliţist vorbind cu o asistentă după ce au băgat-o în sala de operaţii. A pierdut atâta sânge... E aşa de micuţă şi a pierdut atâta sânge... Vrei să mergi cu mine să donăm sânge pentru ea? Poate că nu va ajunge la ea, dar...

– Da. Ce trebuie să facem? Unde să mergem?

Fiindcă era minoră, avea nevoie de CiCi. Trebuiră să stea la rând fiindcă o mulţime de oameni aşteptau acolo să facă exact acelaşi lucru.

Se uită într-o parte înainte ca asistenta să-i bage acul în venă fiindcă mereu se simţea cam rău când vedea ace. Pe urmă bău păhărelul cu suc de portocale aşa cum i se spusese. Pe drum, înapoi, îi spuse lui CiCi că vrea să meargă la baie.

– Merg cu tine.

– Nu, nu ai de ce. Vin imediat.

Voia să meargă singură mai ales pentru că simţea nevoia să vomite sucul de portocale.

Dar când ajunse înăuntru văzu o femeie plângând în faţa unei chiuvete.

Mama lui Tiffany. Doamna Bryce fusese profesoara ei de desen în clasa a cincea. În acelaşi an – după cum ştia toată lumea –, domnul Bryce divorţase să se însoare cu femeia (*mult* mai tânără) cu care avusese o aventură, pentru că rămăsese însărcinată.

Simone realiză că nu se gândise deloc la Tiffany sau la Trent – băiatul pe care credea că-l iubeşte.

– Doamnă Bryce.

Suspinând încă, femeia se întoarse.

– Îmi pare rău. Sunt Simone Knox. V-am fost elevă în gimnaziu. O ştiu pe Tiffany. Am văzut-o în seara asta înainte să... Înainte.

– Ai fost şi tu acolo?

– Cu Mi-Hi Jung şi Tish Olsen. La film. Pe Mi o operează acum. A fost împuşcată. A fost împuşcată. Pe Tish a omorât-o.

– Of, Doamne! exclamă ea cu lacrimile şiroindu-i pe obraji şi ei. Tish? Tish Olsen? Of, Doamne, of, Doamne!

Când o cuprinse în braţe pe Simone, Simone se agăţă de ea şi o strânse cu putere.

– Tiffany e în operaţie. Nu... ei nu-mi pot spune.

– Trent? Era cu Trent.

Doamna Bryce se dădu înapoi, îşi apăsă podul palmelor pe ochi şi clătină din cap.

– O să mă rog pentru Mi.

Se întoarse din nou spre chiuvetă, dădu drumul la apă şi îşi dădu cu multă apă rece pe faţă, stropind totul în jur.

– Tu să te rogi pentru Tiffany.

– Aşa voi face, îi promise ea din toată inima.

Nu mai simţea nevoia să vomite. Deja se simţea goală pe dinăuntru.

În camera de aşteptare, adormi cu capul în poala lui CiCi. Iar când se trezi, rămase în continuare acolo, ghemuită, cu mintea atât de înceţoşată, că părea că un val de fum plutea prin aer blocând priveliştea.

Prin fumul acesta văzu un bărbat cu părul cărunt şi salopetă albastră de medic vorbind cu doamna Bryce. Şi cu domnul Bryce, realiză ea, şi cu femeia pe care acesta o lăsase însărcinată şi cu care se căsătorise apoi.

Doamna Bryce plângea iarăşi, dar nu aşa cum plânsese în baie. Avea mâinile strânse în poală, buzele strânse, dar continua să dea din cap. Şi chiar şi prin ameţeala aceea teribilă ce o cuprinsese, Simone văzu recunoştinţa din privirea ei.

Tiffany nu murise, aşa ca Tish. Ca Trent.

Nici Mi nu putea să moară. Nu avea cum.

Aşteptară. Aţipi din nou, dar acum foarte uşor, căci o simţi pe CiCi mişcându-se.

Doctoriţa era o femeie cu părul negru ca smoala, prins la spate. Avea un accent puternic - poate indian. Simone îl sesiză, dar îl îndepărtă imediat din minte când înţelesul cuvintelor pătrunse prin ceaţă şi ajunse la ea în timp ce încerca să se ridice.

Mi rezistase operaţiei. Plagă împuşcată în braţul drept. Nu a fost afectat muşchiul. Un glonţ a atins rinichiul drept. A fost rezolvat, nu există un pericol prea mare să rămână cu sechele.

Rană în piept. Plămânii plini de sânge. Drenaj, intervenţii, transfuzii. Următoarele douăzeci şi patru de ore critice. Mi - tânără şi puternică.

- După ce iese din sala postoperatorie şi e dusă la Terapie Intensivă, o puteţi vedea. Foarte scurt, doar două persoane odată. Este sedată, continuă medicul. Ar trebui să mai doarmă câteva ore. Ar trebui să vă odihniţi şi dumneavoastră.

Doamna Jung plângea, dar la fel cum plânsese şi doamna Bryce.

- Mulţumim. Mulţumim. O să aşteptăm şi o să intrăm să o vedem, spuse domnul Jung punându-şi braţul pe umerii soţiei lui.

- O să trimit pe cineva să vă ducă la Terapie Intensivă. Dar numai familia, adăugă ea aruncând o privire spre Simone şi CiCi.

- Fata asta face parte din familie, spuse domnul Jung.

Zăbovind, medicul se uită în urmă spre Simone.

- O să am nevoie de numele tău pentru a-l trece pe lista aprobată cu vizitatorii.

- Simone Knox.

- Simone Knox? Cea care a sunat prima la 911?

- Habar n-am. Eu pur şi simplu i-am sunat.

– Simone, trebuie să afli că sunând după ajutor atât de repede, i-ai dat lui Mi şansa să se lupte pentru viaţa ei. O să-ţi trec numele pe listă.

După ce Simone se duse acasă, la patul ei, unde o aştepta un somn întrerupt de vise întunecate, Michael Foster se aşeză lângă patul de spital în care dormea soţia lui.

Se trezise şi îl întrebase din nou despre Brady. Avea probleme cu memoria recentă, dar avea să-şi revină, i se spusese lui. Deocamdată trebuia să aibă grijă să o liniştească, de fiecare dată când interveneau crâmpeie de amintiri, că fiul lor nu păţise nimic.

Reed Quartermaine. Îi erau datori lui Reed Quartermaine pentru asta.

„Avea să se trezească", se gândi el. „Avea să supravieţuiască."

Şi, din cauza unui glonţ în coloană, nu avea să mai meargă vreodată. Un glonţ o lovise chiar sub omoplat, dar celălalt o lovise în coloană, în zona şalelor.

Încercă să se convingă că avuseseră noroc fiindcă trebuia să creadă el mai întâi asta, înainte să o convingă şi pe ea. Dacă glonţul ar fi lovit mai sus, era posibil să nu-şi mai simtă trupul deloc, şi nici braţele. Poate că ar fi avut nevoie să respire printr-un aparat, poate că nu ar fi fost în stare să-şi întoarcă gâtul.

Dar ei avuseseră noroc. Fusese cruţată de trauma de a nu-şi mai putea controla vezica sau colonul. Cu timpul, şi cu terapie de recuperare, avea să poată folosi un scaun cu rotile cu motor şi chiar şi să conducă maşina.

Dar frumoasa lui soţie, soţia lui cea căreia îi plăcea la nebunie să danseze, nu avea să mai meargă niciodată. Nu avea să mai alerge niciodată cu Brady pe plajă, să facă drumeţii, să urce şi să coboare într-un suflet pe scările casei pentru care se chinuiseră atâta vreme să economisească şi să şi-o facă.

Asta numai şi numai pentru că trei nemernici bolnavi se hotărâseră din senin să-i omoare la întâmplare

pe toți cei din jur. Nici măcar nu știa care dintre cei trei îi rănise soția, pe mama copilului lui, pe dragostea vieții lui, fir-ar al dracului!

„Nu conta care", se gândi el. „Toți sunt vinovați."

John Jefferson Hobart, alias JJ, șaptesprezece ani.

Kent Francis Whitehall, șaisprezece ani.

Devon Lawrence Paulson, șaisprezece ani.

Adolescenți. Sociopați, psihopați. Nu îi păsa ce etichetă le-ar fi pus psihiatrii.

Știa numărul morților, cel puțin la ora patru dimineața când verificase ultima dată. Optzeci și nouă. Și Lisa lui, una dintre cei două sute patruzeci și doi de răniți.

Fiindcă trei puști nebuni înarmați până în dinți intraseră în mall într-o vineri seara cu misiunea de a ucide și schilodi. Misiune îndeplinită.

Nu îi numără și pe ei printre cei morți - nu meritau să fie incluși în rândurile lor. Dar putea să îi fie recunoscător polițistei care îl doborâse pe Hobart, și recunoscător că ceilalți doi se sinuciseseră - sau se omorâseră unul pe celălalt.

Amănuntul acela rămăsese încă neclar la ora patru dimineața.

Putea fi recunoscător că nu avea să fie vreun proces. Recunoscător că el, omul care își dedicase întreaga existență salvării vieții semenilor săi, nu avea să-și petreacă nenumărate nopți fără somn închipuindu-și cum îi va ucide el cu mâna lui.

Lisa se mișcă, așa că se apropie mai tare de ea. Când deschise ochii, el îi duse mâna la buze.

- Brady?

- E bine, iubito. E cu mama și tatăl tău. E bine.

- Îl țineam de mână. Am vrut să îl iau în brațe și să fug, dar apoi...

- E bine, Lisa, iubito, e bine.

- Atât de obosită.

Când ea adormi din nou, el continuă să o vegheze.

*

Reed se trezi în zori, cu capul vâjâindu-i, cu ochii arzându-i în orbite şi cu gâtul uscat iască. Avea cea mai teribilă mahmureală din lume fără să fi pus un strop de alcool în gură.

Făcu un duş – al treilea de când se întorsese acasă la părinţii lui terminaţi şi atât de recunoscători, la sora sa care se agăţase de el plângând. Pur şi simplu nu îşi revenea după senzaţia aceea teribilă pe care o simţise când sângele lui Angie i se îmbibase în pantaloni şi i se lipise de piele.

Băgă în gură o pastilă analgezică şi dădu pe gât gâlgâind apă direct de la robinet.

Pe urmă deschise computerul. Nu îi fu greu deloc să găsească relatări ale atacului. Studie cele trei nume, apoi pozele. Whitehall i se păru vag familiar, dar nu îşi dădu seama de unde.

Cu siguranţă îl recunoscu pe Paulson. Îl văzuse brăzdând cu gloanţe trupul unui bărbat şi râzând. Unul dintre ei o omorâse pe Angie, căci rapoartele spuneau că al treilea, Hobart, nu ieşise deloc din sala de cinema.

Unul dintre ei îl ucisese pe Justin, picolo la Manga, un puşti care îşi luase pentru prima oară o slujbă pe timpul verii. Şi pe Lucy, o chelneriţă care avea de gând să se pensioneze la sfârşitul anului şi să plece cu soţul ei într-un tur al ţării cu rulota.

Şi nişte clienţi. Nu ştia exact câţi.

Dory era în spital. La fel şi Bobby, şi Jack, şi Mary.

Rosie îi spusese că puştiul cu armele intrase pe uşile de sticlă, măturase întregul restaurant cu gloanţe şi pe urmă ieşise din nou. Zece secunde, douăzeci. Nu mai multe.

Citi relatările martorilor de la faţa locului, se opri şi o citi de două ori pe cea de la Game Stop.

Am auzit împuşcăturile, dar nu ne-am dat seama exact ce este. E gălăgie în magazin de regulă. Pe urmă a intrat un bărbat în fugă şi a strigat că afară e cineva

care trage în oameni. Sângera, dar nici măcar nu părea să-şi dea seama că fusese împuşcat.

Atunci, şeful magazinului – nu ştiu cum îl cheamă – a început să le spună tuturor să intre în încăperea din spate. Unii au vrut să o ia la fugă, să iasă, dar împuşcăturile s-au apropiat. Se auzeau distinct, iar şeful le tot striga oamenilor să se ducă în spate. Era mare înghesuială acolo, căci magazinul fusese plin de oameni. În viaţa mea nu mi-a fost mai frică decât atunci, aşa cum eram înghesuit acolo. Oamenii începuseră să plângă şi să se roage, şi el ne-a spus să facem linişte.

Pe urmă am auzit împuşcăturile foarte tare. Chiar acolo, în magazin. Am auzit cum geamurile şi vitrinele s-au făcut ţăndări. Am crezut că o să murim cu toţii, dar apoi s-a oprit. Sau, poate că s-a îndepărtat. El ne-a spus să stăm acolo până vine poliţia, dar cineva a făcut un atac de panică, cred, şi a deschis uşa. Unii au fugit afară. Pe urmă a venit poliţia şi ne-a luat de acolo. Puştiul acela ne-a salvat viaţa, tânărul şef cu ochelari foarte groşi. Sunt convins că ne-a salvat viaţa.

– Bravo, Chaz, murmură Reed.

În mica bucătărie a micului ei apartament, Essie tocmai făcuse un filtru întreg de cafea. Avea tot timpul din lume să o bea fiindcă fusese scoasă din tură.

Comandantul ei o asigurase că va fi trimisă înapoi – şi foarte probabil că avea să primească o medalie – după ce lucrurile aveau să revină la normal. Nu numai că trăsese cu pistolul din dotare, ucisese pe cineva.

Îl credea pe comandant, ştia că îşi făcuse meseria, dar se gândi că mai bine rămânea în alertă până ce se lămureau lucrurile în ceea ce o privea. Nu realizase până atunci, când apăruse şansa – chiar infimă, cum era – să fie dată afară, cât de important era pentru ea să rămână poliţist.

În timp ce bătrâna ei pisică dormea pe o pernă, Essie își încălzi un covrig și își luă ultima banană. Cum mărimea și felul în care era dispus apartamentul ei îi permiteau să vadă ecranul din bucătărie, de la masa de lucru ce-i servea și pentru mâncat, și ca birou, se așeză jos și deschise televizorul.

Știa că presa îi aflase numele și, când se uitase mai devreme pe fereastră, văzuse că îi și dăduseră de urmă. Nu avea chef să iasă din apartament și să fie asaltată pur și simplu de o avalanșă de întrebări și camere de luat vederi. Cineva îi dăduse și numărul telefonului fix, așa că îl scosese din priză. Soneria constantă o enervase îngrozitor.

Până acum, mobilul îi rămăsese neatins. Dacă partenerul sau comandantul ei voiau să dea de ea, puteau să o facă în felul acesta. Plus că mai avea și e-mailul.

Deschise laptopul în timp ce mânca și se uita în același timp la știri să vadă dacă mai apăreau informații noi. Pe laptop făcu o listă cu numele pe care le avea în minte.

Simone Knox, mama ei, sora ei. Reed Quartermaine, Chaz Bergman, Michael, Lisa și Brady Foster. Mi-Hi Jung, Tish Olsen.

Voia să vadă ce se întâmplase cu fiecare dintre ei, chiar dacă avea să o facă pe cont propriu.

Notă numele atacatorilor. Intenționa să scoată totul la lumină, să găsească tot ce putea despre ei, despre familiile lor, profesorii, prietenii, patronii, dacă îi angajase cineva vreodată. Voia să îi cunoască.

Scrise numerele - cele de acum - ale morților, ale răniților. Adăugă nume acolo unde existau. Avea să le afle și pe celelalte.

Își făcuse meseria, se gândi în timp ce se uita la televizor, în timp ce mânca, în timp ce lucra. Dar asta nu însemna că acum totul nu se transformase în ceva personal.

*

CiCi Lennon își ducea existența conform propriilor reguli. Două dintre cele mai importante: Încearcă să Nu Faci Rău Nimănui și Ai Curajul de A Spune Verde În Față Oricui Ceea Ce Gândești intrau adesea în contradicție una cu cealaltă, dar rezultatele se amestecau cu regula Fii O Nemernică Atunci Când Este Nevoie, așa că de fiecare dată îi ieșea cum trebuia.

Fusese crescută de niște părinți foarte sobri, republicani și metodiști practicanți în Rockpoint, un fel de suburbie de lux a clasei lumii bune din Portland, Maine. Tatăl ei, director de bancă, și mama, casnică (după cum se autointitulase cu mândrie) făceau parte din club, mergeau în fiecare duminică la biserică și primeau adesea invitați la cină. Tatăl ei cumpăra un Cadillac nou la fiecare trei ani, juca golf sâmbăta dimineața, tenis (la dublu cu soția lui) duminica după-amiaza și colecționa timbre.

Mama ei se ducea la coafor lunea, juca bridge miercurea și făcea parte din Garden Club. Deborah (niciodată Deb ori Debbie) Lennon își ținea banii într-o mănușă albă în sertarul de sus al comodei, nu scrisese în viața ei un cec și nici nu plătise vreo factură în alt mod și își împrospăta machiajul ca să-și aștepte soțul când se întorcea de la serviciu. Îi făcea băutura de seară – un martini sec, cu o felie de lămâie, în afară de vara când trecea la gin și tonic cu un strop de lămâie – ca să se poată destinde până la cină.

Familia Lennon avea o menajeră care venea în fiecare zi pentru treburile din casă, un om de serviciu pentru treburile din curte și grădină, care venea o dată pe săptămână și – când era cazul, vara, un băiat care se ocupa de piscină. Aveau o casă de vacanță în Kennebunkport și erau considerați, de ei înșiși și de alții, adevărați stâlpi ai comunității.

Normal că CiCi se revoltase împotriva a tot ce erau și simbolizau oamenii aceștia.

Ce era să facă un copil al anilor șaizeci decât să-și îngrozească pur și simplu părinții îmbrățișând o cultură

cu totul şi cu totul distinctă? Se opuse rânduielii patriarhale a bisericii – şi stilului de viaţă impus de aceasta, mărşălui împotriva guvernului, protestă activ împotriva războiului din Vietnam şi îşi dădu foc sutienului, la propriu.

La şaptesprezece ani, îşi împachetă o gentuţă cu haine şi făcu autostopul până la Washington ca să participe la marşuri. De acolo, atrasă de noul curent cu sex, droguri şi rock and roll, călători. Îşi petrecu primăvara la New Orleans împărţind o casă dărăpănată cu un grup de artişti şi muzicieni. Picta pentru turişti – era foarte talentată.

Ajunse la Woodstock cu o camionetă pe care o pictase şi o transformase, cu puţin ajutor, într-o minune de artă psihedelică. La un moment dat, în timpul acelui weekend de august scăldat în binecuvântata ploaie de vară, concepu un copil.

Când îşi dădu seama că era gravidă, renunţă la droguri şi alcool şi îşi modifică dieta vegetariană (aşa cum avea să o mai facă de nenumărate ori de-a lungul timpului şi pentru nenumărate motive) şi se alătură unei comunităţi hipiote din California.

Pictă, învăţă să ţesă, plantă şi culese diverse legume, încercă, fără să reuşească, să intre într-o relaţie lesbiană – dar măcar încercă.

O născu pe fiica ei într-un pat dintr-o casă dărăpănată de la ţară, într-o după-amiază frumoasă de primăvară cu muzica lui Janis Joplin pe fundal la magnetofon şi lalelele de-afară ce se legănau gingaşe în briza blândă dincolo de fereastra deschisă.

Când Tulip Joplin Lennon împlini şase luni, CiCi, căreia îi lipseau teribil suprafeţele verzi de pe Coasta de Est, plecă împreună cu un grup de muzicieni. Pe drum, se încurcă pentru scurt timp cu un alt artist/compozitor care, mort de drogat, îi oferi trei mii de dolari ca să-l picteze.

Ea se conformă şi îl pictă purtând doar o chitară electrică de supermarcă dinainte şi o pereche de cizme de cowboy foarte şmechere.

CiCi plecă mai departe, iar subiectul tabloului ei obţinu un contract cu o casă de discuri şi folosi pictura ei pentru coperta albumului proaspăt produs. Şi după cum se dovedi, norocul le surâse, single-ul *Rămas-bun,* CiCi deveni un mare hit în Top 40, iar albumul se vându ca pâinea caldă.

Doi ani mai târziu, în timp ce CiCi şi Tulip locuiau într-o casă comună în Nantucket, compozitorul muri din cauza unei supradoze. Tabloul fu scos la licitaţie şi vândut pentru trei milioane de dolari.

Şi astfel debută cu adevărat cariera de mare artistă a lui CiCi.

La şapte ani după ce îşi luase tălpăşiţa făcând autostopul până la D.C., tatăl ei se îmbolnăvi de cancer la pancreas. Deşi le trimisese tot timpul vederi şi scrisori în care băgase şi poze cu nepoata lor şi îi suna de două sau trei ori pe an, relaţiile dintre ea şi părinţi rămaseseră încordate şi comunicarea destul de precară.

Dar faptul că maică-sa nu mai rezistase şi izbucnise în plâns la telefon povestindu-i toată istoria o făcuse pe CiCi să-şi impună încă o altă regulă. Ajută Atunci Când Poţi.

Aşa că făcu totul pachet – pe fiica ei, pensulele, culorile şi celelalte lucruri trebuincioase, plus bicicleta –, le înghesui în camioneta amărâtă la mâna a treia pe care o avea şi plecă acasă.

Aici află câteva lucruri. Află că părinţii ei se iubeau profund şi din toată inima. Şi că iubirea aceea imensă nu însemna că maică-sa nu se putea ocupa de treburile murdare. Află că acea casă în care crescuse nu avea să mai fie vreodată căminul ei, dar că putea locui acolo atâta vreme cât avea un ţel.

Află că tatăl ei voia să moară acasă la el şi pentru că îl iubea – surpriză – avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă să i se împlinească dorinţa. Puse piciorul în prag când maică-sa îi repetă *insistent* că trebuia să o trimită pe Tulip la o şcoală particulară, o înscrise la şcoala primară publică. În timp ce ea îl ducea pe tatăl ei la şedinţele

de chimioterapie, la programările de la medic sau îi spăla voma de peste tot, mama ei se ocupa cu drag de Tulip.

CiCi angajă un infirmier a cărui compasiune, bunătate şi pasiune pentru muzica rock îl făcu să-i devină unul dintre cei mai buni prieteni pe viaţă.

Timp de douăzeci şi una de luni, îl îngriji cu devotament pe tatăl ei muribund şi se ocupă de tot ce ţinea de casă, în timp ce mama ei nu făcea altceva decât să nege adevărata stare de fapt şi să o răsfeţe pe Tulip.

Tatăl muri acasă cu soţia care îl iubea atât de mult lipită de el în patul lor şi cu fiica lor ţinându-l de mână.

În lunile care urmară, ea acceptă că mama ei nu avea să devină niciodată o femeie independentă, să înveţe să facă o balanţă contabilă sau să înlocuiască un robinet care picură. Şi acceptă şi că o va lua complet razna dacă va continua să locuiască în suburbii, într-o casă destul de impunătoare, cu o femeie care abia dacă înţelegea cum se schimbă un bec.

Cum taică-său îi lăsase destui bani pentru ca maică-sa să nu aibă grija zilei de mâine, CiCi angajă pe cineva să se ocupe de afaceri, un om bun la toate care putea fi chemat oricând şi o menajeră tânără şi harnică, fiindcă cealaltă se pensionase, care să locuiască acolo şi să servească şi ca însoţitoare.

Când află că în timpul acelor douăzeci şi una de luni, tatăl său îşi schimbase testamentul şi îi lăsase un milion de dolari – după plata tuturor taxelor –, nu reacţionă altfel decât printr-o mare indignare. Nu avea nevoie şi nici nu voia banii lui conservatori şi nici filosofia lui de dreapta. Putea să se întreţină şi să o întreţină şi pe fiică-sa – aşa cum făcea deja, de altfel.

Indignarea îi păli însă când o luă pe Tulip să facă o plimbare cu feribotul până pe Tranquility Island şi văzu casa. Îi plăcu nespus aerul sălbatic pe care îl emana, terasele largi şi la parter, şi la etaj. Priveliştea apei, bucata îngustă de plajă din faţă, curbura ţărmului stâncos.

Acolo ar fi putut picta pentru tot restul vieţii.

Iar semnul cu *De vânzare* în ochii lui CiCi fu exact acest lucru. Un semn.

La numai patruzeci de minute cu feribotul din Portland – suficient de departe (slavă Domnului!) de mama ei, dar destul de aproape ca să-şi înăbuşe orice urmă de vinovăţie. Un sătuc cu o comunitate veselă de artişti la doar câteva minute de mers cu bicicleta.

O cumpără, după o negociere la sânge, cu bani cash, şi aşa începu următorul capitol din viaţa ei.

Acum se afla din nou în suburbiile luxoase unde locuia lumea bună – spera că pentru puţină vreme –, în casa unei fiice care mereu semănase mai degrabă cu bunică-sa şi mai puţin cu maică-sa, care încercase mereu să-i imprime spiritul ei de aventură, independenţă şi libertate.

Pentru că „Ajută atunci când poţi" era în continuare una dintre regulile ei. Şi pentru că îşi iubea peste măsură nepoatele.

Făcu micul dejun pentru fiica ei şi Ward în bucătăria lor modernă şi aranjată cu mult gust. Scoase telefoanele din priză, trăsese perdelele şi draperiile căci afară se adunaseră o mulţime de reporteri.

Ascultase ştirile la televizorul din camera de oaspeţi şi auzise de câteva ori înregistrarea apelului pe care îl dăduse Simone la 911. O făcuse să-i îngheţe sângele în vine. Cineva răsuflase către presă nu numai apelul, ci şi numele lui Simone.

Se aşeză cu Ward şi Tulip la masă să ia micul dejun şi îşi începu pledoaria.

– Lăsaţi-mă să o duc pe Simone pe insulă, măcar până începe şcoala.

– Trebuie să rămână acasă, începu Tulip.

– Dar presa nu o va lăsa în pace. Ea a fost prima care a sunat după ajutor, e o fată frumoasă de şaisprezece ani. Una dintre prietenele ei a murit, cealaltă este în spital. Mi a reuşit să supravieţuiască după noaptea asta, adăugă CiCi. Este încă în stare critică, dar măcar trăieşte.

Ward răsuflă uşurat.

– Mie nu au vrut să-mi dea nici o informaţie despre ea când am sunat.

CiCi se uită la el. Era un om cumsecade, se gândi ea. Un bărbat bun, un soţ bun, un tată bun. Iar în momentul acesta părea epuizat.

– Hwan le-a spus să ne pună mie şi lui Simone numele pe lista cu membrii familiei, zise CiCi, şi fiindcă el era un om cumsecade, se întinse spre el şi îl mângâie pe mână. Ar trebui să îi dai un telefon.

– Da. Da, o să-i dau.

Acum, CiCi îşi puse mâna pe mâna fiicei sale, Tulip.

– Ştiu că ai nevoie de fiicele tale şi că ele au nevoie de tine în clipa asta. O să rămân aici cât pot face ceva pentru voi. Oricum, Simone nu va pleca până nu se asigură că voi sunteţi bine şi că Mi este bine. Şi îmi închipui că şi poliţia va dori să îi ia o declaraţie.

– Va trebui să facem o declaraţie pentru presă, adăugă Ward. Ai dreptate. Nu o vor lăsa în pace.

– Şi tu ai dreptate. Dar după toate acestea, lăsaţi-mă pe mine să o iau de aici, să îi ofer câteva săptămâni de pace şi linişte. Chiar şi cu nebunia care e vara pe insulă, pot să îi ofer asta – şi pe urmă şi lui Mi, când se reface. Nimeni nu le va deranja. O să am eu grijă de asta. Iar Simone va avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre tot, în afară de noi. Am eu un prieten. Îşi petrece mereu o parte din vară pe insulă. Este psiholog terapeut, are cabinetul în Portland. Puteţi să îi verificaţi recomandările. Puteţi să vă întâlniţi cu el, să vorbiţi.

– Da, va trebui să fac toate astea.

– Ştiu, dar vei afla doar că este foarte bun. Va avea nevoie să vorbească cu cineva. Şi la fel şi tu, şi Natalie, iubito.

– Eu nu vreau să vorbesc cu nimeni şi nici să văd pe nimeni în momentul acesta. Vreau doar să fiu acasă, cu familia mea.

CiCi dădu să spună ceva, dar Ward clătină din cap înspre ea.

– Bine, atunci gândiți-vă la altceva. După ce petreceți ceva timp acasă, cu familia, câteva săptămâni pe insulă s-ar putea să o ajute pe Simone să se rupă de toate astea. Și pe Natalie, dacă vrea să vină, dar știu că gândul ei este la tabăra de călărie, unde va merge în curând. Îi place și ei să stea pe insulă, dar Simone pur și simplu e înnebunită după locul acela.

– Mai vorbim despre asta, spuse Ward. Îți suntem recunoscători, CiCi, pentru...

– Aiurea, nu aveți pentru ce! Orice familie ar reacționa la fel în condiții similare, de-aia e familie. Iar acum cred că încă o ceașcă de cafea ar merge de minune pentru familia mea.

Când se ridică, intră Simone. Avea privirea ușor pierdută și cearcăne negre sub ochi, contrastând puternic cu paloarea feței.

– Mi s-a trezit. Asistenta spunea că doctorul era acolo cu ea și tatăl ei a spus că... mi-a zis că a întrebat de mine. Trebuie să mă duc să o văd.

– Sigur că te duci, doar că trebuie să mănânci ceva mai întâi. Nu ai vrea să te vadă Mi atât de palidă. Asta nu o va face deloc să se simtă mai bine, nu-i așa, Tulip?

– Hai să te așezi, iubito.

– Nu mi-e foame.

– Doar puțin. CiCi o să-ți facă ceva de mâncare.

Simone se așează, uitându-se la fața mamei. La bandaje, la vânătăi.

– Te simți mai bine?

– Da, răspunse ea, dar ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu plânge, mamă.

– Nu știam unde ești. M-am lovit la cap și biata Nat... a fost doar pentru un minut, spuse ea, dar eram atât de confuză și de speriată. Auzeam împușcăturile și țipetele și nu știam dacă tu ești teafără, dacă ești în siguranță. Știu că Mi vrea să te vadă, dar mai întâi am eu nevoie de tine pentru puțin timp.

– Nici eu nu știam dacă tu și Nat... nu știam, spuse ea așezându-se lângă mama ei, apăsându-și fața pe umărul

lui Tulip. Când m-am trezit, am crezut că a fost doar un coşmar. Dar nu a fost.

– Acum suntem bine.

– Nu şi Tish.

Tulip o mângâie şi începu să o legene.

– O s-o sun pe mătuşa ei. Aş suna-o pe mama ei, dar... cred că o s-o sun pe mătuşa ei. S-o întreb dacă putem face ceva pentru ei.

– Şi Trent a murit.

– Oh, Simone!

– Am văzut la ştiri. M-am uitat înainte să cobor şi am văzut numele, pozele celor vinovaţi. Au fost la şcoala mea. Îi cunosc. Am fost la aceeaşi şcoală cu ei. Am avut şi ore cu unul dintre ei, şi ei i-au omorât pe Tish şi pe Trent.

– Nu te gândi la asta acum.

Negare, se gândi CiCi, exact aceeaşi atitudine ca bunica ei. „Închide ochii ca să nu vezi realitatea îngrozitoare până ce nu mai ai încotro." CiCi o privi pe Simone ridicându-se şi aşezându-se pe cealaltă banchetă, cu faţa spre părinţi.

– Au spus şi numele meu la ştiri. M-am uitat afară şi am văzut o mulţime de oameni, de reporteri.

– Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, îi răspunse Ward. Mă ocup eu de ei.

– E numele meu, tati. Şi vocea mea... au pus înregistrarea cu telefonul pe care l-am dat la poliţie. Aveau chiar şi poza cu mine din albumul şcolii. Nu vreau să vorbesc cu ei, nu acum. Trebuie să o văd pe Mi.

– Va vorbi tatăl tău cu ei, spuse CiCi vioaie aducându-i o farfurie cu un ou făcut omletă, două fâşii de bacon şi o felie de pâine cu unt. Iar mama o să te ajute cu puţin machiaj. Tulip a mea mereu s-a priceput de minune la machiaj. O să-ţi punem o şapcă de baseball să nu ţi se vadă părul, îţi iei hanoracul cu glugă pe tine şi pe urmă amândouă o să ieşim prin spate în timp ce tatăl tău îi va ţine ocupaţi în faţă. Traversăm repede curtea din spate şi ne ducem pe aleea din faţa casei

familiei Jefferson unde am parcat eu mașina. I-am sunat aseară să le cer voie. Pe urmă nu trebuie să facem altceva decât să sunăm la spital și să-i rugăm să ne lase să intrăm pe intrarea secundară din lateral.

– Ce plan bun, murmură Ward.

– Când ești nevoit în mai multe rânduri să ieși foarte repede de la hoteluri, moteluri, mă rog, învețe niște chestii. Lasă că te duc eu la Mi, zise CiCi netezindu-i o șuviță încâlcită de păr. Doar mănâncă puțin mai întâi.

capitolul 4

Funcționă, exact așa cum spusese CiCi că se va întâmpla, și lui Simone îi păru ca un vis ciudat, la fel ca cele pe care le avea când se afla la granița dintre somn și veghe, fără să doarmă și fără să fie trează cu totul. Totul i se părea plin de viață și estompat în același timp, iar zgomotele păreau că-i ajung la urechi printr-un fel de tunel cu ecou.

Dar când CiCi o conduse în secția de Terapie Intensivă, Simone își simți inima bătându-i în piept atât de repede și de tare că avea senzația că i-o strângea cineva în pumni. Și senzația asta o trimise instantaneu înapoi pe veceul acela din toaleta femeilor unde se ghemuise cu telefonul care îi murise și cu teroarea-i nemărginită.

– CiCi.

– Respiră. Trage aer pe nas ca și cum burtica ți-ar fi un balon pe care îl umfli și pe urmă lasă-l să iasă ca și cum s-ar dezumfla. Înăuntru și afară, spuse ea liniștitor, cu brațul pe după mijlocul lui Simone. Așa. Ești bine. Și Mi va fi bine, așa că trebuie să respiri pentru ea. Uite-o pe Nari.

Nari, palidă la față de oboseală, cu ochii parcă arși în orbite, se ridică și se apropie de ele.

– Ai mei sunt înăuntru cu Mi. Doctorul a spus că o vor duce în curând într-o rezervă fiindcă starea ei s-a îmbunătățit.

– Este mai bine? reuşi Simone să articuleze. Chiar e mai bine?

– E mai bine, îţi dau cuvântul meu. Pare... Nari se străduie să-şi stăpânească tremurul buzelor. ... pare foarte fragilă, dar e mai bine. A trebuit să îi spunem despre Tish. Are foarte mare nevoie să te vadă pe tine, Simone.

– Nari, draga mea, tu ai fost aici toată noaptea? o întrebă CiCi.

– Bunicii l-au dus acasă pe fratele meu. Eu am rămas cu părinţii. Doar nu puteam să o lăsăm aici, aşa.

– Mă duc să-ţi iau o cafea. Sau un ceai? Un suc?

– O cafea mi-ar plăcea mult.

– Simone, stai jos lângă Nari. Şi, Nari, când mama şi tatăl tău ies, ar trebui să mergeţi toţi trei acasă şi să trageţi un pui de somn. Rămânem eu şi Simone. O să stăm aici prin rotaţie ca să nu fie singură niciodată. Hai, du-te să stai jos.

– Nu ştiu dacă vor să plece, spuse Nari când CiCi se duse după cafea.

– O să-i convingă CiCi. Se pricepe la chestii de-astea.

Chiar din momentul acesta trebuia să înceapă să fie curajoasă pentru Mi, se gândi Simone, şi o conduse pe Nari înapoi la scaune.

– O să facem cu rândul aici pentru ca Mi să nu rămână deloc singură.

– Îşi aminteşte. Sau, mă rog, ceva-ceva îşi aminteşte. Cei de la poliţie au venit să vorbească în dimineaţa asta cu ea. Doctorul i-a lăsat să stea numai câteva minute. Tu ai vorbit cu ei?

– Azi nu. Nu încă.

CiCi se întoarse cu o cola pentru Simone şi cafea pentru Nari.

– Mult lapte şi puţin zahăr, corect?

– Da, răspunse Nari reuşind să zâmbească. Ţi-ai amintit.

– Am băgat la cap, spuse CiCi bătându-se uşor cu degetul la una dintre tâmple şi aşezându-se. Eu am fost pe drumuri cu intermitenţe câţiva ani buni. În cazuri

dintr-astea ajungi până la urmă să bagi la cap foarte ușor cum le place unora cafeaua, băutura, sexul.

– CiCi!

– Sunt aspecte de viață, fetelor. Tu te întâlnești cu vreun băiat, Nari?

Simone nu își dădea seama cum reușise bunica ei să facă asta, dar chiar și așa, în momentul acela își dădu cu ușurință seama de ce o făcuse. O scoase pe Nari din momentul acela îngrozitor și o introdusese în normalitate căci în trei minute află mai mult decât își închipuia Simone că știau Mi sau părinții lor despre băiatul cu care începuse să se vadă Nari. Un băiat irlandez, catolic, din Boston, care chiar în acest moment era pe drum ca să fie alături de ea.

Când ieșiră părinții lui Mi, CiCi se ridică și se apropie repede de ei să-i îmbrățișeze pe amândoi. În timpul conversației lor murmurate, Simone o văzu pe doamna Jung uitându-se înapoi spre ușă cu lacrimi în ochi, dar CiCi continuă să vorbească cu glasul acela al ei scăzut și mângâietor.

Ca într-un vis, se gândi din nou Simone, când, în câteva minute, familia Jung conveni să se ducă acasă pentru puțin timp. Când asta se întâmplă, CiCi se așeză din nou și o bătu ușor pe genunchi pe Simone.

– Se îndoiesc că vor dormi, dar adevărul e că o vor face. Și trupul, și spiritul au nevoie să-și reîncarce bateriile, iar spiritul va îndruma trupul.

– Nu știam că Nari are un prieten adevărat.

– Cred că nici ea nu știa, asta până ce el a spus că lasă tot și vine să fie alături de ea. Acum vreau ca tu să te gândești cu putere la lucruri pozitive.

Mișcându-și degetul în aer amenințător, CiCi aruncă spre Simone o privire atotcunoscătoare cu ochii aceia pe care Simone îi considera aurii, dar aveau, de fapt, aceeași nuanță ca și a ei.

– Și să nu crezi că nu văd faptul că te strâmbi în sinea ta. Nu te mai gândi la nimic altceva în afară de asta. O să plângeți împreună, dar asta face parte din procesul

de vindecare, indiferent dacă acum ţi se pare sau nu aşa. O s-o asculţi, indiferent ce are nevoie să îţi spună. Şi o să îi spui adevărul, orice te va întreba, căci dacă vă pierdeţi în momentul acesta încrederea una în cealaltă, s-ar putea să nu o mai recuperaţi niciodată.

– Dar eu nu aş vrea să spun ceva care să înrăutăţească lucrurile.

– Deja sunt mai rele decât oricând şi o să treceţi prin ele împreună. Aveţi nevoie ca între voi să nu fie nimic în afară de adevăr. Uite-o pe asistenta ei. Du-te să o vezi pe sora ta, iubito. Eşti puternică şi curajoasă.

Ea nu se simţea deloc puternică şi curajoasă, dat fiind zumzetul pe care îl auzea în cap şi senzaţia de strânsoare din piept. Dădu din cap înspre asistentă, dar fără să înţeleagă ce i se spunea.

Şi totul se înrăutăţi când o văzu pe Mi prin geam. Părea atât de mică, atât de bolnavă. Fragilă, spusese Nari, dar în ochii lui Simone, Mi părea sfărâmată. Ca şi cum ceva ca un bibelou căzuse şi se spărsese, iar bucăţelele se împrăştiaseră în toate părţile.

Ochii istoviţi ai lui Mi îi întâlniră pe ai ei şi lacrimile începură să-i curgă la vale.

Nu-şi amintea momentul când intrase. Nu-şi amintea dacă asistenta îi spusese să nu o atingă pe Mi. Dar trebuia să o facă, trebuia să o facă. Îşi apăsă obrazul pe obrazul lui Mi şi o apucă de mâinile care îi păreau la fel de delicate precum aripile unei păsări.

– Am crezut că... mi-a fost teamă că m-au minţit, se auzi glasul lui Mi, la fel de slăbit ca şi mâinile ei, înecat de suspine. Mi-a fost teamă că şi tu ai murit şi că ei nu îmi spun. Mi-a fost teamă că...

– Nu am murit. Nu am păţit nimic. Am plecat...

Se auzi vorbind – şi în urechi auzi vorbele lui CiCi: „Ascult-o".

– Tish chiar a murit?

Cu obrazul lipit în continuare de al lui Mi, Simone încuviinţă din cap. Plânseră împreună cu trupul firav al lui Mi cutremurându-se sub al ei.

Simone se îndepărtă şi se aşeză pe o parte a patului, ţinând-o în continuare de mână.

– A intrat. Eu nu l-am văzut de la început. Pe urmă ai auzit şi tu împuşcăturile şi ţipetele, dar s-a întâmplat totul atât de repede şi nu ne-am dat seama ce se petrece. Tish a zis: „Ce se petrece?" Şi pe urmă... Mi se întrerupse închizând ochii. Îmi dai nişte apă?

Simone ridică paharul cu paiul acela ciudat şi i-l ţinu la gură să bea.

– A împuşcat-o. Simone, a împuşcat-o şi pe urmă eu am simţit durerea... durerea asta groaznică, şi Tish a căzut pe mine, pur şi simplu s-a prăbuşit peste mine şi m-a durut şi mai rău că ea, nu ştiu de ce, parcă se smucea involuntar. Simone, şi el a continuat să tragă în ea şi cum ea era peste mine a murit, aşa a murit. Eu, nu. Ea m-a salvat. Le-am spus poliţiştilor. Nu am putut s-o ajut. Nu am putut să mă mişc. Şi eram trează, dar nu mi se părea real ce se întâmplă. Şi el a tras şi a tras mai departe până ce totul s-a oprit. Împuşcăturile. Dar oamenii au continuat să ţipe şi să plângă. Eu nu puteam să ţip şi nu mă puteam mişca. Am crezut că eram moartă şi pe urmă... cred că mi-am pierdut cunoştinţa. Nu-mi amintesc altceva decât că m-am trezit aici.

Degetele ei le strânseră – uşoare ca păsările acelea – pe cele ale lui Simone.

– O să mor?

„Spune-i adevărul."

– Ai fost rănită foarte, foarte grav, iar noi ne-am speriat îngrozitor. A durat ore întregi până ce a venit doctoriţa, dar ne-a spus că te-ai descurcat foarte bine. Şi azi mi s-a zis că o să te scoată de la Terapie Intensivă pentru că nu mai eşti în stare critică. CiCi e aici cu mine şi i-a convins pe ai tăi să se ducă acasă să doarmă puţin. Sigur nu ar fi plecat acasă dacă era să mori.

Mi închise din nou ochii.

– Tish a murit. De ce?

– Nu ştiu. Nu pot să... în continuare am impresia că nu e real ce se întâmplă.

– Tu te-ai dus la baie. Ce s-a întâmplat?

– Tocmai mă întorceam când am auzit zgomotele şi am crezut că sunt din film. Dar cineva – un bărbat – a încercat să fugă afară şi a căzut. Atunci am văzut că era plin de sânge. M-am uitat înăuntru, doar pentru o clipă şi am văzut – am văzut pe cineva care trăgea şi am auzit totul. Am alergat înapoi la baie şi am sunat la 911. Mi s-a spus să rămân unde eram, să mă ascund şi să aştept şi, în timp ce vorbeam, mi-a murit telefonul.

Mi zâmbi uşor.

– Iar ai uitat să-l încarci.

– Nu o să mai uit niciodată. Şi pe urmă a venit poliţia. O poliţistă. I-am dat numele voastre şi numele mamei şi al lui Natalie.

– Erau la mall. Uitasem.

– Au fost trei atacatori, Mi, aşa s-a spus la ştiri. Doi în mall, unul în sala de cinema.

– Mama ta şi Natalie? Nu, Simone, nu...

– Sunt bine. Mama s-a lovit la cap şi are nişte tăieturi de la sticla spartă care a zburat în toate părţile. Nat a tras-o după o tejghea. Acum e bine. Sunt bine amândouă, repetă ea ezitând o clipă, după care continuă: Au fost trei, trei care au ucis oameni. Care au ucis-o pe Tish. Şi noi îi cunoşteam.

– Noi îi cunoşteam? repetă Mi încet.

– Sunt morţi. Mă bucur că sunt morţi. JJ Hobart.

– O, Doamne...

– Kent Whitehall şi Devon Paulson au fost cei din mall. JJ, cel din cinema.

– A omorât-o pe Tish. Îi vedeam la şcoală aproape în fiecare zi. Au omorât-o pe Tish.

– Şi pe Trent. Şi el a murit. Tiffany e grav rănită. Am văzut-o pe mama ei azi-noapte. Tiffany. JJ a împuşcat-o. E posibil să rămână cu sechele la creier, şi faţa ei... Am auzit doar câteva lucruri. Nu ştiu cât de grav este.

– Ştiam că JJ era rău, că era rău complet gratuit uneori, dar... Din ochii vineţi ai lui Mi începură din nou să se prelingă lacrimi. Eu sunt cea care a ales filmul

acela. Eu am ţinut morţiş să îl vedem, iar acum Tisl e moartă.

– Nu e vina ta. Nu e vina mea că m-am dus la baie ş că nu am fost acolo şi eu. Dar aşa am senzaţia. Chia asta e senzaţia mea. Dar e vina lor, Mi. Îi urăsc. O să- urăsc toată viaţa.

– Sunt aşa obosită, murmură Mi închizând ochii Nu pleca.

– Aştept afară, spuse Simone când intră asistenta şi î făcu semn că i se terminase timpul. Nu plec.

O dată sau de două ori, Reed avusese nişte vise foart interesante în care o dezbrăca pe Angie. Acum, după ne numărate frânturi de coşmar în care se ascundea dup cadavrul ei, se aşeză în ultimul rând din biserica meto distă ca să ia parte la slujba ei de înmormântare.

Aproape că se convinsese singur să nu vină. Nu fuse seră chiar prieteni. De fapt, nici măcar nu o cunoscus prea bine. Aşa cum nu ştiuse că părinţii ei erau divorţaţ sau că ştia să cânte la flaut sau că avea un frate în infan teria marină.

Poate că ar fi aflat toate astea dacă ar fi apucat să iasi la un film sau la o pizza sau să se plimbe pe plajă. Da nu făcuseră nimic din toate astea.

Acum se simţea pierdut, şi vinovat, şi stupid, aşa cum stătea acolo, cu toţi oamenii aceia care o cunoscuseră ş care acum plângeau.

Dar trebuise să vină. Probabil că fusese ultima per soană – care să nu fi fost un client – care discutase cu ea. Petrecuse minutele acele îngrozitoare ascunzând ur băieţel în chioşcul ei, cu trupul ei chiar... acolo.

Avusese sângele ei pe pantofi, pe pantaloni.

Aşa că rămase acolo, în mijlocul rugăciunilor, al bo cetelor, al cuvântărilor care-ţi rupeau inima, în costu mul acela prea strâmt la umeri. Maică-sa îi spusese cân se întorsese acasă în vacanţa de vară să-şi ia un costum nou, dar lui i se păruse pierdere de bani, aşa că ignorase ideea aceasta.

Ca de obicei, mama lui avusese dreptate.

I se păru o lipsă de respect să se gândească la costum în momentele acestea. Aşa că se gândi la cele trei chipuri pe care le văzuse iar şi iar la ştiri.

Erau mai mici decât el, cu toţii, şi unul dintre ei o omorâse pe Angie. Nu Hobart, îşi aminti el. El fusese cel din sala de cinema şi îl împuşcase poliţista – agentul McVee – şi îl omorâse. Relatările spuneau că Hobart lucra la cinematograful acela. Că el pusese la cale grozăvia.

Dar pe Angie o omorâse Whitehall sau Paulson.

Păreau nişte puşti normali în imagini, la televizor, pe internet. Doar că nu fuseseră normali.

Cel pe care îl văzuse – şi îl mai vedea încă în coşmarurile pe care le avea – îmbrăcat cu vesta antiglonţ şi râzând în timp ce împuşca un bărbat în cap – nu fusese deloc normal.

Acum ştia mai multe despre ei, cei trei care uciseseră o fată de care îi plăcea în timpul celor opt minute de măcel. În urma unui divorţ urât, Hobart rămăsese cu tatăl lui. Sora lui rămăsese la mama lor. Tatăl, colecţionar împătimit de arme, îşi învăţase copiii să vâneze, să tragă cu arma.

Whitehall locuise cu mama, tatăl vitreg, fratele vitreg şi sora vitregă. Tatăl, în momentul de faţă şomer, fusese arestat de câteva ori. Pentru tulburarea liniştii publice, pentru conducere sub influenţa alcoolului. Whitehall – spuneau vecinii – era un tip retras care avusese câteva probleme cu drogurile.

Paulson părea să fi fost un elev model. Cu note bune, fără probleme, cu o familie cum trebuie, singurul copil la părinţi. Fusese cercetaş – şi obţinuse un trofeu la o competiţie de tir. Făcuse parte din echipa de tir juniori a USA Shooting Organization şi se antrenase să participe la Olimpiadă. Tatăl lui participase şi el pentru Statele Unite la Olimpiada de la Sydney în 2000 şi la Atena în 2004. Oamenii care îl cunoşteau spuneau că observaseră o schimbare la el (dacă se gândeau retrospectiv)

poate cu șase luni în urmă, când păruse a fi mai abătut și închis în sine.

Asta fusese probabil cam la momentul în care fata pe care o plăcea hotărâse că plăcea pe altcineva mai tare, așa că el ajunsese să se înhăiteze cu Hobart. Probabil cam când cei trei care aveau să devină criminali în serie începuseră să-și hrănească reciproc ura și furia pe care le simțeau.

Se documentaseră, sau cel puțin așa sunau relatările presei, pe internet, după cum arătau fișierele pe care și le salvaseră în computere și pe care autoritățile le studiau încă. La rândul lui, Reed, studiase relatările, urmărise și discuțiile, și speculațiile de pe net, se uitase la o mulțime de știri și vorbise o grămadă despre asta cu Chaz și cu ceilalți.

Oricât ar fi vrut să *știe* de ce, doar atât, de ce, se aștepta că avea să dureze o veșnicie până când să iasă totul la iveală. Dacă avea să iasă ceva la iveală vreodată.

După cum se vedea din frânturile de informații pe care le puse la un loc, din relatări, bârfe, conversații, Hobart ura pe toată lumea. Pe maică-sa, pe profesori, pe colegii de muncă. Îi ura pe negri și pe evrei și în general ura pur și simplu. Și îi plăcea să ucidă vietăți.

Whitehall își ura viața pe care o ducea, voia să fie *cineva* și considera că totul și cu toții îi stătuseră împotrivă. Primise o slujbă pe timpul verii - la mall - și fusese concediat după două săptămâni. Pentru că venea la muncă drogat, pretinsese un coleg, atunci când venea.

Paulson își ura soarta. Ajunsese la concluzia că făcuse totul exact cum trebuia în viața lui de până atunci și tot o pierduse pe iubita lui, și în plus nu era absolut la nimic la fel de bun ca taică-său. Așa că hotărâse că venise momentul să fie rău de-a dreptul.

Aleseseră mallul ca țintă pentru impactul pe care aveau să-l aibă, iar Hobart alesese cinematograful fiindcă voia să distrugă locul unde ar fi trebuit să muncească pentru a-și câștiga existența.

Zvonurile spuneau că repetaseră de trei ori planul, fără arme, desigur, pentru a se cronometra, a se sincroniza și a rafina totul. Aveau de gând să se reunească la Abercrombie and Fitch, să se baricadeze înăuntru și să ia ostatici ca monedă de schimb, după care să ucidă cât mai mulți polițiști posibil.

Whitehall și Paulson aproape că reușiseră, dar făcuseră un jurământ. Dacă unul dintre ei era doborât, trebuiau să fie cu toții.

Când Hobart nu-și făcuse apariția și polițiștii îi încercuiseră, Whitehall și Paulson – după cum sunau relatările martorilor – își făcuseră salutul lovindu-și pumnii, urlaseră *La dracu'!* și pe urmă își îndreptaseră armele unul înspre celălalt, trăgând.

Poate exista ceva adevăr în toate astea. Poate cea mai mare parte era adevărată. Doar că el se aștepta să iasă la iveală alte și alte detalii. Sigur avea să se scrie o carte și urma poate chiar un film. Și își dori din suflet să nu se întâmple asta.

Își reveni în momentul în care oamenii începură să se ridice și simți un val de rușine inundându-l pentru că se pierduse în gânduri în loc să fie atent. Se ridică și el în picioare, așteptând ca sicriul cu Angie să fie scos afară. Nu și-o putea închipui în cutia aceea de lemn, nu voia să și-o închipuie acolo. Urmară membrii familiei, toți ținându-se strâns unii de ceilalți, ca și cum le era frică să nu se prăbușească.

Văzu câțiva pe care îi cunoștea de-acum – prietena lui Angie, Misty, alți angajați de la mall. Nu ar fi trebuit să fie deloc surprins să o vadă pe Rosie. Stătuse alături de ea cu o zi înainte la înmormântarea picoloului Justin.

Știa că Rosie își petrecuse ultimele zile la înmormântări sau prin camere de spital.

Se trase înapoi, lăsând-o să-și vadă de drum. Probabil la o altă slujbă sau să viziteze unul dintre cei răniți, sau poate să ducă ceva de mâncare cuiva care suferise o pierdere sau era în convalescență acasă.

Așa era Rosie. Exact opusul celor trei care uciseseră.

Când ieşi afară, se trezi într-o după-amiază perfectă de vară. Soarele strălucea pe un cer albastru, albastru, punctat ici-colo cu nori pufoşi şi albi. Iarba creştea într-un verde viu, aşa cum numai vara se întâmpla. O veveriţă ţopăia din creangă în creangă într-un copac.

Nimic nu părea real.

Văzu reporterii peste stradă, făcând fotografii sau filmând. Ar fi vrut să-i dispreţuiască pentru ce făceau, dar oare nu vânase şi el însuşi cu aviditate fiecare cuvânt scris de aceştia, fiecare poză publicată?

Cu toate acestea, se îndepărtă de ei şi o luă pieziş spre maşina pe care o parcase la aproape două străzi distanţă. Când îşi auzi numele strigat, îi veni să-şi bage capul între umeri şi să o ia la goană în loc sa se întoarcă. Dar o mână îl atinse uşor pe braţ.

– Reed. Sunt eu, agentul de poliţie McVee.

Reed se uită la ea parcă privind în gol. Avea părul blond prins la spate într-o coadă de cal ce-i sălta vesel pe umeri. Era îmbrăcată într-un tricou alb simplu şi o pereche de pantaloni de vară. Părea mai tânără.

– Scuze că nu v-am recunoscut. Nu aveţi uniforma. Aţi fost la înmormântare?

– Nu. Am aşteptat aici. Am sunat la tine acasă. Mama ta mi-a spus unde eşti.

– Am dat declaraţia, am spus tot ce ştiu. De mai multe ori.

– Nu sunt în timpul serviciului. Pur şi simplu încerc să văd ce s-a mai întâmplat cu toţi cei cu care am venit în contact în noaptea aceea. Doar pentru mine. Tu te duci la cimitir?

– Nu, nu mi se pare că s-ar cuveni. Acolo o să fie familia şi aşa mai departe. Eu nu o cunoşteam pe Angie atât de bine. Eu... doar încercam să o conving să iasă cu mine. Urma să mergem la acelaşi film, la ultimul spectacol şi... Dumnezeule!

Îşi pipăi ochelarii cu mâinile tremurânde.

– Vrei să mergi în parc? Să stăm şi să ne uităm la apă un timp? Pe mine mă ajută întotdeauna chestia asta să mă liniştesc.

– Nu ştiu. Poate. Mda, cred că da.

– Ce zici, ce-ar fi să mergem amândoi cu maşina mea şi apoi te aduc înapoi să ţi-o iei pe a ta?

– OK, bine.

Mai târziu, când se gândi la asta, se întrebă de ce oare mersese cu ea. Nu o cunoştea. Fusese doar o faţă cu trăsături estompate şi o uniformă în mijlocul nebuniei şi al şocului pe care îl trăise. Dar fusese acolo. Fusese parte din toate astea, la fel ca el.

Când se urcă în maşina ei, îi trecu pentru o clipă prin cap că era mai veche şi mai rablagită decât a lui – chiar dacă era mult mai curată. Apoi îşi aminti.

– L-aţi omorât pe Hobart.

– Da.

– Frate, sper că nu v-au concediat pentru asta sau ceva de genul, nu?

– Nu. S-a terminat ancheta. Mă întorc mâine la lucru. Cum se simt părinţii tăi?

– Sunt destul de daţi peste cap, dar reuşesc să facă faţă cât de cât.

– Şi cei de la restaurant?

– Cred că pentru ei e mai greu. Cu toţii am fost acolo şi am văzut. Şi nu ne putem împiedica să avem tot timpul în faţa ochilor scenele alea. Dar suntem bine. Cum ar fi Rosie – bucătăreasa-şefă? Se ocupă de o mulţime de lucruri. Se duce la înmormântări, în vizite la spital, le duce mâncare unora şi aşa mai departe. Cred că o ajută să se simtă mai bine, nu ştiu.

– Dar pe tine ce te ajută, Reed?

– Nu ştiu.

Simţi aerul pe faţă prin geamul deschis – şi briza ce venea dinspre apă. Era reală. Maşinile treceau în viteză, pe trotuar o femeie împingea un cărucior cu un copil. Totul era cât se poate de real. Viaţa mergea mai departe.

Şi el era parte din ea. Avea norocul să fie în continuare parte din ea.

– Eu vorbesc mult cu Chaz. Prietenul meu de la Game Stop.

– Îmi amintesc. A fost unul dintre cei care au salvat vieţi. Ca şi tine, de altfel.

– Puştiul? Brady? Da, m-a sunat tatăl lui. Vrea să-l aducă pe Brady să mă vadă săptămâna viitoare poate. Zicea că soţia lui se simte mai bine.

Essie nu spuse nimic imediat, dar, la fel ca CiCi, şi ea credea în ideea de adevăr şi încredere.

– O să supravieţuiască, dar va rămâne paralizată. Nu va mai putea merge niciodată. Probabil că nu a vrut să-ţi spună asta ca să te împovăreze şi pe tine cu ideea, dar vei afla oricum.

– Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

Îşi lipi capul de tetiera scaunului până ce putu iar să respire normal.

– Tot încerc să ascult muzică sau să joc baschet în curtea din spatele casei, dar nu pot deloc să încetez să mai citesc despre asta sau să ascult la ştiri. Nu pot să mă opresc.

– Ai fost şi tu acolo.

– Ai mei vor să merg să vorbesc cu cineva. Cum ar fi un psiholog, ştiţi, ceva de genul ăsta.

– E o idee bună. Trebuie să merg şi eu la unul. Aşa sunt regulile noastre şi există o explicaţie foarte bună pentru ele.

El deschise ochii şi se încruntă spre ea.

– Trebuie să vorbiţi cu un psiholog?

– Deja am vorbit. Ancheta s-a terminat şi acum sunt aptă – m-am descurcat bine când am tras – pentru munca de birou. Şi am programări la psihologul secţiei. Peste ceva timp o să pot să mă întorc complet la munca mea de teren, să devin complet activă din nou. Nu am nimic împotrivă să parcurg procesul acesta. Adevărul este că am omorât un om. Parcă şi opri motorul. Am făcut-o ca să salvez vieţi, inclusiv pe a mea şi pe cea

a partenerului meu. Dar am omorât un puşti de şaptesprezece ani. Dacă aş fi în stare să trec peste asta ca şi cum nu s-a întâmplat nimic, fără nici o strângere de inimă, n-ar trebui să fiu poliţistă.

Se dădu jos din maşină şi-l aşteptă.

Se plimbară o vreme, trecură pe lângă un loc de joacă, de-a lungul unei alei, apoi se aşezară pe o bancă de unde se vedeau pescăruşii rotindu-se şi ţipând şi golful azuriu şi limpede ca cerul.

Bărci pluteau peste tot şi se auzeau copii râzând. Trecu pe lângă ei în fugă o femeie cu un trup de vis în pantaloni mulaţi de spandex şi tricou scurt. O pereche de bătrânei uitaţi de vreme se plimbau pe-acolo, ţinându-se de mână.

– E adevărat ce se spune la televizor şi în presă că el – că Hobart – a fost cel care a pus la cale totul?

– O să-ţi spun doar că aşa este cel mai probabil, că era cel mai puternic dintre ei şi prin urmare cel care s-a implicat cel mai tare în planul acesta. Dar în rest? După părerea mea, toţi trei erau parte a unui puzzle bolnav şi trist şi că o coincidenţă tragică i-a făcut să se asocieze în momentul cel mai nepotrivit. Câteva luni mai devreme sau mai târziu, Paulson probabil că nu s-ar fi încadrat în peisaj.

Reed ştia ce se spusese în ziare şi la televizor despre Paulson, ce spuneau profesorii şi colegii. Cât de şocaţi erau, cum că el nu fusese niciodată violent. Mereu amabil şi vesel.

Al dracului cercetaş.

Acum o coborau pe Angie în mormânt. În urmă cu o zi, îl coborâseră în mormânt pe puştiul acela aflat la prima lui slujbă de vară. Câţi alţii mai urmau?

– Eu nu cred că poţi pur şi simplu să omori oameni dacă nu există ceva în tine care să te facă capabil. Adică, poate... probabil oricine este capabil să omoare, dar aşa ca dumneavoastră? Să salveze vieţi, să apere oameni. În legitimă apărare sau ca militar, dar asta e altceva.

Ce au făcut ei însă... ca să faci așa ceva trebuie să existe ceva aparte în tine.

– Nu te înșeli. Eu cred că dat fiind mediul de unde provenea Paulson, familia lui, dacă ar fi știut, ar fi găsit o cale să-l ajute. Dar s-a înhățat cu ceilalți într-un moment de cumpănă și așa toate piesele au format puzzle-ul acela nenorocit.

El ascultă susurul ușor al apei, țipetele păsărilor, un radio ce se auzea în depărtare. Lumea îi părea mai reală așa cum stătea acolo, de vorbă cu ea. Și se simți și el mai degrabă parte din lumea asta așa, alături de ea.

– Cum a fost? Când l-ați împușcat?

– Nu mai trăsesem cu arma niciodată în afara poligonului înainte de vineri seara. Eram moartă de frică, îi spuse ea, dar am simțit asta mai mult înainte și după. În momentul acela? Cred că totul a fost o chestie de instinct și antrenament. A tras în partenerul meu. În jur erau o mulțime de oameni morți sau pe moarte. A tras în mine, iar eu am făcut ceea ce fusesem antrenată să fac. Să elimin amenințarea. Pe urmă a trebuit să iau la rând totul. Partenerul meu fusese doborât – dar nu era rănit grav. Era puștoaica din baie. Cea care a sunat la 911.

– Adică, ăă... Simone Knox.

– Exact. O cunoști?

– Nu, doar că nu... nu pot să mă împiedic să citesc și să urmăresc știri despre asta. Îmi amintesc numele ei.

– E și ea în clubul tău. A salvat vieți omenești. Și-a păstrat cumpătul, a sunat la poliție. Eu și Barry – partenerul meu, adică – eram chiar în parcare, afară.

– Am citit și asta. Erați chiar acolo.

– S-a dovedit că apelul lui Simone a venit cam la un minut sau două după ce Hobart a pătruns pe ușa de ieșire din sala de cinema pe care o lăsase descuiată. Fata a pierdut o prietenă în seara aceea și o alta e la spital, încearcă să-și revină. Pare că face față situației, dar îți dai seama că-i este greu.

- Aţi vorbit şi cu ea.

- Cu ea, cu prietena ei Mi, cu Brady şi tatăl lui, spuse Essie oftând şi ridicându-şi faţa către soare. Îmi face bine şi îmi place să cred că poate le face bine şi lor.

- De ce v-aţi făcut poliţistă?

- Pentru că la momentul acela mi s-a părut o idee bună, zise ea zâmbind, după care oftă din nou privind înspre apă. Îmi place ordinea. Cred în aplicarea legii şi cred în ideea de siguranţă şi încredere. Mi se potriveşte de minune sloganul acesta. Şi regulile şi procedurile şi faptul că încerc să ajut nişte oameni. Nu m-am imaginat niciodată într-o situaţie cum a fost cea de vineri, dar acum ştiu că pot să trec de ea, să o depăşesc. Pot face faţă acestei slujbe.

- Şi cum ajungi poliţist?

Ea întoarse capul spre el şi îl privi ridicând dintr-o sprânceană.

- Te-ar interesa?

- Poate. Nu. Ba da, realiză el. Chiar da. Nu m-am gândit niciodată prea mult la calea pe care s-o urmez. Mă gândeam doar să-mi iau o slujbă la un moment dat. Îmi place la colegiu. Am note bune, dar îmi place acolo, aşa că nu m-am gândit prea serios la ce se va întâmpla când termin. Deci da, mi-ar plăcea să aflu cum să devin poliţist.

Până când se întoarse să-şi ia maşina, Reed se trezi că pentru prima oară în viaţă are un plan de viitor. Era un plan ce se clădise pe moarte şi distrugere, dar acum avea senzaţia că propria viaţă putea renaşte din el.

Seleena McMullen avea ambiţii mari şi obiceiul de a fuma mult. Ambiţia sa de a ajunge celebră ca blogger pe internet fusese cea care o trimisese să aştepte afară, lângă biserică, în timpul înmormântării. Ca reporter pentru *Hot Scoops* cu reputaţia aceea destul de dubioasă, nu avea parte de prea multă consideraţie din partea presei scrise şi a canalelor de televiziune ale căror reporteri de teren erau adunaţi afară.

Ceea ce nu o deranja. Într-o bună zi avea să fie mai tare decât toți ăia.

Își construise și ambiția, și atitudinea potrivite pentru asta în timpul școlii și apoi al colegiului. Nu avusese nici cel mai mic dubiu că era mai deșteaptă decât oricare dintre colegii ei – așa că nu avea nici o problemă să-și facă cunoscută această credință.

Asta însemna că nu avea prieteni adevărați, și ce dacă? Avea clienți. Îl apreciase pe Jimmy Rodgers în clasa a opta că o ajutase să-și croiască un drum clar. Prin faptul că se prefăcuse că o place, spunându-i că era drăguță – și toate astea numai pentru ca ea să-i facă temele cu multă naivitate, în timp ce el râdea de ea pe la spate – îi oferise imboldul de a-și începe propria afacere.

Desigur, avea să facă temele altora, contra unei sume anume.

Până ce terminase liceul, adunase deja clientelă și experiență considerabile și continuase să le sporească și la facultate.

Imediat după ce absolvise, cu diploma de jurnalist proaspătă în mână, apucase o slujbă la *The Portland Press*. Nu stătuse prea mult acolo. Îi considerase și pe redactor, și pe colegii ei niște idioți și nu se deranjase să facă prea mult uz de tact.

Cu toate acestea, i se păruse că internetul reprezenta viitorul în meseria asta și la douăzeci și patru de ani intrase în sarabanda aceasta a știrilor de scandal denumită *Scoop*. Lucra mai ales de acasă și cum își considera poziția actuală nu mai mult decât un pas necesar ce trebuia parcurs pentru a ajunge să-și facă propriul blog de succes, tolera interferențele editoriale și sarcinile de rahat.

Și pe urmă îi căzu în brațe Masacrul de la DownEast.

Din întâmplare se dusese la mall, ca să-și caute niște adidași de alergare, chiar cu câteva secunde înainte să fie trase primele focuri. Îl văzuse pe unul dintre atacatori – identificat drept Devon Lawrence Paulson – croindu-și poteca sângeroasă printre cadavre și se ascunsese

în spatele unei hărți a mallului, unde își scosese camera de luat vederi și reportofonul.

Și apoi transmisese totul la toate ziarele, rețelele, site-urile de știri și de scandal.

După care, umblase după victime, membri ai familiei, personal medical. Mituise un brancardier și avusese acces suficient timp încât să facă câteva poze cu pacienții, chiar se strecurase într-o rezervă după ce unul dintre aceștia fusese transferat de la Terapie Intensivă.

Reportofonul din buzunarul ei prinsese ceva din discuția dintre Mi-Hi Jung și – bonus – Simone Knox ca să-i permită să facă o altă poveste.

După calculele ei, mai avea nevoie de doar câteva ca să poată să facă pasul din poziția în care se afla spre următoarea, mult mai bună. Și deja avea oferte.

Iar acum, obiceiul de a fuma mult făcuse să-i cadă în brațe o altă pradă.

Se retrăsese față de ceilalți reporteri ca să tragă un fum și se îndepărtase cam la o jumătate de cvartal distanță ca să se rezeme de un copac, să fumeze și să se gândească. Putea să o apuce spre cimitir când se termina partea de la biserică, dar câte persoane ar mai fi fost dispuse să facă click să deschidă un reportaj cu alți și alți oameni în doliu?

Poate cineva avea să leșine – cum făcuse mama puștiului mort cu o zi înainte –, dar scena era deja fumată, trebuia să găsească altceva. Era momentul să găsească chestii noi despre atacatori, hotărî ea, și aproape că porni spre mașină când dădu cu ochii de polițistă.

Agentul McVee, se gândi ea, dându-se după copac. Încercase să o prindă într-un cadru favorabil pe McVee de câteva ori deja – tânăra polițistă care îl împușcase mortal pe John Jefferson Hobart reprezenta o mare momeală pentru click-uri de accesare. McVee nu era genul cooperant, dar chiar în momentul acesta, polițista se afla în apropiere, ferindu-se de masa gălăgioasă a reporterilor și de camere.

Așteptând.

„Interesant", se gândi Seleena, şi se puse şi ea pe aşteptat.

Ieşi sicriul şi făcu şi ea câteva poze cu obiectivul cel lung în caz că nu punea mâna pe ceva mai de soi. O văzu pe McVee înaintând şi pe urmă dădu cu ochii de încă un personaj cu mare potenţial.

Reed Quartermaine - adolescentul care avusese grijă de copilul pompierului, copilul a cărui mamă fusese împuşcată în coloană.

Le făcu câteva poze vorbind, apoi mergând unul alături de celălalt, urcând în maşina poliţistei. În timp ce tot restul lumii se îndrepta spre cimitir, ea fugi spre propria maşină.

Aproape că îi pierdu în două rânduri, dar consideră că şi acesta fusese un noroc. Dacă i s-ar fi părut că e urmărită, probabil că poliţista s-ar fi prins.

În timp ce în cap i se derulau deja vorbele pe care le va include în articol, parcă la o distanţă considerabilă şi urmări din maşină cum ţintele ei se aşază pe o bancă.

Mulţumită că investise atâţia bani în obiective foto, se apropie cât de mult îndrăzni. Părea încă o persoană care făcea poze aiurea, cu golful şi cu bărcile.

Poate că nu putea să se apropie suficient încât să audă conversaţia - poliţista în nici un caz nu fusese dispusă să vorbească cu ea -, dar măcar aşa îşi lua revanşa, îşi spuse căutând cele mai avantajoase cadre.

Într-o altă zi îndureratâ în Rockpoint, moartea uneşte eroii de la Masacrul din DownEast Mall.

O, da, cu siguranţă avea să facă pasul acela următor, foarte curând.

capitolul 5

Trei ani mai târziu, Simone se trase în sus, ridicându-se în capul oaselor şi îl înghionti pe bărbatul din patul ei.

- Trebuie să pleci.

El mormăi.

Îi știa numele, știa până și de ce se hotărâse să facă sex cu el. Părea a fi un tip curat, într-o formă fizică bună și își dorise să aibă parte exact de ceea ce tocmai avusese. În plus, avea o față interesantă, genul de chip ciobit, cizelat și ascuțit. În mintea sa îl văzuse ca pe un Billy The Kid al zilelor noastre. Aprigul tâlhar din Vestul Sălbatic.

Îi trebuise ceva timp ca să îmbrățișeze ideea că partidele de sex de o noapte au anumite avantaje mai neobișnuite comparativ cu drama și bătaia de cap a relațiilor de cuplu – sau pretextul acestora. Nu îi trebuise foarte mult timp să își dea seama că, de asemenea, lăsau în urma lor multă plictiseală.

Tipul – Ansel – se îmbrăcă în lumina palidă ce intra pe geam. Ea nu mai trăsese jaluzelele – de ce să se mai deranjeze? Îi plăcea să se uite afară pe geam și nu o deranja dacă cuiva din New York îi plăcea se uite înapoi la ea.

– M-am simțit bine, spuse el.

– Și eu la fel, replică ea, suficient de serios cât să nu poate fi considerată o minciună.

– O să te sun.

– Super.

Poate că avea să o facă, poate că nu. Nu conta prea mult, indiferent de variantă.

Cum ea nu se deranjă să se ridice, el își găsi de unul singur drumul spre ușă și ieși. Când auzi ușa închizându-se cu putere, ea înșfăcă în grabă un tricou de dormit și se duse în grabă să o încuie.

Voia să facă un duș, așa că intră în baia pe care o împărțea cu Mi în micuțul lor apartament. Plusurile, cum ar fi cele două dormitoare și o distanță suficient de mică de campusul studențesc, erau compensate din plin de faptul că trebuiau urcate și coborâte cele patru etaje, apa caldă mai deloc fierbinte și o chirie lunară usturătoare.

Dar erau împreună, în New York. Și câteodată uitau să se mai uite după fantoma prietenei care nu era acolo.

Simone se spălă și îndepărtă urmele partidei de sex, apoi își băgă capul sub jetul relativ zgârcit de apă călduță. Își tunsese părul scurt, îl coafase bob și îl vopsise în violet, ca vânăta.

Asta o făcea să se simtă diferit. Și se părea că avea să caute pe vecie ceva care să o facă să se simtă diferită de fata din Rockpoint, Maine. Ceva ce avea să o facă să se uite într-o bună zi în oglindă și să spună: Oh, iată-te!

Îi plăcea orașul New York, îi plăcea aglomerația, graba, zgomotul și culoarea din jur. Și, Dumnezeule, da, libertatea față de criticile, întrebările și așteptările părinților.

Însă știa că venise ca să îi îndeplinească visul lui Tish.

Îi plăcea Universitatea Columbia, se străduise din răsputeri să intre, dar știa că făcuse asta ca să facă parte din visul lui Mi.

Nu putuse să își găsească propriul vis și nu era sigură că avea unul.

Însă faptul că era aici, chiar și urmărind niște visuri de împrumut, tot era mai bine decât să fie acasă, unde totul o făcea să își aducă aminte. Unde mama ei s-ar fi uitat la alegerea făcută pentru culoarea părului ei cu o dezaprobare perplexă sau tatăl ei ar fi întrebat, cu un aer degajat, de unde naiba îi venea privirea aceea îngrijorată din ochi.

Îi era bine. De câte ori trebuia să o spună? Mi era cea care încă mai suferea de atacuri de panică și coșmaruri. Deși acestea erau mai puțin frecvente acum.

Ea făcuse tot ce fusese posibil să îngroape acea seară împreună cu prietena sa. De la externarea lui Mi din spital, Simone nu mai citise nimic legat de acea seară, nu mai urmărise nici un fel de reportaje la știri cu privire la ea. La fiecare comemorare, nu se mai uita și nu mai asculta nimic în cazul în care dădea din întâmplare peste vreo știre în care se menționa masacrul.

Se dusese acasă numai în vacanța de iarnă și o săptămână vara - iar săptămâna de vară și-o petrecuse

pe insulă cu CiCi. Când nu era la cursuri, lucra, când nu era la cursuri sau la muncă, se juca și făcea sex la greu.

Ieșind de la duș, se înfășură într-un prosop de baie – din bumbac egiptean, grație mamei sale – după care șterse oglinda micuță de deasupra chiuvetei în formă de bol.

Nu, se gândi ea, nu încă. Văzu o fată cu ochi obosiți și păr ud și nimic mai mult.

Atârnă prosopul și își trase din nou tricoul pe ea. Când ieși, o văzu pe Mi în spațiul amenajat de ele pe post de bucătărie cum pune un ceainic la fiert pe aragazul lor cu două ochiuri.

– Nu poți dormi?

– Eram doar agitată. Am auzit ușa.

Mi își lăsase părul drept să crească, iar acum era lung, cu șuvițe negre, întinse. Când se întoarse, Simone văzu altă pereche de ochi obosiți.

– Îmi pare rău.

– Nu contează. Îl cunosc?

– Nu prea cred. Oricum nu contează.

Apropiindu-se, Simone scoase două cești.

– Muzica a fost bună, iar el n-a fost un dansator rău. Aș fi vrut să fi venit și tu cu mine.

– A trebuit să învăț.

– Ești foarte bună la toate materiile – din nou.

– Datorită studiului.

Simone așteptă, în timp ce Mi se ocupa de ceai.

– Se întâmplă ceva cu tine, îmi dau seama de asta.

– Am fost acceptată pentru un program de cercetare pe timpul verii.

– O, minunat – ca astă-vară? Dr. Jung, biolog în medicină.

– La asta visez. Nu-i exact ca astă-vară. Programul este în Londra.

– Fir-ar, Mi! Apucându-și prietena în brațe, Simone dansă cu ea în jurul camerei. Londra! O să te duci la Londra.

– Nu până la sfârșitul lui iunie, iar... familia mea mi-a cerut să vin acasă înainte de asta. Ca să-mi petrec timpul cu ei după ultimul semestru, deci plec acasă. Trebuie să fac asta pentru ei.

– OK.

Poate că i se frânse puțin inima, însă Simone încuviință din cap.

– Vino acasă cu mine. Vino acasă, Simone.

– Am o slujbă...

– Urăști slujba aia, o întrerupse Mi. Dacă vrei să fii chelneriță în nu știu ce bombă de cafenea, poți s-o faci oriunde. Nu ești fericită aici. Te descurci onorabil la Columbia, însă asta nu te face fericită. Faci sex cu tipi care nu te fac fericită.

– Rockpoint n-o să mă facă fericită.

Zveltă, micuță, cu grația unei gimnaste, Mi se duse înapoi să facă ceaiul.

– Trebuie să afli ce te face fericită. Ești aici din cauza mea și a lui Tish, iar eu n-o să fiu aici toată vara. Ar trebui să afli ce te face fericită. Talentul tău artistic – nu face asta! se răsti ea când Simone își dădu ochii peste cap. Ai atâta talent!

– CiCi are talent. Îmi pierd și eu timpul aiurea.

– Atunci încetează să-ți mai pierzi timpul aiurea! se răsti Mi. Încetează să mai pierzi timpul aiurea, încetează să te mai prostești aiurea, încetează să ți-o mai tragi aiurea!

– Mamă!

Simone luă ceaiul pe care nu îl mai voia și se sprijini de un frigider fabricat în secolul trecut.

– Îmi place să-mi pierd timpul aiurea, să mă prostesc aiurea, să mi-o trag aiurea! N-o să-mi petrec viața studiind, făcând cercetare, închisă într-un laborator fiindcă nu vreau să am o viață. Iisuse, când a fost ultima oară când ai făcut sex?

– Faci tu suficient pentru amândouă.

– Poată că dacă ți-ai trage-o n-ai mai fi atât de nesuferită. Nu mergi la petreceri, nu umbli prin cluburi,

nu ți-ai mai dat o întâlnire de luni întregi. E vorba doar de școală, de laboratoare sau de mizeria asta de apartament. Fericită, pe naiba!

Ochii îi scăpărară flăcări, și Mi își strânse mâna, făcând-o pumn.

– Am de gând să fac ceva cu mine. N-am murit și am de gând să fac ceva cu viața mea. Sunt fericită. Câteodată sunt aproape fericită, iar uneori chiar ating fericirea, însă știu că lucrez la ceva anume și mă uit cum prietena mea cea mai bună îmi taie tot elanul.

– Mă duc la cursuri, mă duc la muncă, umblu prin cluburi. Cum face asta să-ți taie în vreun fel elanul, cu atât mai puțin *tot* elanul?

– Te duci la cursuri, dar nu-ți pasă suficient de mult de nici unul dintre ele încât să faci mai mult decât să treci pe-acolo. Te duci să muncești la o slujbă ce pentru tine înseamnă mai puțin decât nimic în loc să cauți ceva care chiar ar însemna ceva pentru tine.

Dădea pe afară și se descărca acum, asemenea apei peste un baraj fisurat.

– Umbli prin la cluburi pentru că nu poți suporta să fii singură, să nu vorbești mai mult de-o oră. Și te cuplezi cu tipi pe care n-ai să-i revezi, fiindcă n-ai nici o intenție să-i mai revezi. Nelăsându-te să te implici sau să te apropii de ceva sau de cineva este chiar definiția nenorocită a tăiatului elanului celor din jur.

Simone zâmbi atotștiutor – înrăutățind situația.

– Am fost al naibii de apropiată de tipul care abia a plecat.

– Care-i numele lui?

Austin, Angel, Adam . . . la naiba, la naiba, la naiba!

– Ansel, își aduse ea aminte.

– A trebuit să te chinuiești să ți-l amintești. Ai adus un tip acasă, ai făcut sex cu el, iar o oră mai târziu a trebuit să te chinuiești să-ți amintești numele lui.

– Ei și ce? Așa, ce mama naibii? Dacă sunt o mare boarfă, de ce-ți pasă ce fac eu, ce simt eu?

– Fiindcă, fir-ar să fie, eşti boarfa mea!

Simone deschise gura să ţipe şi îi ieşi un râs timid. Şi deşi Mi se uita lung la ea, cu faţa roşie şi aprinsă de la nervi şi cu lacrimi de furie strălucindu-i în ochi, râsul timid se transformă în hohote. Chiar când Mi lăsă să îi scape un oftat înfuriat, Simone toastă cu ceaiul ei:

– Asta da reclamă pe un tricou. Boarfa lui Mi-Hi.

Se bătu uşor în piept cu mâna liberă. În timp ce îşi ştergea lacrimile de furie din ochi, absurditatea situaţiei scoase un râset palid şi din partea lui Mi:

– Şi l-ai purta cu mândrie.

– De ce n-aş face-o?

– Oh, fir-ar, Sim. Mi îşi puse ceaiul deoparte şi îşi trecu mâinile peste faţă. Te iubesc.

– Ştiu. Ştiu.

– Te iroseşti aici, participând la cursuri la care în general dormi.

– N-o să fiu niciodată un nenorocit de biolog în medicină, Mi. Majoritatea dintre noi încă încearcă să înţeleagă ce vor de la viaţă.

– Singurele cursuri la care ai manifestat un interes real sunt cele legate de artă. Aşa că concentrează-te într-acolo şi înţelege odată ce vrei. Te iroseşti aici singură cu un serviciu care nu-ţi place, de care n-ai nevoie, unde eşti atât de ridicol de supracalificată încât tu ar trebui să fii cea care conduce întreaga afacere.

– Nu vreau să conduc eu afacerea aia. Există o mulţime de oameni cărora nu le place serviciul lor. Şi am nevoie de el deoarece am de gând să-mi plătesc cel puţin o parte din cheltuieli.

– Atunci găseşte-ţi o slujbă care să-ţi placă. Te iroseşti aici singură făcând sex cu bărbaţi de care nu-ţi pasă.

Acum Simone avu propriile lacrimi de care să scape.

– Nu vreau să-mi pese de nimeni în momentul de faţă. Nu ştiu nici dacă o să-mi pese vreodată. Poate să-mi pese de tine, de familia mea şi asta-i tot ce am.

– Cred că-i trist că eu te apreciez mai mult decât o faci tu însăţi, aşa că-i un lucru bun să fiu prin preajmă ca să te bat la cap şi să te cicălesc.

– Chiar eşti bună la asta.

– Sunt preşedinta Clubului de profil. Tu abia dacă te califici pe post de membru onorific. Profită de vară, Sim. Putem să ne facem veacul la plajă până când plec la Londra. Poţi să-ţi petreci timpul cu CiCi, chiar s-o laşi să te ia cu ea în prin Europa aşa cum a vrut după absolvire. Putem să subînchiriem apartamentul. Nu sta singură aici!

– O să mă gândesc la asta.

– Asta-i ceea ce spui când vrei să tac.

– Uite, sunt obosită şi trebuie să fiu la cafenea la opt ca să fac treaba aia care nu-mi place. Vreau să dorm puţin.

Mi dădu din cap, turnând în chiuvetă ceaiul pe care nici una dintre ele nu îl terminase. Simone cunoştea calitatea acelei tăceri şi o asocia mereu cu anxietatea.

– E timpul să mergem la culcare împreună? sugeră ea.

Umerii lui Mi căzură în semn de uşurare.

– Ar fi bine.

– O să folosim patul tău virginal din motive evidente.

Îşi petrecu un braţ în jurul lui Mi în timp ce se duceau spre celălalt dormitor.

– Am numărul lui Aaron. Poate că are un prieten.

– Ai spus că-l cheamă Ansel.

– La naiba.

Se strecurară în patul lui Mi, culcuşindu-se împreună pentru propriul confort.

– Mi-e dor de ea, murmură Mi.

– Ştiu. Şi mie.

– Cred că aş simţi altceva în legătură cu New Yorkul, doar fiind aici, dacă ar fi şi ea. Dacă Tish ar fi aici, ar fi altceva.

„Totul ar fi", se gândi Simone.

Visă la asta, la cum ar sta cu Mi, privind-o pe Tish, în viaţă şi mai ales, pe scenă. În lumina reflectoarelor.

Pur şi simplu dominând scena. Visă la Mi, muncind în laboratorul ei, atât de băţoasă şi de genială în halatul ei alb. Iar când visele se îndreptară spre ea, se văzu stând pe o plută pe o mare calmă şi liniştită. Plutind în derivă fără o destinaţie anume.

Se trezi la realitatea servirii studenţilor cu cafeaua sofisticată, mult prea scumpă faţă de preţul real, plătită de marea majoritate cu carduri de credit date de părinţii lor - şi pe care nu îi interesa mai deloc să lase un bacşiş decent.

După ce se trezi, pentru a doua oară în această săptămână, frecând toaleta din baia unisex, îşi aruncă încă o privire lungă în oglindă.

Ştia că jegul acela de manager îi pusese în cârcă curăţarea băii de două ori mai des decât oricui altcuiva fiindcă nu era dispusă să facă sex cu el. (Era căsătorit, în vârstă de cel puţin patruzeci de ani, cu părul prins în coadă la spate, deci câh!)

- Şi-atunci să-l ia dracu', îşi spuse ea.

Ieşi afară din aerul ce mirosea a clor şi lămâi artificiale, în zumzetul constant al aparatelor de făcut espresso şi al conversaţiilor pline de suficienţă referitoare la politică sau plângerilor legate de relaţii.

Îşi scoase porcăria aia de şort roşu pentru care trebuise să dea bani ca să îl dea la spălat, îşi scoase geanta din dulăpiorul îngust cu încuietoare - pentru a cărui închiriere i se reţinea de asemenea din mizeria de plată cu cec bancar primită pe post de salariu.

Jegul de Manager surâse batjocoritor spre ea.

- Nu-i ora la care să-ţi iei pauză.

- Ba te înşeli. A trecut de mult de ora la care trebuia să-mi iau pauză. Demisionez.

Ieşi agale în lumea plină de zgomot şi culoare şi îşi dădu seama că simte ceva ce îi lipsea de atâta timp.

Se simţea fericită.

La şase luni de la absolvirea Academiei de Poliţie, Reed patrula în maşină cu Bull (Taurul) Stockwell.

Ofițerul Tidas Stockwell își dobândise numele de Bull nu numai datorită fizicului, dar și personalității. Un veteran cu o vechime de cincisprezece ani, Bull era slobod la gură, înjurând întruna, dur și inflexibil când venea vorba de aplicarea legii și susținea că avea un nas cu care putea detecta vrăjeala de la trei kilometri distanță.

Avea numeroase indicii ce îl determinau să acuze pe oricine că era antiamerican (pe scară descrescătoare), găozar (cu un spectru larg de calificări) și jeg uman. În topul său de candidați la titulatura de jeguri umane era oricine care le făcea rău copiilor, bătea femei sau abuza animale.

El, unul, nu votase cu Obama - nu votase în viața lui cu un candidat al Partidului Democrat și nu văzuse nici un motiv să se îndepărteze de crezul său. Însă omul era președintele Statelor Unite și ca atare el își dovedea respectul și loialitatea.

Nu manifesta nici un pic de bigotism. Știa că găozarii și jegurile umane erau de toate culorile, convingerile și credințele religioasă. Poate că nu înțelegea deloc chestia asta cu homosexualitatea, însă de fapt nu dădea doi bani indiferent dacă persoana în cauză era homo sau heterosexuală. Înțelegea că dacă doreai să începi o relație sexuală cu cineva construit la fel ca tine, asta era treaba ta.

Avea la activ două divorțuri sub centura lui de polițist, o fată de zece ani din prima căsătorie pe care o adora fără nici un fel de jenă și o pisică cu un singur ochi și un singur picior în față, pe care o salvase după un raid antidrog.

În majoritatea zilelor îl beștelea și admonesta verbal pe Reed pentru că este prea stupid, prea încet, un puști de colegiu și un începător prostovan. Iar în cele șase luni de când își începuse serviciul, Reed învățase mai multe despre dedesubturile, realitățile crude și aspectele practice, cele mai importante, ale muncii de polițist decât o făcuse în toate cursurile de la colegiu și lunile petrecute la academie.

Şi era al naibii de sigur că învăţase că atunci când răspundea la un apel de violenţă conjugală se interpună între Bull şi agresor (bărbatul respectiv) înainte ca acel semnal de alarmă referitor la un pericol iminent să îl facă pe partenerul său să bată din „copite" şi să fornăie.

Aşa că în drum spre un potenţial caz de violenţă conjugală la o casă din oraş pe care o mai vizitaseră de patru ori înainte pentru acelaşi motiv, Reed se pregăti să facă asta de la sine.

– Ea a obţinut un ordin de restricţie acum, aşa că-l belesc.

Reed şi-o aminti pe femeia în cauză – o anume LaDonna Gray – care îşi primise înapoi soţul – un anume Vic Gray – după un ochi învineţit şi o buză spartă şi încă o dată după o mână ruptă şi un viol marital foarte clar. Însă al treilea incident – când fusese bătută până când îşi pierduse cunoştinţa – împreună cu doi dinţi – la două luni după ce îl născuse pe copilul lor, atrăsese de la sine un ordin de restricţie.

– Spre binele lui, sper să nu se fi atins de copilaşul acela.

Bull îşi trase pantalonii în sus în timp ce o porniră spre uşă, de-a lungul unei poteci cu denivelări datorate gheţii, plină de zăpadă în curs de topire. O femeie ieşi în fugă din casa învecinată.

– O omoară! Jur că de data asta o omoară.

Reed le auzi acum – ţipetele, strigătele, bocetul sfâşietor al copilului.

Avu timp să se gândească: „Oh, ce porcărie". Văzu şi el că uşa de la intrare fusese deja deschisă cu forţa.

Intră pe uşă cu partenerul lui, văzu semnele de violenţă de la parter, unde se vedeau o masă răsturnată cu fundul în sus şi o veioză spartă.

La etaj, bebeluşul ţipa de parcă cineva îi băgase un spărgător de gheaţă prin ureche, însă urletele, înjurăturile, suspinele şi loviturile înfundate veneau dinspre spatele casei.

Se mişcă mai repede decât Bull – era mai tânăr, cu picioare mai lungi şi avu timp să îl vadă pe Gray luând-o la goană pe uşa din spate. Femeia zăcea gemând, suspinând şi sângerând pe podeaua bucătăriei.

– L-am văzut.

Reed se duse în fugă spre spatele casei. În timp ce fugea, apelă prin staţie:

– Ofiţerul de poliţie Quartermaine în urmărirea unui suspect de violenţă fizică. Suspectul este Victor Gray, bărbat alb, în vârstă de douăzeci şi de opt ani, ce se îndreptă spre sud, pe jos, pe Prospect. Suspectul are 1,78 şi nouăzeci de kilograme. Poartă un hanorac negru, o şapcă roşie şi blugi. A luat-o înspre est, pe Mercer.

Gray traversă o curte, croindu-şi calea prin cei doi centimetri şi jumătate de zăpadă rămasă de la ninsoarea din noaptea anterioară, escaladă un gard. Reed se gândi cu cât ar fi fost mai rapid dacă ar fi avut pantofi sport Nike în locul celor de la uniformă.

Scoţând nişte nori vizibili pe gură când expira, Reed sări gardul, căzând în zăpadă. Auzi ţipete şi mări brusc viteza. Nu purtase degeaba în liceu gecile alea de sportiv numerotate.

Văzu o femeie întinsă pe zăpada din curtea ei, lângă un om de zăpadă pe jumătate făcut. Îi curgea sânge din nas şi strângea la piept un copil mic ce plângea tânguitor.

– A-ncercat să-mi ia copilul!

Reed continuă să meargă, îl văzu pe Gray luând-o spre est, raportă asta în timp ce câştiga teren. Sări peste un alt gard, îl văzu pe Gray luând-o spre uşa deschisă a altei case arătoase de unde se auzea muzică şi râsul unei femei. O auzi pe femeie spunând:

– N-am nevoie să văd cât de bine ai curăţat curtea interioară cu lopata. Închide uşa. E rece!

El se gândi doar la un singur lucru: individul nu o să intre acolo ca să mai rănească pe altcineva. Poate că nu fusese vedeta de fotbal american dorită de tatăl său, însă ştia cum să facă o interceptare, cu placare.

Sări, ieşi din perimetru şi îl doborî pe Gray în curtea interioară, chiar lângă uşa deschisă, apucându-l de la genunchi. Când faţa lui Gray şterse betonul de pe jos, acesta ţipă.

– Hei, hei, ce mama dracului!

Un bărbat ieşi afară, cu un pahar de vin într-o mână şi un iPhone în cealaltă.

– Iisuse, omul ăsta sângerează peste tot. Filmez asta, filmez asta. Asta-i dovada brutalităţii poliţiei.

– Dă-i drumul şi filmează.

Rămas fără suflu, cu propriile oase zdruncinate de pe urma loviturii, Reed îşi scoase cătuşele.

– Dă-i drumul şi filmează-l pe nenorocitul care şi-a rupt soţia în bătaie câteva străzi mai încolo, a agresat fizic o a doua femeie şi-a încercat să-i răpească copilul pe post de ostatic. Pe individul care se îndrepta direct spre casa dumitale. L-am prins, raportă Reed în staţia sa radio. Suspectul este imobilizat, s-ar putea să necesite îngrijiri medicale. Ce adresă-i aici?

– Nu trebuie să ţi-o spun ţie, nemernicule!

– Tacă-ţi fleanca, Jerry! Femeia care râsese îl împinse pe bărbatul cu telefonul într-o parte. E Gilroy Place, nr. 5237, domnule poliţist.

– În spatele casei de pe Gilroy Place, nr. 5237. Vă mulţumesc, doamnă. Victor Gray, eşti arestat pentru două acte de agresiune fizică, pentru molestare, spuse el pe un ton tăios în timp ce îi punea cătuşele lui Gray la încheieturile mâinilor. Pentru tentativă de răpire a unui copil, pentru opunerea rezistenţei la arestare şi pentru încălcarea prevederilor ordinului de restricţie.

– Omul are drepturile sale.

Reed se uită în sus.

– Eşti avocat, domnule?

– Nu, însă ştiu...

– Atunci de ce nu încetezi să te mai bagi în treburile poliţiei?

– Eşti pe-o proprietate privată.

– Proprietatea mea, spuse femeia, aşa că taci dracului din gură, Jerry. Şi dumneavoastră sângeraţi, domnule poliţist.

El simţise gustul sângelui în gură, îl simţise pe podurile palmelor ce îl usturau îngrozitor.

– Sunt bine, doamnă. Victor Gray, ai dreptul să nu spui nimic.

În timp ce el îi spunea pe de rost drepturile suspectului, Jerry zâmbi batjocoritor.

– Ţi-a luat ceva timp.

– Nu eşti avocat?

Reed îl ridică pe Gray în picioare.

– Deci în general un dobitoc şi-atâta tot.

– O să fac plângere!

– Asta a pus capac. Afară! Ieşi afară din casa mea, Jerry!

Reed auzi sirenele în timp ce femeia îl tăbăcea pe băgăciosul ăla nenorocit. Întrucât se părea că ea are situaţia sub control, îl conduse cu paşi fermi pe Gray până în faţa casei.

– O să te dau în judecată de-or să-ţi meargă fulgii, murmură Gray.

– Îhî, s-o faci, Vic.

LaDonna Gray suferea de pe urma a trei coaste rupte, o încheietură fracturată, nasul spart, ochii învineţiţi, un pomete făcut zob şi leziuni interne. Fiul ei nu păţise nimic.

Sheridan Bobbett, care fusese în curtea ei jucându-se cu fiul în vârstă de doi ani suferise răni uşoare, iar copilul ei minor avea nişte vânătăi pe braţe şi umeri. Potrivit declaraţiei ei, Gray se repezise în curte şi o lovise cu pumnul, punând-o la pământ. Ea se luptase cu el când încercase să îi smulgă fiul din braţe, după care el o luase la fugă, când un poliţist sărise gardul şi venise în urmărirea lui.

Eloise Matherson, locatara reşedinţei din Gilroy Place, nr. 5237, servi pe post de martor ocular al prinderii şi arestării acestuia, declarând că îl văzuse prin uşa deschisă pe bărbatul identificat ca Victor Gray fugind

spre casa ei, îl văzuse pe polițist cum îl prinsese la numai jumătate de metru de ușă și îl încătușase când Gray încercase să opună rezistență. Își exprimă recunoștința față de ofițerul de poliție pentru că oprise un om violent să îi intre în casă.

Și îi dădu în secret numărul ei de telefon lui Reed.

Bull lăsă responsabilitatea hârțogăriei pe umerii lui Reed - pentru că așa stătea treaba cu bobocii în ale meseriei. Iar Reed îl auzi fără să vrea cum vorbea cu cei de la spital, verificând starea în care se afla LaDonna Gray.

Până în momentul în care completă toate hârtiile, înregistrarea video făcută cu telefonul de Dobitocul de Jerry ajunsese la televiziunile locale de știri.

Reed suportă mișțoul făcut - pentru că așa stătea treaba cu polițiștii -, se schimbă ușor la față la vederea furiei pline de răceală de pe fața lui Bull și își dădu seama că el era cel ce avea să tragă ponoasele din partea comandantului cu privire la remarca cu dobitocul.

- Deja ai ajuns pe internet, Quartermaine.

Un altul dintre cei în uniformă bătu ușor pe ecranul calculatorului.

- Pe blogul lui McMullen.

- Ce căcănărie!

- Au, tipa spune că ești tânăr și plin de hormoni și...

- Ce?

- Aduce în discuție DownEast Mall. Să nu te taie transpirațiile, bobocel. Nimeni nu-i citește rahatul ăla de blog.

Toată lumea îl citea, se gândi Reed. Inclusiv polițiștii. Exact așa cum o mulțime citeau cartea pe care ea o publicase cu un an în urmă. Masacrul de la DownEast. Cu modul ei de a răspândi zvonurile, posibilitatea ca mizeria aia de înregistrare video să devină virală - și asta la nivel național - creștea până la cer.

Știu că așa se întâmplase când - Essie - acum doamna detectiv McVee de la Departamentul de Poliție din Portland - intră, făcându-i semn. Ea îl conduse

în încăperea, actualmente goală, ce găzduia telefonul de la care puteau suna cei reținuți.

– Ești bine?

– Îhm, desigur.

– Ți-a rămas un semn de la ceva.

Bătu ușor cu degetul pe vânătaia de pe maxilarul lui.

– M-am lovit de partea din spate a capului lui când l-am pus la pământ.

– Pune-ți niște gheață pe ea. Mass-media o să se ocupe puțin de povestea asta. Tânărul erou de la DownEast devine un polițist erou – cu o ușoară critică. Și chestii de genul.

El își trecu mâna prin păr – cu o tunsoare atât de scurtă pe cât insistase sergentul lui să își mențină claia de păr încrețită, ce avea tendința să îi crească haotic.

– La naiba, Essie.

– O să te descurci. Sergentul tău o să te muștruluiască puțin pentru remarca cu dobitocul. Însă el și toți polițiștii din Portland și din suburbii o să te aplaude tacit în legătură cu asta. Nu-ți face griji în privința asta și cu privire la McMullen sau la restul mass-mediei. Ține-ți capul plecat și fă-ți treaba.

– Ei bine, mi-am făcut-o, sublinie el.

– Asta așa este. Și ce-a arătat înregistrarea video a dobitocului ăluia a fost un polițist făcându-și treaba, păstrându-și calmul și autocontrolul – cu excepția unui singur cuvânt – unul care din film reiese c-a fost pe deplin meritat de așa numitul dobitoc. Ai făcut ce trebuia, Reed, și-am vrut să auzi asta de la mine întrucât am senzația că am pus umărul la obținerea uniformei ăsteia.

– Ai pus umărul la greu. Am simțit... că trebuie să-l prind. Când am văzut-o pe femeia aceea sângerând pe podea, a trebuit să-l prind. N-a fost ca și cum mi-aș fi adus aminte brusc de trecut. Nu m-am gândit la noaptea aia sau la ceva de genul, însă a fost ceva similar, ca atunci când am știut că trebuie să-l iau pe puștiul acela cu mine.

– Instincte, Reed, tu chiar le ai. În semn de aprobare, ea se prefăcu că-i dă un pumn în maxilarul învineţit. Continuă să le foloseşti şi învaţă de la Bull. E un ticălos de încredere, în ciuda gargarei sale.

– Mă freacă întruna – asta nu însemnă că mă plâng. Nu în mod intenţionat. A fost blând ca un preot cu LaDonna Grey. Bănuiesc că asta-i ceva ce învaţ de la el – cum să te ocupi de victime astfel încât ele să nu se simtă atât de victimizate.

– Asta-i un lucru bun. Ce zici dacă ai veni la cină săptămâna viitoare?

– Aş putea să mănânc. Încă te mai vezi cu profesorul ăla?

– Halal poliţist mai eşti.

Ea îşi ridică mâna stângă, îşi răschiră degetele ca să îi arate inelul.

– La naiba, Essie.

Dădu să se întindă spre ea, după care se opri singur.

– Nu pot să îmbrăţişez un detectiv în secţia de poliţie. O să mai aştept. Tipul ăsta-i norocos!

– Ai al naibii de multă dreptate. Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, ştii pe cine să suni. O să-ţi trimit un mesaj legat de cină.

El se duse direct la vestiar ca să se schimbe de uniformă. Ieşise din tură de dinainte să completeze toată hârţogăria. Îl găsi pe Bull atârnându-şi propria haină de la uniformă.

– Ai terminat să fii sărutat de doamna detectiv?

– Nu o pot săruta. Doar ce s-a logodit.

– Aha. Poliţiştii ar trebui să ştie că nu e cazul să se căsătorească.

El îşi puse un tricou alb.

– L-ai făcut dobitoc pe acel martor când ştiai bine că te filmează?

– Chestia asta-i în înregistrare aşa c-aş fi idiot să neg c-am spus-o.

– Bine. Studiindu-se în oglinda dulapului din vestiar, Bull își trecu mâna peste tunsoarea lui militărească, scărpinându-se. Se pare că o să-ți cumpăr o bere.

Reed își închise dulapul personal.

– La urma urmei, s-ar putea să ajungi un polițist cât de cât.

capitolul 6

Patricia Jane Hobart devoră blogul lui McMullen împreună cu un bol de legume tăiate fâșii lungi și câteva guri de humus.

Copil fiind, fusese plinuță, răsfățată în mod obișnuit de mama ei cu prăjiturele de casă, dulciuri cumpărate și favoritele ei, bomboanele M&M. Preocupările ei – calculatoarele, cititul și uitatul la televizor – și ocazional câte un joc video – se contopeau cu poftele ei. Adesea mânca o pungă întreagă de Oreo (prefera cu cremă dublă – băgate în frigider la rece) și bea un litru de coca-cola în timp ce se lăsa absorbită de câte o carte de spionaj, de una cu crime misterioase, ocazional de una de dragoste sau își testa la calculator abilitățile de hacker.

În timp ce tatăl (un bădăran ratat) și mama (o idioată nefericită) își făceau praf mariajul, ei îi făcea plăcere să îi aţâţe unul împotriva celuilalt și să culeagă recompensele a și mai mult haos – și mai multe prăjiturele de casă.

Până la vârsta de doisprezece ani ajunsese la optzeci de kilograme la o înălțime de un metru și jumătate.

Își manipula profesorii și vecinii cu la fel de multă viclenie ca și pe părinții ei, purtând masca copilului ce suporta cu stoicism hărțuirea celorlalți copii. De fapt, ea chiar era hărțuită și intimidată, însă invita la asta, o accepta și o folosea în avantajul ei.

În timp ce adulții o cocoloșeau și o protejau, ea punea la cale, respectiv în aplicare, răzbunarea cu o discreție și o concentrare pe care un agent operativ al CIA le-ar fi admirat din plin.

Băiatul care o poreclise Patty Purceaua zburase peste bicicleta lui Schwinn când lanțul compromis de ea plesnise. Ea considerase că maxilarul fracturat, dinții sparți, spitalizarea și miile cheltuite de părinții lui pe lucrări stomatologice reparatorii probabil că erau o plată aproape suficientă pentru ceea ce făcuse el.

Instigatoarea fetelor care îi furaseră chiloții în timp ce era la duș după ora de educație fizică, iar apoi îi atașaseră în mod creativ la desenul unui elefant înainte să îi pună la avizier, aproape că murise de la alunele măcinate de Patricia și strecurate în termosul cu cacao fierbinte, ce îi provocaseră un șoc anafilactic.

Până la vârsta adolescenței, Patricia ajunsese un virtuoz al răzbunării.

Ocazional, se bucura de ajutorul fratelui ei, singura persoană din lume pe care o iubea aproape la fel de mult pe cât se iubea pe ea însăși. Planurile ei conspirative îl angajau și pe el – la fel de bine, ea pusese la cale numeroase și pentru el – suficient ca să le mențină legătura puternică și după divorțul părinților.

Ura faptul că JJ locuia cu tatăl lor cel nevolnic, ura faptul că în realitate băiatul prefera varianta asta. Înțelegea rațiunea, însă. Putea să facă absolut ce-i trecea prin cap fără repercusiuni, să sustragă bere și marijuana, în timp ce ea rămăsese blocată cu mama lor ce se martiriza și se tânguia întruna.

Dar JJ se baza pe ea. Nu era prea deștept, așa că avea nevoie de ajutorul ei cu temele de la școală. Avea probleme să-și controleze pornirile și avea nevoie de ea să îi reamintească mereu că revanșa funcționa cel mai bine când era pusă la cale cu multă grijă.

Și nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să-și ia revanșa după un plan pus la cale cu multă grijă.

La șaptesprezece ani, fratele ei se înfățișase mult prea adesea lumii ca o bestie furioasă, violentă și feroce. Pe de altă parte, copilul liniștit și studios din Patricia, cu probleme cu greutatea, ascundea o psihopată perfidă și brutală.

Puștii adolescenți, pe deplin inconștienți – iar ea îi considera pe toți bărbații ca aflându-se la acest nivel – și-ar fi tras-o cu oricine îi accepta, așa că ea făcuse sex atât cu Whitehall, cât și cu Paulson. Se gândise să o facă doar ca pe o modalitate de a-i controla – ca pe niște unelte folositoare – și să îi facă să creadă că ei erau cei care dețineau controlul asupra ei.

JJ știa mai bine cum stătea treaba, însă legătura lor de sânge era mai puternică.

Ea pusese la cale planul. Un masacru armat ce avea să clatine nu doar nucleul comunității pe care ea o disprețuia, al orașului, ci al întregii țări. Lucrase la el luni bune, alegând și renunțând la locații, îmbunătățind în mod repetat momentul optim ales și armele folosite.

Nu spusese nimănui, nici măcar lui JJ, până când nu alesese mallul. Mallul la care își făceau veacul, în grupuri și grupulețe, tinerele adolescente care chicoteau întruna și o tratau mizerabil. Unde părinții perfecți cu copiii lor perfecți mâncau pizza și mergeau la film. Unde persoanele în vârstă, care deja ar fi trebuit să fi murit de mult, se plimbau pe jos în treningurile lor urâte sau călare pe scutere.

Prin urmare, considerase mallul ca fiind locația perfectă să se răzbune pe toată lumea și pe tot ceea ce ea disprețuia.

Chiar și după ce îi spusese lui JJ, îl pusese să jure că va păstra secretul. El nu putea spune nimănui, nu putea să scrie nimic din ceea ce discutaseră ei. Când avea să vină momentul, când avea să aibă totul la poziție, luate deciziile cu privire la toate eventualitățile, putea să îi implice și pe cei doi prieteni ai lui.

Ea parcursese kilometri întregi la mall – alăturându-se acelor persoane revoltător de bătrâne pentru exercițiile lor fizice de dinaintea deschiderii și lăsându-le să o transforme în animăluțul lor de casă.

Făcuse fotografii, făcuse hărți, studiase dispozitivul de securitate de la mall. Și slăbise puțin ca și acoperire, punându-l pe JJ să își ia o slujbă part-time la mall.

El alesese cinematograful, așa că ea pregătise acel sector pentru el.

După calculele ei, Operațiunea Născut Să Ucizi avea să aibă undă verde la mijlocul lunii decembrie, dându-i timp să rezolve micile probleme și să tragă foloasele de pe urma mulțimilor de oameni prezente cu ocazia sărbătorilor de iarnă, pentru cel mai mare impact.

Aveau să răpună sute de oameni.

Însă mai apoi JJ furase startul. La propriu. Și nici măcar nu îi spusese și ei.

După toată munca făcută de ea, el se lăsase condus de impulsuri și porniri. Aflase de împușcături la un buletin de știri când fuseseră afișate știri locale la o reluare a serialului *Friends*.

Trebuise să se miște rapid, să își distrugă notițele, hărțile, fotografiile, fiecare bucățică din munca ei de șase luni. Ascunsese laptopul pe care îl cumpărase – cu banii jos – când își vizitase bunicii în căsoiul lor îngrijit din Rockport și pe care îl folosise în exclusivitate pentru acest proiect, într-un șopron de grădină dărăpănat, din vecini.

Polițiștii urmau să vină, ea știa asta. Să le chestioneze pe ea și pe mama ei, să scotocească de la temelie până în vârful podului prin casa lor ponosită, aflată în zona sărăcăcioasă a orașului. Să stea de vorbă cu vecinii, cu profesorii, cu alți elevi.

Din cauză că JJ avea să fie prins. Chiar dacă ar fi urmat planul ei – așa cum îl gândise ea până acum –, avea să fie prins. El, unul, nu ar fi implicat-o vreodată, însă cei doi imbecili de prieteni ai lui aveau s-o facă.

Însă polițiștii nu vor avea nimic în afară de asta, de cuvântul a doi imbecili împotriva unei fete de cincisprezece ani, o fată evidențiată la panoul de onoare pentru notele mari obținute, fără să aibă măcar o singură pată la dosar.

În timp ce mărise pasul, așteptând următorul buletin de știri, lucrase la ce anume va spune, cum va reacționa,

la fiecare cuvânt şi fiecare expresie facială în parte, la limbajul trupului.

Şocul şi o durere sinceră şi profundă o trântiseră la podea când reporterul cu un aer grav anunţă că atacatorii – despre care se credea că sunt în număr de trei – sunt morţi.

Nu JJ. Nu singura persoană din lume care o cunoştea şi căreia îi păsa câtuşi de puţin de ea. Nu fratele ei.

Acea durere adâncă se exteriorizase într-un singur geamăt tânguitor. După care o îngropase în ea. Urma să o păstreze pentru poliţie. Urma să o păstreze pentru idioata ei de mamă când poliţiştii o vor scoate de la cea de-a doua ei slujbă – femeie de serviciu la birourile unei găşti de avocaţi mincinoşi.

Avea să o păstreze pentru camerele de luat vederi.

Iar când veniseră, când o anunţaseră, când o chestionaseră – având-o lângă ea pe mama ei tremurândă –, când le scotociseră casa de la temelie până în vârful podului, când vorbiseră cu vecinii, ei văzuseră doar o fetişcană de cincisprezece ani în stare de şoc. O fetişcană care se agăţase de mama ei plângând şi suspinând. O fetişcană la fel de nevinovată pe cât era de vinovat fratele ei.

După cum se aşteptase, mama sa fusese distrusă, tatăl ei se înfuriase şi luase o sticlă de care nu avea să se mai despartă vreodată. Ea rezistase, îi ceruse unui avocat pentru care lucra mama ei să o ajute să scrie o declaraţie de presă prin care să îşi exprime şocul, groaza şi durerea profundă, o declaraţie, după cum insistase ea plină de lacrimi, prin care îşi cereau iertare faţă de toată lumea.

Şi fiindcă părinţii ei nu făcuseră faţă, citise ea însăşi declaraţia printre suspine înăbuşite.

Trebuiseră să se mute. Ascunsese în secret laptopul într-o cutie cu animale de pluş. Nu puteau să se mute departe – mama ei avea nevoie de locurile ei de muncă, iar angajatorii ei o păstraseră la slujbă. Ea îşi terminase anii de liceu cu un profesor particular – plătit de bunicii bogaţi din partea tatălui ei.

Continuase să își țină capul plecat și să adune în ea o dorință acută de răzbunare, pregătindu-se să o servească rece ca gheața.

La optsprezece ani se subțiase brusc, având numai cincizeci și șase kilograme la o înălțime de un metru șaizeci și trei centimetri. Familia ei atribuise pierderea ei inițială în greutate stresului și durerii, însă Patricia muncise să se transforme singură într-un fel de armă lungă și subțire.

Avea niște oameni de ucis și le întocmise tuturor dosare.

Timpul, după cum își făcuse ea calculul, rămânea de partea ei, iar ea trebuia să își termine facultatea. Cu mintea ei avea numeroase opțiuni și se decisese asupra Universității Columbia așa cum două dintre țintele sale - una dintre ele fiind ținta sa principală - o aleseseră.

Cum putea cel mai bine să țină sub observație persoana care pentru ea era cea mai responsabilă - chiar mai responsabilă decât polițista care trăsese două gloanțe în el - de moartea fratelui ei?

Fără Simone Knox, polițiștii nu ajungeau acolo atât de rapid, nu intrau în cinematograf și nu îl ucideau pe fratele ei. El ar fi ieșit de acolo așa cum intrase dacă n-ar fi fost Simone Knox.

Ar fi putut deja să o omoare de o mie de ori pe Knox și să termine treaba începută de JJ în privința micii ei prietene asiatice. Însă era prea devreme pentru asta.

Iar ele aveau să fie departe de a plăti primele.

În grupul celor vizați de răzbunarea ei, îi plasase în primul rând pe părinții săi. Însă acum, citind blogul lui McMullen în garsoniera pentru care plăteau bunicii ei - ea pur și simplu nu putea să trăiască cu alți oameni! - reconsiderase această opțiune.

Nici polițista și nici puștiul erou care devenise la rândul lui polițist. Ei se plasau prea sus în top ca să fie coborâți atât de mult. Însă poate, pur și simplu, poate putea să aleagă pe cineva mai puțin important, să facă un fel de test.

Își mestecase humusul și legumele tăiate în bețișoare lungi într-un apartament vizavi de strada unde locuia ținta ei principală și începuse procesul de selecție.

Pe 22 iulie 2005, Roberta Flisk împlinise treizeci și șase de ani. Se dusese la mall cu sora ei și cu nepoțica ei Caitlyn, în vârstă de zece ani, pentru a îi face acesteia găuri în urechi, pentru cercei.

Plănuiseră să încheie ritualul cu înghețată asortată cu fructe și sirop. Însă în timp ce Caitlyn, cu noii săi cercelușI de aur, Shelby cărând sacul de haine curățate zilnic la un preț piperat și Roberta ieșeau din acel butic ce vindea cercei, totul se schimbase.

Roberta se oprise la un chioșc ca să îi cumpere băiețelului său niște jucării de plajă pentru weekendul prelungit pe care avea să-l petreacă la bunici. Ea și soțul său își planificaseră propriul weekend prelungit pe Mount Desert Island în speranța revitalizării căsniciei lor cu probleme.

Mai târziu, relatase poliției, familiei sale, reporterilor cum îl văzuse pe băiatul identificat drept Kent Francis Whitehall intrând în mall în timp ce ea, sora și nepoata ei mergeau spre aceleași uși.

Crezuse că purta un costum pentru vreun eveniment. Asta până când el își ridicase pușca. Sora ei fusese prima victimă a atacului.

În timp ce ea se prăbușise, Caitlyn țipase și căzuse la pământ cu mama ei. Roberta se aruncase ea însăși peste nepoata și sora ei. Whitehall o împușcase de două ori – în umărul stâng și în piciorul stâng – înainte să treacă mai departe, la alte ținte.

Cu sora moartă, nepoata traumatizată, propriile răni necesitând două intervenții chirurgicale și luni de terapie – fizică și emoțională –, Roberta nu fusese deloc timidă în a vorbi cu presa.

Devenise o avocată pasionată și vocală a regularizării regimului armelor. Ajutase la lansarea unei organizații activiste, numită Pentru Shelby, dedicată: Siguranței, Soluțiilor Raționale.

Website-ul lor şi pagina de Facebook afişau zilnic totalul numărului de morţi cauzate de arme în ţară – crime, sinucideri, morţi accidentale.

Căsnicia sa muri şi ea, o altă victimă de la DownEast.

Ţinu discursuri, organiză adunări, marşuri, apăru la televizor, purtând întotdeauna medalionul în formă de inimă în care avea o fotografie a surorii sale.

În urma tragediei devenise o luptătoare, un nume şi o faţă, o voce bine-cunoscută nu numai pe plan local, ci şi naţional.

Pentru acest motiv, se potrivea perfect nevoilor Patriciei.

Patriciei îi trebui o lună întreagă să studieze, să o urmărească, să îşi ia notiţe, să facă fotografii, să planifice. Întoarsă în Rockpoint pentru majoritatea verii, pentru a-şi petrece în mod ostensiv timpul cu bunicii săi, făcu nişte adnotări meticuloase asupra obiceiurilor şi activităţilor de rutină ale Robertei.

La final, i se păru ridicol de uşor.

Într-o dimineaţă devreme, înainte de mijirea zorilor, ea se strecură afară din casa bunicilor, alergă opt sute de metri până la casa uneia dintre prietenele bunicii sale. După ce îşi puse o perucă blondă cu păr scurt şi mănuşi de latex, scoase cheia de rezervă a maşinii din cutia magnetică plasată sub scobitura din suportul volanului. Conduse cu grijă, la limita de viteză, spre cartierul liniştit al Robertei, parcă maşina, scoase arma şi amortizorul – una luată de la tatăl ei pe timpul uneia dintre dăţile când îl găsise beat criţă – din rucsacul ei.

La răsărit, asemenea mecanismului unui ceas, Roberta ieşi pe uşa din spatele casei. Într-o zi normală ea şi-ar fi traversat propria curte interioară, spre poarta unui vecin şi s-ar fi întâlnit cu prima dintre companioanele ei de alergare.

Însă în dimineaţa aceasta, Patricia aştepta.

Ea ieşi din spatele unui arţar roşu, destul de solid.

În timp ce Roberta, ajustându-şi căştile în urechi, îi aruncă o privire surprinsă, Patricia îi trase două împuşcături rapide în piept şi o doborî. Amortizorul

menținu zgomotul la nivelul unui pocnet inofensiv. Cea de-a treia împușcătură - o împușcătură letală în cap, răsună mai tare, însă trebuia făcută.

Scoase din rucsac pancarta pe care o făcuse și o aruncă pe corpul neînsuflețit al Robertei.

UITE-ȚI AL DOILEA AMENDAMENT, NEMERNICO!

Adună cartușele de alamă, le băgă împreună cu arma și amortizorul în rucsacul său pe care îl închise bine. Lumina se revărsa în raze cu nuanțe de roșu și roz de-a lungul cerului din partea estică în timp ce conducea înapoi spre casa vecinei, apoi puse cheia la loc.

Cu peruca și mănușile băgate înapoi în rucsac, își puse căștile pe urechi și începu să alerge. Nu simțea... nimic special, după cum își dădu seama. Se așteptase să simte ceva bună dispoziție sau măcar uimire. Ceva. Însă nu simțea nimic mai mult decât simțea de obicei când aducea cu bine la îndeplinire o sarcină necesară.

Puțină satisfacție.

Alergă, așa cum își făcuse un obicei de când îi observase rutina de dimineață a Robertei, spre o brutărie aflată la un kilometru și jumătate.

Ascultă reportajele de știri - și speculația că modul vizibil și vocal în care militase Roberta o transformase într-o țintă pentru vreun nebun de legat în privința dreptului de a avea armă.

Era timpul să aștepte din nou, hotărî ea. Să aștepte să pună planuri la cale și să studieze. Însă testul? Îl trecuse cu brio. Să omori era ușor dacă îți făceai pur și simplu un plan și te țineai de el.

Intră în brutărie, primi un zâmbet mare de bun venit din partea femeii - Carole - care deschidea în fiecare dimineață.

- Bună, Patricia. Ai venit la țanc.

- Ce zi minunată!

Zâmbind larg la rândul ei, Patricia alergă ușor pe loc.

- Ce zici de cele trei brioșe cu mere pentru azi, Carole.

– Bună alegere. E chiar drăguț din partea ta să le iei o mică tratație bunicilor tăi în fiecare dimineață.

– Cei mai buni bunici care au existat vreodată. Nu știu ce m-aș face fără ei.

Patricia scotoci după bani și îi scoase din buzunarul lateral al rucsacului, apoi înclinându-l într-o parte, desfăcu fermoarul secțiunii principale a acestuia ca să bage punga de brioșe înăuntru, lângă perucă și armă.

Ajunse acasă la timp ca să ascundă peruca, mănușile, arma și amortizorul. După un duș rapid, duse brioșele la bucătărie și le puse într-un mic bol pe blat.

Doar ce începuse să pregătească cafeaua când bunica ei intră agale.

– Ai fost deja la alergare! spuse ea, așa cum o spunea în fiecare din afurisitele astea de zile.

– M-am trezit devreme și uite ce dimineață minunată. Azi avem brioșe cu mere, buni.

– Nu faci decât să ne răsfeți, scumpo. Pur și simplu ne răsfeți până la moarte.

Patricia nu făcu decât să zâmbească. Îi răsfățase așa cum trebuia, iar când ei aveau să moară în cele din urmă, ea avea să obțină tot.

Și putea să facă o grămadă de chestii odată ce avea totul.

În acea seară, Essie și logodnicul ei fură gazdele unui grătar de vară în micuța curte din spatele casei pe care își promisese în sinea ei că și-o va cumpăra când va ajunge detectiv.

Îi cam afectase bugetul, însă pentru numele lui Dumnezeu, o făcea fericită faptul că avea o casă frumoasă cu trei dormitoare cu mica sa grădină plină de voioșie.

Iar de când se mutase și Hank în casă, cu bugetul puteau să își mai tragă puțin sufletul – iar totul era și mai super.

Chiar în momentul de față avea casa și grădina plină de polițiști și de profesori – printre care se mai

amestecau nişte membri de familie şi nişte vecini. Şi totul mergea al naibii de bine.

Hank, adorabil privirii sale cu bărbiţa lui tunsă scurt, ochelarii de dascăl şi şorţul cu buzunar în faţă pe care scria Mâncare Contra Sex, se ocupa de grătar. Tot el făcuse şi salata de cartofi, ouăle condimentate şi alte feluri. Ea curăţase şi tăiase ingredientele, chiar amestecase în mâncare, însă şorţul lui Hank spunea adevărul – iar el se dovedise un bucătar al naibii de bun.

Îşi turnă o margarita – din aceea din care putea face şi ea – şi se uită cum bărbatul pe care îl iubea glumea cu fostul ei partener.

Ea şi Barry nu îşi separaseră drumurile, nu în plan personal, când ea îşi dăduse uniforma de poliţist pe o insignă aurită[1] de detectiv. O linişţea să vadă cât de bine se înţelegea poliţistul de care ei îi plăcea şi pe care îl respecta cu bărbatul ei.

Poate că o surprinsese faptul că ei se înţelegeau, chiar dacă şi ea însăşi se înţelegea neaşteptat de bine şi cu profesorul Coleson, cel expert în Shakespeare, cu ochelarii lui stilaţi cu ramă din corn.

Ea în mod sigur nu căutase iubirea şi nu făcuse decât să meargă la o întâlnire cu un necunoscut (prima şi ultima ei întâlnire de acest gen) deoarece o prietenă o sâcâise până când nu mai rezistase.

Se îndrăgostise lulea pe timpul băuturilor de la aperitiv, îl plăcuse sincer pe timpul felului principal şi căzuse pradă dorinţei pe durata desertului. Şi căzuse la pat după scuza cusută cu aţă albă a unui ultim pahar înainte de a merge la culcare – un cuvânt pe care ea nu îl folosise niciodată în viaţa ei.

Când el îi pregătise micul dejun a doua zi dimineaţă, îşi dăduse seama că îl iubea de-a binelea.

Se duse spre grătar şi întregul ei corp zâmbi când el se aplecă să îi dea obişnuitul lui sărut.

---

[1] *Gold shield* – insigna primită de un ofiţer de poliţie american cu ocazia promovării în funcţia de detectiv-investigator, în baza experienţei dobândite în domeniul investigaţiilor. (n.tr.)

– Ai nevoie de ceva ajutor aici?

– De îndată ce pun hamburgerii aştia pe platou, poţi să-i iei împreună cu crenvurştii şi să-i duci la masă.

– Pot să fac asta. N-ai mâncat încă crenvurşti făcuţi la grătar, Barry?

– Am mâncat doi. Locul acesta arată al naibii de bine, Essie. Problema este că Ginny s-a uitat prin jur şi-a început să se plângă că n-avem şi noi nişte straturi de flori la fel de frumoase.

– Are nevoie de Terri. Essie făcu un gest expresiv spre o blondă energică care se ocupa de o pereche de copilaşi gemeni. Vecina de lângă noi este un geniu în domeniul plantelor. Ea ne învaţă.

– În vara asta a reuşit să împiedice numeroase masacrări ale plantelor de-aici, adăugă Hank. Essie este din ce în ce mai pasionată. Eu sunt încă incert. Iată-vă, frumuşeilor.

Mută hamburgerii pe platou şi adăugă crenvurştii.

– I-am luat, iar asta ar trebui să ţină gaşca ocupată o vreme. Ar trebui să iei şi tu o pauză, să-ţi iei nişte mâncare, Hank.

– Bună idee. Ce zici mai întâi de o băutură rece de adulţi, Barry?

– Mă bag.

Ea îşi croi calea spre masă – pierdu câţiva hamburgeri şi crenvurşti pe drum în timp ce lumea îi culegea direct de pe platoul cu care erau mutaţi.

Îl puse în cele din urmă jos şi luă bolul aproape golit de salată de cartofi. Îl luă împreună cu o farfurie pe care fuseseră felii de roşii (din grădina lui Terri) şi le duse în bucătărie ca să le umple din nou.

Îl găsi pe Reed sprijinindu-se de blatul ei de bucătărie, bând o bere şi fiind implicat în ceea ce părea să fie o discuţie serioasă cu fiul de zece ani al partenerului ei actual.

– Nici o şansă, pur şi simplu nici o şansă, amice, spuse Reed. Sunt alături de tine în această mare încercare,

însă nu-i nici o şansă ca Batman să-l doboare pe Ironman. Ironman are costumul.

Quentin – cu faţa rotundă, plină de pistrui – avea un punct de vedere diferit:

– Batman are şi el costum.

– El nu-şi poate pune costumul şi să zboare, frate.

Essie ascultă discuţia în contradictoriu în timp ce umplea bolul şi farfuria.

– Am de gând să scriu eu povestea, susţinu Quentin cu tărie. Şi o să vezi tu. Cavalerul Negru e cel mai tare.

– Tu scrie-o, iar eu voi fi cel care va judeca ce-a ieşit.

În mod evident încântat, Quentin fugi înapoi afară.

– Te pricepi să te pui la mintea lui, fu observaţia lui Essie.

– Mi-e uşor să o fac. Copilul ăsta-i pur şi simplu minunat. Chiar dacă se înşală în privinţa lui Tony Stark.

– Cine-i Tony Stark?

– Nici măcar nu cred că stau cu tine de vorbă în momentul de faţă.

Clătinând neîncrezător din cap, Reed îşi dădu berea pe gât. Cu toate acestea, se întinse după bol ca să îl ducă el, după care se auzi telefonul din buzunarul lui Essie. Ea îl scoase, se încruntă, apoi oftă.

– Ce porcărie!

– Nu eşti de serviciu.

– Nu-i vorba de asta. Am o alarmă setată care mă notifică dacă apare la ştiri numele oricui implicat în împuşcăturile de la mall. Şi avem pe cineva.

– Cine? Ce?

– E Roberta Flisk. A fost găsită moartă în curtea din spatele casei sale azi-dimineaţă devreme. Împuşcată de trei ori. Ea a fost...

– Mi-amintesc.

Reed îşi ţinea şi el propriile evidenţe. Se aplecase asupra fiecărui articol şi reportaj de ştiri, citise fiecare carte în parte referitoare la acea seară şi încă o mai făcea.

– Sora ei a fost înregistrată ca prima victimă din afara sălii de cinema. A încasat şi ea vreo două gloanţe. Acum

era un actor principal în procesul de regularizare a regimului armelor.

– Niște detalii scurse în presă susțin că pe cadavrul ei a fost lăsat o pancartă. „Uite-ți Al Doilea Amendament, nemernico". Fir-ar al dracului!

– Cine a găsit-o?

– Două prietene. Se spune că făceau jogging împreună în fiecare dimineață, la răsăritul soarelui.

– În fiecare dimineață?

Ochii de polițist întâlniră cealaltă pereche de ochi de polițist când Essie ridică privirea, dând afirmativ din cap.

– Îhm, rutina. Cineva îi știa rutina zilnică. Fie o cunoștea, fie urmărea cu atenție tot ce face. Deci ceva mai mult decât un nebun nenorocit cu un fetiș legat de Al Doilea Amendament.

– Era divorțată, am dreptate? S-a remăritat vreodată? Avea vreun prieten? Fostul soț?

– Te agiți ca să te faci detectiv?

– Nu este decât logica a ceea ce-o să trebuiască să cercetezi acolo mai întâi.

– Da, așa este.

Nu mai era un boboc, se gândi ea, iar Reed avea aluatul unui anchetator inteligent, de încredere.

– Nu-i cazul meu.

– Însă o să arunci o privire, o contră el. Ea a fost acolo. Noi am fost acolo. Trebuie s-arunci o privire.

– Ai din nou dreptate, însă nu acum. Nu astăzi.

Ea îi dădu bolul și luă farfuria.

– Mâine o să-i dau o mână de ajutor celui care s-a dus să vadă cum stă treaba.

– Poți să mă ții și pe mine la curent?

Ea dădu aprobator din cap și se uită afară prin cadrul de plasă al ușii din spate.

– N-o să se termine niciodată cu-adevărat povestea asta. E genul de lucru pe care pur și simplu îl închizi și îl pui deoparte într-o cutie. Însă nici nu poți trăi zilnic cu asta-n cap.

– Cei din mass-media o să aducă iar în discuţie tot ce s-a întâmplat. Fiindcă aşa merg lucrurile.

– Tu stai departe de asta şi vezi-ţi de treaba ta.

– Dar o să mă ţii şi pe mine la curent? insistă el.

– Da, da, azi lasă asta deoparte. Hai să-ţi mai găsim o bere.

De-a lungul următoarelor câteva zile, Reed îşi petrecu orice bucată de timp avută la dispoziţie să sape după informaţii pe care să le pună cap la cap în ancheta Flisk. Ţinându-se de cuvânt, Essie îl ţinu la curent şi chiar îi convinse pe cei care conduceau investigaţia să îi aprobe ca el să viziteze locul crimei.

El studie grădina – copacii şi tufişurile crescute acolo ofereau o grămadă de spaţiu în care să te ascunzi în aşteptarea cuiva.

Victima ieşise pe uşa din spate a casei, se gândi el căci numeroase declaraţii confirmau această activitate de rutină. Parcurse traseul de unul singur, pornind de la uşa din spate, traversând curtea interioară, oprindu-se la iarba pătată de sânge.

Ucigaşul o răpusese mai departe în curtea interioară, trase el concluzia. Astfel se reducea şansa ca ea să alerge înapoi în casă, era mult mai dificil pentru oricine din casele învecinate să fie martor la omucidere, iar vederea dinspre stradă era obturată.

Inteligent lucrat. Trei lovituri, două în corp după care împuşcătura în cap.

Apoi se duse spre locul desemnat de medicul legist şi echipa de investigaţii. Suficient loc în care să te ascunzi, observă el, retras undeva în dreapta, în timp ce ţinta se mişca spre poarta din gard.

Oare ucigaşul spusese ceva? Lui Reed i se părea că dacă cineva decisese să omoare o femeie din cauza poziţiei adoptate de ea în privinţa regularizării regimului armelor, atunci ar fi fost normal să vrea ca victima să ştie motivul.

Însă tot ceea ce auzi, așa după cum își imaginase, fu tăcere.

Oare ei îi trecuse retrospectiv prin minte, se întrebă el, acel moment din mall, momentul în care îl văzuse pe Whitehall ridicând puşca automată AR-15?

Câteodată se surprindea singur gândindu-se şi întrebându-se dacă soarta aştepta să îi trimită un glonţ ce îl ratase în seara aceea. Unul oprit în aer, asemenea unei înregistrări video pe care o pui pe pauză, ce avea să-l sfârtece când soarta apăsa pe butonul Play.

Oare ea făcuse acest lucru?

Întrucât ajunsese la concluzia că el, unul, nu ar fi putut face nimic să schimbe pe ce buton anume opta soarta să apese, se străduise să trăiască şi să nu îi fie totuna, să încerce să facă asta. Se gândi că Roberta Flisk făcuse acelaşi lucru.

El îşi fixă imaginea ei în minte. O şapcă neagră cu logo-ul unui pistol într-un cerc tăiat de o bară, cu mesajul clar de interzicere a armelor, păr bond de lungime medie, căşti în urechi. Un corp atletic îmbrăcat cu un maiou şi şort de alergare de un albastru-închis - cu cicatricile de pe picior ce îi reaminteau permanent coşmarul trăit - cheia de la casă băgată în buzunarul interior de la brâu. Pantofi de sport Nike cu o combinaţie de roz şi alb, respectiv şosete albe.

În mintea lui, ea se oprise din mişcare înainte de asta doar pentru o fracţiune de secundă.

Şoc, conştientizare, resemnare? El nu avea niciodată să ştie acest lucru.

Două pocnituri uşoare, se gândi el în timp ce cei de la balistică verificau dacă proveneau de la o armă calibrul .32, cu amortizor. Amândouă loviseră direct în corp. Victima cade, se gândi el, îndreptându-se încă o dată spre petele de pe iarbă, uscate de soarele de vară.

A treia lovitură - mai puternică deoarece amortizorul se slăbise - orientată de sus spre ceafă.

După care apariţia pancartei, mesajul.

Pur şi simplu i se păru deplasat. Omuciderea avea toate elementele unei lovituri făcute cu sânge-rece, chiar profesionist, iar pancarta era plină de ură - demonstrând furie şi nervi.

Criminalul îşi alocase timpul necesar şi îşi luase ca măsură de prevedere să adune cartuşele, să nu lase nici o urmă în afara gloanţelor din corp, după care adăugase o pancartă scrisă de mână anunţându-se ca un apărător supărat al celui de Al Doilea Amendament?

Era enervant, căci criminalul nu fusese supărat, crima nepărând a avea o tentă personală.

Toate acestea indicau că fostul ei soţ era nevinovat, se gândi Reed în timp ce mergea încă o dată la locul crimei. El şi cu victima menţinuseră o relaţie cordială. El nu avea nici o armă în proprietate şi de fapt făcea anual o donaţie organizaţiei ei în numele fiului lor.

La momentul crimei, el ajutase la pregătirea micului dejun - cu o grămadă de martori de faţă - pentru vreo douăzeci şi patru de băieţi din rândul cercetaşilor, inclusiv fiul lui, la o tabără din Mount Desert Island.

Ea nu avusese nici un fel de prieten, ieşise arareori sau neintenţionat la întâlniri în oraş, nu avusese probleme cu vecinii, cu voluntarii sau personalul organizaţiei sale. Desigur că avusese parte de nişte ameninţări cu moartea din partea unora aidoma celui care scrisese mesajul. Însă doar că nu se potrivea.

Sau că se potrivea prea bine.

Se duse înapoi la maşina lui, aducându-şi aminte de două persoane care în momentul în care parcase ieşiseră din propriile curţi ca să îl întrebe ce face aici. Trebuise să le arate legitimaţia de poliţist.

Şi deşi declaraţiile vecinilor susţineau că ori se aflau încă în pat, ori tocmai ce se treziseră la ora comiterii crimei, lui i se părea că ucigaşul, pentru a putea să stea la pândă şi să îşi vâneze prada, trebuise să se potrivească şi să se amestece uşor printre locuitorii cartierului liniştit, persoane din clasa medie superioară.

Se sui în mașină și făcu niște adnotări minuțioase asupra observațiilor și teoriilor. Poate că teoria lui principală nu era decât o greșeală de începător novice, însă el oricum o contură și o expuse cu argumente.

Criminalul avea răbdare și control, se putea amesteca ușor printre locuitorii cartierului victimei, ucisese cu eficiență și precizie. Și mesajul?

O măsură menită să îndrepte totul în altă direcție decât cea reală.

Bineînțeles că nici una din adnotările, teoriile și speculațiile sale nu o ajutau câtuși de puțin pe Roberta Flisk sau pe fiul ei rămas acum fără mamă. Însă el transcrise totul și îndosarie hârtiile.

Și nu avea să uite vreodată.

Când Simone află despre Roberta Flisk și moartea violentă a supraviețuitoarei de la DownEast Mall, opri televizorul.

Își propusese în mod deliberat să uite.

Îi făcuse pe plac lui Mi, subînchiriase apartamentul, venise acasă. Și după scurta săptămână în care împărțise casa cu părinții și sora ei, fugise pe insulă.

Chiar își iubea cu adevărat părinții. Și dacă n-ar fi fost vorba de perfecțiunea surorii sale - așa mamă, așa fiică în cazul acesta - ce o enerva la culme, putea spune că o iubea din tot sufletul și pe Natalie. Doar că nu putea trăi cu ei.

CiCi îi dădea spațiul de care avea nevoie, la propriu, în camera de oaspeți cu baie proprie, asemenea unei căsuțe de păpuși de deasupra studioului de artă cu pereți din sticlă. Și la fel de bine îi asigura spațiu și din punct de vedere emoțional.

Dacă voia să doarmă jumătate din zi, CiCi nu o întreba dacă se simte bine. Dacă voia să se plimbe pe plajă jumătate din noapte, CiCi nu o aștepta trează cu o privire îngrijorată pe față. Nu era supărată că își lăsase slujba de izbeliște, nu ofta prelung în privința culorii părului ei.

Îi făcea lui CiCi cât de multe comisioane putea, pregătea unele din mese, deşi nu era nimic de lăudat în modul ei de a găti. Fusese de acord să pozeze când i se cerea.

Drept rezultat, după două săptămâni, Simone îi transmise lui Mi un mulţumesc virtual. Se simţea mult mai relaxată şi mai liniştită decât fusese de luni bune încoace. Şi dacă nu era suficient, începu şi să picteze câte puţin.

Îşi lăsă pensula jos când CiCi ieşi în curtea interioară cu o tavă pe care era o carafă de sangria, pahare, un bol de salsa şi chipsuri.

– Dacă nu vrei o pauză, duc asta la mine-n în studio şi beau întreaga carafă.

– Nu poţi face asta.

Simone se dădu înapoi ca să studieze peisajul marin la care lucrase în ultimele trei ore.

– E bun, îi spuse CiCi.

– Nu este.

– Este. Cu siguranţă.

Întrucât CiCi, cu pălăria cu boruri pleoştite peste părul ei făcut şuviţe în nuanţe de alb şi negru (cea mai nouă înfăţişare a ei) turnă sangria, Simone se lăsă să cadă într-unul din şezlongurile din grădina interioară.

Ultimul tatuaj al lui CiCi încolăcea nişte simboluri celtice în jurul încheieturii mâinii ei stângi, asemenea unei brăţări.

– Cea care vorbeşte este bunica mea, nu artista din tine.

– Ba-s amândouă.

Ea îşi ciocni uşor paharul de cel al lui Simone, se aşeză, îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă sandalele Birkenstock în zona gleznelor.

– Este bine – ai imprimat un sens al mişcării şi o stare bună de spirit.

– Lumina nu este potrivită, şi faptul că m-am prostit în cazul ei a făcut-o şi mai puţin potrivită. Îmi plac mult peisajele tale marine. Portretele tale sunt pur şi simplu

incredibile, de fiecare dată, şi probabil de-asta nu pictezi marea prea des. Dar când o faci, tablourile tale sunt atât de neaşteptate şi de magice...

– În primul rând, tu nu eşti eu şi-ar trebui să-ţi valorifici individualitatea. În al doilea rând, eu fac peisaje marine şi terestre, natură moartă când am nevoie de calm sau când propria mea stare de spirit e-n grevă. În majoritatea cazurilor mai degrabă aş sta pur şi simplu aici şi m-aş uita la apă. Portretele? Oamenii sunt nemărginit de fascinanţi, iar pictatul lor, pictatul şi atât este pasiunea mea. Nu-i a ta.

– În mod clar.

– Tu ai nouăsprezece ani. O grămadă de timp să-ţi găseşti pasiunea.

– Am încercat cu sex.

După un râs gutural, CiCi toastă şi bău.

– Şi eu. Este un hobby al naibii de bun.

Amuzată, Simone luă nişte salsa.

– Iau o pauză în domeniul ăsta.

– Şi eu. Tu eşti artistă – şi nu-ţi contrazice bunica. Eşti artistă, cu talent şi cu viziune. Pictatul este o disciplină bună pentru tine, însă nu-i pasiunea ta şi n-o să fie modul tău principal de exprimare. Experimentează.

– Cu ce? Tata încă încearcă să mă încurajeze să mă apuc de cursuri pregătitoare pentru Facultatea de Drept, iar mama crede c-ar trebui să-mi găsesc un prieten drăguţ, pe care te poţi baza.

– Ei sunt nişte oameni tradiţionalişti, scumpo. Nu se pot abţine. Eu nu sunt, dar nici eu nu mă pot abţine. Aşa c-o să-ţi spun că vei fi proastă să faci oricare din chestiile astea două. Experimentează, repetă ea, cu toate cele. În domeniul artelor, o să-ţi dau ceea ce nu vrea nimeni: sfaturi. Ţi-aminteşti luna august pe care ţi-ai petrecut-o aici după oroarea aia?

Simone se uită lung la întinderea de plajă, la stâncile de pe marginea ei, la apa de dincolo de stânci ce parcă nu avea sfârşit.

– Cred că mi-a salvat sănătatea mentală, aşa că da, mi-o amintesc.

– Tu şi Mi aţi petrecut o grămadă de timp pe plajă în săptămâna în care ea a fost aici. Aţi făcut castele de nisip. Ale lui Mi erau precise, frumoase şi tradiţionale – foarte asemănătoare ei. Iar ale tale erau fascinante, denotau imaginaţie şi fantezie.

Simone luă altă gură de băutură.

– Aşadar, ar trebui să fac castele de nisip?

– Încearcă să creezi ceva. Încearcă lutul pentru început, vezi unde te duce. Ai făcut cursul de bază anul trecut.

– De unde ştii?

CiCi nu făcu decât să zâmbească, sorbind din paharul ei.

– Ştiu o mulţime de lucruri. Şi ştiind că o să avem conversaţia asta, am comandat nişte chestii. Sunt la mine-n studio. Putem să-l folosim la comun, o să lucrăm prin rotaţie. Încearcă asta. Dacă n-o să fie lutul, o să fie altceva. Foloseşte vara ca să începi, vezi dacă o să afli care ţi-e pasiunea.

capitolul 7

După ce o scoase pe Roberta Flisk de pe lista ei, Patricia se hotărî că făcuse destulă facultate. Pe lângă faptul că o plictisea complet inutil, faptul că participa la cursuri şi îşi făcea temele îi limita timpul şi îi afecta concentrarea, acum că experimentase prima ei crimă.

Se mută înapoi la Rockpoint şi, cu puţin efort, împreună cu bunicii ei. Ei aproape că-şi ieşiseră din fire de bucurie să o aibă sub acoperişul lor pe nepoata lor cea scumpă, amabilă şi serviabilă.

Ea se asigură de acest fapt, întrucât în nici un caz nu s-ar fi mutat înapoi în nu ştiu ce rahat de locuinţă închiriată sau împreună cu nepriceputa ei mamă care se plângea într-una.

Ca să satisfacă curiozitatea bunicilor referitoare la educaţia ei, la viitorul său, Patricia făcu nişte cursuri online şi participă regulat la cursurile organizate la facultatea locală. În plus, acestea îi serveau ca paravan pentru cercetările ei concentrate asupra modalităţii de obţinere a unor cărţi de identitate şi carduri de credit false.

Avea planuri.

De asemenea, trebuia să se ocupe de propria aripă din vechiul şi maiestuosul lor conac, de un BMW decapotabil şi deja avea destule cunoştinţe cât să sustragă bani din conturile lor.

Cu fondurile suplimentare, începu să facă provizii de arme şi să adune o rezervă considerabilă de bani gheaţă.

Râdea la glumele lor, le făcea tot felul de comisioane, o ducea pe bunica sa cu maşina la programările de la coafor şi se făcea indispensabilă. Discuţia vagă despre căutarea unei slujbe, investirea într-o cariera, pălise asemenea ceţii la răsărit.

Iar ei nici măcar nu băgară de seamă.

În acelaşi timp, ea îi cumpără şi îi livră mamei sale produse de băcănie, îşi făcu vizitele obişnuite, după cum era datoare să o facă, aranjă să i se deszăpezească nenorocitul ăla de trotuar şi aleea de acces cu maşina nenorocitei ăleia de locuinţe închiriată.

Şi îşi ţinu capul plecat ca să nu iasă în evidenţă.

Făcu asta în decursul celor doi ani în care aşteptă să îşi ucidă mama. Consideră asta ca pe o recompensă pentru răbdarea ei şi efortul depus de a juca rolul de fiică şi nepoată devotată.

Toată lumea ştia că Marcia Hobart era o femeie slabă, măcinată de griji. O femeie care nu scăpase niciodată de vina acţiunilor fiului ei sau de durerea provocată de moartea lui.

Chiar şi când se dedicase credinţei în Dumnezeu, ea alesese cea mai răzbunătoare şi greu de suportat formă a Lui. Penitenţa ei – ca Fiică a Evei – cerea o viaţă întreagă de suferinţă şi regret.

Singura lumină în bezna ei personală venea de la fiica ei (Avusese grijă Patricia de asta). Cu siguranţă faptul că născuse un copil plin de bunătate şi compasiune, un copil cu o minte sclipitoare şi un comportament discret nu avea cum să nu compenseze, în parte, faptul că născuse un monstru.

Şi cu toate astea, ea iubea monstrul.

Patricia se folosise de această iubire ca de o armă invizibilă în cei cinci ani ce trecuseră de la DownEast Mall.

Ea făcuse ca articolele cu privire la împuşcături, scrisorile deranjante ce o înfierau cu ură pe Marcia ca responsabilă pentru toate cele întâmplate şi ameninţările cu moartea să ajungă pe mâna mamei ei. Pe unele dintre ele le trimisese ea prin poştă, pe altele le lipise cu bandă adezivă pe uşa de la intrare sau le băgase pe sub ea. În noaptea de dinaintea plecării sale la Columbia, aruncase o piatră prin geamul de la camera de zi înfăşurată într-un bilet deosebit de violent în limbaj, după care intrase în fugă în casă să se ghemuiască plângând în spatele canapelei.

Un pont anonim îl făcuse pe McMullen să îi creeze probleme Marciei – acasă şi la muncă. Marcia îşi pierduse cea de-a doua slujbă. Deşi avocaţii ar fi păstrat-o, ea se mutase şi mai departe – într-o altă nenorocită de locuinţă de închiriat – autoizolându-se.

Lua pastile ca să doarmă şi alte şi alte pastile ca să-şi ţină sub control anxietatea constantă şi din ce în ce mai mare. Patricia plantă în mintea bunicilor săi seminţele propriilor ei îngrijorări. Câteodată mama ei amesteca pastilele sau lua o doză dublă din cauză că uitase că o luase deja pe prima.

Aceştia, care rupseseră legătura cu Marcia pentru că divorţase de nemernicul lor de fiu, o învăluiră pe Patricia în multă compasiune.

Fata montase în casa mamei camere speciale de supraveghere pentru bebeluşi ca să o poată ţină sub observaţie. Aşa ştia pur şi simplu la momentul oportun să sune de pe telefonul cu cartelă pe care îl cumpărase,

să își trezească mama ameţită din somnul provocat de Xanax şi să îi şoptească în receptor numele fratelui ei.

Când o vizita, mai adăuga o pastilă sau două, amestecându-le şi dizolvându-le în supa preparată de conştiincioasa ei fiică, după care rula înregistrări video vechi de pe vremea când JJ era bebeluş.

Le spunea bunicilor său cu lacrimi în ochi că își găsise mama pe canapea în stare de semiconştienţă, cu înregistrările video rulând. Cât timp încă mai era la facultate, le ceruse sfatul instructorilor şi profesorilor săi – avusese psihologia ca materie principală de studiu. Aranja astfel la un moment dat o supradoză accidentală, anunţă asta printr-un apel de urgenţă plin de disperare şi își ţinu mama de mâna ei inertă în ambulanţă.

Lăsă impresia unei fiice iubitoare, pline de îngrijorare, cu o mamă distrusă din cauza pastilelor şi a sentimentului de vinovăţie. Chiar când participă la grupurile de sprijin pentru copiii celor dependenţi de droguri, găsi modalităţi noi de a o manipula pe mama ei prin mijloace psihologice şi a o determina să-şi pună la îndoială sănătatea mintală.

Cu o seară înaintea zilei de naştere a fratelui ei, se strecură în casă şi făcu la cuptor tortul lui favorit de ciocolată. În mod intenţionat, lăsă ingredientele împrăştiate pe blatul de bucătărie, cu bolul de mixer şi tava în chiuvetă, creând condiţiile pentru ce avea să urmeze.

Apoi stinse lumina minusculă a cuptorului.

După ce își trezi mama complet confuză din cauza medicamentelor, o conduse într-o bucătărie mirosind a ciocolată şi a cuptor încins.

– E întuneric.

Marcia își târşâia picioarele şi mergea legănat.

– Cât e ceasul?

– E momentul perfect pentru un tortuleţ! Ai făcut unul atât de bun!

– Am făcut eu aşa ceva? Nu-mi amintesc.

– E tortul favorit cu ciocolată al lui JJ. El vrea să aprinzi lumânările, mamă.

Ochii Marciei scrutară încăperea de jur împrejur.

– El e-aici?

– Vine. Deschide televizorul. Uite telecomanda.

Docilă, Marcia luă telecomanda, iar cu Patricia ghidându-i degetele de la mână, apăsă pe butonul de pornire. Pe ecranul TV apăru un JJ cu un zâmbet larg ce îi dezvelea dinţii lipsă, în timp ce mama sa îi aprindea lumânările pentru tort.

– Aprinde lumânările, mamă. Pentru JJ.

– El a fost băieţelul meu cel dulce.

Lacrimi, simţăminte şi sentimentul de vinovăţie îi umplură ochii Marciei. Luă bricheta lungă cu gas lichid şi aprinse lumânările.

– El n-a vrut să fie rău. Îi pare rău. Uite, uite, e-atât de fericit. De ce a-ncetat să mai fie fericit?

– Trebuie să-ţi iei pastilele. JJ vrea să-ţi iei pastilele. Sunt chiar acolo. Trebuie să-ţi iei pastilele.

– Le-am luat. Nu le-am luat? Sunt atât de obosită. Unde-i JJ? E-ntuneric afară. Băieţii mici ca el n-ar trebui să umble pe-afară prin întuneric.

– Vine şi el. Trebuie să-ţi iei pastilele pentru ziua de naştere a lui JJ. Cred c-ar trebui să iei câte una pentru fiecare lumânare în parte.

– Şase lumânări, şase pastile. Băieţelul meu are şase ani.

Cu ochii umezi în timp ce se uita fix la ecranul TV, Marcia îşi luă pastilele, una câte una, împreună cu vinul pe care Patricia îl pusese lângă el.

– Bine, bine, foarte bine. JJ are nevoie de mai multă lumină. Are nevoie de mai multă lumină ca să-şi găsească drumul spre casă. Cred că s-a rătăcit!

– Nu. Nu! Unde-i băieţelul meu? JJ!

– Trebuie să aprinzi perdelele. Dac-o să le stropeşti cu puţin gaz lichid pentru brichetă, vor face o lumină atât de strălucitoare... El o s-o vadă şi o să vină acasă.

Ea luă cutia cu lichid inflamabil. Pentru un moment scurt, Patricia se întrebă dacă nu cumva văzuse un fel de îngrijorare în ochii mamei sale. Poate că un fel de uşurare. Marcia turnă lichidul pe perdele şi le dădu foc.

– Vezi cât este de strălucitoare? Trebuie să pornești cuptorul, mamă.

– Eu am făcut tortul la cuptor?

– Așa cum faci întotdeauna.

Luând-o pe Marcia de braț, Patricia o conduse la cuptor.

– Pornește cuptorul.

Și îi ghidă mâna spre butonul de pornire.

– Îmi este atât de somn. Trebuie să dorm.

– Doar să pornești cuptorul și după aia o să poți să tragi un pui de somn.

– Și dup-aia o să vină și JJ?

– Oh, o să-l vezi în curând pe JJ. Pornește cuptorul, asta-i tot ce trebuie să faci! De ce nu te întinzi chiar aici pe canapea?

În timp ce mama ei se prăbușea pe canapea, Patricia folosi o a doua brichetă – una pe care o luase cu ea – ca să aprindă perdelele deja îmbibate din camera de zi.

În timp ce se ducea spre ușă, se uită la fața neîngrijită a mamei sale.

– Cântă-i „La mulți ani" lui JJ, mamă.

Cu vocea nearticulată, cu ochii închiși, Marcia încercă să cânte.

Până în momentul în care vaporii de gaz își făcură treaba, când se întâlniră cu flacăra și se aprinseră, Patricia era deja întinsă în patul ei, din casa bunicilor săi.

Dormi ca un prunc.

Telefonul de pe noptiera lui Reed îi semnală un mesaj de alertare. Se rostogoli și se întinse după el, îl ridică în palmă și se uită mijindu-și ochii.

– Ah, rahat!

– Chestii de la muncă? întrebă Eloise Matherson, care se mișcă ușor lângă el.

– Ihm.

Nu în mod direct, se gândi el, însă cum împrumutase de la Essie ideea privind mesajele de alertă asupra

incidentelor implicând victime de la DownEast Mall, nici nu era unul pe care să vrea să-l ignore.

– Îmi pare rău.

– Așa merge treaba.

Ea se mișcă din nou.

– Vrei s-o iau din loc?

– Nu, culcă-te la loc. Îți trimit un mesaj mai târziu.

O bătu ușor pe fund în timp ce cobora din pat.

Statutul lor de prieteni și parteneri ocazionali de sex, fără obligații, li se potrivea amândurora. Nimic serios atât timp cât aspectul prieteniei rămânea o prioritate în această ecuație.

Luă niște haine în grabă, așa pe întuneric, și în timp ce făcea rapid un duș se gândi la Marcia Hobart.

Îi făcuse și ei un dosar și avea să își actualizeze datele înscrise acolo, însă își aminti că femeia era divorțată în momentul în care fiul ei deschisese focul în sala de cinema de la DownEast. Hobart locuise cu tatăl lui, iar sora lui mai mică cu mama.

Lucrase ca îngrijitoare și femeie de serviciu, își aminti în timp ce își trăgea blugii pe el. Se mutase de două ori – din câte știa el – de la împușcăturile de la mall încoace.

Mesajul de alertă anunța că în momentul de față pompierii se luptau cu un incendiu detectat de sistemul de alarmă de la actuala ei locuință – una care punea în pericol proprietățile învecinate. Aceștia recuperaseră un singur cadavru din interiorul reședinței Hobart.

Își prinse în toc arma pe care o folosea în afara programului, își înșfăcă cheile și o sticlă de Mountain Dew din frigider. Bând pe nerăsuflate o parte din ea, coborî în grabă cele două șiruri de trepte ce duceau de la apartamentul său până la parcarea cu pietriș invadat de buruieni și la mașina lui.

Mașina, același Dodge Neon pe care i-l dăduseră părinții la absolvirea liceului, era destul de rablagită. Exact așa cum clădirea de apartamente în care locuia era o cloacă. Optase să plătească chirie și să urmeze calea

aleasă de Essie. Să economisească indiferent de cât de mult putea ca să aibă un avans şi să îşi cumpere o casă.

Şi întâmplarea făcu cloaca aceea de apartament în care locuia să se afle la cinci minute distanţă de adresa Marciei Hobart. În mai puţin de două minute auzi sirenele.

Când observă maşinile de patrulare ale poliţiei, trase pe dreapta. Îl recunoscu pe unul dintre indivizii în uniformă care lucrau la montarea baricadelor perimetrale şi se îndreptă spre el.

- Hei, Bushner.

- Quartermaine. Locuieşti în cartier?

- Nu departe de-aici. Ce ştii?

- Mai nimic.

- E bine c-ai confirmat asta. Altceva?

- Am auzit că la 911 s-au raportat o explozie urmată de incendiu. Casa de-acolo e prăjită toată şi-năuntru cineva s-a făcut crocant. Pompierii încă se luptă cu rămăşiţele fumegânde. Casa de pe latura estică a fost afectată, însă toată lumea a ieşit de-acolo.

- Te deranjează dacă mă plimb puţin pe-aici?

- Din partea mea, n-ai decât.

Se vedeau pompierii în echipamentul de protecţie specific, profilaţi pe fundalul flăcărilor muşcătoare ce pulsau. Jeturi de apă se arcuiau prin perdeaua de fum şi valul de cenuşă ce cădea parcă din cer. Populaţia civilă stătea retrasă în spate, strângându-şi copiii în braţe sau unul pe celălalt. Unii plângeau.

Auzi ordinele răstite, pârâiturile staţiilor radio.

Şi văzu că Bushner avusese dreptate. Casa în care locuise atât de blamata şi de încercata Marcia Hobart era arsă. Se uita cum zidurile parcă se chirceau şi se retrăgeau la interior, împroşcând flăcări şi scântei incandescente în întunericul înecat de fum. Mai multe furtunuri cu apă atacau flăcările ce se urcau pe peretele vestic al casei de pe latura estică, iar şi mai multe scăldau abundent zidurile casei dinspre vest ca să împiedice răspândirea incendiului.

Întinderea peluzei din faţa tuturor celor trei case şi suprafeţele înguste dintre ele se transformaseră într-un teren mlăştinos înnegrit, mustind de cenuşă îmbibată în apă şi noroi.

El trecu rapid în revistă mulţimea, se uită mai atent la cuplul de tineri cu un copilaş în braţele femeii şi cu un labrador gălbui la picioare. Femeii i se prelingeau lacrimi pe faţă în timp ce se uitau la casa de pe latura estică.

Reed se duse spre ei.

– Este casa dumneavoastră?

Bărbatul, în jur de douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani, după aprecierea lui Reed, cu o chică de păr blond ciufulit de la somn, dădu din cap aprobator în timp ce îşi înfăşura un braţ în jurul taliei femeii.

– Acum arde. Casa noastră e-n flăcări.

– O sting ei. Iar dumneata ai reuşit să ieşi. Dumneata şi familia dumitale aţi reuşit să ieşiţi.

– Abia ne-am mutat aici acum două săptămâni. Nici măcar n-am reuşit să despachetăm.

Reed se uita cum apa îneca flăcările.

– O s-aveţi parte de ceva stricăciuni, dar nu de ceva ce să nu se poată repara.

Femeia îşi reprimă un hohot de plâns şi îşi îngropă faţa în umărul soţului ei.

– E proiectul nostru de renovare, Rob. Am cumpărat o casă care necesită reparaţii.

– O să fie totul bine, Chloe. O să facem astfel încât totul să fie bine.

– V-ar deranja să-mi spuneţi ce s-a întâmplat? Ce ştiţi. Îmi cer scuze.

Reed îşi scoase legitimaţia.

– Nu că mi-aş băga aiurea nasul unde nu-mi fierbe oala.

Chloe îşi şterse lacrimile.

– Dumnezeule! Dumnezeule! Custer, câinele nostru a început să latre şi-a trezit copilul. M-am enervat atât de tare fiindcă abia reuşisem s-o culcăm. Nu doarme noaptea şi doar ce îi dădusem să mănânce în jur de două.

Nu era decât trei şi ceva când Custer a început să latre iar bebeluşul a început să plângă.

– M-am trezit. Era rândul meu, spuse Rob. M-am trezit şi am ţipat la câine. Am ţipat la el.

Rob se aplecă acum ca să îl mângâie pe labradorul care se sprijinea de el.

– Însă el nu s-a dat bătut. Mi-am aruncat privirea afară pe geam. Prima oară am sesizat lumina – după care m-am uitat şi am văzut următoarea casă de lângă noi. Am văzut focul. Se vedeau flăcări ieşind prin ferestrele casei de lângă noi.

– Rob a ţipat la mine să mă scol şi să iau copilul. Am luat-o în grabă pe Audra, iar Rob a luat telefonul ca să sune la 911 în timp ce noi ieşeam în fugă din dormitor.

– A explodat ceva.

Focul se reflectă în ochii lui Rob înainte ca el să îi acopere apăsându-se cu degetele.

– N-a fost decât bubuitura asta. Ferestrele de la dormitorul nostru s-au făcut ţăndări.

– Ferestrele de sticlă. Dacă Custer n-ar fi lătrat – sticla aia ar fi zburat peste tot. Audra fusese în pătuţul ei pe partea de lângă geam a patului nostru. Dacă Custer n-ar fi lătrat, geamul...

– Ce câine bun!

– Noi am ieşit în goană, continuă Chloe. Nu ne-am oprit măcar să luăm ceva, doar am ieşit în fugă în timp ce Rob suna la 911.

– Aţi făcut exact ce trebuia. V-aţi scos familia afară. Asta-i ceea ce contează. Gata, s-a stins şi focul, le spuse el.

– Oh, Doamne. N-a ars de tot. Rob, n-a mistuit-o focul.

– O s-o reparaţi şi fac pariu că o s-o transformaţi într-un cămin cu totul special. Poftim, dacă aveţi nevoie de ceva. Provizii, haine, o mână de ajutor ca să vă aranjaţi lucrurile la loc?

Scoase o carte de vizită din buzunar.

– Maica-mea organizează tot timpul câte-o strângere de fonduri de genul acesta, şi astfel cunoaşte o grămadă de lume. Pot să vă pun în legătură.

– Mulţumim.

Chloe îşi şterse cu putere altă lacrimă în timp ce Rob îşi strecură cartea de vizită în buzunar.

– Ştiţi când o să ne lase să intrăm înapoi în casă? Să intrăm să vedem ce-i acolo?

– Asta o să decidă unitatea de pompieri, iar ei o să dorească să se asigure că totu-i în siguranţă. Daţi-mi voie să văd dacă pot să aflu ceva, poate să aduc pe cineva care să vorbească cu dumneavoastră.

Se duse spre una din maşinile de pompieri şi îl localiză pe Michael Foster, care era transpirat leoarcă şi acoperit de funingine.

– Michael.

– Reed. Ce cauţi pe-aici?

– Mama lui JJ Hobart – asta a fost casa mamei lui.

Ochii lui Michael se măriră brusc, vii, pe faţa lui acoperită de funingine.

– Eşti sigur?

– Aşa spun informaţiile mele.

– Nenorocitul dracului!

Michael trase aer în piept.

– Nenorocitul dracului! Iar apoi expiră şuierând. Hobart, murmură el, din nou.

– Ştiu ce zici, amice. Uite ce este, ai un minut la dispoziţie?

– Nu acum, însă o să am peste câteva momente.

– Te aştept până termini. Între timp, vezi cuplul de-acolo cu câinele şi bebeluşul? Casa pe care tocmai aţi salvat-o e a lor. E cineva care poate sta de vorbă cu ei?

– Îhm, o să trimit pe cineva. Mama lui Hobart? Locuia singură?

– Din câte ştiu, da.

– Atunci n-a mai rămas mare lucru din ea.

Reed îşi dădu seama că nu era nici o problemă să stea de vorbă cu unii dintre oamenii încă adunaţi acolo,

afară pe stradă, pe propriile lor peluze cu gazon, pe propriile lor verande.

Prima impresie pe care şi-o formă cu privire la Marcia Hobart era că femeia nu numai că nu fusese deloc sociabilă, dar, de fapt, chiar se izolase complet. Cea de-a doua lui impresie era că vecinii nu ştiuseră care era relaţia ei cu cel care organizase masacrul de la DownEast Mall.

– Hei, tu, de-acolo!

Se întoarse şi văzu o femeie bătrână într-un balansoar scârţâitor pe o verandă ce scârţâia la fel de tare.

– Da, doamnă.

– Eşti vreun reporter sau ceva de genul?

– Nu, doamnă, sunt poliţist.

– Nu prea aduci a poliţist. Ia vino-încoace.

Femeia avea faţa precum o stafidă, de un maroniu auriu şi plină de încreţituri pe sub claia de păr cărunt ca un bulgăr de zăpadă. Ochelarii i se sprijineau pe vârful nasului în timp ce îl scruta cu privirea, în sus şi în jos.

– Măi arătosule, o să te întreb ceva. Ce fel de poliţist eşti?

– Sunt ofiţerul de poliţie Reed Quartermaine, doamnă.

– Nu asta te-am întrebat.

– Încerc să fiu un poliţist bun.

– Ei bine, unii sunt, alţii nu. Poate că tu o să fii. Stai jos aici fiindcă îmi înţepeneşte gâtul aşa cum mă uit în sus la tine.

El se aşeză în scaunul de lângă, ce scârţâia la fel de tare ca al ei.

– Fiindcă eşti poliţist, ştii cine-i femeia care a murit în casa aia azi-noapte? Ea îşi împinse ochelarii înapoi pe nas ca să se uite prin ei la rămăşiţele fumegânde de vizavi. Poate că nu eşti un poliţist prost atâta timp cât îţi ţii gura aşteptând să vezi dacă ştiu ceva. Biata femeie a avut un fiu care a luat-o pe căi greşite şi care a omorât oameni. La DownEast Mall.

– Pot să vă întreb cum de ştiţi asta?

– Sunt atentă, de-aia ştiu. Am tăieturi din ziare de pe vremea când s-a întâmplat asta, iar unele dintre ele sunt

cu poza ei. N-a îmbătrânit prea frumos de-atunci încoace, însă am văzut cine era.

– Ați vorbit cu ea sau cu altcineva despre asta?

– De ce-aș fi făcut-o? Clătinând trist din cap, reveni cu privirea înapoi la Reed. Nu încerca decât să-și trăiască propria viață, să se descurce cum putea. Am și eu un fiu care a luat-o pe căi greșite. N-a ucis pe nimeni, din câte știu până acum, însă tot timpul a călcat în străchini. Am un alt fiu și o fiică care mă umplu de mândrie în fiecare zi. Am făcut tot ce-am putut mai bine pentru toți, însă am un fiu care a luat-o pe căi greșite. Era o femeie tristă, cu probleme.

– V-ați împrietenit?

– Ea, una, n-a fost prietenă cu nimeni. N-a făcut decât să se ascundă acolo ca să nu fie găsită, să se ducă la muncă, să se întoarcă și să se închidă în ea.

– Dar avea ceva vizitatori? o îmboldi Reed.

– Singura persoană pe care am văzut-o vreodată intrând a fost fiica ei. Mai venea din când în când și stătea un timp. Îi aducea tot felul de cumpărături la fiecare două săptămâni. Am văzut-o aducându-i flori cu ocazia ultimei Zile a Mamei[1]. Își făcea datoria de fiică.

Patricia Hobart, își aminti Reed. Sora mai mică a lui JJ.

– Ați vorbit vreodată cu fiica?

– Ăăă, o dată sau de două ori. Politicoasă, însă tot timpul tăcută. M-a întrebat dacă ar putea fi vreun puști dornic să taie iarba, să dea zăpada cu lopata și genul acesta de lucruri, așa că i-am spus să întrebe de Jenny Molar, două case mai jos de-aici. E-o fată bună care mă ajută când am nevoie – și te poți baza pe ea mai mult decât pe majoritatea băieților. Jenny mi-a spus că fiica a plătit-o cu exact cât i-a cerut și i-a spus să nu îi deranjeze mama. Cum că femeii nu îi era prea bine și că nu se topea să cunoască lume nouă. Așa că fiica și-a făcut datoria față de mama ei, nici mai mult, nici mai puțin.

[1] Mother's Day – zi sărbătorită anual în SUA în a doua duminică a lunii mai (n.tr.)

El surprinse tonalitatea folosită.

– Nu mai mult?

– Așa am văzut eu lucrurile, dar eu am standarde înalte. Zâmbi, după care se uită din nou pe partea opusă a străzii. Păcat de casă. Nu era cine știe ce de ea, dar ar fi putut fi cu puțină grijă. Proprietarul nu merită nici măcar un scuipat, așa că nu l-a deranjat să o închirieze cuiva care nu avea să-i facă probleme cu privire la reparații. Bănuiesc că o să-și ia banii de asigurare și o să vândă bucata de pământ.

În timp ce Reed se gândea la acest lucru, ea îi aruncă o altă privire prin care îl studie îndelung.

– Și nepotul meu e polițist. Ofițerul Curtis A. Sloop.

– Pe bune? Ei, hai. Îl cunosc pe Sloopy.

Ea își trase ușor ochelarii în jos, din nou:

– Oare așa să fie?

– Da, doamnă. Am mers împreună la academie și am terminat în același an. E un polițist bun.

– Încearcă să fie. Dacă vorbești cu el înaintea mea, spune-i că ai cunoscut-o pe bunică-sa. Îi întinse o mână, mică și delicată precum a unei păpuși. Miss Leticia Johnson.

– Fiți sigură că o s-o fac și sunt încântat de cunoștință, doamnă Johnson. Eu sunt Reed Quartermaine.

– O să fii un polițist bun, tinere și arătosule Reed Quartermaine. Și poate că o să mai treci cândva să mă vezi.

– Da, doamnă.

El o lăsă balansându-se mai departe pe scaunul ei și se duse pe urmele lui Michael. Și îl găsi vorbind cu Essie.

– E cazul tău? întrebă el.

– Acum, da.

Cu mâinile în șolduri, femeia studia ruinele și rămășițele arse.

– Cel care investighează dacă incendiul a fost premeditat sau nu este deja aici, așa că vom vedea. Identificarea oficială a cadavrului o să ia ceva timp.

- Am auzit că proprietarul nu se omora după reparații și lucrări de întreținerea casei.

Essie se uită pieziș la el.

- Asta-i ce ai auzit?

- Leticia Johnson - nepotul ei e polițist. Îl cunosc, e un tip de încredere. Femeia stă pe verandă, peste drum. Poate ar trebui să stai de vorbă cu ea. Chloe și Rob, de la casa alăturată au fost treziți de lătratul câinelui lor pe la trei dimineața. Rob s-a dat jos din pat în timp ce lătratul le-a trezit copilul aflat în pătuțul de lângă patul lor. El a văzut focul, și-a trezit soția, a luat telefonul ca să sune în timp ce ieșeau din casă. Explozia a urmat imediat după, făcându-le țăndări geamurile de la dormitor.

Sprâncenele lui Essie se arcuiră.

- Văd c-ai fost ocupat, domnule polițist.

- Ei bine, oricum eram aici. Ea locuia singură, nu socializa, nu avea vizitatori, cu excepția fiicei sale. Fiica trecea pe aici ocazional, îi aducea tot felul de cumpărături de două ori pe săptămână, și a angajat o puștoaică din zonă să tundă gazonul, să curețe zăpada cu lopata iarna.

- Încerci din răsputeri să ajungi detectiv, Quartermaine?

El zâmbi.

- La anul.

Se întoarse spre Michael.

- Crezi c-a fost incendiere premeditată?

- Nu-mi dau seama acum. Pot spune că pare a avea două puncte de origine - bucătăria și camera de zi, iar cea mai mare bănuială a mea e c-au fost perdelele. N-a fost o scurgere de gaz, ci cel mai probabil gaz de la cuptor. De fapt, explozia a fost cât se poate de bine ținută sub control, iar asta îi va ajuta pe investigatori să determine cauza.

- Partenerul meu stă de vorbă cu vecinii. Cred că o să mă duc peste drum să am o mică discuție cu doamna Johnson. Ofițer Quartermaine?

- Doamnă detectiv McVee?

– Cer să fii transferat în această unitate de investigaţie.

– Fir-ar să fie!

– Începe prin a sta de vorbă cu oamenii din zonă. Şi să-ţi iei notiţe.

Ea traversă strada, lăsându-l să zâmbească larg.

Simone cedă sub presiunea benignă şi continuă a familiei. În timp ce tatăl ei renunţase la gândul că cel mai mare copil al său o va lua pe urmele lui în ale avocaturii, schimbarea tacticii funcţionă.

Ea avea să îşi concentreze studiile asupra managementului afacerilor. Avusese perioada ei de rebeliune şi chestii periculoase, făcute la întâmplare, după cum îi spuseseră părinţii, iar acum trebuia să se apuce să muncească din greu. O diplomă în managementul afacerilor avea să o ţină ocupată, să îi deschidă toate uşile în domeniu şi să îi consolideze o carieră de viitor.

Iar ea încercă. Se forţă atât de tare în semestrul următor, încât până şi Mi cea responsabilă o îndemnă să o lase mai moale şi să mai facă nişte pauze. Încheie anul cu note care îi făcură pe părinţii săi să radieze şi îşi petrecu vara lucrând pe post de asistentă a asistentului managerului de la serviciul de contabilitate al firmei tatălui său.

Până la sfârşitul lunii iunie, ajunse din nou să aibă nevoie de terapie.

În august, chinuită de dureri de cap, mai slabă cu cinci kilograme, cu o garderobă plină de costume pe care le ura, se gândi la fata care fusese cândva, cea care sunase după ajutor, după care se ascunsese într-o cabină de toaletă.

Cea care se temuse că avea să moară înainte să apuce să trăiască. Şi îşi dădu seama că mai erau şi alte feluri de a muri. Alese să trăiască.

În noaptea de dinaintea plecării sale la New York, stătu de vorbă cu părinţii ei şi cu Natalie.

– Nu pot să cred că fetele noastre amândouă se duc înapoi la facultate, începu Tulip. Ce-o să ne facem, Ward, de cine o să mai avem noi grijă? Cu Natalie plecată la Harvard, iar Simone la Columbia...

– Nu mă întorc la Columbia.

– Noi suntem atât de . . . poftim?

Simone își ținea mâinile strânse laolaltă în poală. Căci aveau tendința să tremure.

– Mă întorc la New York, însă nu mă întorc la facultate.

– Bineînțeles că te întorci. Ai avut un an trei sclipitor.

– Am urât fiecare minut din el. Am urât să lucrez la firma de avocatură în vara asta. Nu pot continua să fac ceva ce urăsc, ceva ce nu mă reprezintă.

– Asta e prima oară când aud așa ceva.

Ward se ridică brusc în picioare și traversă încăperea ca să-și pună ceva de băut.

– Evaluările tare au fost strălucite. Exact așa cum au fost ale lui Natalie în perioada ei de rezidență. Noi nu ne dăm bătuți în familia asta, Simone, și nici nu luăm de bune avantajele pe care le avem. Mă dezamăgești.

Asta o durea, desigur dar o durea așa cum el intenționase să fie o durere usturătoare. Însă se pregătise pentru asta.

– Știu că o fac și știu că s-ar putea să te dezamăgesc pentru totdeauna. Însă ți-am dat un an din viață. Am făcut tot ce-ai vrut să fac, dar, gata, nu mai pot.

– De ce trebuie să strici totul?

Ea se întoarse spre Natalie ațintind o parte din durerea usturătoare spre sora ei.

– Ce-ți stric eu ție? Tu faci ceea ce vrei, ceva la care te pricepi și ești bună. Continuă s-o faci, fii bună la asta. Fii cea perfectă, oaia albă comparativ cu mine, oaia neagră a familiei.

– Sora ta este suficient de matură ca să înțeleagă că are nevoie de o bază, că are nevoie de țeluri în viață

şi că are părinţi care i-au oferit şi continuă să îi ofere o bază şi să îi sprijine ţelurile.

– Ele se potrivesc cu ale tale, îi spuse Simone mamei sale. Ale mele, nu.

– De când anume ai tu ţeluri în viaţă? murmură Natalie.

– Lucrez la asta. O să mă întorc la New York. Am de gând să fac nişte cursuri de artă...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Tulip îşi ridică brusc mâinile în aer.

– Ştiam eu că asta-i mâna lui CiCi.

– Nici măcar n-am vorbit cu ea despre asta. În timp ce tot încercam să vă mulţumesc pe voi, am dezamăgit-o pe ea. Însă, uite cum stă treaba. Ea nu mi-a spus-o niciodată verde în faţă, nici măcar o dată. Asta-i diferenţa. Ea n-a încercat niciodată să mă bage forţat într-o cutie în care nu mă regăsesc fiindcă asta era ceea ce voia ea. Am de gând să fac cursurile de artă, am de gând să aflu dacă-s bună de ceva la asta. Am de gând să aflu dacă pot fi mai bună decât pur şi simplu bună de ceva.

– Şi cum te-ai gândit să te întreţii de una singură? o întrebă Ward răspicat. Nu poţi să renunţi la educaţia ta şi să te aştepţi ca noi să plătim pentru asta.

– Nu m-aşteptam la asta. O să-mi iau o slujbă.

– La vreo porcărie de cafenea? o înţepă Natalie.

– Dacă va fi necesar.

– E evident că nu te-ai gândit la toate implicaţiile.

– Mamă, nu m-am gândit la nimic altceva de săptămâni bune. Uită-te la mine. Te rog, pe bune, uită-te la mine. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc. Am un dulap plin de haine pe care tu le-ai ales şi le-ai cumpărat. Viaţa mea socială din vara asta s-a învârtit în jurul fiului adecvat al unei prietene pe care tu l-ai ales special pentru mine. Hainele nu mi se potrivesc, iar fiul prietenei mă plictiseşte de moarte. Însă le port şi ies cu el în oraş, iar noaptea zac în pat, fără să dorm, cu capul bubuindu-mi. Am tot fost la doctorul Mattis din iunie încoace, de trei

ori pe săptămână şi l-am plătit din economiile mele ca voi să nu ştiţi.

– O să iei pauză un semestru, hotărî Tulip cu lacrimi sclipindu-i în ochi. O să te odihneşti, iar noi o să mergem în călătorie. O să...

– Tulip. Ward vorbi cu vocea blajină acum şi veni să se aşeze la loc fără băutura pe care şi-o turnase. De ce nu ne-ai spus c-ai început să te duci din nou la doctorul Mattis?

– Deoarece ştiam că o parte din motivul pentru care am avut nevoie să mă duc înapoi la el erai tu, iar asta nu din vina ta. Pur şi simplu aşa e realitatea. Eu nu sunt ceea ce sperai tu să fiu. Eu sunt cea care în minte se închide în cabina aia de toaletă şi îi este frică să deschidă uşa. Trebuie să deschid uşa. Îmi pare rău, spuse ea în timp ce se ridica, dar trebuie să mă lăsaţi. Sunt majoră şi am ales ce voi face. Plec în seara asta.

– Trebuie să discutăm despre asta, insistă Tulip.

– Nu mai e nimic de spus, aşa că voi pleca în seara asta. Am genţile în maşină, adăugă ea, fără să le spună şi că intenţiona să se ducă pe insulă mai întâi.

Avea nevoie de puntea aceasta înainte să păşească în necunoscut.

– Natalie pleacă mâine şi trebuie să vă petreceţi seara asta cu ea. Vă iubesc, dar nu pot rămâne aici.

Ieşi ca o furtună din casă, iar Natalie alergă după ea.

– Cum poţi să te porţi cu ei în halul ăsta? strigă furioasă, apucând-o pe Simone de braţ. Eşti nerecunoscătoare şi rea. De ce naiba nu poţi fi şi tu normală?

– Ai luat tu orice strop de normalitate de pe-aici, de-aia. Bucură-te de ea.

Îşi trase braţul din strânsoare şi se sui în maşină în timp ce Natalie urla la ea: egoistă, proastă, nebună.

Iar când demară, se gândi la ziua în care ieşise din cafenea. Nu putea spune că de data asta se simţea fericită, dar îşi dădea seama că liberă, da.

Timp de un an lucră ca ospătăriță ca să-și plătească partea ei de chirie. Nu era atât de mândră și de independentă ca să refuze cecurile de la CiCi ca să o ajute să se descurce cu celelalte cheltuieli, printre care cursurile și materialele de care avea nevoie. Dar contribui ea însăși și la asta, lucrând ca model pentru studenți.

Așa cum făcea de două ori pe săptămână – trei dacă avea noroc –, Simone păși și acum pe platforma din fața clasei, își scoase halatul și se așeză în poziția în care i se spuse să stea. În seara asta, cu brațul drept îndoit la cot, palma deschisă și ridicată, și mâna stângă așezată puțin mai sus, între sâni.

Nu o făcea să se simtă jenată să pozeze goală mai mult decât o jena să schițeze sau să sculpteze ea însăși modele nud. Iar banii pe care îi făcea din modeling o ajutau să plătească pentru cursuri, caietele de schițe, argila, uneltele trebuincioase și așa mai departe.

Află că era bună, și crezu că putea fi și mai bună de-atât.

Iar în timp ce Patricia făcea un tort în amintirea fratelui ei mort, ca să comemoreze moartea mamei sale, Simone se întoarse în apartamentul ei după o zi lungă și își turnă fericită un pahar de vin.

capitolul 8

În aprilie 2013, Essie dădu naștere unui băiețel sănătos pe care ea și tatăl absolut extatic îl numiră Dylan. Cum partenerul ei se pensionă chiar în luna aceea, îl solicită pe detectivul Reed Quartermaine în calitate de nou partener la întoarcerea din concediul de maternitate.

Deși își luă cu bucurie concediul acela, ținu legătura constant cu ce se întâmpla la secție discutând, comentând, primind regulat rapoarte de la viitorul ei partener.

Viaţa ei, se gândi Essie strecurându-se afară din dormitorul unde soţul şi fiul ei erau adânciţi în somn, luase de atâta amar de ori turnuri neaşteptate.

Nu se aşteptase niciodată să ajungă detectiv cu gradul II, şi cu atât mai puţin să facă parte din Brigada Infracţiuni Majore. Nu se aşteptase niciodată să aibă un bărbat atât de drăguţ, amuzant, deştept şi sexy precum Hank în viaţa ei. Şi, la dracu', în nici un caz nu se aşteptase să fie copleşită de valul acela de dragoste pură, fără seamăn, de fiecare dată când se uita sau se gândea măcar la fiul ei.

Viaţa ei luase o turnură aparte în noaptea aceea de iulie şi, deşi începută printr-o tragedie, existenţa ei din momentul acela încolo fusese cu adevărat extraordinară.

Îşi turnă un pahar de ceai de plante peste nişte cuburi de gheaţă, luă o revistă dintr-un teanc şi se duse să se aşeze pe veranda din faţă, să se uite cum mica ei lume se mişca în jurul ei.

Probabil că avea să adoarmă acolo – şi adevărul era că ar fi trebuit să se afle sus în momentul acesta – să facă exact acest lucru. Să doarmă atunci când dormea bebeluşul, aşa îi spusese maică-sa. Dar voia aerul de primăvară şi puţin timp să stea la soare.

Poate se duceau la plimbare cu bebeluşul mai târziu. Şi poate că aerul curat avea să îl facă pe micul Dylan, la cele trei săptămâni ale lui, să doarmă mai mult decât recordul de până atunci de două ore şi treizeci şi şapte de minute.

Se putea întâmpla.

Poate că ea şi Hank puteau să se ghemuiască pe canapea, să se uite la un film – şi dacă se mulgea mai întâi ca să aibă copilul lapte, să bea puţin vin.

Poate...

Aţipi pe fotoliul ei de răchită. Se trezi brusc, întinzând din reflex mâna după arma pe care nu o avea la ea.

– Scuze, strigă Reed ridicând mâinile. Într-una dintre ele avea un buchet de lalele roz cu striaţii albe. Nu am vrut să te trezesc. Încercam doar să las astea aici.

– Cât e ceasul?

– În jur de cinci și jumătate.

– Bine, bine, oftă ea. Am apucat să moțăi câteva minute. Mi-ai adus lalele.

– Știu din surse de încredere – sora-mea – că oamenii au tendința să uite de mamele atât de chinuite de lipsa de somn după primele câteva săptămâni. De ce nu dormi înăuntru?

– Nu voiam să dorm încă. Stai jos. Băieții mei trag un pui de somn, sus. Mi-ar face plăcere să stau cu cineva aici ca să nu m-apuc să moțăi din nou ca o bâbătie. Adică, du-te mai întâi și ia-ți ceva de băut. Este și ceai, e și bere.

– Mi-ar prinde bine o bere.

Intrând în bucătărie ca la el acasă, se duse, scoase o bere din frigider și o desfăcu. Se întoarse și se așeză lângă ea.

– Ce mai faci?

– Sincer, nu am crezut vreodată că e posibil să fiu atât de fericită. Și lucrurile bune continuă să vină. Hank mi-a mărturisit astăzi că a hotărât să-și ia un an sabatic. O să stea acasă cu fiu-său și o să lucreze de-aici printre picături. Nu trebuie să-mi fac griji că o să-l las pe Dylan cu vreo bonă sau la creșă.

Când ochii i se umplură de lacrimi, își trase o palmă ușoară peste obraz.

– Doamne sfinte, hormonii ăștia! Oare o să-și revină vreodată, să intru în normal? Haide, povestește-mi chestii legate de muncă. Ce mai e pe la poliție? Asta ar trebui să ajute.

– Am închis cazul Bower.

– I-ai venit de hac.

– Da, văduva aia manipulatoare și lacomă a dat de dracu'. Prietenul ei a dat-o în gât. Așa a fost înțelegerea, iar ea s-a ales cu acuzația de crimă.

O puse la curent cu stadiul câtorva altor cazuri aflate în cercetare și o făcu să râdă cu amănunte privind bârfele de la birou.

– Am mai fost să văd câteva case în weekend.

– Reed, a trecut aproape un an de când tot mergi la vizionări de case.

– Da, dar nici una nu s-a uitat la mine să spună: Iată-mă, sunt a ta.

– Poate că eşti tu prea pretenţios şi o să ajungi să-ţi trăieşti toată viaţa în cutia aia de conserve pe care o numeşti apartament.

– Un apartament este doar un loc în care să pui capul jos seara. O casă trebuie să fie ca lumea.

Nu avea cum să-l contrazică în privinţa asta, şi totuşi...

– Casa pe care am văzut-o împreună cu tine acum câteva luni mi s-a părut super.

– Mda, a fost destul de aproape de ceea ce-mi doresc. Doar că nu tocmai. O să ştiu atunci când o s-o văd.

– Poate că nu o vrei în Portland.

– Ba e OK în Portland. Sunt aproape de familia mea, o să lucrez cu tine. Compensează faptul că stau într-o cutie de conserve până dau lovitura.

– Aş spune că tocmai acest gen de atitudine te împiedică să ai o relaţie serioasă, dar şi eu am fost exact la fel până l-am întâlnit pe Hank.

– Pe-aproape, dar nu ceea ce-mi doresc, încuviinţă el. Am primit invitaţie la nunta lui Eloise. În iunie.

– Deci va merge până la capăt.

– Aşa se pare. Eloise e hotărâtă să se mărite, iar eu cred că e un lucru foarte bun pentru ea.

– Mai e ceva, spuse ea împungându-l în braţ. Îmi dau seama că te frământă ceva.

El îşi studie berea pentru o clipă – după care îşi scutură părul dându-l pe spate, acum că nu mai trebuia să îl tundă atât de scurt.

– Nu ai văzut mesajul de alertă?

– Rahat! Nici nu ştiu unde mi-e telefonul în momentul acesta. Cine?

– Marshall Finestein. Cel care a primit un glonţ în şold, dar a reuşit să se târască de acolo.

– Şi a servit apoi ca martor ocular capabil să ofere detalii considerabile despre Paulson. A participat în calitate de consultant la alcătuirea unui documentar. Este invitat să vorbească la televiziune în fiecare an, în preajma acelei date.

– La următoarea nu va ajunge. A fost o lovitură ţintită. Omul obişnuia să facă jogging în fiecare dimineaţă, a început după ce s-a pus din nou pe picioare când i s-a vindecat rana. Maşina nici nu a încetinit, a intrat în el cu toată viteza, l-a aruncat practic din adidaşi şi pe urmă şi-a continuat drumul.

– Martori, ceva?

– O bucată de şosea pe unde nu trecea nimeni, dat fiind că era dimineaţa devreme. Dar o Toyota Land Cruiser cu avarii la partea din faţă şi bara turtită plină de sânge, piele, fibre, a fost găsită abandonată la aproape un kilometru de la locul faptei. Proprietarii – o familie cu doi copii, el contabil, ea medic pediatru, depuseseră plângere privind furtul maşinii exact la momentul când îl secera pe Finestein. O să investigăm totul în amănunt, Essie, dar oamenii sunt curaţi, sigur!

– Cineva ştia programul zilnic al lui Finestein şi ruta lui obişnuită, aşa că a furat maşina asta ca să-l elimine.

– E a şasea moarte a unei victime care să fi avut legătură cu DownEast Mall. Trei crime cu aceasta, două sinucideri şi accidentul Marciei Hobart. Mie mi se pare că există un tipar, Essie.

– Una dintre sinucideri a avut loc în Delaware, cealaltă în Boston, una dintre crime – despre care s-a spus că a fost comisă de o bandă de tâlhari – în Baltimore, răspunse ea ridicând o mână înainte ca el să apuce să obiecteze. Nu spun că te înşeli, Reed. Totuşi, mi se pare cam forţată concluzia ta. Da, probabil că există un tipar care leagă toţi aceşti oameni, dar statistic vorbind, în orice eşantion de public numeros, nu ai cum să nu te confrunţi cu morţi, inclusiv sinucideri sau accidente. Iar metoda nu este deloc aceeaşi. Un pistol cu amortizor, un cuţit, un accident de maşină.

– Exagerarea în fiecare caz poate fi considerată un tipar, insistă el. Trei gloanţe în Roberta Flisk. Treisprezece răni de cuţit în Martin Bowlinger, doborârea lui Finestein cu un SUV imens la viteză maximă. Bowlinger, în prima lui lună ca agent de securitate la mall intră în panică şi fuge când încep împuşcăturile. Nu poate trăi cu chestia asta, se mută din localitate, începe să ia droguri. E clar sub influenţa acestora când este înjunghiat şi moare după primele lovituri, dar ucigaşul continuă să bage cuţitul în el de câteva ori. Exagerarea asta. Iar sinuciderile..., continuă încălzit. Dacă nu au fost sinucideri? Iar cu accidentul suferit de mama lui Hobart, care tot nu mi se pare că are sută la sută sens, deja sunt mult prea multe semne de întrebare.

– Tiparul se strică la mama lui Hobart. Femeia nu făcea parte dintre victime. Nu era o supravieţuitoare a tragediei.

– Ba era o victimă, insistă el cu ochii lui verzi, acum duri ca oţelul. Poate că nu fusese cea mai bună mamă, poate că era slabă, dar sigur era o victimă. Fiu-său a transformat-o într-o victimă.

– Mobilul?

– Uneori un nebun nu are nevoie de un alt mobil. Ştiu că pare uşor forţat totul, dar de fapt totul are sens, totul se învârte în cerc.

Deşi gheaţa se topise şi diluase ceaiul, Essie mai luă o gură.

– Şi acesta e posibil să fie adevăratul motiv pentru care tu te afli încă în cutia aia de conserve. Nu se poate să te tot învârţi în cerc, Reed. Să nu pierzi legătura cu lucrurile astea, asta e una. Eu însămi nu am cum să pierd legătura cu toate astea. Dar trebuie să mergi mai departe cu viaţa ta şi tu.

– Dacă nu ar fi fost noaptea aceea, dacă nu ai fi fost tu, eu nu aş fi acum poliţist. Iar poliţistul din mine spune că i se pare că există un tipar, de la un capăt la altul. Vreau să studiez mai în detaliu sinuciderile şi accidentul

acela. În afara orelor de serviciu, adăugă iute. Dar vreau să știi că o să cercetez totul în detaliu.

– OK, în regulă. Dacă găsești ceva, voi fi cea dintâi care să te sprijin să continui ancheta.

– Pentru mine e suficient.

Amândoi auziră plânsul iritant de bebeluș dinspre ferestrele de la etaj.

– Trebuie să plec, spuse Essie. Vrei să intri, să rămâi să iei cina cu noi?

– Nu în seara asta, mersi. Data viitoare vin și aduc eu cina.

– Perfect, răspunse ea luând lalelele. Mulțumesc pentru flori, partenere.

– Cu plăcere. Distracție plăcută, mămico!

– Aș putea dormi din picioare, spuse ea oprindu-se puțin la ușă. Îmi curge lapte din sâni ca la robinet și nu am făcut sex de o lună. Și știi ce? Chiar îmi este bine. Mai vino pe la noi și adu niște pizza.

– Cu siguranță.

Se înapoie la mașină, decise să se întoarcă la cutia lui de conserve, să arunce o pizza congelată în cuptor și să studieze puțin sinuciderile alea.

Simone își coborî valizele și cutiile cele patru rânduri de trepte până la Priusul lui Mi. Era la o răscruce de drumuri, își spuse hotărâtă să nu se întristeze. Aceasta era doar o răscruce de drumuri și o oportunitate excelentă pentru Mi – cu mutarea aceasta la Boston și postul obținut la Spitalul Municipal de acolo.

Mi merita totul, muncise din greu și era absolut imposibil să nu aibă mare succes.

– Cum o să bagi toate chestiile astea aici? Ar fi trebuit să faci pachet și să trimiți prin poștă cărțile.

– Ba o să intre totul, spuse Mi bătându-se ușor cu un deget pe tâmplă. M-am gândit eu la tot. Ca într-un joc de Tetris.

– Eu n-am înțeles niciodată jocul acela, dar tu, odată tocilară, nu ai cum să rămâi altceva decât o tocilară.

Realizând că priceperea ei mergea numai până la momentul căratului, Simone se dădu înapoi şi se uită cum Mi, cu părul strâns într-o coadă lungă petrecută prin deschizătura şepcii cu Boston Red Socks (primită în dar), calculează, aranjează şi mută totul.

Era îmbrăcată cu blugi până la genunchi şi un tricou Columbia. Avea mâini mici, se gândi Simone, înregistrând fiecare detaliu. Unghii scurte, niciodată date cu oje. Micuţul simbol vietnamez tatuat sub degetul cel mare de la mâna dreaptă care semnifica speranţa.

Părul minunat, ochii întunecaţi, bărbia delicată, nasul îngust şi subţire. Un ceas mare pe încheietura delicată a mâinii stângi, cerceluşi mici de aur în urechile apropiate de cap. Şi, desigur, mintea sclipitoare, căci în câteva minute Mi reuşi să încarce absolut tot.

– Poftim! Vezi?

– Mda. Cum naiba de m-am îndoit? Doar că mai e ceva, spuse Simone întinzându-i cutia pe care o ţinuse la spate. Poţi găsi puţin loc pentru ea şi să o deschizi când ajungi acolo.

– O să-i găsesc loc, dar vreau să o deschid acum.

Mi scoase sfoara de rafie, luă capacul şi dădu la o parte învelişul de vată.

– Oh. Oh, Sim!

Sculptura, nu mai mare decât mâna lui Mi, întruchipa trei feţe. Mi, Simone şi Tish între ele.

– Mă gândeam să te fac pe tine doar cu mine, dar... ar fi vrut să fie şi ea acolo. Cel puţin aşa cred eu că ar arăta acum. Dacă...

– E atât de frumos, exclamă Mi cu lacrimi în glas, aproape înăbuşindu-i vorbele. Suntem frumoase. Iar ea este cu noi.

– Ar fi fost atât de mândră de tine. Aproape de a deveni doamna doctor Jung.

– Mai am cale lungă de bătut până acolo. Ar fi fost atât de mândră şi de tine! Uite cât eşti de talentată!

Blând, încet, Mi trecu cu degetele peste trăsăturile delicate ale prietenei ei.

– Ar fi fost o mare stea de cinema, murmură ea.

– Cu siguranță.

– Va fi primul lucru pe care mi-l voi pune în noul meu apartament, continuă Mi punând la loc statueta, vata, capacul. Of, Sim, o să-mi fie așa de dor de tine!

– O să vorbim la telefon și prin mesaje și prin e-mailuri și pe FaceTime. Și o să ne vizităm.

– Cu cine o să vorbesc când nu voi putea dormi?

– Cu mine. O să mă suni pe mine, răspunse Simone prinzând-o pe Mi într-o îmbrățișare largă, legănând-o împreună cu ea. Poți să-ți faci alți prieteni. Așa că dă-i drumul, du-te. Doar că nu ai voie să găsești pe altcineva care să-ți fie cea mai bună prietenă.

– Nici tu.

– Nici vorbă! Trebuie să pleci. Trebuie să pleci, continuă fără să-i dea drumul din brațe. Trimite-mi mesaj când ajungi acolo.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, spuse Simone forțându-se să se tragă înapoi. Haide, du-te! Arată-le de ce ești în stare, Mi-Hi. Arată-le de ce ești în stare, găsește leacul pentru gripă și fii fericită!

– Arată-le și tu de ce ești în stare, Simone. Arată-le de ce ești în stare, fă opere de artă grozave și fii fericită!

Mi se urcă la volan, își puse ochelarii peste ochii înlăcrimați și, cu un ultim gest de rămas-bun, o apucă pe drumul ei din răscrucea de drumuri.

Simone intră înapoi, urcă în apartamentul de sus unde pentru prima dată în viața ei era silită să locuiască singură. Își putea permite asta – și nu voia o colegă de apartament. Avea o slujbă, avea veniturile pe care le primea pentru modeling, și chiar mai și vânduse câteva piese ici-colo, printr-o galerie locală. Plus că îi intrase în posesie și fondul de economii făcut pe numele ei, așa că putea – când era la ananghie – să recurgă și la banii de acolo.

Dormitorul lui Mi avea să devină studioul, atelierul ei.

Deşi plânse mai mult decât ar fi vrut când o făcu, îşi duse acolo materialele din dormitor şi din partea de living ce fusese a ei. Trase după ea şi scaunul, bancul de lucru şi rafturile. Acum, se gândi în timp ce aşeza totul în noua configuraţie, avea să poată urca şi coborî din pat fără să se caţăre sau să trebuiască să ocolească materialele de pe jos.

Lumina din camera lui Mi – corecţie, din studioul ei – îi era foarte bună. Putea aduce modelele aici în loc să trebuiască să plătească pentru a închiria spaţiul din studiourile altora.

În timp ce aranja şi rearanja totul, îşi făcea planuri. Fără compania lui Mi, nu avea să mai fie tentată să piardă timpul fără să facă altceva în afară de a sta de vorbă ori să iasă pe nepusă masă să petreacă seara în oraş. Avea să folosească tot timpul acela ca să muncească.

Nu că nu mai avea şi alte prietene, încercă să se îmbărbăteze. Nu cele mai bune prietene, desigur, şi poate că nici nu îşi făcea cu uşurinţă prieteni noi, dar erau oameni cu care putea ieşi sau petrece timpul în mod plăcut.

Nu era nevoită să stea singură; pur şi simplu, alegea să stea singură.

După două ore de stat singură în apartament, îşi luă poşeta şi ieşi. Trei ore mai târziu, se întoarse cu părul tăiat în dreptul bărbiei şi buclat, vopsit într-o culoare pe care cei de la salon o numeau indigo îngheţat. Îşi făcu un selfie şi i-l trimise lui Mi, care ajunsese deja la Boston.

Apoi se uită în jur şi oftă. Luă una dintre schiţele pe care şi le fixase pe tabla de plută, se aşeză şi începu să facă măsurători mai precise ale unui nud prins ghemuit, cu părul revărsat în spirale pe spate, cu o mână sprijinită pe pământ, iar cealaltă cu palma în sus, uşor întinsă.

„Ce face?" se întrebă Simone. „La ce se uită? Unde oare se află?"

Şi în timp ce lucra la măsurători, se jucă cu poveştile în mintea ei, cântărind, respingând. Alegând.

– A sărit deja, murmură Simone. S-a avântat în necunoscut, fără să aibă de partea ei credința neapărat, ci curajul. S-a avântat în necunoscut cu nimic altceva decât curajul pe care îl avea în sine. Te văd.

Fără cursuri, fără să trebuiască să se ducă să servească la mese, își luă sârma pentru armătură și o montă pe silueta ce-i servea drept suport.

Era prea liniște, hotărî brusc și porni muzica. Nu rock, realiză ea, nu clasică. Muzică tribală. Femeia asta era în căutarea unui trib. Pe care să-l conducă apoi.

Cu imaginea asta clară în minte și tiparul pregătit, Simone își alese argila și uneltele și se apucă să elibereze femeia ce avea să conducă un trib. Picioarele lungi și suple, gleznele puternice, dar subțiri, mușchii zvelți ai pulpelor bine definiți.

Construi, tăie, șterse cu o pensulă, stropi argila cu apă, netezi genunchii.

Și în timp ce silueta se contura încet, urcă din ce în ce mai sus până ce observă că lumina se schimbase. Seara se strecura înăuntru.

Acoperi silueta și se sili să se ridice de pe scăunel, să se plimbe puțin și să se întindă. Puțin vin, hotărî ea, apoi comandă niște mâncare chinezească știind că dacă se întorcea la treabă avea să uite să mai mănânce.

Să uite să mănânce, să se hidrateze, să se miște și așa mai departe cum se întâmpla de cele mai multe ori când neglija totul și trebuia să suporte consecințele.

Își petrecu cea dintâi noapte singură bând vin, apoi apă și iar vin, mâncând tăiței și porc la tigaie și dând viață viziunii pe care o avea în minte.

Timp de trei săptămâni își urmă exact același program. Muncă – genul de muncă de pe urma căreia își câștiga traiul – cursuri, muncă – genul de muncă ce îi umplea sufletul. După o zi de cincisprezece ore, din care cea mai mare parte în picioare, se întorcea acasă la liniștea sumbră a apartamentului.

Îi lipsea Mi așa cum i-ar fi lipsit o parte din ea, o mână sau un picior, asta nu putea nega, dar adevărul

era că nu aceasta era esența problemei. Se așeza, studia sculptura pe care o începuse în acea primă noapte. Era bună - chiar foarte bună. Una dintre cele mai reușite opere pe care le făcuse vreodată, dar nu se putea hotărî să o ducă la galerie.

- Pentru că am nevoie de ea, murmură. Îmi transmite ceva, îmi spune ceva și așa a fost de la început, continuă oftând și lăsându-și capul pe spate. Și ce? Și ce? Și eu am ceva de spus. E timpul să fac un salt, să mă avânt în necunoscut. Am făcut ceea ce intenționam să fac aici, în New York. E timpul să merg mai departe. Închise ochii. Fără să mai servesc la mese, fără să mai slujesc drept model de artă și fără să mai merg la cursuri. La urma urmei, sunt o artistă, la dracu'.

Mai avea încă o lună sau două din contractul de închiriere. Trebuia să reziste până atunci sau să suporte costurile de penalizare. Va suporta, decise ea.

Își scoase telefonul, văzu cât era ceasul și își făcu iute socoteala privind șansele să o mai prindă pe CiCi treaz. Așteptă și, când vocea bunicii răsună în telefon clară și alertă, zâmbi.

- Dai o petrecere?

- Nu, și știu că e târziu.

- Nu e niciodată târziu.

- Exact. Deși uite ce e, cred că a venit momentul să plec în Europa. Știi pe cineva, să zicem în Florența, de exemplu, care să aibă un apartament de închiriat?

- Iubito, eu știu pe cineva oriunde în lumea asta. Ce-ar fi să facem o excursie în Europa și să te prezint?

Zâmbetul se transformă în râs.

- Ce-ar fi să mă apuc să-mi fac bagajele?

În timpul celor opt luni pe care Simone le petrecu în Florența, învață limba, se apucă să cultive roșii și mușcate pe balconul micuț al apartamentului ei ce dădea deasupra pieței San Marco și își făcu un iubit italian pe nume Dante.

Dante, aproape ireal de chipeş, cânta la violoncel şi îi plăcea să îi gătească lui Simone paste. Şi cum călătorea mult cu filarmonica la care lucra, relaţia nu o sufoca deloc şi îi lăsa tot timpul din lume să şi-l dedice muncii.

Faptul că avea alte femei în timpul turneelor nu o privea. Pentru ea, Dante era o bucăţică din interludiul minunat de soare, sex şi sculptură de care avea parte aici. Îşi făcuse acest cadou, acest timp şi acest spaţiu, aşa că încerca să se umple până la refuz de tot ce i se oferea.

Studia, petrecea timp în prezenţa altor artişti, cu maeştri, cu artizani şi tehnicieni. Şi transpira copios într-o turnătorie, ca să înveţe ce se putea despre lucrul în bronz.

Iar în timp ce învăţă, experimentă, descoperi totul, îşi clădi suficientă încredere în ea ca să-şi construiască în timp o expoziţie la o galerie de artă foarte la modă, după care petrecu patru luni completând-o cu alte piese pentru ceea ce denumise Zei şi Zeiţe.

Simone îşi invită familia la vernisaj din obligaţie. Aceştia declinară invitaţia, dar trimiseră la galerie două duzini de trandafiri roşii cu un card în care îi urau mult succes.

Faptul că ajută ea însăşi la transportarea operelor de artă şi că dezbătu destul de mult locul şi ordinea în care trebuiau expuse cu managerul galeriei o ţinu ocupată destul timp, nelăsându-i prea mult ca să-şi facă griji. Deja îşi spusese, de nenumărate ori, că dacă vernisajul nu avea succes însemna că nu era suficient de bună.

Încă.

Ceea ce nu însemna că avea să plece acasă ca o ratată. Poate că părinţii ei – ba nu, se gândi ea în timp ce cântărea dacă să-şi pună o rochie neagră şi serioasă sau una roşie îndrăzneaţă şi sexy –, cu siguranţă părinţii ei aveau să o considere o ratată.

Pe de altă parte, oricum nu se ridicase niciodată la înălţimea aşteptărilor lor. O aveau pe Natalie pentru asta. Ea avea să rămână pentru totdeauna fiica lor cea

care renunţase la facultate şi care dăduse cu piciorul la toate avantajele pe care i le oferiseră.

Mama ei ar fi ales-o pe cea neagră, se gândi Simone. Să fie discretă, să fie sofisticată.

Ea însă o alese pe cea roşie şi o asortă cu sandalele ei aurii cu nişte tocuri uriaşe ce aveau să-i ucidă picioarele. Dar aşa putea să-şi arate unghiile de la picioare date cu aceeaşi ojă de culoarea rodiei ca şi părul. Mai adăugase în păr şi nişte şuviţe de culoare turcoaz, grena, roşu aprins, ca să-i definească pieptănătura prin unghiuri. Şi ca să sporească impresia boemă, mai adăugă şi nişte discuri mari aurii la urechi şi o infinitate de brăţări pe braţ.

Era exagerată? Poate că până la urmă era mai bine să o ia pe cea neagră.

Înainte să apuce să o smulgă din şifonier, îi sună interfonul. Încă o atenţie trimisă de Dante, îşi închipui ea ţopăind din dormitor prin salonul deja plin cu trandafirii albi pe care îi trimisese cu o seară înainte, crinii roşii din dimineaţa asta, orhideele de după prânz şi lalelele roz de după aceea.

Deschise uşa, scoase un ţipăt şi sări de gâtul bunicii ei.

– CiCi! CiCi! Eşti aici!

– Unde în altă parte?

– Ai venit! Ai bătut atâta amar de drum!

– Caii sălbatici, *cara*. Caii sălbatici nu au astâmpăr.

– Oh, dar intră, stai jos! Acum ai sosit? Lasă-mă să-ţi iau geanta.

– Am venit direct aici, dar nu-ţi face griji, stau la Francesca şi Isabel.

– Nu, nu, nu poţi sta la ele! Trebuie să rămâi aici! Te rog.

CiCi îşi dădu pe spate părul care i se revărsa pe umeri – acum de un arămiu-închis.

– Mi-ar plăcea să intru într-un *threesome* cu bucăţica aia de patiserie italienească a ta, dar e prea ciudat când unul dintre cei trei este nepoţica mea.

– Dante e în Viena. Nu ni s-a potrivit programul. Dar e peste tot, zise deschizându-şi braţele spre camera plină de flori.

– Bărbatul e romantic. Pe de altă parte, dacă suntem doar noi două, sigur că rămân. O să le anunţ pe Francesca şi Isabel. Vin în seara asta şi o să vă scot pe toate în oraş după ce se termină totul ca să sărbătorim. Dumnezeule! exclamă CiCi uitându-se la ea cu încântare ca să absoarbă toată frumuseţea comorii ei. Uită-te la tine! Părul ăla e o adevărată operă de artă. Şi rochia...!

– Tocmai mă gândeam că ar trebui să mă schimb. Am o rochie neagră care s-ar putea să...

– E prea *cliché*, prea de aşteptat într-o situaţie de-asta. Nu fi aşa.

– Pe bune? Eşti sigură?

– Arăţi plină de îndrăzneală şi de încredere în tine şi pregătită, dar fă-ţi un serviciu şi scoate-ţi pantofii ăia până plecăm. Cât timp mai avem?

– Mai avem peste o oră.

– Bun. Suficient timp să îmi dai un pahar de vin înainte să mă fac şi eu frumoasă.

– Eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Nu-ţi pot spune ce înseamnă pentru mine faptul că ai venit până aici pentru asta, pentru mine.

– Fără lacrimi, spuse CiCi bătând-o uşor pe Simone pe vârful nasului. Ochii tăi arată fabulos. De fapt, o să te rog pe tine să mă machiezi şi pe mine. După ce beau vinul.

După ce-şi scoase pantofii, Simone se duse repede în bucătărie, scoase un vin roşu o marcă locală şi aruncă repede pe un platou nişte brânză cu pâine şi măsline.

– Ştiu că nu e o expoziţie atât de importantă..., începu ea.

– Încetează imediat – nu e voie să apară nici un fel de vibraţie negativă. Toate expoziţiile sunt importante, şi aceasta cu atât mai mult. E expoziţia ta. E primul tău vernisaj european, adăugă CiCi scoţând unul dintre scaunele metalice şi aşezându-se şi ridicând paharul pe care

îl pusese Simone pe masa de lângă ea. Noroc, comoara mea!

Simone ciocni paharul de al ei.

– Sunt foarte recunoscătoare pentru ocazia asta. Doar că nu vreau să-mi fac aşteptări prea mari.

– Ei bine, pot să-ţi zic că în mod clar e nevoie de mine aici ca să te împiedic să-ţi faci gânduri negre. Steaua ta va străluci în seara asta – de asta poţi fi sigură. Ştii că am ceva puteri paranormale. Şi o s-o laşi să strălucească sau o să trebuiască să-ţi trag eu o mamă bună de bătaie.

– Mă bucur atât de mult că eşti aici. Cât o să stai?

– M-am gândit să rămân câteva săptămâni să vorbesc cu tine, să trec pe la prieteni, să pictez ceva. E un oraş atât de frumos, murmură CiCi uitându-se spre *piazza*, cu acoperişurile ei de ţiglă roşie şi obloanele de lemn palid de la soare. Cum e, Simone, te simţi acasă aici?

– Îmi place mult. Îmi place lumina, îmi plac oamenii şi arta de aici. Aici parcă respiri artă odată cu aerul. Iubesc culoarea şi istoria şi mâncarea şi vinul de aici. Cred că simplul fapt că sunt aici nu numai că a deschis ceva în mine, m-a şi hrănit cumva. Şi cine e în stare să hrănească mai bine un trup şi un suflet decât italienii?

– Şi totuşi?

– Şi totuşi. Deşi este un loc unde mi-ar plăcea oricând să revin, nu este locul meu. Dacă poţi sta aici trei săptămâni, o să mă întorc cu tine. Sunt pregătită să o fac.

– În cazul acesta, voi sta.

La vernisaj, Simone îşi făcu datoria, discutând cu multă lume în italiană şi engleză, răspunzând la întrebări în legătură cu anumite piese. Oamenii intrară şi se răspândiră printre piedestalurile cu obiecte de artă – iar ea îşi dădu seama cât de mulţi erau după pahărelele de vin golite.

Dar veniră.

Le salută pe Francesca şi Isabel la sosire, schimbă cu perechea asta de o viaţă împreună îmbrăţişări calde şi sărutări, căci femeile o luaseră sub aripa lor protectoare de când venise la Florenţa.

Managerul galeriei – o femeie în jur de cincizeci de ani, care făcea absolut spectaculoase culoarea neagră şi sobrietatea unor croieli – se strecură printre oameni şi ajunse la Simone, căreia îi şopti în ureche:

– Tocmai am vândut statueta pe nume *Trezirea*.

Simone deschise gura să spună ceva, dar nici un cuvânt nu-i ieşi de pe buze. Opera, una dintre cele câteva pe care alesese să le facă în bronz, necesitase câteva săptămâni de planuri – şi sute de gânduri în legătură cu poziţia, cu locul în care să o expună – apoi cu preţul pe care îl fixă galeria.

Iar acum silueta unei femei pe jumătate ridicată dintr-o grădiniţă de flori, cu un braţ întins în sus ca şi cum ar fi vrut să atingă soarele, cu o umbră de zâmbet pe faţă, pentru care Simone se dăduse de ceasul morţii ca să-l facă exact aşa cum voia, aparţinea cuiva.

– Cine... O, Doamne, nu-mi spune că a cumpărat-o bunică-mea.

– Nu a fost ea. Vino să cunoşti proprietarul.

Urechile îi vâjâiau când traversă galeria şerpuită ca să se întâlnească cu omul de afaceri şi soţia lui cea stilată care tocmai îi făcuseră lui Simone prima ei mare vânzare. Apoi vâjâitul din urechi se transformă într-o bucurie fără margini când dădu mâna cu ei şi schimbă veselă câteva vorbe.

Trebuia să îi zică lui CiCi.

Îşi croi drum printre oameni şi, în cele din urmă, dădu peste CiCi care stătea lângă o operă pe care o intitulase *Apariţia*. Şi deşi considera că piesele din bronz erau cele mai complexe şi dificile dintre toate cele pe care le făcuse pentru vernisajul acesta, asta era preferata ei.

Pentru că în ea se afla inima ei.

Femeia ieşea dintr-o piscină, cu partea de sus, umerii şi capul dat pe spate, cu părul curgându-i pe umeri, ochii închişi şi faţa încărcată de o fericire aparte. Zugrăvise totul în nuanţe pale de albastru.

– CiCi, eu... Ce s-a întâmplat? se grăbi spre ea înfrigurată când văzu lacrimile apărute în ochii bunicii ei. Nu ţi-e bine? Ai nevoie de aer? Ai nevoie de nişte apă?

– Nu. Nu, zise CiCi apucând-o de mână. Vino cu mine puţin afară înainte să mă fac complet de râs.

– Bine. Haide, spuse strecurându-şi braţul pe după mijlocul lui CiCi şi conducând-o înspre ieşire. E foarte cald şi foarte aglomerat aici. O să-ţi găsesc un scaun.

– Sunt bine. Sunt bine. Dumnezeule, nu te purta cu mine ca şi cum aş fi vreo babă. Am nevoie doar de o clipă.

Afară, aerul mirosea a flori şi a mâncare. Erau o mulţime de oameni aşezaţi pe terasa restaurantului de peste drum, bucurându-se de cină şi o conversaţie reuşită. Trecu o femeie pe lângă ei – cu picioare lungi şi fustă scurtă – cu un câine în lesă.

– Ştiam că eşti talentată. Ştiam că ai lucrat cu argilă. Am ceva puteri paranormale, după cum ştii, zise CiCi luând paharul de vin pe care Simone şi uitase că-l avea în mână şi sorbind din el. Am văzut cum avansezi în creaţiile tale când te-am vizitat astă-toamnă. Şi mi-ai trimis şi poze, şi filme. Dar nimic nu mi-a arătat adevărul, iubito. Nimic nu mi-a înfăţişat realitatea aşa cum o văd cu ochii mei. Texturile, detaliile, *simţămintele*. E atâta strălucire aici, că nici nu am cuvinte să descriu. Şi abia ai început. Îşi şterse iute lacrimile. Îţi spun toate astea ca de la artist la artist, aşa că nu cumva să începi să te certi cu mine când o să-ţi spun că *Apariţia* trebuie să fie a mea. O cumpăr nu pentru că tu eşti nepoata mea, o cumpăr pentru că m-a făcut să plâng, pentru că mi-a atins sufletul!

– E... e Tish.

– Da, ştiu. Şi tu, şi ea mi-aţi atins sufletul în clipa asta.

– Atunci ţi-o dăruiesc.

– Ba nu. *Nu* mi-o dăruieşti. Poţi să-mi dai altceva, dar nu asta. Acum, intră înapoi şi spune-le că este vândută

înainte să mi-o ia cineva de sub nas. Eu trebuie să termin vinul ăsta şi să-mi revin. Grăbeşte-te!

– Mă întorc imediat.

Când se întoarse, o găsi pe CiCi rezemată de perete, zâmbind.

– Încă mai pot. Cel mai fermecător bărbat – nu mult mai mare decât tine de altfel – s-a oprit şi m-a invitat să merg cu el la un restaurant unde să beau un pahar de vin adevărat. Ar trebui să intrăm înapoi înainte să devin o atracţie sexuală pentru împrejurimile astea.

– Acum am eu nevoie de o clipă, CiCi, spuse pipăind ca să-i apuce mâna bunicii ei. CiCi, am vândut patru opere – cinci, se corectă ea. Cinci cu a ta. Anna-Tereza e încântată. Îţi jur că eram gata să caut în repertoriul tău de practici vrăjitoreşti, aproape că am aprins lumânări sau să fac farmece ca să pot vinde măcar una şi să nu plec umilită de aici.

– Fără vrăjitorii, dacă vrei să-ţi meargă bine, spuse CiCi, strângându-i o mână lui Simone cu mâna neocupată cu paharul din care sorbea. E de rău augur.

– Mda. Dante va fi foarte bucuros, căci el a fost modelul pentru două dintre operele vândute.

– Şi seara nu s-a terminat încă. Iar când se va termina, o să petrecem şi noi de-o să ne meargă fulgii. Şi iată cine va ridica paharul să închine alături de noi.

– Cine...

Simone se uită în direcţia în care arăta CiCi. Văzu femeia care alerga, cu părul ei negru tuns bob clătinându-i-se în dreptul urechilor. Cu tenişi şi rucsac în spate.

– Mi! O, Doamne! Mi!

În ciuda tocurilor, o luă şi ea la fugă să-i iasă înainte.

– Zborul meu de la Londra a avut întârziere. Nu am avut timp să mă schimb. Arăt ca dracu'. Dar am ajuns. Nu e prea târziu.

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze ca o avalanşă şi cu ele veniră şi îmbrăţişările.

– Dar aveai o conferinţă. Trebuia să susţii o lucrare. Tu...

– Nu am decât noaptea asta. Trebuie să iau avionul înapoi mâine la prima oră. Dumnezeule, arăţi fantastic! Eu nici nu pot să-ţi stau alături.

– Doamna doctor Jung. Doamna doctor Jung a mea, strigă Simone trăgând-o spre CiCi şi cuprinzându-le pe amândouă într-o îmbrăţişare. Aceasta este cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

capitolul 9

În cele optsprezece luni şi trei săptămâni pe care Simone le petrecu în Florenţa, Patricia Hobart omorî trei oameni.

Ca să o omoare pe Hilda Barclay, cea care-şi ţinuse în braţe soţul agonizând – cu care era de patruzeci şi şapte de ani – în timpul atacului, trebuise să meargă până în Tampa, unde Hilda se mutase ca să fie mai aproape de fiică-sa. Dar Patricia consideră că meritaseră din plin şi timpul, şi efortul.

Detestase din suflet vâlva din presă stârnită de Hilda, mai ales după ce Hilda înfiinţase în numele soţului ei o bursă pentru tinerii lipsiţi de posibilităţi.

Lipsiţi de privilegii pe dracu', se gândi Patricia. Toţi nişte pomanagii buni de nimic cocoloşiţi de împuţiţii filantropi liberali.

Plus că ţinta ei îi oferea zece zile departe de iarna oribilă din Maine – şi de bunicii ei pe care nu-i mai lua dracu' odată.

Îşi făcu temele, desigur, înainte să-şi ia rămas-bun de la hodorogii ăia oribil de longevivi, şi plecă într-o vacanţă binemeritată, după cum considera toată lumea. Poate că aveau s-o mierlească amândoi în somn înainte de întoarcerea ei, şi mâţa aia la fel de detestabilă, pe care bunică-sa o răsfăţa într-un mare fel, avea să le mănânce ochii.

Orice fată avea dreptul să viseze.

Îi plăcu mult în Florida, ceea ce o miră. Îi plăcură soarele și palmierii, albastrul cerului și apa. Și în timp ce studia priveliștea de la fereastra apartamentului ei de hotel – de ce să nu facă un pic de risipă? – și făcea poze pe care să le trimită acasă, își imagină cum ar fi fost să locuiască acolo.

Poate chiar ar fi luat asta ca pe o opțiune dacă nu ar fi fost moșii pe care îi vedea peste tot. Și evreii. Totuși, o luă ca pe o opțiune.

În orice caz, i se păru ridicol de simplu să o urmărească pe Hilda și să țină sub supraveghere bungalow-ul cu trei camere în care locuia – în același cvartal de locuințe cu familia fiicei ei.

După trei zile, concluzionă că era cât se poate de informată cu privire la rutina zilnică a Hildei, până la cel mai mic amănunt. Baba ducea o existență simplă. Îi plăcea să grădinărească, avea câteva căsuțe pentru păsări pe care avea grijă tot timpul să le umple cu hrană și conducea un fel de tricicletă electrică pentru vârstnici prin cartier ca un fel de bebe bătrân.

În a patra zi, cu idei despre accidente tragice de grădinărit sau chiar de bicicletă învârtindu-i-se în cap, Patricia trecu pe lângă locul unde Hilda punea hrană pentru păsări într-o căsuță construită după modelul unui restaurant – în detaliu, până la vitrinele cu ghivece de flori în față și o firmă pe care scria Mâncare pentru Înaripate.

Trase pe dreapta, își aranjă mai bine peruca neagră cu păr scurt, își potrivi ochelarii de soare de culoarea chihlimbarului, apoi se dădu jos din mașină.

– Scuzați-mă! Doamnă?

Hilda, subțire și plină de viață, cu pălăria cu boruri largi bine îndesată pe cap, se întoarse spre ea.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Sper că nu vi se pare prea deplasat, dar ați putea să-mi spuneți și mie de unde ați luat căsuța aceasta pentru păsări absolut adorabilă? Mamei mele i-ar plăcea la nebunie așa ceva.

– Oh, izbucni în râs Hilda făcându-i semn Patriciei să se apropie. Iubeşte şi ea păsările?

– Foarte tare. Doamne, e şi mai drăguţă privită de aproape. E cumva unicat?

– E cumpărată de aici, din apropiere, de la un magazin artizanal local, dar mai aveau şi altele ca aceasta. Se numeşte The Bird House.

Se apucă să îi dea Patriciei îndrumări detaliate despre cum să ajungă şi pe unde să o ia, pe care Patricia şi le notă docilă în telefon.

– Super!

– Cred că te-am mai văzut trecând cu maşina pe aici şi ieri.

Zâmbetul Patriciei îngheţă o fracţiune de secundă.

– Probabil că da. Părinţii mei tocmai s-au mutat într-o casă nouă la câteva cvartale distanţă. Aşa că mă ocup de tot felul de chestii pentru ei. Nu mai suportau iernile din St. Paul.

– Asta zic şi eu. De-abia aşteptam să scap de iernile din Maine.

– Înseamnă că ştiţi despre ce vorbesc, râse Patricia. Dacă aş putea găsi ceva de genul acesta ar fi un cadou nemaipomenit de casă nouă pentru mama.

– Preferata mea este în spatele casei, ca să o pot vedea pe geamul bucătăriei. E o căsuţă englezească.

– Nu mai spuneţi! exclamă Patricia inspirată, ridicând mâinile. Mama a crescut într-o căsuţă englezească în Lake District. S-a mutat în State când era adolescentă. O căsuţă de păsări în formă de căsuţă englezească – i-ar plăcea la nebunie.

– Pot şi să se stabilească în ea, să facă ouă. Vino în spate, să-ţi arăt.

– O, sunteţi atât de amabilă! Sigur nu vă deranjez?

– Nu, deloc, mă bucur să pot să te-ajut.

În timp ce porneau, Hilda îi făcu cu mâna unui bărbat care tocmai ieşise din casa de vizavi.

– Bună, Pete!

– 'Neaţa, Hilda. Mă duc până la băcănie. Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulţumesc. Părinţii tăi se vor simţi foarte bine aici, adăugă femeia în timp ce dădeau colţul casei.

– Sper. Eu o să le duc dorul într-un mare fel, dar cu siguranţă le va fi bine.

„Nu pot s-o ucid acum", se gândi Patricia. „Maşina e în faţa casei, mai e şi vecinul ăla idiot."

– Ce piscină frumoasă! Pun pariu că puteţi înota în ea tot anul.

– Chiar aşa e, confirmă Hilda. În fiecare dimineaţă înainte de micul dejun.

Patricia zâmbi.

– De asta sunteţi aşa în formă.

Se minună şi se extazie în faţa nenorocitei de căsuţe de păsări, complimentă grădina, plantele şi ghivecele cu flori din grădină şi îi mulţumi femeii moarte din toată inima.

Nu urmă deloc instrucţiunile spre Bird House, ci o luă spre WalMart, de unde cumpără un toaster şi un prelungitor.

Fix la şapte şi cincisprezece minute, a doua zi, Hilda ieşi din casă în grădină, îşi lăsă jos halatul de baie bleu şi alunecă în piscină în costumul ei simplu, ciocolatiu, dintr-o piesă.

În timp ce-şi făcea încet turele, Patricia intră în grădină prin uşa cu plasă neîncuiată, băgă prelungitorul într-o priză aflată pe peretele din spate al casei şi aruncă toasterul în piscină.

Privi trupul Hildei zvâcnind din apă în timp ce în jur săreau scântei. Privi cum femeia rămase la suprafaţă apoi, cu faţa în jos, după care scoase din priză prelungitorul şi folosi strecurătoarea pentru piscină ca să scoată toasterul.

Aveau să-şi dea seama – probabil – de cauza morţii, dar ce rost ar fi avut să-i ajute? Îndesă armele crimei în rucsac şi, îmbrăcată în costumaţia obişnuită de jogging – pantaloni

trei sferturi, maiou, şapcă – alergă trei străzi mai încolo unde îşi lăsase maşina închiriată.

Aruncă toasterul într-un tomberon în spatele unui restaurant şi scăpă şi de prelungitor câţiva kilometri mai încolo, în parcarea unui mall. După care, îşi îndesă peruca arămie în rucsac, se întoarse la hotel să se bucure de un mic dejun copios servit în camera de hotel, constând în omletă cu spanac, bacon de curcan, fructe de pădure şi suc de portocale.

Se întrebă cine avea să o găsească plutind pe Hilda. Fiică-sa, oare? Unul dintre nepoţi? Pete, vecinul cel îndatoritor? Poate că avea să citească mai târziu ziarul local ca să vadă ştirile. Dar, pentru moment, decise – fără nici un fel de ironie – să-şi petreacă restul zilei la piscina hotelului.

Bunicii ei nu reuşiră să-i facă pe plac şi să moară în somn. Aşa că pentru moment se hotărî să se consoleze cu faptul că putea medita cât era ziua de lungă la diverse metode prin care să-i ucidă. Pe de altă parte, uciderea propriu-zisă trebuia să mai aştepte, dar măcar taică-său o mulţumi nespus prin faptul că se îmbătă criţă înainte să se suie la volanul camionetei lui Ford.

Seceră vieţile unei mame cu doi copii şi a fiului ei adolescent când trecu de linia de demarcaţie între sensurile şoselei şi intră în plin în maşina lor, dar acestea erau doar amănunte lipsite de interes în mintea Patriciei.

Acum putea să mai şteargă pe cineva de pe lista ei.

Îl şterse deja de pe listă pe Frederick Mosebly într-o noapte înmiresmată de vară – înainte de Hilda – cu un dispozitiv explozibil pe care îl fixase sub scaunul şoferului în maşina lui lăsată deschisă.

Faptul că îl bifase pe el o bucura mult, dat fiind că Mosebly avusese ceva succes, pe plan local, cu o carte pe care o scrisese şi o publicase el însuşi despre ce se petrecuse la DownEast Mall. Şi, mai mult decât atât, era prima oară când fabricase o bombă cu mâinile ei.

I se păruse chiar că dovedise mult talent în sensul acesta.

Bifă și un al treilea număr în anul acela - trebuia să le mai rărească, totuși - intrând în el ca din întâmplare într-un bar plin de lume și înțepându-l cu o seringă cu toxină botulinică. I se păru cât se putea de romantic, dat fiind faptul că doctorul David Wu, care tocmai se dusese să bea ceva înaintea cinei cu soția sa și cu o altă pereche la un restaurant luxos - și care salvase vieți în noaptea aceea fatidică, era chirurg plastician.

Patricia se gândi că, de vreme ce își câștiga existența (și încă una pe picior mare) injectând oamenii cu Botox, putea și muri din cauza unei injecții cu aceeași substanță.

Scăpă de seringă în drum spre casă și se strecură înăuntru în liniște. Pentru o clipă, o clipă magnifică, extraordinară, avu senzația că i se răspunsese la rugăciuni.

Bunica ei zăcea pe podeaua holului de la intrare. Gemând, deci răsuflând încă, dar asta putea fi rezolvat. Gemând încă o dată, bunica ei întoarse capul.

- Patti, Patti. (Dumnezeule, ura din suflet cum îi spuneau!) Slavă Domnului! Am... am căzut. M-am lovit la cap. Cred, oh, oh, cred că mi-am fracturat șoldul.

Putea fi terminată, se gândi Patricia. Nu era nevoie decât să pună o mână peste gura nemernicei, să-i astupe și nasul și...

- Agnes! Nu găsesc telecomanda! Unde naiba ai...

Bunicul ieși târșâindu-și picioarele din dormitorul principal aflat la parter, uitându-se preocupat, chiar nervos, peste ochelari. O văzu pe nevasta lui pe jos și scoase un țipăt, iar Patricia se mișcă imediat.

- O, Doamne Dumnezeule, buni!

Se aruncă înainte, se lăsă în genunchi și o luă de mână.

- Am căzut. Am căzut.

- Nu-i nimic. Totul o să fie bine, zise smulgându-și telefonul din poșetă și formând 911. Am nevoie de o ambulanță! continuă turuind dintr-o suflare adresa, atentă

să adauge şi un tremur în glas. Bunica mea a căzut. Grăbiţi-vă, vă rog, grăbiţi-vă. Bunicule, adu-i o pătură lui buni. Tremură. Ia cuvertura de pe sofa. Cred că e în stare de şoc. Rezistă, buni. Sunt aici, lângă tine!

Deci noaptea nu avea să fie una norocoasă – adică să aibă parte de doi într-unul – se gândi Patricia în timp ce mângâia uşor obrazul bunicii. Dar, o fractură de şold (să speram!) şi vârsta femeii de optzeci şi trei de ani reprezentau un potenţial considerabil.

Patricia îşi ascunse crunta dezamăgire când Agnes îşi reveni şi câştigă admiraţia întregului personal medical, a infirmierelor şi a vecinilor cu grija pe care şi-o manifestă constant şi din belşug.

Se folosi de timpul acesta ca să-şi convingă bunicii nu numai să o împuternicească – după cum încuviinţară şi avocaţii – să se ocupe de tot, ba chiar să facă totul legal, astfel încât să poată manevra conturile de economii, de investiţii, de reşedinţa principală şi de casa de vacanţă/proprietatea închiriată pe care o deţineau în Cape May.

Cum avea să moştenească oricum bijuteriile bunicăsii, scoase din când în când câte o piesă din cutia de valori şi o transformă în cash sau în excursii în Augusta ori Bangor – ba chiar o dată într-un weekend liber – la sfatul medicilor – în Bar Harbor.

Preschimbă ceva cash în acte false făcute ca lumea şi le folosi pe unele dintre ele ca să-şi deschidă un cont la bancă – plus să închirieze o cutie-depozit la o bancă în Rochester, New Hampshire.

Date fiind bijuteriile şi faptul că ea însăşi colecta toată suma provenită din închirierea casei de vacanţă, ba chiar vânzarea ei la un moment dat fără ca bunicii ei cei idioţi să-şi fi dat seama măcar că o dăduseră pe mâna ei, ajunse să aibă peste trei milioane în cutia-depozit, la un loc cu patru seturi de acte false incluzând paşapoarte şi carduri de credit.

Îşi păstră cam o sută de mii cash cu alte obiecte de strictă necesitate într-o geantă pregătită, în caz că trebuia

să fugă, pe raftul de sus al şifonierului ei şi începu să umple încă o geantă.

Cum nici unul dintre bunicii ei nu mai urca scările, avea etajul în întregime pentru ea. Pusese încuietori zdravene la intrarea în camera ei şi în camera de oaspeţi pe care o folosea ca atelier. Dacă menajerei care venea săptămânal i se părea ciudat că nu avea acces la etaj, de spus nu spuse nimic. Era plătită bine şi asta însemna şi că avea mai puţin de muncă.

Cum se apropia următoarea dată de comemorare a ceea ce se petrecuse la DownEast Mall, Patricia îşi făcu planuri. O mulţime de planuri.

Şi mai bifă câteva nume de pe lista ei.

Seleena McMullen profită pe deplin pe blogul ei de apropierea zilei de douăzeci şi doi iulie, şi la fel şi în cadrul talk-show-ului ei. Îi oferea ocazia de a face mare vâlvă pe seama cărţii ei în ediţie revizuită şi adusă la zi.

Nu se simţea deloc nelalocul ei fiindcă îşi clădise cariera pe o tragedie. De fapt, era o chestiune de rutină deja ca de fiecare dată când vreun nebun apărea în spaţiul public, ea se ocupa să-i ofere spaţiu de emisie la TV.

De fiecare dată când avea prilejul, mai trecea încă o dată în revistă ce se petrecuse şi câştiga onorarii bunişoare de pe urma acestor emisiuni. Obţinuse un contract şi în calitate de producător executiv al unui documentar foarte bine primit de public despre atac, iar când vâlva creată fu suficient de mare, reuşi să intre ca jurnalist invitat – în transmisiuni de câteva minute – la *Lege şi Ordine. Brigada specială*, faimoasa emisiune TV.

Interesul pentru subiect era când mai mare, când mai mic, asta era adevărat, dar avea grijă ca an de an, în apropierea datei respective, să umfle din nou pânzele şi să-l conducă pe prima pagină a jurnalelor şi pe ea împreună cu el, desigur.

Avea câţiva angajaţi, un agent şi un prieten foarte sexy – după o căsnicie care durase puţin şi se terminase cu un divorţ urât. Cu toate astea, însă, divorţul

şi prietenul cel sexy ridicaseră la cer ratingul şi numărul de accesări pe net.

Aveau să bată însă toate recordurile cu ceea ce plănuise pentru săptămâna comemorativă.

Avea asigurată o discuţie cu poliţista care îl omorâse pe Hobart. Era adevărat, Seleena trebuise să pună presiune pe primar, care trebuise să pună presiune pe căpitanul poliţistei, care trebuise să pună presiune pe poliţistă ca să cedeze şi să discute cu ea, dar acum interviul era asigurat. Nu putuse însă să pună mâna pe eroul adolescent de odinioară care între timp devenise poliţist, partenerul poliţistei, şi asta o enerva la culme.

Portland PD îi oferise posibilitatea de a alege, fie unul, fie celălalt, dar nu amândoi. O alesese pe poliţistă, cea care ajunsese prima la faţa locului, şi trebuise să renunţe la el.

Avea pe urmă o femeie care fusese în cinematograf în noaptea aceea şi aproape că-şi pierduse viaţa – iar acum trebuia să-şi ducă existenţă cu cicatrice pe faţă şi traume neurologice. Vorbise, de asemenea, cu tocilarul informatician care salvase un magazin plin de oameni prin faptul că-i baricadase în camera din spate, câteva alte victime, un medic pe ambulanţă şi unul dintre medicii de la Urgenţă de gardă în noaptea aceea.

Dar cireaşa de pe tort era însăşi sora atacatorului, surioara mai mică a liderului celor trei, cel care plănuise totul. O avea pe Patricia Jane Hobart.

Şi chiar şi aşa, iar acest fapt era de mare amploare de vreme ce sora lui Hobart nu dăduse niciodată până la momentul respectiv un interviu formal, în clipa asta Seleena se învârtea precum leul în cuşcă, scoţând fum pe nări.

La dracu', ar fi vrut să aibă parte de întregul ansamblu. Poliţista, sora lui Hobart şi Simone Knox. Cea care sunase la 911, cea care alertase poliţia astfel încât McNee ajunsese să îl elimine pe Hobart.

Putoarea aia nici măcar nu era dispusă să-i răspundă la telefon. De fapt, pusese chiar un avocat nemernic

să îi trimită o citație de avertizare când ea dăduse de Simone la o galerie de artă din New York.

Era un eveniment public, se gândi Seleena. Și ea avusese dreptul legal și moral – fir-ar al dracului, conferit de Primul Amendament – să îi vâre un microfon în față.

Nu îi plăcuse deloc că fusese dată afară din galerie pentru că își *făcea meseria*.

Scrisese un editorial usturător asupra tratamentului de care avusese parte și despre putoare însăși. Și l-ar fi și tipărit dacă fostul ei soț – înainte să afle despre prietenul ei și să devină astfel fostul ei soț – nu o convinsese că asta o va face pe *ea* să pară o nemernică în ochii tuturor.

Și detesta faptul că trebuise să-i dea dreptate.

Ei bine, măcar putea să vorbească despre telefonul acela la 911 și chiar avea să o facă. Putea să menționeze de câte ori voia numele lui Simone Knox și poate chiar să insinueze că, în calitate de artist cât de cât cunoscut în prezent, domnișoara Knox nu mai voia să aibă nimic de-a face cu tragedia de la DownEast Mall.

– Gândește-te la asta, murmură ea. Gândește-te la cum să spui toate astea, cum să arunci cu noroi în ea, dar foarte discret, păstrându-te în permanență în nota atât de aducătoare de like-uri a compasiunii și nobleței sufletești. Deschise ușa de perete și urlă: Marlie! Unde dracu' e cafeaua mea macchiato?

– Ar trebui să apară Luca din clipă-n clipă; l-am trimis după ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Află unde e Simone Knox și unde va fi săptămâna viitoare.

– O, domnișoară McMullen, avocatul a...

Seleena se răsuci pe călcâie ca o furtună, făcând-o pe Marlie cea timidă să sară înapoi ca arsă.

– Te-am întrebat eu ceva? Ți-am zis doar să afli. Vreau să știu unde se va afla când eu le voi intervieva pe Patricia Hobart și pe polițista care l-a omorât pe frate-său. Și vreau și poze cu ea, de atunci și de acum. Mișcă-ți

fundul, Marlie. Seleena trânti uşa în urma femeii. Mai vedem noi cine câştigă runda asta, murmură ea.

Simone câştigă fiindcă îşi petrecu săptămânile din preajma comemorării într-o excursie prin Arizona, New Mexico, Nevada. Acolo făcu schiţe, făcu fotografii cu deşertul, canioanele, oamenii, îşi imaginâ transformând toate culorile, texturile, feţele şi formele acelea în artă, în statuete modelate din argilă.

Se bucură de singurătate, se desfătă explorând un teritoriu atât de diferit vederii de coasta estică a statului Maine precum era Marte faţă de Venus. Fără să aibă pe nimeni căruia să-i dea socoteală în afara propriilor capricii şi dorinţe, se opri unde şi când avu chef şi rămase acolo exact la fel de mult timp.

Când în sfârşit o porni spre est, făcu un ocol prin nord, prin Wyoming, până în Montana, de unde mai cumpără nişte blocuri de schiţe şi cedă şi impulsului de a-şi lua nişte cizme de cowboy.

Când trecu din nou graniţa statului Maine, calendarul arăta deja luna august şi, în ciuda faptului că folosise în permanenţă loţiune cu factor de protecţie solară şi o pălărie, era bronzată, iar părul i se decolorase de la soare.

Şi, în plus, era în cea mai bună dispoziţie.

Voia să se apuce de treabă, să sorteze sutele de schiţe şi fotografii, de idei şi viziuni. Voia să simtă lutul sub palme. Se gândi dacă să îi trimită mesaj lui CiCi, apoi decise să îi facă o surpriză. După ce se opri să ia o sticlă de şampanie - la dracu', chiar două -, se gândi să o ia direct spre feribot.

Dar un junghi de vinovăţie în inimă o făcu să-şi schimbe direcţia. Avea să se oprească puţin acasă la ai ei. Ca un fel de vizită de curtoazie. Poate că relaţia cu părinţii şi sora ei rămânea încordată, dar nu putea susţine în nici un caz că ea nu avea absolut nici o vină. Din ziua în care ieşise din casa părinţilor ei ca să-şi urmeze propriile visuri, cel mai adesea se ferise să mai aibă de-a face cu ei. Ca să nu se mai certe.

Dar evitarea asta însemna că ocaziile tradiționale de familie cum erau zilele de Crăciun, zilele de naștere, nunțile, înmormântările se transformaseră în ocazii formale și rigide - ca un fel de armistiții pe câmpul de luptă.

De ce să nu facă un efort? își spuse. Să treacă pe acasă într-o după-amiază frumoasă de sâmbătă, să vadă ce mai fac, poate să bea ceva, să admire grădina, să le povestească câte ceva din călătoriile ei. Și cât de trist și chiar jalnic era faptul că avea nevoie de un desfășurător pe care să și-l fixeze în minte înainte să se ducă să-și viziteze propriii părinți?

Așa că nu o va face. Se va descurca ea, exact așa cum făcuse în călătoriile acelea. După ureche.

Cineva dă o mare petrecere în grădină, se gândi ea observând șirul de mașini parcate de-a lungul străzii. Iar când văzu că șirul acela urcă formând un lung U pe aleea din fața casei părintești și că altele erau parcate și de partea cealaltă a casei, își dădu seama că apăruse neinvitată la o petrecere dată de părinții ei.

Nu era cel mai bun moment să intre, decise ea, dar ezită suficient de mult ca unul dintre valeți să îi blocheze calea pe care ar fi putut ieși mai repede. Și în timp ce aștepta să se elibereze drumul ca să poată s-o șteargă, Natalie și câteva femei îmbrăcate cu niște rochii de petrecere foarte elegante traversară gazonul verde și bogat din fața casei.

Îngrozită de primul instinct pe care îl avu să se lase în jos, se forță să zâmbească în momentul când Natalie dădu cu ochii de ea.

Sora ei nu zâmbi, ci își lăsă ochelarii de soare de mare fiță pe nas în jos ca să o vadă mai bine pe deasupra lor. Și atât îi trebui lui Simone.

Cu mișcări deliberate, deschise portiera și coborî din mașină în costumația ei de călătorie - pantaloni scurți kaki, cizme roșii de cowboy, un tricou mulat pe care scria „Red, Wine and Blue", și o pălărie de pai cu boruri largi.

– Salut, Nat.

Natalie le spuse ceva însoţitoarelor ei şi una din ele o bătu pe braţ înţelegătoare înainte de a o lua din loc – nu fără să mai arunce în urmă o privire rapidă în care se citea o dezaprobare cruntă. Natalie traversă gazonul până la trotuar.

„Arată exact ca mama", se gândi Simone, „exemplul perfect al doamnei de familie bună, stilată până în vârful unghiilor".

– Simone. Nu ştiam că vii.

– Ceea ce e cât se poate de evident. Tocmai m-am întors. M-am gândit să trec pe aici să vă salut.

– Nu este cel mai potrivit moment.

Lui Simone nu îi plăcu tonul – cel pe care l-ar fi folosit faţă de o cunoştinţă pe care trebuia să o suporţi ocazional ca prezenţă.

– Şi asta este cât se poate de evident. Poţi să le spui că m-am întors şi că mă găsesc la CiCi. O să îi sun şi eu.

– Asta ar fi o noutate.

– Ultima dată când am verificat, telefoanele funcţionau şi pentru a da şi pentru a primi apeluri. Oricum, tu arăţi excelent.

– Mulţumesc. O să le spun mamei şi tatei că ai...

– Natalie!

Bărbatul care traversă gazonul cu pantofii lui gri foarte, foarte pal, ca să se asorteze perfect cu pantalonii de vară deschişi la culoare şi scoşi ca din cutie, avea gropiţe şi trăsături de actor de cinema. Eleganţa lui – cămaşa albă cu un blazer bleumarin, părul ondulat şi auriu – se potrivea perfect cu ţinuta lui Natalie.

Deşi îl ştia oarecum, lui Simone îi luă un minut să-şi aducă aminte cum în chema. Harry (Harrison) Brookefield, unul dintre avocaţii tineri cei mai incisivi pe care tatăl ei îi adusese la firmă. Şi, potrivit spuselor lui CiCi, prietenul lui Natalie făcut cu binecuvântarea părinţilor.

– Iată-te. Tocmai mă întrebam... Simone? exclamă el zâmbind şi făcându-şi vizibile gropiţele, după care

îi întinse mâna. Nu știam că ești aici. Foarte tare! De când te-ai întors?

– Cam de cinci minute.

– Atunci sunt sigur că ai bea ceva.

Își trecu un braț în jurul taliei lui Natalie în timp ce vorbea – fără să-și fi dat seama încă, după părerea lui Simone, cât de înțepată putea fi fata asta. Pe urmă îi luă din nou mâna lui Simone.

– Oh, mulțumesc, dar nu sunt îmbrăcată pentru petrecere. Eu o să...

– Nu te prosti, zise Harry strângând-o mai tare de mână. Cheile sunt în mașină?

– Da, dar...

– Super, exclamă el făcându-i semn unui valet. Mașina familiei.

– Pe bune, Harry, Simone e cu siguranță obosită după cât a condus.

– Cu atât mai mult are nevoie să bea ceva, spuse el cu voce împăciuitoare, ca să atenueze notele ce răsunaseră aspru în vocea ei. Acum ai toată familia aici ca să sărbătorim, iubito.

Bărbatul avea o voință și o strânsoare de fier, se gândi Simone, dar principalul motiv pentru care îi îngădui să o tragă după el – oricât de meschin suna – era faptul că Natalie se arăta atât de evident deranjată.

– Ce sărbătorim?

– Nu i-ai spus? Doamne, Dumnezeule, Natalie! exclamă Harry uitându-se la Simone și făcându-i cu ochiul. A spus da.

Simone simți cum creierul i se golește complet vreo trei secunde bune.

– Te-ai logodit. Te măriți?

– Ceea ce face din mine cel mai norocos om de pe fața pământului.

Acum se auzea muzică și zgomot de voci, când o luară pe aleea ce ducea pe lângă grădinița laterală spre curtea din spate.

– Felicitări!

Oare cum se întâmplase? se întrebă ea. Cum se întâmplase ca sora ei care odinioară i se strecura în pat seara ca să-i spună secretele ei nu îi împărtășise niște noutăți atât de vitale, care aveau să-i schimbe întreaga existență? Niște noutăți atât de fericite cât să merite sărbătorite printr-o petrecere cu rochii elegante și fețe de masă impecabile, acoperite de aranjamente florale, cu ospătari în uniformă care se perindau de colo-colo, purtând tăvi cu pahare și gustări îmbietoare?

– Minunat! Extraordinar!

„Ești încă atât de tânără și atât de... răsfățată", se gândi Simone. „Ești sigură că vrei să o faci? Dar oare mi-ai răspunde la întrebarea asta?"

Harry opri un ospătar și luă trei cupe de șampanie.

– Pentru ocazia asta minunată și extraordinară, spuse el după ce le dădu fiecăreia câte unul.

– Absolut! Deci ați fixat data?

– Octombrie – din acest octombrie într-un an, răspunse Natalie.

– Nu am putut să o conving să fie la primăvară. O să aștept. Mă scuzați, vă rog, vreau să o găsesc pe mama. I-ar plăcea mult să te cunoască, Simone. A admirat foarte tare statueta lui Natalie ținând talerele justiției, pe care ai făcut-o când a absolvit Facultatea de Drept. Mă întorc imediat.

– Te-ai logodit! Doamne, Nat, te-ai logodit! Arată super și din câte pare este și un tip foarte de treabă. Eu...

– Dacă te-ai fi deranjat să îl cunoști în ultimii doi ani, ai ști cu siguranță că este un tip foarte de treabă.

– Mă bucur pentru tine, spuse Simone măsurându-și vorbele. Este clar nebun după tine și sunt fericită pentru voi. Dacă aș fi știut despre petrecere, aș fi venit acasă mai devreme și m-aș fi îmbrăcat adecvat. Așa că o să plec acum, o să mă strecor de-aici înainte să mă vadă altcineva și să te fac de rușine.

– Simone! se auzi strigătul vesel al lui CiCi, mai tare decât muzica și rumoarea vocilor din jur.

– Prea târziu, murmură Natalie când bunica lor apăru aproape alergând pe terasă, cu fustele-i de ţigancă fluturând în urma ei.

– Ia te uită, mi s-a întors turista! zise prinzând-o pe Simone într-o îmbrăţişare strânsă. Uită-te la tine cât eşti de bronzată şi de tonifiată. Nu-i aşa că e excelent? Fetiţa noastră mai mică a pus mâna pe un logodnic. Şi-ncă unul foarte, *foarte* arătos! Râse veselă şi cu putere aşa cum râdea întotdeauna şi le strânse în braţe pe amândouă. Hai să bem în cinstea acestui eveniment. Cam o cisternă de şampanie.

– Mamă.

– Oh-oh! Chicotind, CiCi se trase înapoi. M-a prins, spuse ţinându-şi nepoatele pe după talie şi zâmbindu-i larg fiicei sale. Ia te uită cine a venit, Tule.

– Văd. Simone, spuse încet a salut Tulip, încântătoare în rochia de mătase de culoarea trandafirilor târzii, înclinându-se să o sărute pe obraz. Nu ştiam că te-ai întors.

– Chiar acum am ajuns.

– Aşa se explică, spuse fără să i se clintească zâmbetul perfect de pe buze, dar cu ochii aruncând scântei de enervare, după care Tulip se întoarse către Natalie. Iubito, ce-ar fi să te duci cu sora-ta sus ca să se poată aranja puţin? Sunt sigură că ai ceva să-i împrumuţi ca să poarte în seara asta.

– Nu fi aşa de scorţoasă cu eticheta asta, Tulip.

Tulip se întoarse cu ochii aceia scânteietori spre mama ei.

– Aceasta este sărbătoarea lui Natalie. Nu am de gând să îngădui să o strice ceva.

– Eu nu o s-o stric. Nu rămân, zise dându-i paharul lui Natalie. Spune-i lui Harry că nu m-am simţit prea bine.

– Vin şi eu cu tine, începu CiCi.

– Ba nu. E sărbătoarea lui Natalie şi trebuie să fii aici. Ne vedem mai încolo.

– Chestia asta a fost de tot rahatul, Tulip, îi spuse CiCi când Simone se îndepărtă. Si ce e cu expresia aia

de pe fața ta, Nat? Aşchia nu sare departe de trunchi, văd! Mi-e ruşine de ruşinea voastră!

Simone trebui să umble după valetul care îi parcase maşina şi apoi să aştepte până ce acesta îi aduse cheile.

În timp ce aştepta, îl văzu pe tatăl ei, care se apropie cu paşi iuţi pe alee.

„O, ce tare", se gândi ea, „ce mai contează încă un cot în stomac?"

În loc de asta însă, el o trase aproape de el şi o îmbrăţişă strâns.

– Bine ai venit acasă!

Vorbele şi privirile de mai devreme, oricât de supărătoare, nu îi umpluseră ochii de lacrimi, dar gestul lui, da.

– Mulţumesc.

– Abia am auzit că te-ai întors când am aflat şi că vrei să pleci. Trebuie să te întorci, iubito. Este o zi mare pentru Natalie.

– Tocmai de asta trebuie să plec. Ea nu mă vrea aici.

– Ei, prostii!

– Mi-a spus-o cât se poate de clar. Sosirea mea neaşteptată, în veşminte atât de nepotrivite pentru ocazia asta festivă, le-a făcut să se simtă foarte prost pe soţia şi fiica ta.

– Ai fi putut veni puţin mai devreme, îmbrăcată în ceva mai adecvat.

– Aşa aş fi făcut dacă aş fi ştiut.

– Dar Natalie a luat legătura cu tine acum două săptămâni, începu el, după care îi văzu expresia de pe faţă şi oftă. Înţeleg. Îmi pare foarte rău, mi-a spus că a făcut-o, altfel aş fi căutat eu însumi să dau de tine. Hai, întoarce-te cu mine. Vorbesc eu cu ea.

– Nu, te rog, nu o face. E clar că nu mă vrea aici şi nici eu nu vreau să fiu aici.

Mâhnirea înnegură privirea lui Ward.

– Mă doare să te aud spunând aşa ceva.

– Îmi pare rău. Voiam să trec pe aici ca să vă văd pe tine şi pe mama, să încerc cumva să schimb lucrurile... Măcar cât se poate. Am avut o vară foarte bună. Voiam

să vă povestesc despre asta. Şi poate că aţi fi văzut în felul acesta că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru binele meu. Poate că aţi fi văzut asta.

– Am văzut, spuse el încet. Mi-am dat seama că nu am avut dreptate când m-am încăpăţânat că am dreptate şi aşa te-am pierdut. Şi pentru faptul că te-am pierdut a fost mai uşor să dau vina pe tine decât pe mine însumi. Acum fiică-mea mai mică se va mărita. Va fi soţia cuiva, nu fetiţa mea. Aşa că brusc am realizat că, în ceea ce te priveşte, am vrut mai mult să am eu dreptate decât să fii tu fericită. Mi-e ruşine să mă privesc în oglindă şi să văd asta, dar aşa stau lucrurile. Sper că vei putea să mă ierţi.

– Tati, strigă ea aruncându-se în braţele lui plângând. A fost şi vina mea. Mi-a fost mai uşor să plec şi să stau departe de voi.

– Hai să convenim ceva. Eu accept că nu am întotdeauna dreptate, iar tu nu mai stai departe de mine.

Ea încuviinţă din cap, punându-şi faţa pe pieptul lui.

– Până la urmă, e bine că m-am întors acasă.

– Atunci hai înapoi, în curte. O să fii partenera mea.

– Nu pot. Pe bune, nu pot. Nat mă enervează teribil şi mi-e teamă că n-o să pot să mă abţin. Chiar nu vreau să-i stric petrecerea. Poate poţi veni tu pe insulă cândva şi atunci o să-ţi povestesc despre călătorie şi o să-ţi arăt chestiile la care lucrez acum.

– În regulă, spuse el sărutând-o pe frunte. Mă bucur că te-ai întors.

– Şi eu la fel.

Se bucura că se întorsese mai ales când, rezemată de balustrada feribotului, văzu insula apropiindu-se.

capitolul 10

Casa lui CiCi dădea înspre golf, oferind priveliştea acestuia, a oceanului din spate şi a plajei prăbuşite a insulei Tranquility, inclusiv bucata de pământ stâncos

şi abrupt din punctul estic cel mai îndepărtat, unde era cocoţat farul.

Când se hotărâse să se stabilească pe insulă, farul fusese văruit alb, neutru şi complet neinspirat.

Ceea ce rezolvase ea.

Asociindu-se cu membrii comunităţii artistice de pe insulă, îi convinsese pe cei din consiliul local şi pe afaceriştii şi proprietarii de locuinţe de pe insule să schimbe lucrurile. Fuseseră şi unii mai sceptici, desigur, care se îndoiseră c-ar fi bine să lase un grup de pictori cocoţaţi pe scări şi schele să picteze farul înalt şi zvelt cu plante marine, scoici, melci, sirene, peşti şi corali.

Dar avusese dreptate.

De când fusese terminat – şi chiar şi în timpul pictării propriu-zise – turiştii se adunaseră să facă poze şi alţi pictori incluseseră în tablourile lor cu peisaje marine silueta unică ce răspândea lumină. Rareori vreun vizitator părăsea insula fără să ia unul sau mai multe suvenire înfăţişând farul din Tranquility, *Light Of Tranquility* după cum era denumit, vândute peste tot în magazinele din sat şi chioşcurile de pe plajă.

La câţiva ani, comunitatea reîmprospăta vopseaua – şi adesea mai adăuga alte şi alte detalii potrivite.

Lui CiCi îi plăcea să se uite în lungul ţărmului, admirând sfera aceea de culoare şi creativitate.

Casa ei se afla spre vest, pe un fel de deluşor, deasupra unei proiecţii în exterior a coastei neregulate. Ferestre mari şi terase de piatră confereau graţie clădirii cu două etaje – plus mansarda cu micul ei balcon care ridica la trei numărul lor. O verandă generoasă dădea spre apă, partea ei preferată, unde în timpul sezonului punea ghivece uriaşe de flori şi arbuşti înalţi care absorbeau tot soarele, alături de nişte şezlonguri imense cu perne viu colorate şi măsuţe pictate.

Alte flori şi canapele confortabile de exterior mărgineau terasa lată de la al doilea etaj. Acolo se afla şi o cadă cu duş – pentru exterior – pe care o folosea tot anul sub o copertină unde se şi întindea apoi – goală

şi fericită - cu un pahar de vin, să se uite la apă şi la bărcile ce se vedeau în zare.

Putea intra în studioul ei cu peretele acela de sticlă care dădea înspre golf - proiectat şi construit după ce cumpărase casa - din camera mare sau de pe verandă. Îi plăcea să picteze acolo când apa sclipea albastră ca o piatră preţioasă pe o bijuterie sau când se făcea cenuşie şi îngheţată în mijlocul unei furtuni, iarna.

Transformase podul în mansardă locuibilă - sau, mă rog, Jasper Mink (cel care îi încălzise patul o dată sau de două ori între divorţuri) o făcuse împreună cu echipa lui când Simone fusese plecată în Italia.

Oferea o lumină minunată, mult spaţiu şi acum avea şi o cameră mică de toaletă.

După cum îi plăcea să spună, CiCi avea ceva puteri paranormale. Şi-o imaginase pe Simone lucrând în spaţiul acela, locuind în casa aceea uluitoare până avea să-şi găsească propriul cămin.

CiCi, cu puterile ei paranormale, nu avea nici o îndoială cu privire la locul unde se afla acel cămin, dar fata trebuia să îl găsească de una singură.

Între timp, de fiecare dată când Simone se întorcea în Maine, se întorcea la CiCi.

În ciuda faptului că ambele aveau temperament de artist, le era foarte uşor să trăiască la un loc. Fiecare avea munca şi tabieturile ei şi uneori treceau zile întregi în care aproape că nu se vedeau. Sau alteori petreceau ore întregi împreună pe verandă, sau mergeau cu bicicleta în sat, sau se plimbau pe limba îngustă de nisip de pe ţărm, sau pur şi simplu stăteau pe stânci privind în zare fără să spună nimic, bucurându-se de linişte.

După ce Simone se întoarse din vest, petrecu orele acelea cu CiCi uitându-se la fotografiile şi schiţele lui Simone. CiCi împrumută câteva fotografii - un târg pe stradă în Santa Fe, un deal izolat cu pereţi abrupţi în Canyon de Chelly - ca să le folosească pentru propriile ei lucrări.

Când Ward venea în vizită, ea se ducea să aprindă lumânări şi salvie uscată şi să mediteze, mulţumită că tatăl şi fiica făceau un efort ca să se împace.

Timp de zece zile, în timp ce turiştii de vară ocupară insula, trăiră fericite în lumea lor, înconjurate de artă, valuri şi cocktailuri la apusul soarelui.

Apoi veni furtuna.

Natalie se năpusti în casă ca o forţă a naturii. CiCi, încă la prima ceaşcă de cafea pe ziua aceea (în continuare prefera să vadă răsăritul ca ultimul lucru înainte de culcare în loc să fie primul la trezire), clipi de câteva ori nedumerită.

– Bună, iubito. Ce ţi-a intrat în fund de te-a înfuriat în halul ăsta?

– Unde este?

– Ţi-aş oferi o cafea, dar mi se pare că eşti destul de agitată şi aşa. Ce-ar fi să stai jos ca să-ţi tragi răsuflarea, drăguţa mea?

– Nu vreau să stau jos. Simone! La dracu'! ţipă din nou vâjâind ca vijelia prin toată casa, împrăştiind în jur energie negativă pe care CiCi deja se gândise că va trebui să o îndepărteze aprinzând salvie albă. E sus?

– Nu am de unde să ştiu, spuse CiCi rece. Eu abia m-am trezit. Şi, deşi sunt cât se poate de în favoarea libertăţii de exprimare, va trebui să ai grijă la tonul pe care îl foloseşti când vorbeşti cu mine.

– M-am săturat, pur şi simplu m-am săturat de tot şi de toate! Ea poate să facă ce vrea, când vrea şi dacă vrea, iar tu nu ai nimic împotrivă. Eu muncesc de-mi sar capacele, termin printre primii cinci absolvenţi din promoţia mea – primii cinci – şi voi două nu puteţi fi deranjate nici măcar să veniţi la festivitate.

Sincer uluită, CiCi puse jos cana de cafea.

– Ţi-ai pierdut minţile? Am fost amândouă acolo, şi încă cu surle şi trâmbiţe, domnişoară. Şi nu-mi vine să cred că m-ai enervat atâta încât să-ţi spun domnişoară. Am vorbit exact ca maică-mea! Simone a muncit săptămâni întregi ca să-ţi termine cadoul şi...

– Simone, fir-ar al dracului, tot timpul Simone.

– Acum vorbeşti ca un birjar. Potoleşte-te, Natalie, controlează-te!

– Ce se întâmplă? intră Simone cu paşi iuţi în cameră. V-am auzit ţipând de sus din studio.

– Studioul tău. Al tău, al tău, tu, tot timpul tu! ţipă Natalie răsucindu-se pe călcâie şi împingând-o pe Simone trei paşi în spate.

– Opreşte-te! se răsti CiCi păşind între ele. În casa mea nu accept violenţa fizică. Se poate ţipa, se poate înjura, dar nu se poate folosi violenţa fizică. Nu cumva să-mi depăşiţi limitele!

– Ce mama naibii, Natalie?

Simone se dădu la o parte, punând o mână pe umărul lui CiCi.

– Uită-te la voi. Mereu voi două, strigă Natalie roşie la faţă de furie, cu ochii albaştri două văpăi, cu degetele arătătoare îndreptate spre ele două. Şi de asta m-am săturat până peste cap. Nu e corect, nu e cinstit să o iubeşti pe ea mai mult decât pe mine.

– În primul rând, când e vorba de iubire nu există noţiunea de „corect", şi în al doilea, să ştii că te iubesc şi pe tine exact la fel, chiar şi atunci când te comporţi ca o descreierată. De fapt, e posibil să te iubesc chiar mai mult atunci când te comporţi ca o descreierată. E atât de diferit de cum eşti tu de obicei.

– Încetează, te rog! strigă fata cu ochii în lacrimi din cauza furiei. Mereu a fost vorba doar de ea. Mereu ea a fost febleţea ta.

– Dacă ai de gând să mă acuzi de ceva, te rog să fii mai clară, fiindcă nu-mi aduc aminte nici măcar de cel mai mic moment în care m-am purtat diferit faţă de tine.

– Pentru mine nu ai transformat un pod într-o mansardă.

Aproape la capătul răbdării, CiCi dădu pe gât nişte guri de cafea. Nu o ajută cu nimic.

– Voiai să o fac?

– Nu asta e ideea!

– Ba exact asta e ideea, fir-ar al dracului. Pe Simone nu am luat-o să o duc la Washington D.C. după ce a terminat liceul şi nu am aranjat să viziteze Congresul şi să cunoască oameni de acolo fiindcă nu a vrut asta. Tu ai vrut, aşa că am făcut-o. Vino-ţi în fire!

– Eu nici nu mai pot veni aici fiindcă aici locuieşte ea acum.

– Asta nu e treaba ta şi din câte se vede ai venit, totuşi. Şi încă ceva, înainte să dau cafeaua asta pe un Bloody Mary de care am mare nevoie în momentul acesta, Simone poate şi va locui aici cât va dori. Nu te interesează pe tine cine stă în casa mea, ai înţeles? Dacă ai vrea să te muţi şi tu aici, ai fi bine-venită, dar nu este ceea ce vrei, nu-i aşa? Se duse la frigider. Mai vrea cineva un Bloody Mary?

– Adevărul e că şi eu simt nevoia, începu Simone.

– Poftim! pufni Natalie rânjind. Exact cum spune mama. Tot timpul, la naiba, ca două picături de apă.

– Aşa, şi ce? Simone îşi ridică exasperată mâinile. Aşa, avem chestii în comun. La fel cum ai şi tu cu mama. Şi ce?

– Nu ai pic de respect pentru mama mea.

– Mama noastră, Nat cea Răzgâiată, şi bineînţeles că am.

– Rahat! Abia dacă petreci puţin timp din când în când cu ea. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii să o vezi de Ziua Mamei.

– Eram în New Mexico, pentru numele lui Dumnezeu, Nat. Am sunat-o, i-am trimis flori.

Ochii lui Natalie, acelaşi albastru pătrunzător ca şi cei ai mamei lor, ardeau.

– Crezi că asta înseamnă ceva? Să comanzi flori cu un amărât de clic pe internet?

Simone lăsă capul într-o parte.

– Ar trebui să le spui asta şi mamei şi tatălui nostru, de vreme ce asta au făcut ei la fiecare dintre vernisajele mele.

– Asta e altceva, şi nu încerca să dai vina pe noi. Ţie nu îţi pasă de ea, de altfel, de nici unul dintre noi, indiferent ce l-ai convins pe tata să creadă. S-au certat din cauza ta. Iar din cauza ta şi eu şi Harry ne-am certat îngrozitor în noaptea când am avut petrecerea de logodnă.

– Dumnezeule! Nu te zgârci cu votca, îi spuse Simone lui CiCi.

– În nici un caz.

– Voi două, se stropşi Natalie. Încrezute şi arogante aici în realitatea voastră alternativă. Ei bine, eu trăiesc în lumea reală. O lume în care tu ai dat buzna neinvitată, arătând ca şi cum te-a lovit trenul. Dar ai reuşit să îi înşeli pe Harry şi pe tata, nu-i aşa, cu rolul tău de victimă!

– Nu am avut nici un rol şi nici nu am înşelat pe nimeni. Poate că dacă nu i-ai fi minţit tu pe amândoi că ai luat legătura cu mine, nu ai fi avut nici o problemă.

– Nu voiam să fii acolo!

Asta îi sfâşia inima, făcând în ea o gaură şi mai mare decât cea pe care Simone o ştia deja acolo.

– Asta e clar, doar că nu ai fost cinstită în privinţa asta, ceea ce este numai şi numai vina ta.

– Eşti egoistă şi plină de resentimente şi nu îţi pasă de nimeni în afară de tine însăţi.

– Poate că sunt egoistă după criteriile tale, dar resentimente nu am şi, dacă nu mi-ar păsa de nimeni în afară de mine însămi, nu m-aş fi oprit la mama şi la tata ca să ajung să ne pun într-o situaţie aiurea pe amândouă. Tu, pe de altă parte, panaramă urâcioasă ce eşti, tu eşti o laşă şi o mincinoasă şi în lumea ta reală nu îţi asumi responsabilitatea de a fi nici una, nici cealaltă. La dracu' cu toate astea, Natalie, şi la dracu' şi cu tine! Nu am de gând să joc rolul de sac de box, nici pentru tine, nici pentru mama. Deşi inima îi bătea nebuneşte în piept şi simţea că-i tremură mâinile, Simone ridică paharul pe care CiCi îl lăsase pe blat şi îl ridică într-un toast

în bătaie de joc. Bucură-te de versiunea ta a realității, Nat. Eu o să rămân la a mea.

Lacrimi, alimentate de furie, curgeau din ochii lui Natalie.

– Te detest! Știi asta?

– Sunt cât de cât conștientă de ce se petrece în jurul meu, așa că mi-am dat seama, stai fără grijă.

– Bine, fetelor, interveni CiCi. Cred că vă ajunge.

– Mereu îi ții partea, nu?

Deși și pe ea o durea inima, CiCi se forță să vorbească răspicat și calm.

– Am încercat din răsputeri aici, la locul meu, să nu țin partea nimănui, dar tu, Natalie, forțezi nota. Acum, că te-ai descărcat suficient, ar trebui să...

– Eu nu însemn nimic pentru nici una dintre voi. Și ai întors-o și pe ea împotriva mea, îi urlă lui Simone. Vă urăsc. Vă meritați una pe cealaltă.

Se întoarse să iasă ca o furtună pe ușă și, oarbă de furie și de amărăciune, împinse statueta cu *Apariția* de pe postamentul pe care i-l făcuse CiCi. Și chiar când Simone țipă de durere, aceasta căzu și se izbi de podea. Fața aceea minunată, plină de bucurie, fața unei prietene pierdute, se sparse în patru bucăți.

– O, Doamne, o, Doamne!

Zgomotul și priveliștea dezastrului o făcu brusc pe Natalie să-și vină în fire, transformându-i furia oarbă în șoc și groază.

– Îmi pare rău, oh, Simone, îmi pare atât de rău. Nu am vrut să...

– Pleacă!

Abia reuși să șoptească vorbele astea izvorâte dintr-o rană atât de adâncă din interiorul ei încât i-ar fi venit să urle. Reuși să pună jos paharul înainte să îl arunce căci știa că dacă se dezlănțuie era posibil să nu se mai poată controla.

– Simone, CiCi, îmi pare atât de rău. Nu pot să...

Natalie făcu un pas în față, cu mâinile întinse, când Simone zvâcni brusc în sus.

– Nu te apropia de mine. Nu! Pleacă! Pleacă!

Sufocată de furie şi de durere, Simone se repezi afară pe uşile din spate înainte să apuce să-şi folosească pumnii în locul vorbelor. Suspinând, Natalie îşi acoperi faţa cu palmele.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, CiCi. Nu am vrut.

– Ba ai vrut. Ai vrut să o răneşti şi să mă răneşti şi pe mine. Părerile de rău nu-ţi vor folosi la nimic de data asta.

Când Natalie i se prăbuşi în braţe, CiCi o mângâie pe spate un moment, dar apoi o răsuci şi o îndreptă spre uşa din faţă.

– Trebuie să pleci şi trebuie să-ţi dai seama de ce ai făcut ce ai făcut, de ce ai spus ce ai spus şi de ce simţi ceea ce simţi. Şi trebuie să-ţi dai seama cum poţi schimba lucrurile.

– Îmi pare rău. Iartă-mă, te rog!

– Sunt convinsă că îţi pare rău, dar tocmai ai distrus o operă a surorii tale din cauza unui acces de furie nemeritat. Şi i-ai frânt inima, la fel şi mie.

– Nu mă urî şi tu, spuse când CiCi deschise uşa şi Natalie se agăţă de ea. Ea mă urăşte. Nu mă urî şi tu!

– Nu te urăsc şi nici ea nu te urăşte. Urăsc cuvintele pe care le-am auzit ieşindu-ţi pe gură. Urăsc ce ai făcut fiindcă ai vrut să ne răneşti pe amândouă. Şi urăsc faptul că trebuie să spun asta propriei nepoate – şi te iubesc, Natalie –, dar nu poţi să te întorci aici până ce nu conştientizezi ce ai făcut şi până nu găseşti o cale să schimbi lucrurile.

– Ba ea mă urăşte. Ea...

– Încetează! se răsti CiCi împingând-o pe Natalie. Încetează şi priveşte în adâncul sufletului tău în loc să pui lucruri pe seama cuiva pe care nici măcar nu încerci să o înţelegi. Te iubesc, Natalie, dar în clipa asta nu pot decât să-ţi spun că nu te pot suferi. Du-te acasă.

Asta îi mai smulse o bucăţică de inimă, dar trânti uşa casei sale în faţa propriei nepoate. Şi lipindu-se cu spatele de uşă, uitându-se la frumuseţea aceea, la acea graţie

şi bucurie făcute praf cu atâta nepăsare îşi lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji.

Şi le lăsă să curgă şi se duse să o găsească pe cealaltă nepoată.

Simone stătea pe pietrele de pe verandă, cu genunchii la gură, cu faţa îngropată în ei, suspinând. CiCi se lăsă şi ea pe podea şi o cuprinse în braţe şi începu să o legene, plângând până ce amândurora li se terminară lacrimile.

– Cum a putut face aşa ceva? Cum de mă urăşte în halul ăsta?

– Nu te urăşte. E geloasă, furioasă şi plină de dispreţ. Este fiica mamei ei, în privinţa asta, dar ştiu, sunt sigură, că Tulip nu ar fi vrut să se întâmple în nici un caz aşa ceva. Tu, iubita mea, nu te potriveşti deloc în tiparele lor, şi asta este perceput ca o ofensă. Noi amândouă le facem să se simtă prost şi chestia asta, faptul că le e ruşine cu noi, le face să se simtă mici, aşa că se refugiază în dispreţul acela.

Cu braţul în jurul lui Simone şi cu capul lui Simone pe umărul ei, CiCi privi spre apă, spre valurile acelea albastru-închis şi verde, spre spuma pe care o făceau când se izbeau de stânci.

– Aş putea să-mi asum şi eu o parte din vină, dar ce rost ar avea, cugetă ea cu voce tare. Eu am făcut tot ce am putut. Tulip era un copil vesel şi fericit şi pe urmă maică-mea... Ei bine, nici pe ea nu o pot învinovăţi. Suntem ceea ce suntem şi ceea ce alegem să fim.

Cu blândeţe, o mângâie pe Simone pe păr.

– Este dezolată, iubito. Îi pare atât de rău.

– Nu, nu, nu face asta! Nu încerca să o justifici.

– O, nici nu-mi trece prin gând să încerc. M-a atacat şi pe mine cu vorbele ei şi nu avea nici un drept să o facă. Ar fi trebuit de multă vreme să rezolve lucrurile cu copilul din ea, să înceteze să dea vina pe tine sau pe mine sau pe cine ştie cine dracu' pentru propriile ei probleme. Dacă acceptă ceea ce a făcut şi încearcă să facă tot ce îi stă în putinţă ca să se revanşeze pentru asta,

e posibil ca momentul acesta să devină unul de cotitură pentru ea.

– Nu-mi pasă.

– Știu. Și nu te condamn pentru asta. Deseori familiile o dau în bară. La dracu', familiile sunt de vină în majoritatea timpului pentru tot. Dar, că au dat-o în bară sau nu, ea va fi mereu sora ta și va fi mereu nepoata mea. Iertarea nu va veni ușor pentru nici una dintre noi și nici nu trebuie. Va trebui să ne câștige iertarea.

– Nu știu dacă pot s-o repar. Este vorba despre Tish și nu știu dacă sunt în stare s-o repar. Nu știu nici măcar dacă voi găsi în mine puterea să încerc. Și dacă o voi găsi, dacă voi fi în stare, tot nu va mai fi la fel.

– Ba o s-o repari. Ai puterea asta în tine. Vei fi în stare să o repari și nu, nu va mai fi la fel. Va însemna altceva, va însemna mai mult. Uite ce-o să facem: mergem înăuntru, culegem bucățile de pe jos, verificăm cât de mari sunt stricăciunile. Ducem statueta în studioul tău și, când ești pregătită, te vei apuca s-o repari. Între timp, o să ardem salvie albă în casă ca să îndepărtăm toată energia negativă.

– Bine, dar putem să mai rămânem aici măcar puțin.

– Sigur că da.

Harry veni acasă de la o rundă de golf plin de avânt. Reușise să marcheze niște puncte în plus față de recordul lui personal de lovituri câștigătoare și considera că astfel își crease premisele pentru o zi excelentă.

Mai avea o oră înainte să trebuiască să o ia pe Natalie ca să meargă la prânz cu niște prieteni, după care intenționa să-și surprindă viitoarea mireasă cu o vizionare, la începutul serii, a unei case despre care considera că li se potrivea amândurora.

O casă, casa *lor*, însemna trecerea la etapa următoare. Ceva găsit și cumpărat de ei, mobilat, utilat și aranjat în care ei doi să locuiască *în sfârșit* împreună.

Doamna voia o nuntă toamna, așa că era dispus să aștepte. Voia o nuntă mare, formală, cu fast, fusese

de acord şi cu chestia asta. Dar acum voia să treacă mai departe, la etapa următoare.

Descuie uşa apartamentului, intră şi îşi puse crosele lângă uşă. Pe urmă dădu cu ochii de Natalie ghemuită pe canapeaua din living. Senzaţia de bună dispoziţie îi crescu.

– Hei, iubito, nu ştiam că... Se opri brusc când îi văzu lacrimile şi faţa răvăşită cu care se ridică şi întinse braţele spre el. Ce e? Ce s-a întâmplat? O cuprinse în braţe, iar ea izbucni în suspine. Doamne, Dumnezeule, s-a întâmplat ceva cu părinţii tăi? Cu bunica ta?

Ea dădu din cap cu îndârjire.

– Of, Harry. Am făcut ceva îngrozitor.

– Ei, nu cred aşa ceva. Şşşt, nu plânge, spuse scoţând din buzunar o batistă – maică-sa îl învăţase să aibă întotdeauna o batistă la el – şi îi şterse faţa de lacrimi. Ai jefuit o bancă? Ai lovit un căţeluş?

– Am fost să o văd pe Simone.

– Bine. Presupun că nu a mers prea bine.

– Mă urăşte, Harry. Şi CiCi mă urăşte şi ea.

– Nu au cum.

– Tu *nu ştii*. Nu înţelegi. Simone a fost mereu preferata lui CiCi. Aşa că se ocupă mereu de ea – sunt ca două picături de apă, ca două boabe într-o păstaie cum se mai spune, exact cum zice mama – şi eu apuc să culeg doar resturile.

– Dacă e adevărat, înseamnă că resturile astea sunt foarte consistente, căci de fiecare dată când te-am văzut cu bunica ta am văzut cu ochii mei cât de mult te iubeşte şi cât de mândră este de tine. N-am văzut nici un fel de ură.

– Ba mă urăsc. Dacă nu au făcut-o dinainte, atunci sigur mă urăsc după ce s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu nu am vrut, spuse ea apucându-l de cămaşă şi îngropându-şi faţa în pieptul lui. Eram doar foarte furioasă, iar Simone îmi spunea lucruri oribile, absolut oribile. Şi CiCi făcea nişte nenorocite de Bloody Mary

şi eu simţeam, pur şi simplu *simţeam* că îşi bate joc de mine. Mi-am pierdut cumpătul.

– Dumnezeule, Natalie, doar nu ai lovit-o pe sora ta!

– Nu! Eu... eu mi-am pierdut cumpătul, doar, şi am dat peste ea şi am împins-o şi s-a spart. Nu am vrut să fac asta şi mi-a părut rău, dar ele nu au vrut să m-asculte.

– Ce-ai împins?

– Statuia. Bustul acela de femeie, începu Natalie simţind că-i vine din nou rău şi apăsându-şi podul palmelor pe ochi. Statueta lui Simone de la vernisajul acela nenorocit din Florenţa. A cumpărat-o CiCi şi se mândrea cu ea peste tot. Eu am împins-o şi a căzut şi s-a spart. Şi după aceea, adică o clipă mai încolo, am avut senzaţia că altcineva a făcut-o. Am fost atât de şocată şi mi-a părut atât de rău şi am încercat să le spun. Dar nu au vrut să m-asculte.

– Femeia ieşind din piscină? Văzuse şi el statueta, o admirase. Cea pe care CiCi o are în living?

– Da, da, da. Pur şi simplu mi-am pierdut cumpătul. Ele... s-au coalizat împotriva mea şi eu mi-am pierdut cumpătul şi pe urmă nu au vrut să mă lase să-mi cer scuze.

El împinse canapeaua ca să se poată apropia de fereastră. Vedea cu ochii minţii statueta, îşi amintea cât de tare o admirase şi povestea pe care i-o spusese CiCi despre expoziţie, despre ce simţise când o văzuse şi el însuşi.

– Natalie, ştiai ce însemna statueta aceea pentru bunica şi pentru sora ta.

– Da, doar că era acolo şi eu am atins-o fără să vreau.

El se întoarse, se aşeză din nou şi o luă de mână.

– Natalie, eu te cunosc şi ştiu că nu îmi spui tot ce s-a întâmplat.

– Eşti de partea ei.

Încercă să-şi smucească mâna din mâna lui, dar el o ţinu strâns.

– Ba te ascult pe tine, să ştii, dar nu ascunde adevărul.

– Nu am venit aici ca să mă cert cu tine. Nu am venit aici ca să mă cert cu tine din cauza lui Simone. Din nou.

– Dar nu ne-am certat din cauza lui Simone. Ne-am certat fiindcă tu nu mi-ai spus adevărul. Mi-ai spus că sora ta nu poate veni acasă la petrecere. Că este prea ocupată. M-ai făcut să cred că i-ai spus şi că ea ţi-a zis că nu poate veni.

– Era undeva în vest, aşa că am presupus...

– Suntem amândoi avocaţi, o întrerupse el. Amândoi ştim să ne folosim de cuvinte cu mai multe înţelesuri sau de jumătăţi de adevăr. Nu le folosi şi cu mine acum. Ce s-a întâmplat azi?

În mod evident şi real terifiată, ea se apucă din nou de cămaşa lui.

– Nu te certa şi tu cu mine, Harry. Nu aş putea suporta să te certi şi tu cu mine.

Acum el îi luă faţa în palme.

– Asta nu se va întâmpla niciodată. Doar că va trebui să fim cinstiţi unul cu celălalt. Să ne spunem totul, direct, adevărul adevărat.

– Părinţii mei... Mama este supărată fiindcă, de la petrecere încoace, tata s-a dus de două ori pe insulă.

– Mama ta este supărată fiindcă tatăl tău a petrecut ceva timp cu sora ta?

– Nu înţelegi! Nu ai cum să înţelegi! Pur şi simplu Simone este plină de dispreţ la adresa mamei şi e atât de nerecunoscătoare! După tot ce au făcut ei pentru ea, a renunţat la facultate şi a fugit în Europa.

El mai auzise toate aceste lucruri şi altă dată, aşa că încercă să aibă răbdare.

– Ceea ce s-a dovedit exact decizia potrivită pentru ea. Şi dacă există vreo problemă totuşi, este între mama şi sora ta. Nu e problema ta, Natalie.

– Eu o iubesc pe mama.

– Sigur că o iubeşti. Şi eu la fel, spuse zâmbindu-i şi sărutând-o uşor. Sunteţi ca două picături de apă. Te-ai dus să o vezi ca să vorbeşti cu ea sau să te certi?

– Eu sunt avocat, îi replică ea imediat. M-am dus să vorbesc cu ea şi apoi ea...

El continuă să se uite răbdător în ochii ei. Dragostea pentru el o făcea să se simtă şi mai vinovată.

– Nu e adevărat. Sau a fost când am plecat de acasă, dar până să ajung pe insulă, la CiCi, eram deja furioasă. Eu am început. Eu am început. Of, Doamne, Harry. Sunt o persoană oribilă.

– Nu spune asta despre femeia pe care o iubesc. O luă în braţe strângând-o uşor la piept, iubind-o la fel de mult pentru defectele ca şi pentru perfecţiunea ei. Pur şi simplu iubind-o. Stai puţin, draga mea. Mă duc să anulez planurile pentru prânz.

„Şi arătatul casei", se gândi el.

– Am uitat. Am uitat complet de asta.

– O să reprogramăm. Pe urmă o să torn câte un pahar de vin şi pentru tine şi pentru mine şi o să discutăm de-a fir-a-păr totul. Găsim noi o soluţie, draga mea.

– Te iubesc, Harry. Chiar te iubesc, spuse agăţându-se de el ca de un port în furtună. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Exact acelaşi lucru îl pot spune şi eu despre tine.

– Vreau să fie numai şi numai vina ei. Vreau să fiu în continuare furioasă pe ea. E mai uşor aşa.

– În momentul acesta mă uit la faţa ta frumoasă şi la lacrimile alea şiroaie. Aşa că nu cred deloc că este mai uşor.

CiCi îşi puse şevaletul pe verandă. Vara avea să se ducă fără veste, aşa că avea grijă să profite la maximum de fiecare zi preţioasă. Nu ca să picteze priveliştea, ci ca să continue să lucreze la studiul făcut după una dintre fotografiile lui Simone.

Femeia cu pălăria roşie – cu borul acela lat, plat, umbrind o faţă brăzdată de riduri de la vârstă şi de la soare – care se uita cu atenţie la un coş cu roşii, la un colţ de piaţă, cu bătrânul vânzător de la tarabă privind-o cu blândeţe şi zâmbind.

În versiunea ei, roşiile se transformaseră în nişte ouă magice, strălucitoare ca nestematele şi cu o pasăre cocoţată lângă ele ţinând departe un dragon înaripat.

Se jucase cu nuanţele, cu senzaţiile, cu mesajul pe care voia să-l transmită tabloul timp de o săptămână. Exact la fel de mult timp cât îi luase lui Simone să repare cu meticulozitate şi concentrare bustul.

CiCi spuse în gând o rugăciune pentru ca amândouă să aibă spor la lucru, aprinse o lumânare pentru fiecare dintre ele şi începu să amestece vopselurile. Auzi soneria sunând şi răspunse „Intră!" Rareori încuia uşa - şi avea un motiv bun pentru asta: exact acesta. Oricine suna putea să intre pur şi simplu în loc să o întrerupă pe ea ca să meargă la uşă.

- Sunt aici.

- CiCi.

Fără să-şi poată da seama dacă senzaţia pe care o simţi la auzul vocii lui Natalie era de uşurare sau de îngrijorare, CiCi îşi puse jos pensulele şi se întoarse.

După expresia de pe faţa ei, era clar că fata era plină de remuşcări. Şi de emoţii, dat fiind modul în care îl strângea de mână pe băiatul acela pe care CiCi îl numea în gând Harry cel Chipeş.

- De vreme ce mereu ai fost o fată cuminte care ai ascultat de toate regulile, o să consider că te-ai decis să-ţi asumi responsabilitatea şi să încerci să schimbi ceva.

- Îmi voi asuma responsabilitatea. Voi încerca să schimb ceva. Nu ştiu dacă pot, dar vreau să încerc. Îmi este atât de ruşine, CiCi, pentru ce am spus în ziua aceea, pentru ce am făcut. Sunt o mulţime de lucruri pe care aş vrea să i le spun lui Simone şi sper că mă va asculta. Dar trebuie să îţi spun şi ţie că ştiam cât de mult ţineai la statueta aceea. Ştiu că reprezenta un fel de legătură între tine şi Simone. Iar eu am spart-o pentru că nu împărtăşesc şi eu aceeaşi legătură. Ceea ce este de neiertat.

- Eu hotărăsc ceea ce pot ierta şi ce nu.

- Cred că dacă vreau să schimb lucrurile în ceea ce te priveşte, va trebui să încep prin a schimba relaţia mea

cu Simone. Şi pentru a încerca asta va trebui să îi spun nişte lucruri.

– Atunci asta este ceea ce trebuie să faci. O găseşti sus în studioul ei.

Dând din cap, Natalie îi lăsă mâna lui Harry.

– Întotdeauna n-am avut parte de altceva de la tine decât de o imensă bunătate şi îmi este ruşine pentru ce ţi-am spus. Niciodată nu m-ai dezamăgit, nici măcar o singură dată, nici măcar atunci când meritam.

– Are o cale lungă de urmat, murmură CiCi când Natalie intră.

– Da, aşa este. Te-am întrerupt din lucru. Pot aştepta afară...

– Nu te prosti. Nu pot să lucrez dacă mă gândesc că s-ar putea să aud din clipă în clipă ţipete, strigăte sau înjurături. Hai să bem o bere.

– Da, şi mie mi-ar prinde bine una.

CiCi urcă treptele spre uşă şi, trecând pe lângă el, ridică mâna ca să-l bată uşurel pe obraz.

– Eşti un om bun şi prezenţa ta alături de ea îi face bine, Harry. Nu eram sigură până acum, dar acum văd. Îi face bine.

– O iubesc.

– Iubirea e ca un fel de lipici. Dacă o foloseşti cum trebuie, poţi repara aproape orice.

Simone folosise lipici şi ace de metal şi şmirghel şi vopseluri. După o săptămână de muncă îndârjită, începuse să creadă că era posibil într-adevăr să o aducă înapoi pe Tish. Să aducă iarăşi viaţa pe chipul ei. Auzi paşii când tocmai se trăgea înapoi ca să studieze cât progresase în dimineaţa aceasta.

– Vino să vezi. Cred că... cred că poate... Apoi ridică privirea şi o văzu pe Natalie. Încet, se ridică în picioare. Tu nu ai ce căuta aici.

– Ştiu. Nu îţi cer decât cinci minute. Te rog. Nu este nimic care să... O, Doamne! Ai reparat-o!

– Să nu îndrăzneşti.

Natalie se opri din mişcarea pe care o făcuse repezindu-se spre masa de lucru şi îşi împreună mâinile la spate.

– Nimic din ce ai putea să-mi spui nu este nemeritat. Faptul că îmi pare rău, că îmi este ruşine, că sunt pur şi simplu dezgustată de ceea ce am făcut nu e suficient. Şi nici faptul că tu ai reuşit să repari ceea ce era gata să distrug eu nu mă absolvă de vină.

– Nu este reparată.

– Dar este... ea este... Este atât de frumoasă, Simone. Nu mi-a plăcut deloc chestia asta, nu mi-a plăcut că eşti capabilă să creezi aşa ceva dintr-un nenorocit de pământ moale. Îmi este ruşine de asta. Nici nu-ţi pot explica cât îmi este de ruşine. Nu ţi-am spus despre petrecerea de logodnă fiindcă nu voiam să vii. Mi-am spus în sinea mea că oricum nu ai fi făcut-o. Că nu avea cum să conteze pentru tine. Eram dispusă să te invit la nuntă numai fiindcă altfel oamenii şi-ar fi stricat părerea despre mine. Astfel mi-am îngăduit să gândesc şi să simt lucruri oribile în legătură cu tine.

– De ce?

– Pentru că m-ai părăsit. Am simţit că m-ai părăsit. După mall..., începu ea, dar se opri când Simone se făcu albă la faţă ca varul şi se întoarse cu spatele. Exact aşa. Nu ai vrut să vorbeşti cu mine despre asta.

– Am vorbit despre asta la şedinţele de terapie. Am vorbit despre asta la poliţie. Iar şi iar, de nenumărate ori.

– Cu mine nu ai vrut să vorbeşti şi eu aveam nevoie de surioara mea mai mare. Îmi era atât de frică. Mă trezeam ţipând, dar tu...

– Am avut şi eu coşmaruri, Nat. Mă trezeam udă leoarcă de sudoare rece, fără să pot respira. Nu ţipam, deci mama nu venea alergând într-un suflet să vadă ce am, dar am avut coşmaruri şi eu.

Uitându-se ţintă la ea, Natalie îşi şterse lacrimile de pe obraji.

– Nu ai spus niciodată.

– Atunci nu voiam să vorbesc despre asta. Nu vreau să vorbesc despre asta nici acum. Am îngropat amintirea asta.

– M-ai îngropat şi pe mine.

– Ei rahat! strigă Simone răsucindu-se pe călcâie. Rahat!

– Nici un rahat. Nu mi se pare un rahat, Simone, nu mie. Înainte mă includeai în viaţa ta. Mereu erai tu împreună cu Mi şi cu Tish, dar mă includeai şi pe mine în grupul vostru. Erau şi prietenele mele. După, m-ai izgonit complet. Nu ai mai vrut să ştii decât de Mi.

– Doamne sfinte! Tish a murit. Mi a stat în spital săptămâni întregi.

– Ştiu, ştiu. Aveam paisprezece ani, Sim. Te rog, Dumnezeule! Ai milă de mine! Am crezut că a murit. Când am tras-o pe mama în spatele tejghelei, am crezut că murise. Am crezut că ai murit şi tu. Pe urmă am văzut că nu a fost aşa, dar am continuat să visez că muriseşi. Toată lumea în afară de mine. Tish era şi prietena mea. Şi la fel şi Mi. Şi nu am văzut altceva apoi decât cum altcineva mi-a uzurpat rolul de soră a ta. Ştiu cât de prostesc şi de egoist sună chestia asta. Voi două aţi venit aici când Mi a fost externată. La CiCi. Şi eu nu m-am putut gândi la altceva decât la motivul pentru care nu m-aţi luat şi pe mine, înţelegi?

– Ea avea nevoie de mine şi eu aveam nevoie de...

Natalie nu fusese rănită, se gândise Simone. Dar de fapt fusese. Şi-ncă cât!

– Nu m-am gândit, reuşi să îngaime Simone. Nu m-am gândit că asta însemna că te părăsesc, că te exclud din viaţa mea. Voiam doar să mă îndepărtez de toate acele lucruri, să las totul în urmă. Reporterii, poliţia, discuţiile, privirile. Aveam şaisprezece ani, Natalie. Şi eram distrusă pe dinăuntru.

– După aia nu ai mai avut nevoie decât de Mi. Vă aveaţi una pe cealaltă. Şi eu eram distrusă.

– Îmi pare rău, spuse Simone lăsându-se să cadă la loc pe scăunelul ei, frecându-şi faţa cu mâinile. Îmi pare

rău că nu mi-am dat seama. Poate că nu am vrut să-mi dau seama. Tu îi aveai pe mama şi pe tata, pe CiCi, pe prietenii tăi. Erai atât de implicată în activităţile de la şcoală, în proiecte...

– Mă ajutau să nu mă mai gândesc. Mă ajutau să opresc coşmarurile. Dar te voiam pe tine, Simone. Eram prea furioasă să îţi spun. Nu furioasă, se corectă. Mai degrabă îmi plângeam de milă. Pe urmă tu ai plecat la New York, la facultate. Cu Mi. Ai început să-ţi vopseşti părul în culori ciudate, să te îmbraci cu haine pe care mama le ura. Aşa că am început si eu să le urăsc. O voiam pe sora mea înapoi, dar o voiam aşa cum o voiam eu. Tu nu erai aşa cum te voiam eu sau aşa cum credeam că ar fi trebuit să fii. Pe urmă ai început să fii... dar eu nu te mai plăceam. În sfârşit, Natalie expiră zgomotos izbucnind într-un râs amar, nedumerit. Abia acum mi-am dat seama de asta. Nu îmi plăcea Simone aceea care purta costume *office* şi se întâlnea cu... cum îl chema oare?

– Gerald Worth al Patrulea, la dracu'!

– O, da, suspină Natalie. Era un bou, dar sunt sigură că nu o făcea intenţionat. Nu îmi plăcea de tine în felul acela şi în nici un alt fel fiindcă nu mai erai surioara mea cea mare de dinainte ca lumea întreagă să se termine pentru noi. Apoi ai renunţat la facultate şi te-ai dus înapoi la New York, după care ai plecat în Italia şi eu nu am mai ştiut pe unde naiba umblai. Nu prea ai mai dat pe acasă.

– Nu eram primită cu prea mare căldură acolo.

– Nici tu nu te străduiai să dregi lucrurile.

– Poate că nu, murmură Simone. Poate că nu.

– Tot ce am spus săptămâna trecută e adevărat. Aşa simţeam. Aşa credeam. Nu a fost bine din partea mea, dar aşa simţeam, sincer. Nu a fost bine că mă aşteptasem din partea ta să, nu ştiu, să încremeneşti la stadiul în care fuseseşi înainte ca de fapt noi toţi să ne schimbăm după noaptea aceea. A fost atât de urât din partea mea să îi spun toate acele lucruri lui CiCi, care este cea mai iubitoare şi minunată fiinţă de pe pământul acesta

și niciodată nu îmi va trece rușinea pe care o simt pentru asta.

– Ea nu ar vrea să îți fie rușine toată viața, în nici un caz.

– Știu. Și acesta este încă un motiv pentru care îmi este atât de rușine. Am venit aici datorită lui Harry, fiindcă mă face să fiu o persoană mai bună, spuse umplându-i-se din nou de lacrimi ochii aceia de peruzea. Mă face să vreau să fiu o persoană mai bună. Tu ai fost egoistă, Simone. La fel și eu. Dar așa ești tu și așa sunt și eu. Acum o să încerc să devin o persoană mai bună – persoana pe care o vede Harry când se uită la mine. O să încerc să fiu o soră mai bună. Este singura cale pe care o știu prin care aș putea schimba ceea ce am făcut.

– Nu știu dacă am putea fi altfel decât suntem în momentul acesta, dar îmi pare rău. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine când ai avut nevoie de mine, că nu mi-am dat seama că nu eram alături de tine. Putem încerca să schimbăm acum ceva, pornind de la cele care am devenit.

– Da. Da, spuse Natalie, cu lacrimile șiroaie ridicându-se în picioare și făcând un pas înainte. Privirea îi căzu pe bust și văzu ceea ce nu mai văzuse până atunci. E Tish.

– Da.

Ea duse mâinile la gură și începeni așa. Alte lacrimi îi țâșniră din ochi și i se prelinseră peste degetele încleștate.

– O, Doamne, o, Doamne. Este Tish. Nu m-am uitat niciodată cu atenție... nu am vrut să o fac. Tremurând, Natalie își lăsă mâinile jos și Simone, ridicându-se, îi citi suferința profundă de pe trăsături. E Tish. Ai reușit să faci ceva atât de frumos, și eu... Probabil că ai avut senzația că a murit din nou, încă o dată. Of, Simone.

– Da, așa am simțit.

Dar dădu roată mesei de lucru simțindu-se acum în stare și chiar dorindu-și să o tragă pe Natalie spre ea, să o ia în brațe.

– Așa am simțit. Dar o pot aduce înapoi. O pot aduce înapoi, spuse cu ochii pe bucata de argilă. De data aceasta, în felul acesta, o pot aduce înapoi.

Partea a doua

Pasiunea unui țel

Când ți-ai pierdut averea, ai pierdut ceva;
Când ți-ai pierdut onoarea, ai pierdut mult;
Când ți-ai pierdut curajul, ai pierdut tot.

Proverb german

capitolul 11

Reed stătea împreună cu Chaz Bergman pe stânci uitându-se la luna care trimitea raze timide deasupra golfului. Fiecare avea în mână câte o sticlă de bere Summer Pale Ale, ceea ce era nepotrivit pentru momentul acesta al anului. Dar la ora două dimineaţă, pe fâşia îngustă şi pustie a coastei, Reed se gândi că asta nu conta deloc.

Deşi Chaz se mutase la Seattle, unde îşi găsise o slujbă imediat după facultate, nu pierduseră legătura unul cu celălalt şi mai vorbeau când şi când prin mesaje pe telefon sau e-mailuri.

Timpul petrecut în realitate cu el era destul de redus, limitându-se la vacanţa de Crăciun, când Chaz se întorcea acasă, şi uneori şi în vreun weekend prelungit de vară.

- Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme, spuse Reed după ce se aşezară confortabil.

- Rahaturi poliţieneşti?

- Mda.

- L-aţi prins pe nemernic?

Dând din cap, Reed dădu cu poftă pe gât prima duşcă.

- L-am nimicit.

- Domnul detectiv Quartermaine. Tot mi se pare superciudat titlul ăsta.

- Cel Mai Mare Tocilar, IT-istul suprem Chaz Bergman. Pe mine nu mă miră deloc, spuse Reed după care mai bău o gură lungă din sticlă, încercând să scape de oboseala unei zile lungi. Nu mă aşteptam să te mai văd în vara asta. Ai fost aici abia în iulie.

- Da.

Chaz luă o înghiţitură mai mică, mai alene, şi îşi împinse ochelarii pe nas.

Își păstrase statura lungă și deșirată, dar pusese și ceva mușchi pe el. Avea acum și mai mult păr, deși îl ținea strâns la spate într-o codiță. Mai adăugase ca să-și completeze ținuta și un mic petic neras sub buza de jos, ciudat, care nu reușea să-i șteargă alura de tocilar sadea.

Chaz se uită spre apă și ridică din umeri.

– Mama a vrut să vin aici pentru povestea aia cu McMullen. Și cred că și parte din mine voia același lucru. Nu atât ca să vorbesc despre asta, cât mai degrabă să îi văd pe unii dintre cei aflați în magazin în noaptea aia.

– Puștiul acela, își aminti Reed. Avea la momentul acela în jur de doisprezece ani, iar acum învață să devină medic.

– Da, și femeia însărcinată. Cea cu gemenii.

– Tu i-ai salvat, frate.

Reed își ciocni sticla de sticla lui Chaz.

– Mda, cred că da. Că veni vorba, ce face Brady Foster?

– Excelent. A dat 340 de lovituri reușite anul trecut cu echipa lui de baseball de la liceu. Au mai făcut un copil, știi? Lisa și Michael.

– Mda, așa este. Mi-ai spus.

– O fetiță. Are cinci ani. Camille. E groaznic de deșteaptă și seamănă cu mama ei. Îți spun eu, Chaz, Lisa e absolut uimitoare. Trăiește zi după zi cu amintirea acelei nopți, dar nu îngăduie ca asta să, știi tu, să o definească. Și în nici un caz să se oprească din drumul ei. Mă uit uneori la familia asta și la cât de tare i-a afectat noaptea aceea și la cum au reușit nu numai să-i supraviețuiască, să treacă peste ea, ci chiar să fie atât de bine și de strălucitori de-a dreptul... Știi, exact ca luna aia de-acolo...

– Nu te-am întrebat niciodată asta, dar spune-mi, tu te-ai mai întors vreodată acolo? La mallul acela?

– Da.

Făcuse hărţi, marcase punctele atacului, victimele, mişcările, numerele. Avea absolut totul inclus în dosarele lui.

– S-a schimbat foarte tare.

– Eu nu pot intra. Nici măcar nu suport să trec cu maşina pe lângă el. Nu ţi-am povestit niciodată că am acceptat slujba de la Seattle fiindcă era locul cel mai îndepărtat unde puteam merge fără să părăsesc totuşi America. Sau cel puţin zona continentală... şi nu am primit oferte din Alaska sau Hawaii. E o slujbă excelentă, o companie excelentă, adăugă Chaz. Dar distanţa a fost cel mai mare atu.

– Nu e nimic în neregulă cu chestia asta, spuse Reed după o clipă.

– Nu mă gândesc la asta timp de săptămâni întregi, de luni întregi. Dar apoi mă întorc aici şi totul îmi revine în memorie într-o clipă. Ciudat, fiindcă cea mai mare parte din coşmarul acela am petrecut-o încuiat într-o cameră plină de oameni, nu în mijlocul nebuniei, ca tine. Dumnezeule, eram doar nişte copii, Reed.

Chaz bău din nou, de data asta ceva mai mult.

– Sau dacă aud despre un alt incident, un alt atac în care sunt omorâţi mai mulţi oameni la un loc, totul îmi revine automat în minte şi asta mă afectează.

– Da, se mai întâmplă chestii dintr-astea.

– Aşa că eu m-am dus la Seattle, iar tu te-ai dus în linia întâi.

– Ai acceptat o slujbă, doar, omule. Ţi-ai construit o carieră.

– Mda, în legătură cu asta, ştii ceva? Motivul pentru care m-am întors? Mă transfer la New York. Mai întâi îmi iau ceva timp liber, mă duc să văd nişte apartamente pe care mi le oferă compania ca variante de închiriere, ridică din umeri Chaz. Vor să mă duc să conduc divizia de securitate informatică de acolo.

– Să o conduci? La dracu', Chaz! exclamă Reed entuziasmat dându-i un cot în coaste în semn de felicitări. În mod clar eşti cel mai mare tocilar de pe lumea asta.

Vorbele lui îl făcură să zâmbească pe Chaz, dar imediat clătină din cap împingându-şi ochelarii pe nas.

– Am fost pe punctul de a refuza oferta. New Yorkul e mult mai aproape decât Seattle, dar nu pot îngădui ca noaptea aceea nenorocită, sau mallul acela nenorocit, mă rog, să-mi influenţeze întreaga viaţă. Aşa că mă mut la New York în noiembrie.

– Felicitări, prietene, pentru tot!

– Tu cum ai făcut? Cum ai reuşit să-ţi iei insigna aia şi pistolul şi să ieşi în linia întâi în bătaia focului în fiecare zi de la Dumnezeu?

– Munca de detectiv are mai degrabă legătură cu deducţii logice, cu o grămadă de hârţogărie şi o tonă de drumuri de bătut în fiecare zi. Nu e ca la televizor. Nu sunt urmăriri cu maşini şi nici împuşcături în plină stradă.

– O să-mi spui acum şi că nu ai fost niciodată implicat în aşa ceva, nu?

– Am fost în nişte urmăriri cu maşini. Am fost în mai multe urmăriri pe jos – oare de ce fug infractorii ăştia? – dar am fost şi în câteva urmăriri cu maşini. Sunt absolut demenţiale, asta pot să-ţi recunosc.

– Şi împuşcături?

– Nu ca în seriale, Chaz.

Dar Chaz se uită la el fix, cu ochii aceia ai lui mari şi tăcuţi în spatele lentilelor dense.

– Am fost implicat de câteva ori în nişte incidente când s-a tras asupra noastră.

– Ţi-a fost frică?

– Normal că mi-a fost frică. Cum altfel?

– Dar ai făcut-o totuşi şi o faci în fiecare zi. Vezi, asta e ceea ce te caracterizează pe tine, Reed. Tu eşti în stare să faci faţă acestei frici şi să-ţi faci datoria şi aşa ai fost dintotdeauna. Iar New Yorkul nu se compară cu pericolul de a te confrunta cu un nemernic cu pistolul îndreptat spre tine, dar este felul meu de a face faţă fricii. Făcu o pauză, zâmbi şi continuă: Pe lângă faptul că înseamnă o promovare şi un salariu mult mai mare.

– Ticălos norocos! Pun pariu că ai celelalte sticle de bere din bax într-o ladă frigorifică din maşina aia închiriată.

– Am fost cercetaş. Suntem oricând pregătiţi şi gata de acţiune. Dar conduc, aşa că nu beau mai mult de una.

– Atunci hai să mergem la mine ca să putem bea. Mâine... mă rog, azi, este duminică şi nu sunt de serviciu. Poţi dormi pe canapeaua mea.

– Aş putea. Tot în magherniţa aia locuieşti?

– Nu e chiar aşa de rea şi se vorbeşte că în curând cartierul va intra în proces de reabilitare şi modernizare. Cine ştie, poate că azi, mâine, îţi dai seama că stau într-o zonă chiar super. Oricum, nu am de gând să mai rămân prea mult acolo. Mâine după-amiază mă duc să văd o casă. Din câte se vede de afară şi mi s-a părut de pe internet, cred că asta este. Are o curte frumoasă, o bucătărie nou utilată.

– Tu nu ştii să găteşti.

– Nu contează. Are un dormitor excelent cu baie mare şi aşa mai departe. Îmi place zona. Pot să merg pe jos la restaurante şi cârciumi. Să-mi tund singur iarba. Şi ceea ce e cel mai bine, dacă pot coborî preţul măcar puţin, aş putea să mi-o permit fără să-mi vând vreun organ sau să m-apuc să iau mită.

– Ai putea să-ţi vinzi sperma, sugeră Chaz. Îl mai ştii pe tipul acela – Fruenski – care făcea chestia asta în facultate?

– Cred că eu o să încep prin a-mi încerca mâna la negociere. În sfârşit, spuse el ridicându-se. Ar trebui să mergi cu mine mâine ca să-ţi dai şi tu cu părerea.

– Trebuie să mă duc să-mi văd bunicii. Deja e planificat. Pe urmă, luni plec la New York să mă ocup de aranjamentele de aceeaşi natură pe care le am de făcut pentru mine.

– Atunci hai să profităm la maximum de ce a mai rămas din baxul acela.

Dormi până la prânz, iar când se sculă, făcu la repezeală nişte cafea şi o papară de ouă, căci avea musafiri.

Îl conduse pe Chaz şi se despărţi de el cu promisiunea să petreacă împreună un weekend de pomină în New York odată ce prietenul lui se stabilea acolo.

Când intră la duş să se spele cu apa aceea călâie – din câte se părea boilerul clădirii era din nou pe moarte, se gândi cât de multă plăcere îi făcuse să petreacă ceva timp cu Chaz. Şi să vorbească despre lucruri pe care, realiză el, Chaz evitase până acum să le aducă în discuţie.

Se îmbrăcă studiind peretele dormitorului, cel pe care atârnase un fel de aviziere mari de plută. Prinsese acolo poze cu toţi cei din zona lui de interes care muriseră, aliniaţi sub etichetele cu: Accident, Cauze naturale, Crimă, Sinucidere.

Avea hărţi cu locaţia la care se găsise fiecare dintre cei decedaţi plus numele, data, ora. Şi avea date despre fiecare dintre aceste locaţii plus orice cazuri de rănire raportată – în noaptea de 22 iunie 2005.

Prea multe, se gândi din nou. Pur şi simplu prea multe.

Nu o putea contrazice pe Essie în ceea ce privea varietatea mare de metode şi de arme în ceea ce privea omuciderile, dar era sigur că exista un tipar. Unul pe care nu îl desluşise încă foarte clar.

Avea rapoartele autopsiilor, declaraţiile martorilor, copii ale discuţiilor cu membrii familiilor. Compilase articole şi înregistrări din urmă cu doisprezece ani până la momentul reportajului special al lui McMullen.

Îl mirase să o vadă acolo pe sora lui Hobart. Patricia Hobart, lividă, cu ochii înfundaţi în orbite, părea mai în vârstă decât cei douăzeci şi şase de ani pe care îi avea. Pe urmă se gândise că era absolut firesc să îmbătrâneşti prematur dacă aveai un frate care a ucis o grămadă de oameni şi o mamă care şi-a aruncat în aer propria casă sub influenţa – după cum spuneau rapoartele medicilor legişti – drogurilor şi alcoolului, plus un tată care băuse până îşi ieşise din minţi şi omorâse o femeie şi pe copilul acesteia după care şi pe el însuşi.

Nu plânsese, îşi aminti Reed studiind poza ei de pe perete. Avea însă o grămadă de ticuri nervoase. Umerii

cocârjaţi, spatele cocoşat, degetele pe care şi le mişcase tot timpul împreunându-le sau trăgând de haine.

Un costum ponosit, îşi aminti el, nişte pantofi urâţi. Locuia cu bunicii ei şi trebuia să aibă în permanenţă grijă de bunică-sa, care se folosea de un cadru de când era în convalescenţă după o fractură de şold şi de bunică-său, care suferise două accidente vasculare cerebrale minore.

Bunicii din partea mamei – foarte înstăriţi – îl renegaseră pe tatăl cel nemernic care avuseseră o grămadă de arme la dispoziţie şi cât se poate de disponibile pentru cei trei adolescenţi descreieraţi care le luaseră şi le folosiseră pentru a ucide un număr de nouăzeci şi trei de oameni în numai câteva minute.

„Ce familie de demenţi", se gândi el şi îşi puse tocul cu arma pe care o purta în timpul serviciului şi îşi băgă în buzunare portofelul, legitimaţia şi telefonul.

În drum spre ieşire îşi scoase telefonul ca să o sune pe Essie. Îi dădea telefon pentru că era posibil să nu apuce să vadă vreun SMS. O luă la fugă în jos pe scări când ea răspunse.

– Mă duc la casa despre care ţi-am vorbit ca să mă întâlnesc cu agenta imobiliară Renée Nu-ştiu-cum. Vino şi tu să o vezi. Adu toată gaşca dacă e.

– Este o după-amiază foarte fierbinte şi ne e cam lene, Reed.

– De asta e chiar perfect aşa. Mergem apoi în parc, unde puştiul şi câinele să aibă loc să alerge. Şi o să vă şi duc pe toţi la pizza ca să sărbătorim faptul că am obţinut o ofertă atât de tare. Cred cu adevărat că asta este casa.

– Mi-ai mai zis chestia asta şi când a fost vorba de ciudăţenia aia în stil victorian, acum trei luni.

– Mie mi-a plăcut ciudăţenia victoriană, dar mi s-a părut că emană energie negativă când m-am plimbat prin ea.

– Da, ce să zic, energie negativă. Eşti dependent de căutatul caselor, Reed.

Cum era foarte posibil să fie adevărat, el schimbă subiectul:

- Haide, o să fie ca lumea. Asta oricum e la doar câteva străzi de casa ta.

- La aproape un kilometru.

- O plimbare frumoasă de duminică, nu? Pe urmă parcul, pizza. O să iau și o sticlă de vin.

- Ești chiar culmea.

El izbucni în râs.

- Haide. Am nevoie de cineva care să mă convingă că nu e ceea ce îmi trebuie, dacă așa este sau, dimpotrivă, că e perfectă pentru mine. Nemernicul acela de boiler e iarăși pe moarte aici. Chiar trebuie să plec cât mai curând din locul acesta.

Știu după oftatul îndelung, din rărunchi, că reușise să o convingă.

- La ce oră ai întâlnirea?

- La două. Acum mă îndrept într-acolo.

- Puck și Dylan se vor bucura de plimbare și de alergatul prin parc. Iar eu și Hank ne vom bucura de vin. Trebuie să aranjez lucrurile mai întâi. Nu face nici o ofertă până ajungem și noi, ai înțeles?

- Absolut! Mulțumesc! Ne vedem!

Aruncă o privire înapoi peste umăr spre clădire. Cineva care habar nu avea de gramatică sau de reguli de scriere scrisese cu graffiti probabil pentru altcineva: SĂ MOARĂ MĂTA PROAST-O.

Presupuse că voiau să spună ceva la adresa mamei cuiva care era și proastă pe deasupra. Sau cine știe ce avuseseră de împărțit împricinații. Oricum, era încă un semn că trebuia neapărat să încheie timpul petrecut aici.

Cu toate acestea, o cafenea cât de cât se deschisese la câteva străzi distanță și cineva cumpărase una dintre clădirile din vecinătate împrăștiind zvonuri cum că urmau lucrări importante de reabilitare și amenajare a unor apartamente cochete.

Poate că reabilitarea întregii zone avea să se întâmple la urma urmei.

Încă un motiv să plece acum. Sigur că i-ar fi plăcut să vadă cartierul curățat, primenit și așa mai departe, dar nu voia în ruptul capului să-și ducă existența într-un apartament.

Se urcă în mașină și porni imaginându-și cum avea să pună un grătar pe terasa din spate a noii lui case. Se pricepea să facă friptură la grătar – mă rog, în bună măsură. Poate că avea chiar să învețe să gătească și altceva în afară de papară de ouă și sendvișuri calde cu șuncă și cașcaval. Poate.

Voia să dea petreceri – să fumege grătarul – afară sau în camera mare iarna, în jurul șemineului pe gaz aprins. Să păstreze unul dintre cele trei dormitoare ca și cameră de oaspeți, să-l transforme pe celălalt în ceea ce avea să fie de fapt primul lui birou pe care îl avusese vreodată acasă.

Să cumpere un televizor mare – dar al dracului de mare – cu ecran plat, pe care să-l pună pe perete și să se aboneze la toate canalele sportive transmise prin cablu. Cam despre asta e vorba, își spuse el în loc de concluzie intrând cu mașina în ceea ce era hotărât să devină noul lui cartier.

Erau case mai vechi, e-adevărat, dar nu-l deranja ideea de vechi. Cele mai multe fuseseră renovate și reorganizate potrivit conceptului atât de popular al bucătăriei mari, deschise, și al băilor spațioase.

O grămadă de familii în jur, dar nici asta nu-l deranja. Poate că avea șansa să dea peste vreo tânără mamă singură și sexy. Îi plăceau copiii, copiii nu erau problema.

Trase pe dreapta pe aleea din fața casei robuste de cărămidă, cu două etaje, și se gândi la cât de tare îi plăcuse ciudățenia asumată a liniilor victoriene ale celeilalte case față de aceasta, care era mai tradiționalistă. Dar robustețea era ceva bun, robustețea era în regulă. Iar proprietarii cu siguranță se străduiseră să facă totul să arate atât de bine de afară, cu plantele, arbuștii, tufișurile și ușile noi de la garaj.

Ar fi fost bun un garaj.

Se dădu jos din maşină aruncând o privire la cea deja parcată pe alee. Nu era a lui Renée, agenta lui cea foarte răbdătoare. Curios, se uită la plăcuţa cu numărul de înmatriculare – din obişnuinţă – şi traversă ceea ce îşi spuse că avea să fie aleea lui placată cu pavele, din faţa casei.

Femeia deschise uşa înainte să apuce să sune la soneríe (la soneria lui).

– Salut! Tu eşti, Reed, nu-i aşa?

Blonda atrăgătoare, îmbrăcată cu un tricou roşu mulat şi nişte pantaloni albi, îi întinse mâna.

– Eu sunt Maxie, Maxie Walters.

– OK. Eu trebuia să mă întâlnesc cu Renée.

– Da, m-a sunat să-mi spună. A avut o urgenţă în familie. Mama ei a avut o problemă cu maşina – s-a tamponat uşor, nimic serios, spuse ea iute. Dar ştii cum sunt mamele. Renée o să încerce să ajungă şi ea aici, dar nu a vrut să trebuiască să amâne sau să anuleze întâlnirea – mai ales că avem informaţia internă cum că vânzătorul s-a hotărât să scadă cinci mii din preţ mâine.

– Asta nu ar fi prea rău, spuse el păşind în interior şi privind cu atenţie holul principal cu tavan înalt pe care îl admirase în turul virtual.

– Vreau numai să mă familiarizez puţin cu proprietatea. Are, într-adevăr, nişte trăsături absolut minunate. Podele de lemn masiv, original, pe care cred că au reuşit să le recondiţioneze şi să le pună în valoare într-un mare fel. Şi nu-ţi place la nebunie senzaţia de spaţiu pe care o ai când intri? continuă ea făcându-i semn să meargă înainte şi închizând uşa.

– Da, casa asta îţi dă o stare de bine.

Se plimbă prin living – bine compartimentat şi mobilat, se gândi el căci îşi făcuse deja planul – şi îşi imagină televizorul acela cu ecran plat pe perete. Îi plăcea imaginea liniară ce se desfăşura în faţa lui, până la bucătărie, cu blatul lat pentru micul dejun şi zona de luat masa,

până la uşile mari ale glasvandului care se deschidea spre terasa din spate pe care şi-o dorea atâta.

– Deci lucrezi cu Renée?

Nu ştia de ce întrebase. Cunoştea toată lumea care lucra cu Renée.

Se întoarse spre el. Blondă cu ochii albaştri, vreo douăzeci şi cinci de ani, un metru şaizeci şi cinci, vreo cincizeci şi ceva de kilograme. Bine făcută şi tonifiată.

– Suntem prietene, spuse ea conducându-l înspre bucătărie. De fapt, de la ea am învăţat meserie. Mi-am luat licenţa de agent imobiliar abia acum trei luni. Blaturi de granit, adăugă ea. Aragazul şi toate cele sunt noi. Nu de inox, dar mi se pare că albul acesta se potriveşte de minune cu spaţiul din jur.

Vocea ei, se gândi el. Avea ceva distinct la voce care nu-i dădea pace. Se opri în drum spre terasa ce se deschidea îmbietoare în faţa lui şi se întoarse din spatele consolei pentru mic dejun cu faţa la ea.

– Ştii să găteşti, Reed?

– Nu, nu chiar.

Se gândi că zâmbetul acela jucăuş pe care i-l servi nu se potrivea deloc cu spaţiul dintre nas şi bărbie. Ea se apropie de blat.

– Eşti detectiv de poliţie. Cred că e foarte palpitant. Nu eşti însurat, nu?

– Nu.

– Asta e o casă de familie excelentă, mă rog, când îţi vine cheful să-ţi faci una.

Îşi schimbă poziţia. Nu îi vedea mâinile, dar limbajul trupului... Instinctele îi ascuţiră simţurile la maximum. Ochii, părul, chiar şi forma gurii cu poziţia aceea aparte a maxilarului superior, toate erau altfel. În afară de voce.

Îşi dădu seama, numai că o fracţiune de secundă prea târziu. Deja scosese pistolul. Se aruncă la pământ, dar ea-l nimeri de două ori în umăr, într-o parte. Lovi greoi lemnul lustruit din spatele consolei, simţind cum

durerea înfiorătoare îi explodează răspândindu-i-se prin tot corpul.

– Mare polițist, râse ea, ocolind consola ca să-l termine cu un glonț în cap. Te-ai descurcat mai bine când ai protejat un puști idiot acum câțiva ani, mult mai bine decât ai reușit să te protejezi pe tine însuți acum. Spune la revedere, eroule!

Îi văzu expresia de pe față schimbându-se brusc de la entuziasm pur la șoc. Acum scosese și el pistolul. Trase de trei ori forțându-se să-și folosească mâna stângă, căci dreapta nu putea ține arma.

O auzi țipând, se gândi că a nimerit-o cu măcar un glonț înainte să apuce să se adăpostească după consolă. Înainte să o audă fugind înspre ieșire.

– Nenorocitule! urlă ea alergând.

Trebui să se târască pe podea, să țină strâns pistolul în timp ce ieșea de după consolă. Femeia lăsase ușa deschisă. Auzi pornind un motor de mașină și scârțâitul roților.

Se putea întoarce, se gândi el. Dacă se întorcea... Scrâșnind din dinți, se ridică în fund, rezemat cu spatele de consolă, luptându-se să respire cât de bine putea dată fiind durerea copleșitoare și chinuindu-se să-și scoată telefonul.

Leșină aproape, simți cum i se încețoșează totul în minte. Nu își dădea seama de când stătea acolo. Chinuindu-se din nou să respire, în ciuda durerii, își scoase telefonul.

Dădu să sune la 911, dar apoi se gândi la Essie și la ai ei.

Femeia răspunse la al doilea apel.

– Venim! În cinci minute!

– Nu, nu. Nu veniți. Stați acolo! Am fost împușcat. Am fost împușcat.

– Ce? Reed!

– Am nevoie de salvare. Am nevoie de întăriri. Fir-ar al dracului, iar leșin. Am nevoie de...

– Reed! Reed! Hank, rămâi aici cu Dylan.

– Essie, ce...

Dar ea o luase deja la fugă, cu telefonul într-o mână şi arma în cealaltă.

– Ofiţer lovit! Ofiţer lovit!

Urla în telefon.

Hank îşi luă fiul în braţe şi strânse în mână lesa lui Puck. Şi spuse o rugăciune în gând.

Ea făcu a doua jumătate de kilometru în mai puţin de două minute, alergând cât o ţineau picioarele, trecând prin faţa curţilor în care oamenii o priveau cu gura căscată.

– Poliţia! Intraţi în casă! Intraţi în casă!

Nu se opri din fugă până ce ajunse pe veranda casei de cărămidă. Cu pistolul scos, intră cu grijă pe uşă, îndreptă arma imediat spre scările care duceau în sus, apoi se răsuci în loc, acoperind toată zona. Şi dădu cu ochii de Reed.

– Te rog, te rog, te rog.

Verifică mai întâi dacă are puls, apoi sări în sus şi smulse nişte şervete albe apretate aranjate frumos pe masă. Când le puse pe rana din umărul lui şi apăsă puternic ca să oprească sângerarea, durerea ascuţită îl săgeată făcându-l să-şi revină.

– Împuşcat.

„Şi în şoc", se gândi ea.

– Da, o să te faci bine. Stai liniştit. Salvarea e pe drum. Şi la fel şi întăririle.

– Ar putea să revină. Am nevoie de pistol.

– Cine? Cine a făcut asta? Nu, nu, nu, rămâi cu mine. Rămâi cu mine! Cine a făcut asta?

– Hobart, soră-sa. Of, fir-ar al dracului să fie! Patricia Hobart. Era cu o maşi...

– Rămâi treaz! Uită-te la mine! Nu închide ochii! Rămâi cu mine, fir-ar să fie!

– O maşină Honda Civic, ultimul model. Albă. Cu plăcuţe de Maine. Rahat, rahat, nu mai pot să...

– Auzi? Sirenele! Sosesc ajutoare!

Iar mâinile ei erau pline de sângele lui. Sângele pe care nu putea să-l oprească.

– Plăcuţe cu homarul acela stupid, icni el încercând să nu-şi piardă cunoştinţa, să nu-şi piardă viaţa. Patru-şapte-cinci-C-B-R.

– Bravo, bravo, foarte bine. Aici! Aici! Grăbiţi-vă, fir-ar al dracului! Sângerează masiv. Nu pot opri sângerarea.

Brancardierii o dădură la o parte, echipa medicală îl întinse pe Reed pe spate şi se apucă de treabă. Poliţişti cu armele scoase se repeziră înăuntru în urma lor.

Ea ridică mâna stângă, simţind cum sângele lui Reed i se scurge pe încheietură.

– Sunt poliţistă. Amândoi suntem poliţişti.

– Detectiv McVee. Bull sunt. Doamne Sfinte, ăsta e Reed. Cine dracu' i-a făcut asta?

– Atacatorul este Hobart, Patricia, douăzeci şi ceva de ani, păr şaten, ochi căprui. Conduce sau cel puţin conducea o Honda Civic, plăcuţe de Maine cu homar desenat. Patru-Şapte-Cinci-C-B-R. Transmiteţi! Nu îi ştiu adresa – locuieşte cu bunicii ei. Transmiteţi datele astea! Prindeţi-o pe nemernica aia!

– Doamnă detectiv, spuse unul dintre agenţi. E o urmă de sânge care duce în exterior. Este posibil să fi fost rănită.

Ea se uită înapoi spre Reed şi îşi dori cu toată fiinţa ei să fi fost adevărat.

– Alertaţi spitalele şi clinicile. Doi dintre voi verificaţi casa. Hai, daţi-i drumul! Să ne mişcăm!

Patricia se mişca. Şi încă repede. Nemernicul acela o împuşcase. Nu-i venea să creadă! Spera că murise urlând şi tăvălindu-se în chinuri. Nu se putuse opri să verifice, dar glonţul îi intrase pe la subraţul stâng. Şi credea, sau cel puţin spera, că ieşise prin spate. Plagă împuşcată la intrare şi ieşire, după cum se spunea, îşi aminti clipind de câteva ori luptându-se cu lacrimile de durere şi de furie.

Dacă trăia suficient de mult, nemernicul acela avea s-o dea de gol. Plus că știa că sângerase în drum spre ieșire și asta însemna probe ADN.

Lovi cu pumnul în volanul mașinii furate în timp ce intra vijelios pe aleea din fața casei bunicilor ei. Avea nevoie de bani gheață, de actele de identitate false, de ceva arme și de geanta pe care o ținea tot timpul făcută. Trebuia să abandoneze mașina furată și să și-o ia pe a ei până ce reușea să scape și de ea.

Plănuise bine totul, se gândi ea. Plănuise exact cât trebuise. Doar că nu se așteptase să plece de-acolo cu o rană de glonț.

Se năpusti ca o furtună în casă și în sus pe scări.

Ar fi trebuit să meargă totul perfect, își zise. O cultivase pe agenta imobiliară a polițistului dobitoc, umblase cu ea prin aceleași case. Ieșise să bea ceva – doar deveniseră prietene! – cu nemernica aia care nu avea nici o idee despre nimic. Și fusese chiar acolo, sorbind din paharul cu limonadă concentrată, când tipul care acum ar fi trebuit să fie mort o contactase pe idioata de Renée în legătură cu casa.

Apoi fusese simplu. Venise duminică dimineața, o omorâse pe proasta de Renée, îi luase dosarele privitoare la casă, codul de acces și așa mai departe. Pe urmă nu făcuse altceva decât să aștepte.

Dar el o dovedise. Cum mama dracului reușise așa ceva?

Gemu sfâșietor când își apăsă pe gaura de la subraț un pansament cu peroxid.

Își dăduse seama, *simțise* pur și simplu ce se petrecea din tensiunea pe care o simțise în trupul lui, din felul în care îi studiase fața.

Probabil că era mort, probabil era mort, încercă să se convingă singură trăgând pe ea un tricou curat, scoțându-și geanta pregătită din vreme și aruncând înăuntru încă niște bani și niște acte false.

S-ar fi dus să vadă cu ochii ei. Știa că avea la el o armă, ca orice polițist, chiar și în afara serviciului, doar nu era

tâmpită. Dar îl nimerise de două ori – în partea dreaptă, în umărul drept.

Cum mama dracului era să se aştepte că el va reuşi să-şi scoată pistolul şi să tragă cu mâna stângă? De unde mama dracului să fi ştiut aşa ceva?

Îşi mai luă încă două pistoale, cuţitele profesioniste de luptă, un laţ de strangulat confecţionat de ea însăşi, suficientă muniţie, şi chiar îşi îngădui suficient timp cât să înşface încă o perucă, încă nişte lentile de contact, dispozitive de modificat anumite trăsături ale feţei, alte bandaje şi nişte analgezice puternice pe care le şterpelise din stocul bunicilor.

O enerva la culme faptul că nu avea să fie acolo să primească banii pe vânzarea casei şi asigurările de viaţă când hodorogii aveau să dea ortul popii. Dar avea mai mult decât suficient să-i ajungă ani buni de-acum înainte.

Crispându-se de durere, îşi puse geanta pe umăr şi o luă în jos pe scări.

– Patti? Patti? Tu eşti? Bunicul iar a umblat la televizor. Poţi face ceva să rezolvi?

– Sigur. Sigur că pot să rezolv, spuse când bunică-sa îi apăru în cale bocănind cu cadrul.

Scoase un pistol calibrul nouă milimetri şi îşi împuşcă bunica exact în mijlocul frunţii. Femeia se prăbuşi la pământ cu un fâşâit uşor al aerului din jur.

– Totul e rezolvat! spuse ea veselă, apoi intră în dormitorul unde aerul supraîncălzit mirosea a oameni în vârstă.

Bunicul ei stătea în balansoar, cu mâna pe telecomandă şi ochii la ecranul televizorului plin de purici.

– S-a întâmplat ceva cu ăsta. Ai auzit zgomotul acela, Patti?

– Da. Pa, pa.

Se uită la el cum se chinuia să îi distingă gesturile din spatele ochelarilor ca un fund de sifon. Îl împuşcă şi pe el tot în cap, râzând uşor.

– În sfârşit!

Intrase şi ieşise din casă în mai puţin de zece minute – la urma urmei, era antrenată – lăsând două cadavre în urma ei.

Având grijă să nu depăşească viteza legală, conduse până la aeroport, îşi lăsă maşina în parcarea pe termen lung, fură o maşină obscură pe care o porni uşor legând nişte sârme şi o şterse de-acolo.

capitolul 12

Văzu lumini trecând în viteză pe deasupra capului lui şi se întrebă dacă murise. Poate că erau ceva îngeriţe sexy prin jur ca să-l călăuzească prin luminile alea spre cine ştie unde.

Auzi voci, o grămadă de voci care spuneau ceva iute, nişte cuvinte complicate pe care nu le cunoştea, dar care îi sunau a limbaj medical. Era imposibil ca nişte îngeriţe sexy din regatul morţii să-şi facă griji cu privire la EKG-uri sau tensiunea care scădea. Plus că dacă ar fi fost mort ar fi fost absolut imposibil să îl doară atât de al dracului de tare.

Prin durere, prin frig – oare de ce naiba era atât de frig – prin starea de confuzie totală şi prin gândurile ciudat de detaşate care îi treceau prin minte în legătură cu propria moarte, auzi glasul lui Essie.

– O să te faci bine. Reed. Reed. Rezistă. O să te faci bine.

Bine atunci, se gândi el, bine.

După care nu mai simţi altceva în afara durerii. Trupul lui, mintea lui, fiecare celulă din el părea să plutească în durere, să se afunde în durere ca într-un ocean. Durere crâncenă. Şi cum nu era dispus să intre în jocul acesta, cedă, nemaiştiind nimic. Durerea aceea refuză însă să-i dea pace şi îşi veni din nou în simţiri, ceea ce-l enervă la maximum. Cineva, ceva trăgea de el şi *asta* îl enerva chiar şi mai tare.

– Du-te dracului! exclamă.

Ceea ce chiar şi el auzi ca prin ceaţă ceva de genul *du-te dacului*, dar era cât se poate de pornit.

– Aproape am terminat, domnule detectiv.

Deschise ochii. Totul în jur era prea alb, prea strălucitor, aşa că aproape-i închise la loc. Pe urmă văzu faţa aceea frumoasă, ochii mari şi căprui, pielea aurie.

– Îngeriţă sexy.

Înjeriţă sesi.

Buzele acelea pline şi moi se arcuiră într-un zâmbet. Şi pe urmă nu mai ştiu din nou nimic. Urcă şi coborî, urcă şi coborî, în transă, nu ca şi cum ar fi fost într-un roller-coaster, ci precum o plută pe un râu care curgea blând la vale. Râul Styx. Asta ar fi fost de rău.

Auzi vocea mamei sale. „Ce fel de nume este Yosarian? Este numele lui Yosarian, domnule."

Era undeva o şmecherie. Ha.

Se lăsă din nou în voia valurilor, avu o lungă conversaţie în vis despre moarte şi îngeriţe sexy cu bombardierul care avea un secret.

Când durerea îl izbi, trezindu-l iar la viaţă, decise – odată şi pentru totdeauna – că treaba asta cu moartea era de tot rahatul.

– Cu siguranţă aşa este, doar că tu nu eşti mort.

Clipi de câteva ori din pleoapele-i grele până reuşi să-şi stabilizeze privirea asupra lui Essie.

– Nu?

– Cu siguranţă, nu. Ai de gând ca de data asta să rămâi mai mult pe lumea asta? Abia i-am convins pe părinţii tăi să se ducă jos să mănânce ceva. Pot să mă duc să-i chem.

– Ce dracu'...

Essie lăsă în jos parapetul patului dinspre ea ca să se aşeze lângă el şi îi luă mâna în timp ce el înregistră priveliştea din jur. Aparate şi monitoare, senzaţia enervantă a acului branulei din mână, durerea de cap îngrozitoare, gustul metalic din gât şi o mulţime de alte senzaţii iritante pe sub durerea teribilă pe care o simţea în întregul corp.

– A tras în mine. Patricia Hobart – era cu o Honda Civic, Maine...

– Ne-ai spus deja toate astea.

Creierul lui dădu semne că era pe cale să se stingă din nou, dar el se luptă să rămână conştient.

– Aţi prins-o? Aţi prins-o?

– O vom prinde. Crezi că eşti în stare să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

– Nu prea ştiu. De cât timp sunt aşa?

– Asta e a treia zi, spre a patra.

– Rahat. Rahat. Cât de grav?

Ea se mişcă puţin. Mai schimbaseră câteva cuvinte de genul acesta şi altă dată de când zăcea acolo, doar că de data aceasta îi părea mai lucid. Sau poate i se părea doar, căci îşi dorea cu ardoare asta.

– Mai întâi veştile bune. Nu o să mori.

– Astea chiar sunt veşti bune.

– Ai avut două împuşcături. Cea din umăr a sfâşiat nişte ligamente, dar medicii spun că îţi vei recăpăta pe deplin mobilitatea şi dexteritatea în mişcări cu fizioterapie şi antrenamente. Nu te poţi prosti în privinţa antrenamentelor, oricât de tare te va durea sau cât de plictisitor va fi. Ai înţeles?

– Da, da.

– A doua, în torace, pe partea dreaptă, a fracturat câteva coaste, ţi-a ciupit din ficat pe traiectorie descendentă. Ai avut răni interne şi ai pierdut o grămadă de sânge, dar au reuşit să te facă la loc. O să te simţi ca dracu' o perioadă, dar dacă nu te comporţi ca un idiot, vei reuşi o recuperare completă.

– Nu a nimerit, ştii tu, făbricuţa de plăceri, nu-i aşa? Că nu prea mă simt bine în zona aia.

– Nu e problemă, e doar sonda pe care o ai instalată. O să ţi-o scoată când te vei putea ridica să umbli.

– Deci am fost aproape mort timp de patru zile, dar încă nu am murit de tot.

– Mda, să spunem doar că ai fi putut interpreta cu succes rolul rănitului pe moarte din filmele clasice cu sfârşit tragic. Cum de-a ajuns să tragă în tine?

El închise ochii, încercând să se concentreze şi să-şi amintească.

– Cu o perucă blondă, lentile de contact albastre, o chestie la maxilar – o uşoară proeminenţă sexy. A spus că Renée... Renée.

Deschise brusc ochii şi citi în privirea lui Essie vorbele înainte să le audă.

– Îmi pare rău, Reed. Am găsit-o la ea acasă. Două gloanţe în cap. Momentul decesului estimat cam cu două ore înainte să tragă în tine. Din ce am putut pune cap la cap, Hobart, sub înfăţişarea unei tipe cu părul roşcat-auriu pe nume Faith Appleby, a intrat în legătură cu Renée acum câteva luni. I-a spus că îşi caută o casă şi din câte se pare a fost tot timpul pe urmele tale pe la toate proprietăţile pe care le-ai vizitat. S-a împrietenit cu Renée, aşa că probabil a aflat despre programarea voastră şi a văzut-o ca pe o oportunitate să te elimine.

– Mie mi-a spus că Renée întârzie şi că a rugat-o pe ea să-mi arate casa. Nu mi-am dat seama de la început, dar vocea ei... Văzusem câteva interviuri cu ea şi i-am recunoscut vocea. Dar mi-a luat prea mult timp să-mi pice fisa.

– Partenere, dacă nu ţi-ar fi picat fisa, în momentul acesta ai fi cât se poate de mort.

– Şi încă un amănunt de film clasic. M-a împuşcat, Essie, şi dă-mi voie să-ţi spun că doare de-ţi ies ochii din cap să fii împuşcat. Pe urmă a venit pe după consola aia de bucătărie să mă termine de tot. Eu nu puteam să-mi mai folosesc mâna dreaptă, dar am reuşit să-mi scot arma cu stânga. Cred că am tras trei cartuşe. Ştiu că am lovit-o. Ştiu că am lovit-o, fir-ar a dracului!

– Da, ai lovit-o. Am găsit urme de sânge spre ieşire, până afară.

– Bun.

– Am ratat-o la mustață, Reed. Cu siguranță avea pregătit un plan de scăpare în caz că era descoperită. Și-a ucis bunicii înainte să iasă pe ușă.

– Fugi de-aici!

– Nemernica a împușcat-o pe bunică-sa care se deplasa cu cadrul și pe urmă și pe bunică-său în amărâtul lui de balansoar. Le-am blocat conturile – la toate era trecută ca împuternicită – dar din câte se pare scosese sistematic sume imense din ele în ultimii ani, așa că e posibil ca în momentul acesta să dispună de milioane. Îi mângâie mâna din mâinile ei. Îți sunt datoare niște scuze! Mari!

– Ea e criminala. Ea este cea care de ani întregi îi omoară pe cei pe care fratele ei și amicii lui i-au ratat.

– I-am găsit camera ce-i servea drept cartier general, cu toate datele, cu toate listele cu victime, cu pozele și cu informațiile pe care le strânsese. Armele pe care le-a lăsat în urmă, alte peruci și chestii pentru deghizat, hărți. Nu am găsit nici un computer. Trebuie să presupunem că a folosit un laptop pe care l-a luat cu ea. Mașina pe care a condus-o până la casa cu pricina fusese furată în dimineața aceea și a lăsat-o la bunici. I-am dat în urmărire propria mașină și cum în momentul acesta este suspectul principal al crimelor în serie nerezolvate din mai multe state, e la nivel național.

– Au intrat pe fir cei de la FBI.

– Mă ocup eu de ei. E deșteaptă, Reed. E vicleană și nebună de legat. E cazul nostru, dar nu ne prisosește nici un fel de ajutor din partea oricui ar veni. Tu trebuie să te pui pe picioare, partenere. Asta înseamnă odihnă și medicamente și antrenamente și orice altceva mai spun medicii că îți trebuie, și asta fără să comentezi sau să faci rabat în vreun fel.

– În apartamentul meu, în dormitor. Am agățat o tablă de plută cu o mulțime de hârtii și informații, plus dosare întregi. Nu-i lăsa pe agenții federali să le confișteze. Sunt dispus să le împărtășesc informațiile pe care le dețin, dar nu-i lăsa să-mi ia munca! Du-te să le iei.

– Sigur. Uite, o să mă duc să chem o asistentă de vreme ce de data asta ai rămas treaz atâta vreme. Şi pe mama şi tatăl tău care au fost aici cam tot timpul, chiar dacă fraţii tăi au făcut cu rândul să te vegheze. Simţind nevoia să-l atingă, îşi trecu mâna peste barba lui ţepoasă de patru zile. Arăţi rău, Reed, dar o să-ţi revii. Butonul ăsta de aici? E cel pe care poţi apăsa dacă durerile devin prea mari pentru ca doza de morfină din perfuzie să crească puţin.

– Da, o să mă gândesc la chestia asta. E o asistentă – cred că e o asistentă – în afară de cazul în care aveam halucinaţii. Foarte frumuşică, cu ochii căprui, zâmbet de milioane, pielea de culoarea caramelului în care mai-că-mea glasa merele de Halloween.

– Te cred. Aceea e Tinette. Mă duc să văd dacă e de serviciu. Apoi se aplecă deasupra lui, îşi lipi buzele uşor de ale lui. M-ai speriat de moarte, Reed. Încearcă să nu mai faci aşa ceva.

El îşi mai pierdu de câteva ori cunoştinţa în următoarele douăzeci şi patru de ore, dar pentru intervale mult mai scurte. Medicii îi spuseră că trebuia să se ridice, să facă scurte plimbări – iar minunata (din nefericire pentru el şi măritata) Tinette se dovedi o mână de fier într-o mănuşă de catifea. Îi mai spuse şi că dacă voia să i se scoată sonda – o, da, vă rog – trebuia să se poată mişca.

Aşa că porni cu paşi târşâiţi la început, împingând înaintea lui stativul cu perfuzia de obicei cu un membru al familiei sau un alt poliţist alături de el.

Îl impresionă faptul că Bull Stockwell nu rată nici o zi să vină să-l vadă, chiar dacă Bull îl bătea la cap mânându-l ca pe sclavi de la spate şi strigându-i să-şi mişte fundul slăbănog mai repede.

În zece zile de când gloanţele îi sfâşiaseră carnea, slăbise patru kilograme şi simţea aproape fizic cum i se ducea şi masa musculară.

Mama lui îi aducea chifteluțe, tatăl lui îi strecura pe furiș pizza. Sora lui îi făcea prăjiturele. Fratele lui îi strecură chiar și o bere.

Prima ședință de recuperare fizică îl lăsă scăldat în sudoare și absolut istovit.

Camera lui de spital, plină de flori, plante, cărți și un ursuleț ridicol de pluș îmbrăcat în uniformă de polițist și cu pistol de jucărie începu să i se pară un fel de închisoare.

Singurul aspect pozitiv în situația asta era că să intri aici era la fel de teribil de greu cum ar fi fost să ieși. Singura dată când Seleena McMullen reuși să se strecoare înăuntru, Tinette - acum eroina lui Reed - o dădu pe dată pe ușă afară.

Reușise să îi facă o poză cu telefonul. Când o văzu postată pe internet, își spuse în gând că poate de fapt toată lumea îl mințise și era mort. Fiindcă arăta într-adevăr ca un zombie.

Bull nu-și dezminți felul de a fi și îl chinui să se ridice și să se miște după a doua rundă de antrenament, când Reed nu voia să facă altceva decât să se culce ca să-și adoarmă starea de dezolare.

- Nu te mai da lovit!

- Păi chiar am fost lovit!

- Urlă, înjură, văicărește-te. Mai vrei să fii vreodată polițist?

- Nu am încetat niciodată să fiu polițist, scrâșni din dinți Reed în timp ce mergea alături de el.

Măcar acum îl lăsau să poarte pantaloni de bumbac și un tricou în locul cămășii aceleia umilitoare de spital.

- O să te bage într-un birou și n-o să te mai lase să ieși de-acolo dacă nu ești în stare să tragi cu arma ca un bărbat.

- Essie ți-ar da una după ceafă ca un bărbat dac-ar auzi ce-ai spus.

- Nu e aici. Îl duse pe Reed afară, într-o mică grădiniță, unde măcar aerul avea miros de aer. Nici ea nu îți

spune niște lucruri drept în față. De ce, oare nu vrea să te mai streseze în plus, sau ce?

- La ce naiba te referi?

- Agenții federali. Încearcă să ne dea la o parte, să preia în întregime cazul.

- Știam eu!

Dezgustat, Reed trase un pumn prin aer. Imediat vederea i se înceţoşă căci durerea din umăr îl năuci.

- Bine, bine, încetişor! Nu te repezi aşa, voinice, spuse Bull apucându-l de braţul sănătos şi împingându-l pe o bancă. S-a luptat cu ei ca o leoaică, asta trebuie să ştii. Tu de ani întregi te ocupai de chestia asta şi nimeni nu te-a băgat în seamă. Printre alţii, nici eu. Chestia este că acum nu numai că toată lumea îl percepe ca pe un caz extrem de important, ci mai mult, e un caz generator de mare popularitate. Pot ei să-şi ia mutrele acre şi sobre de agenţi federali şi să spună că presa nu are nimic de-a face cu interesul lor subit, dar asta e, desigur, doar un mare rahat. Pe de altă parte, tu ai şi fost la DownEast Mall, iar acum ai fost victima surorii unuia dintre atacatori.

- A făcut şi ea parte din povestea aia! Îţi spun sigur, ştia foarte bine ce pune la cale frate-său.

- Nu am spus nici eu că nu ar fi adevărat. Ceea ce am spus este că agenţii federali consideră că acesta este încă un motiv pentru care să nu ţi se permită să continui ancheta, iar şefii noştri sunt complet de acord.

- *Acesta* este un mare rahat, într-adevăr.

- Este într-adevăr un rahat mare şi împuţit, dar decizia e a lor şi noi trebuie să ne supunem. O să te încuie într-un birou la o masă când te întorci şi o să-ţi dea tot felul de chestii de rutină de făcut până o să fii declarat apt fizic. Şi chiar şi atunci o să-ţi împiedice accesul la cazul Hobart.

- Nemernicii!

- Aşa că pune mâna şi revino-ţi! Intră-ţi din nou în formă cât mai curând, puştiule! Ştiu că e uşor să spui asta de pe margine, dar trebuie să trec peste faptul

că ai fost împuşcat. Şi să nu-mi spui că nu ai uneori coşmaruri cu scena asta!

– Văd pistolul ridicându-se. Cu încetinitorul. Ca şi cum aş avea tot timpul din lume să mă arunc la pământ, la adăpost, să trag şi eu. Dar şi eu mă mişc cu încetinitorul şi nenorocitul acela de pistol e mare cât un tun.

– Uită-l. Întoarce-te la muncă.

– Îmi face atât de bine compasiunea ta!

Bull pufni la fel ca un taur.

– Ai parte de suficiente dulcegării şi sărutări pe frunte. Ai nevoie de un şut în fund, prietene.

– Îţi mulţumesc.

– Şi apucă-te să mănânci ceva, fir-ar al dracului! Arăţi ca o sperietoare de ciori zombie. Acum ridică-te şi umblă.

El aşteptă să vorbească cu Essie despre asta, căci, în sfârşit, îi deschiseseră uşa coliviei.

Mergea acasă. Nu acasă în cutia de conserve, că nu se putea descurca încă cu cele trei etaje de urcat, ci acasă în vechiul lui dormitor, la bunătăţile gătite de maică-sa şi la glumele idioate şi minunate ale lui taică-său. Ceruse în mod expres să fie luat de la spital de Essie, care să îl ducă la ei, aşa că aşteptă să vorbească cu ea.

– De ce trebuie să mă pun într-un scaun cu rotile ca să plec de-aici când de două săptămâni jumătate nu aud altceva decât îndemnuri să mă ridic şi să merg.

Tinette cea cu zâmbet frumos bătu uşurel în speteaza scaunului.

– Regulile sunt reguli, dragul meu. Acum pune-ţi fundulețul acela drăguţ pe scaun.

– Ce zici dacă după ce mă recuperez sută la sută o să avem o aventură toridă? Ar fi foarte bună pentru sănătatea mea mentală şi emoţională.

– Bărbatul meu te-ar zdrobi ca pe o insectă, puştiule! Păcat că soră-mea nu are decât optsprezece ani.

– Optsprezece ani e vârsta legală.

– Dacă te apropii de soră-mea mai mică te bag înapoi în spitalul ăsta! spuse zâmbind şi bătându-l uşurel pe obraz. Mă bucur că pleci, Reed, dar îmi şi pare rău.

– O să mai vin pentru tortură.

– Atunci o să vin să te văd să mă asigur că nu ţipi prea tare. Poftim, ia-ţi ursuleţul.

El îl luă şi se mai uită o dată în cameră. Essie împachetase deja şi dusese de acolo cărţile, tableta şi celelalte lucruri ce se strânseseră.

– Nu-mi va lipsi locul acesta, dar îmi vei lipsi tu, spuse el în timp ce ea îl împingea de acolo. Eşti singura femeie pe care o iubesc, în afară de maică-mea, care m-a văzut gol fără să am parte şi eu de acelaşi privilegiu.

– O să-ţi pui nişte cărniţă pe oasele alea, ai înţeles! spuse ea împingându-l în lift. Şi ascultă un sfat!

– De la tine, orice!

– Nu te întoarce prea repede la slujbă, dragule! Dă-ţi puţin timp. Să te plimbi în soare, să te joci cu nişte căţeluşi, să mănânci îngheţată la cornet sau să înalţi un zmeu. Ştiu suficient despre tine acum ca să-mi dau seama că eşti un poliţist bun şi un om bun. Zăboveşte un timp ca să-ţi aminteşti că eşti şi una, şi alta.

El întinse mâna în spate – pe cea stângă – ca să o mângâie pe a ei.

– Chiar că o să-mi lipseşti.

Essie îl salută cu un zâmbet.

– Gata, partenere, îi dăm drumul. Tinette, eşti o comoară.

– Oho, chiar că sunt. Haide, dragule, să urcăm în maşină, spuse ajutându-l să se aşeze şi punându-i centura, după care îl bătu uşurel pe genunchi. Să ai grijă de pacientul meu favorit!

– O oră la un motel ieftin. Îţi va schimba întreaga viaţă.

Ea izbucni în râs şi îl sărută scurt pe gură.

– Îmi place viaţa mea aşa cum e. Du-te să ţi-o trăieşti pe a ta.

– Dacă ar fi spus da? întrebă Essie după ce demară.

– Nu avea cum. E nebună după bărbatu-său. Ştii, avea doar douăzeci de ani când s-a întâmplat tragedia de la DownEast Mall şi făcea muncă de voluntariat în folosul

comunității ca să-și mai ia niște credite la colegiu. La colegiul de asistente, normal, așa că a ajuns să fie în primele rânduri ale celor care au ajutat la spital în noaptea aceea. E o lume mică, foarte mică. El așteptă o clipă, apoi spuse: Mi-a zis Bull că agenții federali au preluat cazul și ne-au cam dat la o parte. Iar pe mine m-au scos de tot.

Ea expiră zgomotos.

– Voiam să-ți vorbesc despre asta după ce ieși, după ce ajungi acasă și te refaci cât de cât. Îmi pare rău, Reed, au demolat toate argumentele noastre. Tu ești prea implicat în chestia asta, așa că și eu sunt prea implicată. M-am izbit ca într-un zid cu toate astea și zidul a câștigat.

– Nu mă vor opri.

Essie șuieră din nou, fluturându-și buclele scurte pe care și le făcuse de curând.

– Uite ce e, eu nu am fost de acord cu teoria ta și în momentul acesta teoria ta s-a dovedit a fi un fapt. Iar agenții federali încearcă acum să ți-o ia, împreună cu toate argumentele și probele ca să pornească de la ea. În schimb, o să-ți strângă mâna și o să te bată pe spate. De partea noastră, aceeași decizie a fost agreată până la vârf.

– Nu mă vor opri, repetă el.

– Vor da ordin. Crede-mă. Indiferent ce ai de gând să faci de acum încolo va trebui făcut pe ascuns, fără să se știe. Dacă află, te vor pedepsi și te vor trece pe linie moartă. Nu e corect, dar astea sunt regulile.

– Care sunt regulile tale?

– Eu sunt alături de tine. Vom face tot ce putem în afara programului. O să adaug că și Hank e alături de noi în chestia asta.

– E un om bun.

– Da, este. Nu se întoarce la slujba de profesor cu normă întreagă. Vrea să termine cartea pe care a început-o. Ficțiune literară polițistă, cum îi zice el. Până acum e absolut super – mă rog, partea pe care m-a lăsat s-o citesc. Dar unul dintre motivele pentru care nu se întoarce

la muncă este să-mi dea mie mai mult timp să mă ocup de asta. Cu tine, când pot.

– Am nevoie să mă gândesc la ce trebuie făcut, am nevoie de puţin timp. Am nevoie să-mi intru din nou în formă. Din câte se pare, faptul că am fost împuşcat m-a transformat într-o sperietoare de ciori zombie.

– Ai arătat şi mai bine. Dar Dumnezeule, Reed, crede-mă, ai arătat şi mult mai rău!

Ştia asta, la fel cum ştia şi că avea o grămadă de chestii de făcut.

– Trebuie să-i vin de hac, Essie. Trebuie să fiu şi eu parte din asta. Dar va trebui să mă gândesc bine ce să fac. Nu s-a auzit nimic despre ea de când i-au găsit maşina.

– Parcă a zburat-o vântul.

– Vântul o să se schimbe, murmură el.

Stătu o lună de zile la părinţii lui, se chinui cât putu la fiecare sesiune de kinetoterapie şi reuşi să pună la loc vreo două kilograme din cele pe care le pierduse în timpul detenţiei, practic, din spital. Pierduse încă şase înainte să se stabilizeze cât de cât.

Se întoarse la muncă – muncă de birou. Şi când veni ordinul din partea căpitanului lui cu privire la ancheta Hobart, nu se opuse, nu comentă. Nu avea rost. Pe de altă parte, munca de birou avea avantajele sale şi îi dădea o grămadă de timp să acceseze dosarele. Poate că nu mai era pe străzi, dar la computer era.

Urme de sânge aparţinându-i lui Hobart fuseseră găsite pe scaunul şoferului din maşina pe care o abandonase la aeroport. Maşina ce fusese raportată drept furată de o familie compusă din patru membri care se întorsese între timp din vacanţa din Hawaii nu fusese încă recuperată.

Reed putea pune pariu că Hobart avea să o arunce într-un lac, să îi dea foc într-o pădure sau cine ştie cum altfel să o facă una cu pământul. Avea bani gheaţă, cel mai probabil acte false şi carduri de credit. În nici un caz nu avea să rămână prea mult într-o maşină furată.

Avea să cumpere una cu bani cash, sub o identitate falsă. O maşină solidă, bună, folosită, care să nu iasă cu nimic în evidenţă, calculă el. Urma să-şi schimbe coafura, culoarea părului, înfăţişarea cu totul, ca să nu semene deloc cu pozele de la ştiri şi de pe internet.

Avea să urmărească de la distanţă ştirile şi internetul, blogurile, ziarele şi aşa mai departe, cât se poate de cuminte şi de nebăgată în seamă. Până se hotăra să lovească din nou.

Dacă avea cumva un glonţ în ea, urma să găsească o cale să obţină ajutor medical.

Încercă să vadă dacă nu cumva în ultima vreme avuseseră loc spargeri la clinici, la spitale veterinare, la farmacii şi aşa mai departe, dar nu găsi nimic care să se potrivească. Încercă să vadă dacă nu fuseseră raportate morţi suspecte în branşa medicală. Doctori, asistente, infirmiere, veterinari, verifică câteva situaţii fără să găsească nimic însă.

Se gândi ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul ei, unde s-ar fi dus. Mintea îl duse spre nord. Canada. Acte false – paşaport fals. Să treacă graniţa, să-şi găsească un loc bun de stat, să ia o mică vacanţă. Exact asta ar fi făcut el.

Nu era nevoie să rişte să meargă cu avionul, nu era nevoie să înveţe o altă limbă. Doar să închirieze o nenorocită de cabană în pădure şi să treacă cât mai neobservată.

Dar nu avea cum să renunţe de tot, el ştia bine asta. Avea nevoie cu siguranţă să termine ce începuse. Mai devreme sau mai târziu el avea să primească semnalul de alertă care să-l anunţe că îşi pierduse viaţa încă o persoană dintre cei cu care împărţise acel coşmar.

Aşa că răsfoia hârtii toată ziua, îşi făcea antrenamentele, mânca mâncarea gătită de maică-sa. Şi într-o zi se trezi şi îşi dădu seama că nu se mai simţea ca un poliţist în toată puterea cuvântului. Adevărul e că nu prea se mai simţea poliţist deloc.

Își putea roti umărul acum fără dureri agonizante și putea ridica greutăți de cinci kilograme, mai multe repetări în mai multe reprize, dar nu prea se mai simțea nici bărbat.

Era, mă rog, sperietoarea de ciori zombie cu un vultur pe umăr care nu făcea altceva decât să aștepte să mai moară cineva. Era momentul să iasă din starea asta, se hotărî el, și să urmeze sfatul lui Tinette. Trebuia să iasă la lumină, să-l vadă soarele și să-și amintească ce fusese și de ce.

capitolul 13

Era a doua zi în care se bucura de cafeaua de dimineață pe verandă și CiCi urmărea cu privirea bărbatul aflat pe fâșia îngustă de nisip de dincolo de ea.

Acesta alergase puțin, apoi se plimbase încoace și încolo cam jumătate de oră înainte să se cațăre – încet – pe stânci și să se așeze ca să se uite la apă.

După care luase din nou totul de la început înainte să plece la pas, precum un bărbat care fusese odinioară puternic, în formă, iar acum încerca să-și recupereze forma aceea, din nou de-a lungul plajei, spre poteca de biciclete dinspre sat.

Îi aflase numele a doua zi după ce-l văzuse de la agentul de închirieri care îi dăduse un bungalow. O rezervare de trei săptămâni la sfârșit de octombrie, început de noiembrie, nu era fără precedent pe insula asta, dar era neobișnuită.

În plus, înainte să îi știe numele, își luase și binoclul ca să îi studieze chipul. Arăta bine, dar era prea slab și palid și nebărbierit. Personal, îi plăceau bărbații nebărbieriți.

Îl recunoscuse – căci îi plăcea să fie la curent cu ce se întâmpla în jur –, dar voise să fie sigură. Așa că știind cine era el și ce i se întâmplase, se întrebă ce îi trecea oare prin minte când alerga, mergea, stătea pe stânci.

Şi, cum voia să afle mai mult, în a treia zi de când el îşi începuse programul acesta de dimineaţă, ea se machie, îşi înfoie pletele pe care şi le vopsise de curând în culoarea prunei întunecate, îşi puse nişte colanţi - avea încă picioare frumoase - un tricou cu mâneci lungi şi o jachetă de blugi.

Şi după ce umplu două pahare cu capac cu mocha latte, se îndreptă rapid spre locul în care el stătea pe stânci.

El îi aruncă o privire când ea începu să se caţăre ca să i se alăture şi imediat câştigă nişte puncte când se ridică să o ia de mână, să o ajute. Cu mâna lui stângă, observă ea, şi nu fără să i se vadă un uşor rictus de durere pe faţă.

- Bună dimineaţa, spuse ea şi îi întinse unul din pahare.

- Mulţumesc.

- E o dimineaţă perfectă să stai pe stânci şi să bei un latte. Eu sunt CiCi Lennon.

- Reed Quartermaine. V-am admirat operele.

- Atunci eşti un tânăr cu gusturi bune şi cu gust bun după câte arăţi. Vrei să-ţi zic ceva? Te-am recunoscut. Ştiu cine eşti şi ce ţi s-a întâmplat, spuse bătându-l uşurel pe genunchi. Nu e nevoie să vorbim despre asta.

- Mulţumesc.

Ochi minunaţi, se gândi CiCi. Un verde liniştit în fundul cărora se citea o intensitate magică.

- Deci ce te aduce pe insula noastră, Reed?

- Vreau să mă odihnesc, să mă recuperez.

- Este un loc tocmai bun pentru asta, mai ales în extrasezon.

- Am mai fost aici de câteva ori, vara. Cu familia când eram mic, cu nişte amici când am fost suficient de mare ca să conduc. Dar nu am mai venit de, Dumnezeule, cred că de vreo zece ani.

- Nu s-a schimbat prea tare.

– Nu, şi asta e foarte bine, spuse el întorcându-se uşor în loc ca să privească înapoi. Îmi aduc aminte de casa ta şi cum îmi spuneam în gând cât de tare trebuie să fie să locuieşti acolo, cu toate ferestrele acelea – faptul că se vedea apa tot timpul – şi să poţi să ajungi aşa, îndată, la plaja asta micuţă.

– Chiar este foarte tare. Singurul loc care mi s-a potrivit mănuşă. Al tău unde este?

– Îl caut încă. De fapt, am fost împuşcat tocmai când îl căutam, doar că îl căutam unde nu trebuia, adăugă zâmbind uşor. Ca să-mi fie învăţătură de minte. Mai era o casă de care îmi amintesc şi e în continuare aici. M-am dus pe jos din sat într-acolo ca să văd dacă este. Are două etaje şi terasă în spate cu glasvand uriaş. Genul de casă deschisă, ca a ta. Cred că îmi place tot ce e deschis. Nu are la fel de multă sticlă, dar e destulă. Bârne de cedru vechi. Verandă mare, dublă, în faţă. Terasă în spate. Are în jur copaci şi apă. Şi o mică plajă nisipoasă – nu atât de mare ca asta, după care, stâncile.

– Aceea este casa Barbarei Ellen Dorchet. La marginea satului, într-o parte, uşor izolată. Cu o curte plină de lupine vara. În faţă nu era parcată o camionetă roşie?

– Ba da, şi un Mercedes G-Wagon.

– E al fiului ei. A venit să o ajute să renoveze cât de cât înainte s-o scoată la vânzare.

– La... serios?

CiCi, cea cu ceva puteri paranormale, zâmbi şi sorbi din latte.

– Nu e un moment prea bun pentru ea, de vreme ce nu au cum să existe prea mulţi oameni în căutarea unui astfel de loc pe insulă la sfârşitul toamnei sau iarna când va fi ea gata s-o pună în vânzare. Dar şi-a pierdut soţul anul trecut şi nu mai poate rămâne aici. Se mută în sud. Fiu-său s-a mutat la Atlanta acum doisprezece ani cu serviciul. Are trei nepoţi acolo, deci acolo este locul unde vrea să fie.

– Așa că vinde casa, spuse el râzând ușor. Eu caut de ani buni casa potrivită pentru mine și mi-am dat seama după ce am ajuns aici și le-am văzut pe-a ta și pe cealaltă de ce nici una dintre cele pe care le-am vizitat nu mi-a făcut cu ochiul.

– Ai căutat unde nu trebuia, spuse ea bătându-l din nou pe genunchi. Ar trebui să îi faci o ofertă. Pot să aflu destul de ușor suma la care se așteaptă.

– Însă nu-mi imaginasem așa ceva..., începu el, dar se opri ca să mai bea o gură din latte-ul absolut excelent. E cât se poate de straniu ce se petrece.

– Eu sunt cea mai mare fană a chestiilor stranii. Ei bine, vino cu mine, domnule Detectiv Delicios. O să-ți pregătesc micul dejun.

– Nu e nevoie să... Se întrerupse ca să o studieze – părul acela nemaipomenit, ochii uimitori. Inviți adesea bărbați străini la micul dejun?

– Numai pe cei care mă interesează. În mod normal, tu ar trebui să gătești, dar cum nu mi-am petrecut noaptea zguduindu-ți lumea din temelii, o să-ți fac eu niște clătite cu afine.

Asta îl făcu să izbucnească în râs și rămase cu zâmbetul pe față, ceea ce îl făcu să mai câștige câteva puncte în ochii ei.

– Aș fi un mare prost să refuz o femeie frumoasă și niște clătite cu afine în același timp. Iar prost nu sunt.

– Mi-am dat seama.

– Lasă-mă să te ajut să cobori.

Coborî el întâi, cu partea dreaptă înainte, crispându-se doar o idee înainte să-și întindă mâna stângă ca să i-o prindă pe a ei.

– Tot te doare?

– Mi se pun cârcei din când în când și lucrez încă la tot felul de mișcări menite să mă facă să-mi revin în formă. Fac terapie – diferite exerciții – și mă plimb cu feribotul de două ori pe săptămână pentru niște reale sesiuni de tortură.

– Trebuie să faci nişte yoga. Eu am mare încredere în ele şi în filosofia holistică. Dar vom începe cu clătitele. Cum ţi se pare cocktailul Bloody Mary?

– Dacă îi pui mult Tabasco...

– Aha, excelent, spuse luându-l de braţul stâng. Ca să citez dintr-un film celebru, „acesta este începutul unei frumoase prietenii".

În interior, casa se dovedi la fel de fascinantă ca şi exteriorul. Culorile, lumina, Dumnezeule, priveliştile.

– Seamănă cu tine.

– Ia te uită ce perspicace eşti!

– Nu, vorbesc serios, spuse el mergând de colo-colo, cercetând totul cu privirea. Este îndrăzneaţă, frumoasă şi creativă Şi..., se opri lângă bust, holbându-se uluit la *Apariţia*. Super! Asta este... chiar super!

– E opera nepoatei mele, Simone. Şi chiar este super.

– Se simte triumful, se simte bucuria actului artistic. Aşa se spune, nu?

– Da, e o descriere excelentă. Se afla şi ea în mall în noaptea aceea. Simone a mea.

– Ştiu, spuse el fără să poată să-şi dezlipească ochii de la statuie, de la faţa aceea. Simone Knox.

– O cunoşti?

– Ce? Poftim? Scuze, nu. Eu doar am ţinut evidenţa oamenilor care au fost acolo. Chiar înainte de a deveni poliţist. Simţeam nevoia să ştiu câte ceva, în măsura posibilităţilor, despre oamenii care au trecut prin asta.

– A fost şi ea acolo, spuse CiCi atingând cu gingăşie bustul înainte de a intra în bucătărie să amestece băuturile. Aceasta este faţa prietenei pe care Simone a pierdut-o în noaptea aceea, aşa cum şi-o imaginează Simone. Deci, da, triumf.

– Ea a fost prima care a sunat la 911, nepoata ta.

– Chiar că ai informaţii.

– Ştii poliţista care l-a omorât pe Hobart – cea care a ajuns prima la faţa locului? Mi-a devenit parteneră când am ajuns detectiv. Şi e parte din motivul pentru care m-am făcut şi eu poliţist.

– Nu e absolut fascinantă lumea asta, Reed? Felul în care face drumurile să se intersecteze, să se despartă, să se unească, să se întoarcă? Băiatul acela o distruge pe fata aia minunată, şi chiar era minunată. Distruge tot ce putea să devină ea. Simone o aduce înapoi, o face să triumfe asupra orice, cu talentul ei şi dragostea pe care o simte pentru Tish a noastră. Pe urmă, un ofiţer de poliţie ajunge la faţa locului pentru că soarta a pus-o la locul potrivit, la momentul potrivit, şi îl opreşte pe băiatul acela bolnav să mai ia şi alte vieţi decât luase deja şi o ajută pe Simone să treacă peste momentele acelea îngrozitoare de imediat după tragedie.

Se apropie de el şi îi întinse paharul de Bloody Mary.

– Acelaşi ofiţer de poliţie intră în legătură cu tine şi ajungi şi tu ofiţer de poliţie. Am ceva capacităţi paranormale, spuse ea, şi îmi dau seama că eşti un ofiţer de poliţie foarte bun. Pe urmă, sora băiatului bolnav ucide şi încearcă să te ucidă şi pe tine. Şi iată-te, aici, în casa mea pe care o admirai când erai puşti. Cred că toate lucrurile astea trebuiau să se întâmple.

Îşi ciocni uşor paharul de al lui.

– Sunt o bucătăreasă destul de pricepută, dar clătitele mele sunt cu adevărat excepţionale. Aşa că pregăteşte-te să fii uluit.

– M-am tot pregătit din momentul în care te-ai aşezat pe stânci alături de mine.

– Chiar că îmi place de tine. Iar acesta este un fapt, unul absolut ireversibil. Stai jos câtă vreme fac eu aluatul şi povesteşte-mi despre viaţa ta sexuală.

– În momentul acesta nu există.

– Asta se va schimba. Cu exerciţii, o dietă potrivită, yoga, meditaţie, ingurgitarea unei cantităţi potrivite de băuturi pentru adulţi. Ceva timp pe insula asta şi, absolut, mult timp petrecut cu mine. O să-ţi recapeţi cheful de viaţă.

– Astăzi e un început al dracului de bun.

Ea zâmbí.

– Ai închiriat Whistler's Bungalow.

Bloody Mary avea suficientă votcă încât să îl facă nărăvaș precum un catâr furios - exact așa cum îi plăcea lui.

- Are aproape tot ce-i trebuie.

- Aproape. Nu e un loc rău, dar acesta este mai bun. După micul dejun, trebuie să te întorci acolo să-ți faci bagajele. Poți rămâne aici.

- Eu...

- Nu-ți face griji. Nu am de gând să te violez sau ceva. E tentant, dar trebuie să-ți revii încet, încet în privința asta, nu să pornești din prima vijelios. Deasupra studioului meu se află un apartament pentru oaspeți, continuă ea. Am lăsat să stea acolo numai persoane absolut speciale. O să ai parte de priviliște, de acces la plajă și de compania mea nemaipomenită. Știi să gătești?

El nu se putea abține să se holbeze la ea. Avea un tatuaj la încheietură ca o brățară și un cristal violet în formă de suliță la gât.

- Nu prea... deloc.

- Ei, măcar ai alte calități. Și să știi că în felul acesta îmi faci și mie o favoare.

- Cum așa?

- Simone locuiește aici, trăiește și muncește aici cea mai mare parte din timp. De când s-a mutat la mine m-am obișnuit să mai am pe cineva cu care să împart toate astea. Cineva simpatic și interesant. Tu te potrivești. Simone tocmai a plecat acum ceva zile la Boston, apoi la New York. Fă-i un serviciu unei femei singure! Promit să nu te seduc.

- S-ar putea să vreau să o faci.

- Ce drăguț! spuse ea zâmbindu-i încântător de deasupra vasului în care amesteca cu telul. Dar, crede-mă, Deliciosule, nu ai putea rezista.

Era într-adevăr o forță a naturii, se gândi Reed. Cum altfel ar fi putut o femeie pe care abia o cunoscuse să îl hrănească cu clătite cu afine (excelente) și să-l convingă să se mute în camera ei de oaspeți?

O forţă a naturii, evident, căci el nu crezuse nicicând în dragoste la prima vedere. Iar acum era o victimă a acestui fenomen.

Îşi desfăcu bagajele. Ceea ce nu îi luă prea mult căci nu adusese multe lucruri cu el. Pe jumătate buimac în continuare, se uită în jur în camera pe care ea i-o oferise cu la fel de mult elan şi bunăvoinţă cu cât i-ar fi spus cineva pe unde să o ia pentru a ajunge la barul local.

Ca şi restul casei, ca tot restul lucrurilor care îi aparţineau, încăperea era plină de culoare şi stil. Lui CiCi Lennon nu îi plăceau nuanţele neutre, se gândi el. Îi plăceau de exemplu pereţii zugrăviţi în violet, pe care îi acoperise cu picturi. Nu cu scene de plajă, aşa cum te-ai fi putut aştepta, observă el, ci cu siluete stilizate de nuduri sau aproape nuduri, masculine şi feminine.

Fu vrăjit mai ales de imaginea unei femei care părea că tocmai se trezise, îndreptând o mână spre cer, cu o expresie isteaţă, atotcunoscătoare pe faţă şi nişte aripi care acum i se deschideau pe spate.

Patul, unul masiv cu patru stâlpi şi baldachin lucea uşor, bronz auriu, cu coarde de viţă sculptate în stâlpi. Cuvertura reprezenta o grădină de flori mov desenate pe un fundal alb strălucitor. Plin de perne căci ştia din experienţă că femeile aveau o atracţie ciudată pentru perne. Partea de jos a veiozelor întruchipa un fel de trunchi cu rădăcină de copac, aşa cum s-ar fi aşteptat să vadă într-o pădure fermecată.

Avea o zonă de zi cu o canapea mică acoperită cu o husă verde atât de vie de parcă ar fi fost băgată în priză, o masă sprijinită pe un dragon încolăcit - poate perechea celui care stătea pe piedestalul de piatră şi părea gata să scuipe foc pe nări - şi un dulap cu picioare curbate şi feţe de zâne pictate pe sertare.

O încăpere magică, se gândi el apropiindu-se de dragon ca să îl vadă mai bine şi admirând detaliile solzilor, expresia de putere abia-abia reţinută care îi sclipea în ochi.

Însă, în ciuda tuturor minunilor din ea, încăperea nu reprezenta nici pe departe termen de comparaţie pentru priveliştea. Golfuleţul care se deschidea înspre ocean, bărcile, stâncile, cerul, toate la fel de mult parte din cameră precum şi amestecul fermecat de artă şi culoare făcut de mâna omului.

Nu venise pe insulă în căutare de aventură, ci ca să fugă puţin de lume, să aibă timp să se gândească, timp să-şi reîncarce bateriile. Dar într-o singură dimineaţă îşi găsise calea să ajungă la toate acestea.

Se spălă mai întâi - ea nici la baie nu se zgârcise cu decoraţiunile, dar fără să pornească jeturile de la cada cu vibromasaj. Coastele îl supărau încă.

CiCi îi spusese să coboare în studioul ei imediat ce se dezmeticeşte şi îşi desface bagajele, aşa că o luă în jos pe treptele vopsite roşu aprins, spre uşa într-o culoare asortată flancată de nişte gargui rânjiţi.

Ciocăni în uşă, iar ea îi răspunse pe dată să intre. Şi aşa pătrunse într-o altă lume minunată.

Mirosea înăuntru a vopsea, a terebentină şi a salvie - cu o umbră de iarbă. Ceea ce nu era de mirare, de vreme ce avea într-o mână o pensulă şi o ţigară de marijuana în cealaltă. Avea un şorţ de măcelar stropit cu vopsea, avea părul acela minunat lăsat pe spate - cam de aceeaşi culoare ca şi pereţii camerei de oaspeţi - prins cu mare artă într-un fel de coc neglijent cu nişte beţe care semănau cu beţişoarele japoneze de mâncat, doar că frumos incrustate.

Pe rafturile înalte şi roşii erau îngrămădite laolaltă vopseluri şi alte provizii şi o mulţime de instrumente. O masă lungă de lucru, acoperită de vopsea la fel ca şorţul de pe ea mai avea şi altele. Peste tot erau şevalete şi pânze.

Nu prea se pricepea la artă, dar nu avea cum să nu-şi dea seama că ceva e absolut spectaculos.

- Mamă... Nu am mai văzut aşa ceva... în viaţa mea.

- Mda, cam aşa îmi plac mie lucrurile. Cum e camera?

- Absolut magică.

Ea îi zâmbi aprobator.

– Exact asta aş spune şi eu.

– Nici nu am cuvinte să îţi mulţumesc. Mă simt ca şi cum... era să zic că am avut impresia că am pătruns cumva în paginile unei cărţi excelente, dar ştii cum e de fapt? Ca şi cum am pătruns într-una dintre picturile astea.

– O să ne simţim foarte bine acolo, spuse ea întinzându-i ţigara de marijuana şi făcându-l să zâmbească clătinând din cap.

– CiCi, eu sunt poliţist.

– Reed, eu sunt o hipiotă bătrână.

– Ba n-ai nici urmă de bătrâneţe în tine, spuse el uitându-se peste tot şi rămânând mut de uimire. Asta este...

– Rolling Stones, aproximativ în 1971. E doar o copie. Mick a cumpărat originalul. Nu e uşor să îl refuzi pe Mick.

– Sunt convins. Iar acum mă pot considera şi eu în aceeaşi categorie cu faimoşii Rolling Stones.

– Eşti fan?

– Absolut. Ştiu unele dintre copertele acestea de album, adăugă el uitându-se pe toţi pereţii. Şi posterele. Chiar am *avut* posterul acesta cu Janis Joplin.

Intrigată, ea trase din ţigară.

– M-aş fi gândit că aparţinea unei alte generaţii faţă de a ta.

– Ea nu aparţine nici unei generaţii, nu are vârstă.

– Suntem făcuţi unul pentru altul, decise CiCi şi îl privi în timp ce el îi admira tablourile frecându-se uşor cu podul palmei în partea dreaptă, sub coaste.

– Acolo ai fost împuşcat? îl întrebă ea.

El îşi lăsă mâna în jos.

– Acolo a fost o împuşcătură. Mi se vindecă coastele, dar tot mă doare ca naiba din când în când.

– Ai calmante?

– Încerc să renunţ la ele de ceva timp.

Ea clătină marijuana din mână.

– Organice, adică.

– Or fi ele organice, dar le-am încercat de câteva ori în facultate şi după starea aceea extraordinară de beatitudine şi completă relaxare a venit o durere crâncenă de cap.

– Ce păcat. Eu, una, am iubit drogurile din start şi am luat din toate. Adică chiar din toate. Nu ai de unde să ştii până ce nu încerci, nu-i aşa?

– Ba eu ştiu că dacă sar de pe stâncă în ocean o să mor.

Ea zâmbi din spatele unui norulet de fum.

– Dar dacă înăuntru s-ar afla o sirenă care te-ar trage la suprafaţă şi ar avea grijă de tine să-ţi revii?

El izbucni în râs.

– La asta m-ai prins.

– În cazul în care îţi faci griji pentru că eşti poliţist, să ştii că în ultimii zece ani sau aşa ceva nu am ales alte droguri decât iarba asta – am şi o reţetă pentru ea, şi alcoolul. Nu mai am nicăieri provizii de substanţe interzise.

– Asta e bine de ştiut. Ar trebui să te las să te întorci la treabă.

– Înainte de asta, spune-mi ce crezi, zise făcându-i semn înspre pânza de pe şevaletul din faţa ei.

El făcu un pas în faţă şi inima începu să-i bată să-i iasă din piept.

Femeia stătea în mijlocul unui fel de luminiş plin de flori, de fluturi şi de raze de soare. Se uita direct spre el puţin peste umărul stâng, cu un zâmbet uşor pe buze şi în ochii-i aurii. O viţă-de-vie îi creştea din mijlocul spatelui, întinzându-i-se peste umeri.

Pictura era plină de lumină şi culoare, dar privirea din ochii femeii era cea care îl făcea să-şi dorească să fi putut păşi în tablou şi să plece cu ea.

Oriunde.

– Este... frumoasă nu e un cuvânt suficient de puternic. Te vrăjeşte pur şi simplu!

– Bine spus.

– Te face să te întrebi pe cine aşteaptă, la cine se uită şi ce mama dracului mai aşteaptă ăla. Căci ce om în toate minţile nu şi-ar dori să o apuce pe cărarea aceea alături de ea?

– Indiferent unde duce ea?

– Indiferent. Cine este?

– În portretul acesta? *Tentaţia*. În realitate, nepoata mea. Simone.

– Am o fotografie de-a ei în dosarele mele, dar nu...

Adevărul era că nu îl izbise niciodată atât de tare revelaţia, nu în felul acesta.

– Seamănă cu tine. Are ochii tăi.

– Ce compliment frumos, pentru amândouă. Aceasta este Natalie, nepoata mea cea mică, spuse făcând semn înspre o altă pânză.

Aici culorile erau mai domoale, observă el, mergând chiar spre pastelate, potrivite pentru a zugrăvi o altfel de frumuseţe, o altfel de stare de spirit. O prinţesă a zânelor, decise el, cu o tiară pusă peste părul lung şi auriu. Ochi albaştri senini pe o faţă minunată care radia fericire mai degrabă decât putere şi o siluetă subţire învăluită într-o rochie albă şi lungă, suficient de subţire ca abia să se ghicească formele de dedesubt.

– Este minunată şi probabil se uită la cineva care o face fericită.

– Foarte bine. Adică la chipeşul Harry, logodnicul ei. Îi voi face acest cadou de Crăciun. Ea nu l-ar lăsa în veci să-l pună pe perete dacă ar fi vorba de un nud, aşa că am făcut un compromis.

– Din câte se vede, le iubeşti mult.

– Sunt cele mai mari comori ale mele. O să vreau să pozezi pentru mine.

– A, ce să zic.... hmmm.

– O să te conving eu până la urmă. E greu să-l refuzi pe Mick. La fel de greu cum e să o refuzi pe CiCi.

– Sunt convins, spuse el şi făcu un pas înapoi. Aşa că o să pier din calea ta.

– Ce zici să bem un cocktail la cinci?

– Zic că voi fi acolo.

Nu mai aduse vorba despre chestia cu pozatul în următoarele zile – ceea ce i se păru o uşurare. Când se întoarse, epuizat, de la kinetoterapie, deja îl aştepta acupuncturistul ei. El se îngrozise iniţial – pentru numele lui Dumnezeu, era vorba de ace! – dar femeia avusese dreptate. Era greu să o refuzi pe CiCi.

Îşi explică faptul că adormise în timpul şedinţei de acupunctură prin faptul că fusese epuizat de terapie şi nu din cauza acelor cu capăt ciudat sau a lumânărilor cu parfum ameţitor de aromaterapie.

Ea îl obligă să facă yoga la apusul soarelui pe plajă cu un grup de alţi câţiva. Şi se simţi prost, ciudat, ţeapăn – dar aproape că adormi din nou în timpul shavasana.

Nu putu nega că se simţea mai puternic şi mai limpede de la minte după prima săptămână, dar de fapt de asta venise pe insulă. Nu mai obiectă deloc la următoarea şedinţă de acupunctură, mai ales când nici kinetoterapeutul, nici iubita lui, Tinette, nu îi spuseră că e o aiureală, aşa cum se aşteptase.

Când ea îl convinse să facă o plimbare cu bicicleta, coastele şi umărul lui îl chinuiră, dar nu atât de rău ca altădată.

Venise deja de mult toamna, dar lui îi plăcea priveliştea copacilor dezgoliţi de Haloween şi cum se auzeau crengile bătute de vânt. Dădu cu ochii de mai mulţi dovleci în grădini şi de câţiva alţii deja ciopliţi pe verandele caselor. Aerul mirosea a mirodenii aşa cum se întâmpla de obicei înainte ca pământul întreg să intre în hibernare pentru iarnă.

Ea îşi opri bicicleta în faţa casei pe care bărbatul o admirase când era mic.

Toate liniile acelea ale acoperişului, cugetă el, şi finisajele de fier forjat măiestru îndoite, şi suprafaţa întinsă a geamurilor care dădea în balconaşe mici şi ciudate şi veranda aceea dublă. Toate încununate de farmecul aparte al uşilor înalte de sticlă ce formau un fel de terasă circulară împrejmuită cu geamuri la ultimul etaj.

– Argintiul acela merge, spuse CiCi tare. Şi când înfloresc lupinele şi restul grădinii e în plin avânt, e fundalul perfect pentru ele. Dacă mă întrebi pe mine, eu aş vopsi veranda aia dublă în culoarea orhideelor.

– Culoarea orhideelor?

– Dar asta e doar părerea mea. Cody le-a vopsit şi pe ele şi finisajele de streşini gri-închis, fiindcă e o culoare mai sigură pentru vânzare. Nu poţi să-i faci o vină din asta. Oricum ar fi, ne aşteaptă.

– Ne aşteaptă?

– Am sunat-o ieri pe Barbara Ellen.

El studie casa cu nostalgie în suflet. Apoi clătină din cap.

– CiCi, nu pot să cumpăr o casă pe insula asta. Poliţiştii trebuie să locuiască acolo unde muncesc.

– Dar vrei să o vezi, nu-i aşa?

– Da, sigur că vreau. Doar că nu vreau să îi încurc în vreun fel.

– Pe Cody îl bate maică-sa la cap de săptămâni bune de-acum. Le-ar prinde bine amândurora o schimbare de peisaj.

Îl apucă de mână şi îl împinse pe aleea cu pavele. Ea traversă veranda care ar fi trebuit vopsită în culoarea orhideelor şi bătu la uşă – după care o deschise imediat şi intră.

– Barbara Ellen, Cody! Sunt eu, CiCi, şi un prieten, strigă ea ca să acopere ciocnelile ce se auzeau de sus din dreptul scărilor care porneau din dreapta sufrageriei.

Sufrageria aceea mare se lăuda cu un şemineu uriaş, cu lemne, şi duşumele solide de lemn pe care le bănuia originale, raşchetate şi lustruite de curând. Dădea drept în bucătăria din spate în care îşi închipuia că investiseră foarte mult timp şi efort ca să o modernizeze. Blaturile de bucătărie şi consola – ieşind în evidenţă prin culoarea intensă a granitului gri-închis – şi dulapurile clar noi, simple şi albe.

Nu ştia de ce ar fi avut nevoie cineva care nu era un maniac al gătitului de un aragaz cu şase ochiuri sau

un cuptor dublu, dar ansamblul era de-a dreptul impresionant.

– Ia-o înainte să te uiți, îi spuse CiCi. Eu o să-i mai strig.

Fără să se poată abține, el se înapoie înspre bucătărie, observă cele două uriașe uși glisante de sticlă și trase de una într-o parte. Îi era imposibil să cumpere casa, își spuse din nou în gând. Nu numai din cauza motivelor evidente, ci și pentru că nu era în nici un caz demn de o bucătărie cu o cămară atât de mare încât să adăpostească suficiente provizii cât pentru a rezista unei invazii extraterestre.

De ce oare atârnaseră aplicele acelea atât de mișto deasupra consolei? Avea o mare slăbiciune pentru aplicele alea.

Întoarse capul când auzi pe cineva coborând scările și sporovăind vesel în același timp.

– CiCi! Abia am reușit să te aud cu tot zgomotul acela. Cody reface unul dintre dulapurile din dormitor. Nu știu ce m-aș face fără băiatul ăsta.

Era o femeie micuță, și pe Reed îl duse cu gândul la un cintezoi care țopăia de colo-colo, când se apropie de CiCi să o îmbrățișeze sporovăind în continuare.

– De data asta, rămâne o lună întreagă. Și o să se întoarcă și la iarnă să termine tot ce e de terminat, dacă e nevoie, ca să scoatem casa pe piață la primăvară. Primăvara e cel mai bun moment, toată lumea spune asta, deși eu mă gândeam să o scot înainte de începutul anului. Plec odată cu el și o să-mi caut un locușor, poate un apartament. Nu știu încă, pur și simplu nu vreau să mai petrec încă o iarnă singură aici.

– O să ne lipsești, Barbara Ellen. Vino să ți-l prezint pe Reed.

– O, Doamne, desigur! Mă bucur să te cunosc! CiCi mi-a spus totul despre tine, zise punându-și mâna micuță în mâna lui Reed și zâmbind în sus spre el, privindu-l cu ochii ei aproape negri prin lentilele prăfuite ale ochelarilor. Ești polițist. Unchiu-meu Albert era polițist

în Brooklyn, New York. CiCi zicea că îți aduci aminte de casa mea de când erai mic și veneai pe insulă.

– Da, doamnă.

– Ei, s-a mai schimbat de-atunci. Cody a muncit ca un catâr la ea.

– Arată extraordinar.

– Eu aproape că nu o recunosc. Parcă nu mai e casa mea. Trebuie să admit însă că bucătăria e o splendoare. Să vă fac un ceai, să vă dau niște prăjiturele.

– Ei, nu are rost să te deranjezi acum, o bătu ușor pe mână CiCi. Cody a făcut o baie mică sub scara aia, nu-i așa?

Îngânând în continuare laude la adresa lui Cody, Barbara Ellen – împinsă ușor de CiCi – o luă din loc. Reed trebui să se lupte să se desprindă de priveliștea pădurii și a apei. Cu CiCi în frunte, urcară cu toții scările.

Patru dormitoare, nu mai puțin, inclusiv dormitorul principal care avea și baie proprie. Șemineu cu gaz, privelişti uluitoare și de-aici, baia aceea legată de dormitorul principal care era aproape la fel de mare ca dormitorul din cutia în care locuise până atunci.

Totul în casa asta îl atrăgea și îl făcea să se lupte cu realitatea pe care o știa foarte bine. Îl întâlni pe Cody cel priceput la toate și schimbă câteva vorbe cu el despre construcții înainte ca CiCi să îi facă semn.

– Du-te să ieși pe terasa circulară!

– O, da, ar trebui! încuviință și Barbara Ellen. E cea mai tare parte din casă. Eu nu mai urc acolo. Nu am curaj să mai urc scările acelea înguste, dar tu ar trebui.

Înguste, era adevărat, dar solide – datorită muncii lui Cody, din nou, se gândi Reed.

Apoi ieși pe terasa circulară și nu se mai putu gândi la nimic. De aici se vedea totul. Apa, pădurea, satul, uimitoarea casă a lui CiCi înspre vest, farul acela deosebit înspre est. Lumea întreagă în toată splendoarea ei intens colorată se întindea în fața lui ca o pictură a lui CiCi. Putea fi a lui.

Nici măcar o singură dată, se gândi el, în toate casele prin care umblase, pe care le văzuse, la care se gândise, nici măcar o dată nu simțise despre una că putea fi a lui, că trebuia să fie a lui.

– La dracu', la dracu', la dracu'! exclamă el când, fără să se gândească, își ridică mâna să o treacă prin păr și umărul îi opuse rezistență. E o nebunie. O nebunie, spuse frecându-și absent umărul. Sau poate că nu. Rahat! O investiție. Ce-ar fi să fie așa? Să o închiriez pe timpul sezonului, să o folosesc în weekendurile prelungite, în vacanțele din afara sezonului. De ce nu? Nu pot. Chiar nu pot să o fac, murmură el dând roată încă o dată terasei circulare.

Coborî înapoi și o auzi pe CiCi întrebându-l pe Cody ce avea de gând să întrebe și el.

– Ei bine, după ce terminăm de renovat și aranjat și ultima baie de aici, apoi și ultimul dormitor, o să mai fie nevoie de câteva retușuri ici și colo. Pe urmă mai dau cu o mână de var proaspăt peste tot și aranjez puțin și grădina...

Spuse un preț care îl făcu pe Reed să rămână cu gura căscată. Nu pentru că era mult mai mare decât ceea ce-și permitea el, ci tocmai, pentru că nu era chiar cu-atât de mult mai mare decât ceea ce-și permitea el.

– Desigur, spuse Barbara Ellen, zâmbind ușor către Reed, dacă cineva ar dori să o cumpere înainte să o scoatem pe piață și ne-ar scuti de toate astea, de taxe și așa mai departe, am mai modifica puțin și prețul acela. Nu-i așa, Cody?

– Ba da, puțin, desigur. Dar mai avem încă o grămadă de treabă.

– Și dacă nu ați mai avea? se trezi întrebând Reed, știind că tocmai își legase un bolovan de picior. Adică, dacă nu ați mai renova baia și nu ați mai face nimic la dormitorul acela sau la grădină și așa mai departe. Adică ce-ar fi dacă ai termina doar ce ai de făcut acum cu dulapul acela și te-ai opri?

– Ei, în cazul acesta, pufni Cody frecându-şi bărbia, asta ar fi cu totul şi cu totul altceva, nu?

Chiar că altceva, când Cody rosti o sumă cu totul diferită, mai adăugând încă un bolovan la picioarele lui.

Nu îşi luă angajamente ferme – nu îşi îngădui să o facă. Trebuia să facă nişte calcule, să vadă de bani, să se gândească bine ce însemna asta pentru viaţa lui. Era clar că nu avea să-şi mai permită o casă în Portland dacă făcea asta. Dar... nici nu voia o casă în Portland.

– O vrei, spuse CiCi în timp ce mergeau spre casă.

– Vreau multe chestii pe care nu le pot avea. Cum ai fi tu, de exemplu.

– Dar dacă ai putea?

– Să te am pe tine? Pedalează mai repede!

Ea izbucni în râsul acela special şi minunat al ei.

– Sunt nebună după tine, Deliciosule. Ai spus şi eu sunt de acord cu tine, un poliţist trebuie să trăiască acolo unde munceşte.

– Da, exact asta este problema.

– Şi dacă ai putea să faci exact asta? Să trăieşti şi să munceşti pe insulă. Şeful poliţiei, Wickett, se pensionează. Încă nu a anunţat oficial asta, dar mi-a spus mie. Se gândeşte să mai stea până în februarie, poate martie, aşa că are de gând să informeze Consiliul local luna viitoare. Să le dea timp ca să îi găsească înlocuitor.

capitolul 14

Şeful poliţiei? Asta era o nebunie chiar mai mare.

CiCi aruncă bomba asta spre el, apoi intră triumfătoare şi senină în studioul ei.

Aşa că plecă, şi el să se plimbe pe plajă sperând că aerul curat îl va face să i se limpezească mintea. Se aşeză pe stânci să se gândească. Apoi se mai plimbă puţin. Când în sfârşit se înapoie, ea stătea pe verandă, cu un pled moale pe picioare şi o sticlă de vin lângă două pahare pe masă, alături.

– Ai nevoie de un pahar de vin.

– Nu pot fi şeful poliţiei.

– De ce nu? E doar o funcţie.

Turnă în pahare.

– Nu e doar o funcţie. Înseamnă să fii şeful unei secţii de poliţie. E o funcţie administrativă.

Ea bătu uşurel cu palma pe un scaun lângă al ei.

– Tu eşti băiat deştept, iar şeful actual al poliţiei oricum va lucra cu tine până îţi intri în ritm. Mi-ai povestit suficiente lucruri în zilele acestea şi în serile atât de plăcute încât să-mi dau seama că nu eşti fericit în Portland. Nu eşti fericit în cuşca în care te-a pus şeful sau căpitanul tău sau mă rog. Ieşi din cuşcă, Reed. Ai un ţel în viaţă, continuă ea. Se vede din felul în care îţi vibrează aura.

– Îmi vibrează aura fiindcă am un ţel în viaţă?

– Exact. Şi aici ţi-ai îndeplini acest ţel. Ţi-ai îndeplini ţelul, ca şi menirea ta de a te ocupa de ancheta privitoare la psihopata Hobart. Intervalele din afara sezonului de aici nu sunt chiar lipsite de orice ocupaţie pentru şeful poliţiei, dar ai avea suficient timp şi spaţiu de manevră. Se uită drept la el. Spune-mi că eşti fericit acolo unde eşti şi încetez pe dată.

El ar fi vrut să o facă, dar clătină din cap.

– Nu. M-am gândit să mă transfer, dar Essie e acolo. Şi alţi câţiva. Familia mea.

– Dacă vii aici, te vei afla la mai puţin de o oră distanţă de prietenii şi familia ta. Vrei casa aceea. Nu e nevoie să am capacităţi paranormale ca să-mi dau seama de asta, fiindcă ţi se citea pe faţă ceea ce simţeai. Dar cum am ceva capacităţi paranormale, totuşi, ştiu că vei fi fericit aici, fericit în casa aceea – fiindcă este casa ta. Limpede ca lumina zilei. Acolo o să-ţi faci căminul, acolo o să-ţi îndeplineşti menirea. Acolo o să-ţi găseşti dragostea vieţii tale.

– Deja am găsit-o, o întrerupse el.

Ea se întinse să-l mângâie pe mână.

– O vei găsi pe cea cu care vei împărți căminul acela. Cu care vei face o familie, cu care vei avea copii acolo.

– Aproape că nu-mi permit casa aia. Cine știe dacă am calificarea necesară pentru a fi șef al poliției sau dacă pe insula asta Consiliul local ar fi dispus să-mi ofere poziția.

Ea îi zâmbi pe deasupra paharului. În urechi îi sclipeau cercuri mari de argint cu pietricele roșii ca sângele.

– Aș zice că mă bucur de o influență deloc neglijabilă. Avem nevoie de sânge proaspăt, de un tip tânăr și isteț în poziția asta. Și iată-te!

– Ești subiectivă pentru că și tu mă iubești.

– E adevărat, dar dacă nu aș fi fost convinsă că postul ăsta ți se potrivește mănușă și este cel mai bun lucru și pentru insulă – nu numai că ți se potrivește mănușă, ci reprezintă chiar răspunsul la tot în ceea ce te privește –, nu aș fi vorbit cu Hildy ieri.

– Hildy?

– Doamna primar Hildy Intz. Ar vrea foarte mult să stea de vorbă cu tine.

– Dumnezeule, CiCi!

Râzând, ea îl împunse ușor în braț.

– Rahat, totul pare acum foarte real, nu? Mă face să mă gândesc la Simone. Ți-am spus cum a încercat să se adapteze, să se potrivească în cușca pe care o construiseră alții pentru ea, până ce la un moment dat și-a dat seama că îi este imposibil. Când s-a aruncat în gol apoi, a găsit răspunsul. Sau cel puțin răspunsul la una din întrebările ei. Nu îi lăsa să te țină în cușca lor, Reed. La dracu', se aude telefonul meu. L-am lăsat în casă.

– Mă duc eu să-l iau.

Intră în goană și se întoarse cu el.

– Ha! Barbara Ellen! Ridicând sugestiv din sprâncene, răspunse. Bună, Barbara Ellen. Da. Hmm. Ascultă, dădu din cap, sorbi din vin. Înțeleg. O, sigur că da, îi transmit. Mi-a făcut plăcere și mie să te revăd. Și pe Cody. Da, a făcut treabă bună. Nu e de mirare că ești

mândră de el. Aha, spuse dându-şi ochii peste cap către Reed. Ştiu că o vei face. Te sun eu, bine? Te pup, pa. Închise, puse telefonul jos şi mai luă o gură de vin. Barbara Ellen de-abia aşteaptă să împacheteze şi să se mute, să plece cu Cody şi să termine odată cu toate astea. Având în vedere situaţia, l-a bătut la cap pe Cody să coboare preţul – pentru tine dacă te hotărăşti să o iei, după cum s-a discutat – cu încă şapte mii cinci sute.

– Nu pot să cred!

– Ştie că o să iubeşti casa pe care a iubit-o şi ea, casa unde şi-a crescut copiii. Şi, evident, are dreptate.

– N-ar fi trebuit să ies pe terasa aceea circulară! Simţea cum alţi bolovani i se agăţau de picioare făcându-l să se scufunde şi mai repede, aşa că îşi trecu o mână pe faţă. Era destul de rău şi înainte de asta. Era destul de rău să-mi dau seama că mă *simţeam* pur şi simplu acasă, dar când am şi urcat acolo, mi-am dat seama că-mi este imposibil să mă conving să nu o fac.

– Nu am înţeles niciodată de ce oamenii încearcă să se convingă să nu facă ceea ce vor de fapt să facă. Tocmai ai mai primit un semn, prietene. Ai face bine să îl urmezi.

– Da.

– Ce-ar fi să o sun pe Hildy, să o invit aici la un pahar?

El o privi şi dădu din cap.

– Da, ce-ar fi să o suni?

Imediat ce se întoarse în Portland, Reed o sună pe Essie şi o rugă să se vadă cu el în parc. Se aşeză pe aceeaşi bancă unde stătuseră împreună cu mai bine de zece ani în urmă. Acolo, în locul acela, viaţa lui luase o altă direcţie, cu ajutorul ei.

Acum se pregătea să facă încă o dată exact acelaşi lucru.

Bătut de vântul rece de noiembrie, se uită la apă, la oameni, gândindu-se la ziua aceea fierbinte de vară. Înmormântarea lui Angie – o fată care nu avusese niciodată şansa să schimbe nimic.

Poate că asta făcea parte din întreg – parte din întregul lui, oricum. Îi fusese dată o şansă – de două ori – şi credea cu tărie că trebuia să profite de ea la maximum.

După DownEast, se întrebase, se temuse dacă nu cumva exista un glonţ pentru el pe undeva care aştepta doar o mână să apese pe trăgaci. Patricia Hobart apăsase pe trăgaciul acela şi două, nu doar un glonţ, îl găsiseră. Şi supravieţuise.

Nu avea rost să irosească timpul sau şansele ce i se ofereau, se gândi el. Nu avea rost să privească în urmă mai încolo şi să se gândească: De ce nu am făcut-o?

Aşa că rămase acolo, aşezat, în timp ce vântul îi răvăşea părul, în timp ce iarna pătrundea încet în atmosfera liniştită a toamnei şi se gândi la zilele de ieri şi de mâine. Fiindcă, la dracu', astăzi era deja aici.

O privi cum se apropia, partenera, sfătuitoarea, prietena lui. Cu paşi mari în bocancii solizi, jacheta neagră cu fermoarul tras până sus, şapca neagră pusă peste părul scurt şi coafat ca pentru poliţiste/mame, după cum îi plăcea să spună.

Dacă nu ar fi fost ea, ar fi sângerat până la moarte pe duşumeaua aia proaspăt lustruită. Oricât şi-ar fi iubit familia, Essie era persoana pe care în ruptul capului nu ar fi vrut să o dezamăgească în viaţa asta.

– OK, să te văd, spuse ea apropiindu-se de el şi măsurându-l cu o privire scrutătoare. Mda, arăţi bine. Săptămânile petrecute pe insulă au funcţionat, înseamnă. Se aşeză şi-l bătu pe genunchi. Cum te simţi?

– Mai bine. Mult mai bine. Am mers pe jos în fiecare zi, am făcut şi puţin jogging. M-am dus la toate şedinţele de terapie fizică. M-am îndrăgostit de o femeie sexy de-a dreptul fascinantă.

– Nu ţi-a luat prea mult.

– Bum! exclamă el pocnind din degete. Ai auzit vreodată de CiCi Lennon?

– A... pictoriţa, nu? Din regiunea noastră. Dar nu are... cam vârsta bunicii tale?

– Poate. Tocmai am realizat că femeile au avut o influenţa profundă asupra vieţii mele. Maică-mea, cu siguranţă, şi soră-mea, de asemenea. Şi într-un mod ciudat, teribil, şi Angie. Tu şi cu mine am stat aici în ziua înmormântării ei.

– Îmi amintesc.

– Tu. Tu ai avut o influenţă profundă. Absolut determinantă.

– Tu ţi-ai ales singur drumul în viaţă, Reed.

– Aşa îmi place să cred, dar tu m-ai ajutat să mi-l aleg. Îmi place să fiu poliţist. Am suferit când am văzut expresia îngrijorată de pe feţele părinţilor mei la spital şi nici nu vreau să mă gândesc la ce e în sufletul lor acum şi mereu. Dar sunt conştient că vor trece peste asta. Trebuie să fiu poliţist, e menirea mea.

– Eu nu am avut niciodată îndoieli în privinţa asta.

El se uita spre apă.

– Chestia este că nici eu. Nici măcar când zăceam pe duşumeaua aia, întrebându-mă dacă îmi trăiam ultimele clipe din viaţă. Dacă se terminase totul. Hotărârea pe care am luat-o aici – sau cel puţin am început să o iau – a fost una bună. Şi o bună parte din ea ştiu că s-a datorat lui Angie şi celor petrecute în noaptea aceea. Nu mă pot opri, Essie. Nu mă pot opri să-mi urmez scopul de a o prinde pe Patricia Hobart.

Essie se înclină uşor spre el.

– Nemernica aia mi-a împuşcat partenerul. Uite ce e, şi eu sunt la fel de furioasă că am fost lăsaţi pe dinafară şi nu pot decât să sper că FBI-ul o va face una cu pământul. Dar orice ar fi, ne vom descurca noi, Reed, o vom găsi. Vom lucra în afara programului, cu mijloace proprii, dar o vom găsi.

– Pe mine mă vor ţine ţintuit la birou o vreme. Între trei şi şase luni, îmi închipui. Secţia noastră nu ne va mai implica în nimic în privinţa asta. Tu ai familie, Essie. Sigur, poate că vom reuşi să ne facem ceva timp să investigăm, dar până mă vor lăsa pe mine să mă întorc

la serviciu activ, pe tine te vor pune să faci echipă cu un alt partener.

– O să mă opun, începu ea.

– Trebuie să pornim de la starea de fapt. Aceasta este prioritatea noastră. Nu vor îngădui ca vreunul dintre noi să lucreze la ancheta cu Hobart, nici măcar de pe margine – şi nu pot să-ţi spun cât de tare mă enervează chestia asta. Dar Hobart e cheia pentru toată viaţa mea viitoare, aşa că nu am de gând să renunţ. Până revin eu, şi mie îmi vor aloca un alt partener. Putem amândoi să ne opunem, dar nu ştim nici măcar dacă avem sorţi de izbândă cât de cât. Şi amândoi vom avea cazuri de care va trebui să ne ocupăm înainte de orice altceva.

– Am senzaţia că vrei să ajungi undeva cu raţionamentul acesta şi nu sunt sigură că îmi place. Te gândeşti să ceri un transfer?

– Nu chiar, spuse el modificându-şi poziţia şi el ca să o poată privi în ochi. Am găsit casa. Am găsit casa pe care o căutam, pe insulă. Este tot ce mi-am dorit vreodată şi mi-a trebuit vreodată şi este chiar motivul pentru care nu mi-a convenit nici una dintre cele pe care le-am văzut aici.

– Doamne, Reed, îmi dau seama cât de tare ţi-ai dorit să găseşti un loc al tău, dar...

– Este *chiar* locul meu, Essie, tocmai asta este. Am stat acasă la CiCi în majoritatea timpului în care am fost pe insulă. Nu în sensul acela, spuse el izbucnind în râs. Deşi dacă mi-ar da o şansă... În sfârşit, am găsit acolo o mulţime de lucruri. Cocktailuri Bloody Mary şi clătite, yoga pe plajă...

Cu faţa căzută de-a dreptul, Essie ridică o mână.

– Stai puţin. Tu ai făcut yoga pe plajă?

– Are CiCi un mod de a te convinge... Chestia e că am ajuns la un moment dat să stau pe stânci, nu departe de casa ei, fiindcă tocmai casa aceea era una pe care mi-o aminteam de acum un milion de ani, când îmi petrecusem nişte vacanţe pe insulă. Şi ea... pe urmă, ea m-a invitat să rămân acolo fiindcă mă recunoscuse – după

tragedia de la mall şi tot ce urmase. Fusese acolo şi ne poata ei.

– Stai, stai, asta e! exclamă Essie dând din mâini. Asta mă tot sâcâia de câteva minute încoace. E bunica lu Simone Knox.

– Exact. Tu ai răspuns când Simone a chemat aju toare la mall. Încerc să cuprind întregul tablou, Essie Angie – am vorbit cu ea, aproape că am stabilit o întâl nire cu ea câteva minute înainte de a fi ucisă. Am ajuns apoi să mă ascund cu Brady în chioşcul ei, unde m-am umplut de sângele ei de pe jos. Şi pe urmă am ajuns pe banca asta cu tine. Am ajuns pe insula aia din cauza tuturor celor întâmplate până atunci. Nu vreau să pai că am luat-o razna sau ceva, dar sunt convinsă că toate astea înseamnă ceva.

– Vrei să-mi spui că ai cumpărat casa lui CiCi Lennon?

– Nu. Pe când aveam vreo zece ani, la momentul des pre care ţi-am vorbit, existau două case care m-au impre sionat şi i-am pomenit despre asta lui CiCi, fiindcă ştii ceva, lui CiCi poţi să îi povesteşti orice. Sau, cel puţin eu pot. Şi pe urmă trebuie să însemne ceva faptul că exact atunci, Essie, proprietăreasa şi fiul ei îşi renovează casa, cea pe care mi-o aminteam eu, ca să o scoată la vânzare. Şi înseamnă ceva faptul că în momentul în care am început să umblu prin ea, am simţit în – uite, încă c chestie ciudată –, am simţit-o parcă în sânge. Era a mea. Am încercat să mă convingă să nu o fac. Dar nu am avut cum. Am spus că da, bine, aş putea să mă gândesc la ea ca la o investiţie, să o închiriez şi să-mi petrec acolo ceva timp liber. Fiindcă un poliţist trebuie să trăiască acolo unde munceşte, iar eu trebuie să rămân poliţist. Dar chestia e că nu vreau să o închiriez, de fapt.

– Reed, te rog, spune-mi că nu te duci pe insulă ca agent. Eşti ofiţer de poliţie, eşti detectiv. Eşti...

– Nu ca agent.

– Atunci ca ce dracu'?

– Şef al poliţiei.

– Tu..., se opri ea expirând zgomotos tot aerul din plămâni. Pe bune?

– Încă nu e sigur. Consiliul local de pe insulă trebuie să voteze și nu mai știu ce. Dar am avut un interviu – de fapt mai multe. Și mi-am scris un CV și o scrisoare de intenție. O să te sune și pe tine, și pe Bull, și pe locotenent, destul de curând. Dacă nu obțin slujba asta... sunt tânăr, nu sunt de pe insulă – astea sunt argumente împotriva mea. Sunt ofițer de poliție, am fost detectiv câțiva ani buni, am rezolvat toate cazurile ce mi-au fost încredințate, am deja un contract de vânzare-cumpărare pentru o casă de acolo – astea sunt argumente în favoarea mea. Și știi care e cea mai tare față? O am pe CiCi de partea mea. Deci îmi evaluez șansele cam la șaptezeci și trei de procente.

Ea rămase tăcută un timp, fără să spună nimic, gândindu-se la tot ce auzise.

– Asta este ceea ce-ți dorești.

– Partea proastă? E mai departe de familia mea și nu le va conveni asta. Și faptul că nu voi mai lucra cu tine. Nu voi mai putea trece să vă văd pe tine, pe Hank și pe Dylan și să mănânc ceva cu voi. Sper să rezolv chestia asta dacă vă invit pe voi să veniți să petreceți niște weekenduri la mine. Fiindcă da, asta este ceea ce-mi doresc. Îmi doresc fiindcă acolo mi-am găsit lucrurile de care aveam nevoie. Și fiindcă sunt sigur că pot face treabă bună acolo. Vreau asta fiindcă acolo voi avea timpul și spațiul, mai ales toamna și iarna, să mă ocup de Hobart. Nu pot fi polițist, nu mă pot privi în oglindă fără să mă ocup de Hobart.

– Nu-mi place chestia asta deloc, spuse ea ridicându-se brusc de pe bancă și luând-o înapoi, spre golf. Pur și simplu nu îmi place deloc.

– Essie...

Ea ridică o mână oprindu-l chiar când dădea să se ridice.

– Nu-mi place chestia asta deloc fiindcă ție ți se pare că este cel mai bun lucru pentru tine. Și mie mi se pare cel

mai bun lucru pentru tine. Şi o să-mi lipsească teribil dăţile acelea când treceai pe la noi să ne vezi şi să mănânci ceva. O să-mi lipsească să lucrez la cazuri împreună cu tine.

– Ţi se pare că este cel mai bun lucru pentru mine?

– Da, aşa mi se pare. Când ai pleca?

– Încă nu am primit slujba.

– O s-o primeşti, spuse simţind cu adevărat că era cel mai bun lucru pentru el. Când ai pleca?

– Nu înainte de începutul anului. Şeful actual iese la pensie în martie – vezi tu, i-a spus lui CiCi, dar încă nu a spus şi Consiliului. Pur şi simplu toate lucrurile s-au potrivit în felul acesta.

– Domnul Quartermaine, şeful poliţiei, clătină ea din cap. Nu-i aşa că sună foarte tare?

Simţi şi el cât de tare suna zece zile mai târziu când acceptă în mod formal slujba de şef al poliţiei de pe insula Tranquility.

În speranţa de a mai drege lucrurile, Simone fu de acord să se ducă să ia un prânz elegant între fete la somptuosul club al mamei ei. Ar fi preferat să-şi petreacă după-amiaza aceea întunecată şi bătută de vântul de noiembrie în studioul ei, dar relaţiile cu Natalie se îmbunătăţiseră.

Natalie voia prânzul acesta şi insistase. Aşa că, iată-le în faţa unor boluri pline cu nişte salate elaborate, a unor pahare cu cocktail Kir Royal şi sporovăind vesel despre detaliile unei nunţi ce urma să aibă loc la aproape un an distanţă.

Deja îi atrăsese atenţia mamei sale pentru părul pe care îl tunsese scurt, îl vopsise roşu aprins şi fusese coafat fantezist de stilista ei îndrăzneaţă. Dar faptul că Tulip, o dată în viaţă, fusese în stare să-şi ţină gura le ajutase să desfăşoare o întâlnire cât se poate de civilizată.

În plus, nu putea nega că alesese cizmele peste genunchi, pantalonii de piele întoarsă şi o jachetă de piele verde intens doar ca să o enerveze pe maică-sa.

În orice caz, îi făcea plăcere să o vadă pe Natalie atât de fericită, chiar dacă lumina de pe chipul ei se datora în bună măsură unor dezbateri privind modele de rochii de mireasă şi culori pentru decoraţiunile de la nuntă.

Când simţi că îi crapă capul din cauza discuţiei despre băutura ce s-ar fi potrivit perfect unei nunţi făcute toamna, îndreptă conversaţia spre subiectul casei pe care Natalie şi Harry tocmai şi-o cumpăraseră.

– Aşadar, casa cea nouă. Ce tare! Când crezi că veţi fi gata să vă mutaţi?

– Cu siguranţă nu au de ce să se grăbească, începu Tulip. Mai ales date fiind sărbătorile care se apropie. Simone, trebuie neapărat să participi la Balul Fulgilor de zăpadă luna viitoare. Fiul prietenei mele Mindy, Triston, vine de la Boston ca să petreacă acasă Crăciunul şi sunt sigură că îi va face o plăcere enormă să te însoţească.

– Da, exclamă vesel, strălucind de încântare Natalie, aproape ţopăind pe scaun. Ai putea să mergi ca la o întâlnire dublă, cu mine şi cu Harry!

Pe sub masă, Simone o strânse pe Natalie ferm de picior.

– Am agenda deja plină, mamă, dar îţi mulţumesc că te-ai gândit. În legătură cu casa...

– Măcar o dată în viaţă aş vrea să am toată familia de faţă la un eveniment important pentru mine.

Simone ridică paharul şi sorbi cu grijă o gură din băutura care i se păru prea dulce şi aiurea.

– Ştiu că Balul Fulgilor de zăpadă este important pentru tine. La fel cum sunt şi Gala Iernii, Balul Primăverii, Jubileul Verii în iulie şi aşa mai departe. Am participat la mai multe dintre ele în ultimii câţiva ani.

– Nu ai venit nici măcar o dată la Jubileu, şi acolo se strâng fonduri pentru artişti.

– Pentru mine pică într-o perioadă nepotrivită a anului, mamă.

Tulip dădu să spună ceva, apoi se uită în altă parte.

– Cred că ţi-ar prinde bine să faci ceva pozitiv.

– Știu și fac. Pentru mine. Mă interesează însă foarte tare subiectul casei.

– Nu te-ai ascuns pe insula aia suficient timp? Iar dacă nu ești acolo, ești cine știe unde. Nu o să-ți faci niciodată o rețea de relații sociale și nici nu o să ai cum să întâlnești pe cineva atât de minunat precum Harry pe insula aia.

„Și așa o luăm de la început", își spuse Simone.

– Eu am rețeaua socială pe care o vreau și nu mă interesează cineva precum Harry. Nu că n-ar fi absolut minunat, adăugă Simone cu un zâmbet spre Natalie. Mamă, zise înainte ca Tulip să apuce să mai spună ceva. Hai să vorbim despre niște subiecte în legătură cu care putem cădea de acord. Cum ar fi cât de fericită este Natalie, ce nuntă minunată va avea și așa mai departe. Ce fabuloasă este casa pe care tocmai și-a cumpărat-o...

– În legătură cu nunta... încă ceva, spuse Natalie încercând să cârmească atât de evident în altă direcție, încât Simone o strânse din nou de genunchi, de data aceasta recunoscătoare. Vrei să-mi fii domnișoară de onoare?

Asta o surprinse și o impresionă și ambele sentimente i se zugrăviră pe față.

– Nat, sunt foarte onorată. Pe bune! Înseamnă foarte mult pentru mine că îmi ceri așa ceva și dacă asta e ceea ce îți dorești cu adevărat, sigur că o voi face. Dar...

Acum o luă de mână pe Natalie, peste fața de masă albă.

– Cerise e prietena ta cea mai bună de mai bine de zece ani. Sunteți atât de apropiate... și știe exact ceea ce îți dorești pentru nunta ta. Așa că va ști și cum să facă totul să iasă exact așa cum îți dorești. Deci ea ar trebui să fie domnișoara ta de onoare.

– Oamenii se vor aștepta ca...

Simone se uită la maică-sa atât de iute și de crunt, încât restul vorbelor îi muriră pe buze.

– Ce contează este numai ce-şi doreşte Natalie. Spune-i lui Cerise şi lasă-mă în schimb pe mine să fac ceva special pentru tine.

– Nu vreau să te simţi nedreptăţită. Doar eşti sora mea.

– Nu mă voi simţi defel. Mi-ar plăcea să o rogi pe Cerise să fie alături de tine. Iar eu aş vrea să fac figurinele de pus pe tort. Vreau să fac nişte miniaturi cu tine şi Harry. Ceva ce să vă rămână şi să vă amintească de cea mai importantă zi din vieţile voastre. Ceva care să arate nu numai cât de fericiţi eraţi în ziua aceea, ci şi cât de fericită sunt eu pentru voi.

– Am început deja să ne uităm după modele de torturi şi figurine, spuse Tulip fermă.

– Mamă, începu Natalie întinzându-se să o ia şi pe maică-sa de mână, unind astfel laolaltă cele trei femei. Mi-ar plăcea enorm. Pe bune, chiar mi-ar plăcea. Poţi face ceva amuzant pentru tortul mirelui? Cum ar fi o figurină cu Harry îmbrăcându-se cu un tricou verde de golf sau legănând crosa?

– Absolut. Trimite-mi schiţele cu modelul tortului imediat ce le primeşti. Şi când te hotărăşti asupra rochiei, o să fac nişte schiţe şi fotografii cu ele – la fel şi cu hainele de ginerică ale lui Harry. Putem să ne gândim împreună la figurina de pe tortul mirelui, dar cele de pe tortul mare, tortul miresei de la nuntă vor fi o surpriză. Se uită înapoi spre mama ei. Nu o să te dezamăgesc şi nici nu o să te fac de râs. Vreau să îi dăruiesc ceva lui Natalie, ceva ce face parte din mine. Ce-ar fi să comandaţi nişte desert pentru voi şi să-mi comandaţi şi mie o cafea neagră? Mă întorc imediat.

Ieşi printre mesele din restaurantul clubului şi se repezi în toaletă jurându-şi că indiferent cât de tare ar fi trebuit să dreagă lucrurile altă dată, să nu mai fie niciodată de acord să ia prânzul între fete la club.

Ca să contrabalanseze tot ce se întâmplase, decise să ia pizza cu legume, favorita bunicii, în drum spre

casă, pe care să o mănânce amândouă la un pahar de vin bun.

Trebui să-şi impună să intre în baie, în cabină – aşa cum se întâmpla întotdeauna. Dar senzaţia aceea neplăcută veni şi plecă aşa cum se întâmpla întotdeauna. Când ieşi, aproape că nici nu se uită la blonda care îşi făcea buzele la oglinda de deasupra şirului lung de chiuvete simetrice.

Trebuia să se gândească cum naiba să-şi lipească un zâmbet vesel pe mutră cât să poată trece de desert şi cafea. Şi pe urmă să o şteargă.

– Simone Knox.

Se uită spre blondă. Auzi tonul ei batjocoritor, i-l citi pe buzele de culoare roz aprins. Înainte să realizeze că rânjetul era de fapt cauzat de stratul consistent de tencuială pe care îl avea pe faţă ca să îi acopere cicatricile.

Ochiul stâng – albastru viu – îi era uşor căzut, doar o idee. Un observator obişnuit nu şi-ar fi dat seama, poate, dar o artistă care studia anatomia feţei şi structura muşchilor nu avea cum să rateze detaliul acesta.

Ea îşi păstră expresia de pe faţă la fel de neutră ca şi vocea.

– Exact.

– Nu mă recunoşti?

În primele câteva secunde, nu, nu o recunoscuse. Dar apoi, brusc, avu revelaţia. Deplină.

– Tiffany. Scuze. A trecut mult timp.

– Nu-i aşa?

– Ce faci?

– Cum arăt? Oh, nu te sfii, continuă ea şi îşi flutură mâinile în dreptul feţei. Opt operaţii în şapte ani. Plus anii de dicţie şi logopedie, plus problemele cu sângerarea intracraniană. Urechea stângă complet reconstruită, adăugă ea apăsând-o uşor. Desigur, auzul lasă mult de dorit, dar nu le poţi avea pe toate.

– Îmi pare rău...

– Rău? Nemernicul ăla ticălos m-a împuşcat drept în faţă! A fost nevoie să o refacă din bucăţele. Tu nu ai avut nici o zgârietură, nu-i aşa?

– Nu.

Cel puţin nu una vizibilă.

– Dar la atâţia ani de atunci, tot se mai vorbeşte despre viteaza şi isteaţa Simone Knox, cea care s-a ascuns şi a chemat ajutoare. În timp ce eu zăceam acolo, sub prietenul meu mort, cu faţa praf.

Ea nu voia să vadă asta, nu voia să mai vadă urmele luminoase ale trasoarelor prin uşa împinsă de un cadavru. Nu voia să mai audă ţipetele.

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin tot calvarul acela.

– Habar nu ai *tu* prin ce am trecut eu, strigă ea şi ochiul acela uşor lăsat începu să i se zbată când vocea i se ridică mai multe octave. Eram frumoasă. Eram importantă. Şi tu nu erai nimic. O paria. Ai avut noroc şi acum îţi spun că eşti un erou. De ce crezi că oamenii cumpără rahatul pe care îl vinzi tu? Îţi pare rău? Tu ar trebui să fii moartă. Iar eu am aşteptat doisprezece ani ca să îţi spun asta în faţă.

– Acum ai făcut-o.

– Tot nu e suficient. Nu va fi niciodată suficient.

Tiffany ieşi ca o furtună din baie şi Simone se gândi: „Umărul stâng este doar o idee mai jos decât cel drept". Apoi intră într-o cabină şi vomită salata elegantă şi cocktailul Kir Royal.

Când se întoarse la masă, mama şi sora ei erau una lângă alta râzând, foarte vesele.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec.

– O, Simone, dar de-abia am comandat desertul.

Natalie dădu să o ia de mână.

– Îmi pare rău.

„Oare de câte ori mai avea să spună asta pe ziua de azi?" se întrebă.

– Doar fiindcă nu suntem de acord nu înseamnă că... Tirada pe voce joasă începută de Tulip se opri chiar în mijlocul frazei. Simone, eşti albă ca varul!

– Nu mă simt bine. Eu...

Tulip se ridică iute şi dădu roată mesei.

– Stai jos. Stai jos o clipă. Mă duc să-ţi aduc nişte apă rece.

– Bine.

„Apă", se gândi ea. „Da, nişte apă." Dar mâinile îi tremurau uşor.

– Pe bune, trebuie să plec. Trebuie să ies la aer.

– Da, la aer. Natalie, rămâi aici. Mă duc eu cu sora ta afară, spuse strecurându-şi braţul în jurul mijlocului lui Simone. Să ne luăm hainele. Mă ocup eu de notă. Cu îndemânare şi iute ca întotdeauna, Tulip recuperă hainele şi o ajută pe Simone să se îmbrace. Ia bereta mea. Ar fi trebuit să ai o căciulă sau ceva. Ţinând-o de spate, o împinse uşor spre o verandă decorată festiv pentru sărbători. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

– Nu e nimic. Mă doare capul doar.

– Nu mă minţi. Te cunosc, eşti copilul meu. Arată-mi un pic de respect.

– Îmi pare rău.

Poftim, iarăşi.

– Ai dreptate. Am nevoie să mă mişc de aici. Am nevoie să respir.

– O să ne mişcăm. O să respiri. Pe urmă o să-mi spui ce s-a întâmplat.

– La toaletă. Tiffany Bryce.

– O cunoaştem?

– Am fost colege de şcoală. Era la cinematograf în noaptea aceea.

– Desigur. O cunosc puţin pe mama ei vitregă. Ea... ele... au avut probleme mari.

– Da. Mi-a spus.

– Ştiu că îţi este foarte greu să-ţi amintească cineva despre tragedie, dar...

– Mă învinovăţeşte pe mine.

– Poftim? Absentă, Tulip îşi aranjă părul pe care i-l răvăşise vântul. Nu are cum.

– Ba da, şi a fost cât se poate de clară în privinţa asta. A fost împuşcată în faţă. Eu, nu. Mie nu mi s-a întâmplat nimic.

– Ni s-a întâmplat tuturor, fie că am fost ori nu răniţi fizic. Tuturor, spuse prinzând-o de mână pe Simone. Ce ţi-a spus, draga mea?

– Mi-a spus în câteva vorbe ce răni a avut şi m-a învinovăţit că eu nu am avut nici una. Şi mi-a spus că eu ar fi trebuit să mor atunci. Că îşi doreşte nespus ca eu să fi murit.

– Nu îmi pasă ce i s-a întâmplat, nu avea nici un drept să spună asta. E foarte probabil ca ea să fi murit dacă nu erai tu acolo în noaptea aia.

– Nu spune asta. Te rog, nu spune asta. Nu vreau să se gândească la mine lumea în felul acela.

– Ai fost viteză şi ai fost isteaţă şi nu cumva să uiţi asta vreodată, spuse apucând-o de umeri pe Simone. Fata aia este furioasă şi îndurerată, şi asta pot să i-o iert. Dar ce ţi-a spus este greşit, nedrept şi plin de ură. Mi-ai spus înăuntru că nu ai să mă dezamăgeşti sau să mă faci de râs. Nu mă dezamăgi acum punând la suflet nici măcar vreun cuvinţel de-al ei!

– O uram. În noaptea aceea, şi înainte, când a intrat în sală cu Trent, atât de încrezută şi cu nasul pe sus şi batjocoritoare la adresa mea. Am urât-o. Iar acum...

– Acum tu te-ai făcut mare, iar ea în mod evident nu s-a schimbat absolut deloc. Nu toată lumea se schimbă, Simone. Nu toată lumea poate trece peste, nu toţi pot depăşi o tragedie.

Simone îşi lăsă capul pe umărul mamei ei.

– Uneori mă trezesc acolo, blocată. În cabina aia din toaletă.

– Atunci... Dumnezeule, acum o să încep să vorbesc ca maică-mea – deschide uşa. Aşa cum ai făcut-o de fapt şi cum o să continui să o deschizi. Chiar dacă nu îmi place mie unde te duce asta. Te iubesc, Simone. Poate

că de asta mă exasperezi aşa, tot timpul. Adică, pe bune, de ce ţi-ai făcut nenorocirea aia la păr?

Simone reuşi să zâmbească printre lacrimi.

– Îmi zici de păr ca să să-mi abaţi gândurile de la ce s-a întâmplat.

– Poate că da, dar tot nu pot înţelege ce ţi-a venit să ţi-l tai în felul ăsta şi să ţi-l vopseşti roşu ca flăcările iadului.

– Probabil că mă simţeam în flăcările iadului când l-am făcut aşa, spuse ea trăgându-se înapoi, după care o sărută pe maică-sa pe obraz. Mulţumesc. Mă simt mai bine, dar nu vreau să mai intru acolo. Oricum nici nu aş putea vedea desertul în faţa ochilor.

– Te simţi destul de bine ca să conduci maşina?

– Da. Nu-ţi face griji.

– Ba îmi fac, aşa că să-mi trimiţi mesaj când ajungi la bunică-ta.

– În regulă. Spune-i lui Nat...

– Am de gând să-i spun lui Natalie exact ce s-a întâmplat, ca să putem să o bârfim pe femeia aia urâtă şi proastă cât mâncăm desertul şi ne bem cafeaua.

De data asta, râsul îi ieşi mai uşor.

– Te iubesc, mami. Probabil că de asta mă exasperezi aşa, tot timpul.

– Pot să recunosc însă că *s-a schimbat ceva*. Culoarea e totuşi mai bună. Trimite-mi mesaj... şi pune-o pe CiCi să-ţi facă unul din ceaiurile ei nebuneşti.

– Aşa voi face.

În loc să mai treacă prin club, ea ocoli clădirea ca să ajungă la maşină. Nu voise să vină, se gândi, şi nici nu putea pretinde că se simţise prea bine.

Dar putea să se bucure că venise. Oricât de ciudat şi de teribil în esenţă fusese totul, lucrurile se dreseseră, iar acum relaţiile păreau mai strânse.

Poate reuşeau să le păstreze în felul acesta ceva mai mult.

capitolul 15

Nu putea uita faţa lui Tiffany – cea de atunci şi cea de acum.

Nu putea uita aroganţa ce se citea pe ea atunci, furia ce se citea acum. Cele două imagini nu-i dădeau pace, învârtindu-se în mintea ei precum două feţe ale unei monede, aroganţa tinerei care se mândrea cu frumuseţea ei şi furia femeii care credea că şi-o pierduse.

Iar în timp ce lucra, feţele acelea i se tot iveau în minte.

Nu se mai întorsese vreodată la DownEast Mall şi nici nu mai intrase vreodată într-un alt mall de atunci încoace. Nu mai intrase vreodată în vreo sală de cinema de atunci încoace. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să împingă noaptea aceea şi totul în legătură cu ea undeva în afara minţii ei. În afara fiinţei ei.

Acum, nu fusese nevoie decât de acea unică întâlnire şi cele două feţe începuseră să i se rotească prin minte şi noaptea aceea şi totul în legătură cu ea îi pătrunsese din nou în toată fiinţa ei.

Incapabilă să se elibereze, încercă să transforme totul într-un proiect. Schiţă faţa lui Tiffany la şaisprezece ani din memorie, cu trăsăturile acelea bine echilibrate, frumuseţea aceea îmbobocită, siguranţa de sine, pletele care îi curgeau pe spate.

Apoi o schiţă şi pe cea de acum, femeia care îi rostise vorbele acelea teribile în faţă, cu cicatricile, cu uşoara alunecare a ochiului stâng, cu buza uşor ridicată, cu urechea stângă reconstruită.

Era imperfectă acum, avea defecte vizibile, se gândi ea studiind cele două feţe, era imperfectă. Ceea ce nu însemna că era vreun monstru. De fapt, ca artist, avea senzaţia că a doua faţă era mult mai interesantă.

Oare furia aceea venea din faptul că i se amintea asta de fiecare dată când se privea în oglindă? Oare grozăvia acelei nopţi îi revenea automat în minte? În loc să fie în stare să zăvorască o dată pentru totdeauna amintirile

acelea şi să meargă mai departe, consecinţele vizibile ale nopţii aceleia trăiau negreşit în faţa din oglindă.

Nu-i aşa că ar fi fost nevoie de o putere absolut remarcabilă şi de o voinţă ieşită din comun să vadă asta în fiecare zi şi să poată totuşi trece mai departe?

Cum ar fi putut ea să o critice? Cum ar fi putut ea să respingă acea furie şi acele resentimente atât de puternice când ea însăşi refuzase să aibă de-a face cu ele? Ea doar le zăvorâse bine undeva în adâncul memoriei.

Ridicându-se, se apropie de fereastră. Afară, zăpada cădea încet din cerurile cenuşii şi acoperea stâncile cu o pătură moale. Apa se confunda cu cerul şi iarna era pretutindeni, acoperind totul, în afară de apa aceea, de cerul acela.

Liniştea şi pacea, solitudinea iernii de pe insulă i se aşternea în faţă. Haosul şi urâţenia unei seri de vară aşteptau în spatele ei.

Auzi vorbele lui Tiffany în urechi: „Tu nu ai avut nici o zgârietură".

– Nu. Nu e adevărat. Nu. Aşa că...

Trase adânc aer în piept şi se întoarse. Îşi alese sculele, argila.

La scară redusă la jumătate, se gândi ea întinzând nişte pânze şi începând să frământe argila, aducând-o la o formă dreptunghiulară. Se putea opri oricând, îşi spuse în cap, ca să se liniştească. Ori putea schimba direcţia. Dar dacă voia ca feţele alea să îi dispară din minte, poate că era nevoie să le transforme în realitate.

Tăie ici-colo bucata de argilă înainte de a o rula într-un cilindru. Apoi o ridică şi îşi folosi mâinile ca să-i netezească suprafaţa. Tăie unghiurile, apăsă, suprapuse bucăţi una peste cealaltă, lipi la un loc, formând o structură etanşă.

Partea practică, tehnică, era prima, era cea care forma baza.

Schiţă conturul feţei cu un instrument rotunjit la capăt, verifică proporţiile.

Cu mâinile, începu să-i dea formă. Orbitele ochilor, fruntea, nasul, adăugând argilă, împingând dinăuntrul cilindrului ca să facă obrajii, pomeții, bărbia. Putea să o vadă exact așa cum mâinile ei puteau să o simtă. Fața unei femei - în continuare fața ce ar fi putut aparține oricărei femei.

Depresiuni, zone mai ridicate, movilițe. Și gândindu-se la cea de atunci și cea de atunci, la cea încrezută și cea furioasă, întoarse argila ca să facă același lucru și la cealaltă.

Cele două fețe, se gândi, ale vieții.

Acum construi partea de sus a capului, punând laolaltă părțile rămase libere, apăsând, unind totul, până ce nu mai rămase altceva decât o deschizătură suficient de largă pentru mâna ei.

Studie ce ieșise - da, o figură simplă, de bază, fără șlefuire - lăsând lutul să se întărească puțin înainte să taie încă o bucată, în formă de minge de fotbal, din părți. Punctul de trecere de la gât la craniu.

Ajustă partea din față, fără să se grăbească, luându-și timp să modeleze bărbia și gâtul. Repetă asta și pe partea din spate, cu schimbările subtile produse de răni și de anii trecuți.

Ridicându-se din nou, dădu roată mesei de lucru, studiind fețele cu trăsături neșlefuite și apoi schițele.

Se așeză și începu, folosind degetul mare ca să adâncească depresiunea orbitei din stânga.

- Să-i dăm drumul, murmură ea și începu să ruleze o mică bilă de lut. Habar nu am ce vreau să dovedesc, dar începem.

Ochii, colțurile ochilor, pleoapele - pe toate le creionă ușor cu degetele și diferite instrumente. După cum îi era obiceiul, sări de la trăsătură la trăsătură, punând ochii și modelându-i grosier, după aceea trecând la nas, la bărbie, la urechi și din nou înapoi.

Și se mută, după cum îi dictau mintea și mâinile, de la o față la cealaltă.

Gura, atât de desăvârşită atunci şi cu umbra aceea de permanentă aroganţă. Gura de acum, acel colţ uşor ridicat - nu a zâmbet, se gândi ea mai adăugând lut şi modelându-l cu o spatulă, apăsând cu degetul mare, apoi cu celelalte. Acum era imperfectă, marcată, dar amărăciunea şi furia se vedeau limpede pe buzele ei.

Neaua continuă să cadă, şi ea continuă să lucreze în linişte. Astăzi, fără muzică, fără nici un fel de fundal sonor. Doar pământul moale care se modela sub presiunea mâinilor ei, construind, creând.

Îl simţea, aşa cum simţea că prinde viaţă sub atingerea ei, chiar înainte să se întoarcă la partea cu ochii. Detaliile anatomice, desigur, cu ondulările pielii, cearcănele de dedesubt, ridurile, dar viaţa, expresia din ei era cea care schimba totul. Gândurile şi trăirile dintr-o singură clipă sau dintr-o viaţă de om puteau să transpară prin ochi.

Iar aici, pe faţa unei adolescente drăguţe, ochii îi sclipeau cu încredere în sine - chiar la marginea aroganţei pure. Pe faţa femeii, ochii reflectau nu numai groaza şi oroarea întipărite în noaptea aceea, ci şi urmele pe care le lăsaseră ele pe faţa, mintea şi inima unei fiinţe umane care trecuse prin ele.

În timp ce Simone lucra, acelaşi lucru îl făcea şi Patricia Hobart.

Zăpada cădea dincolo de fereastră şi la ea, în timp ce îl studia pe încă unul dintre cei care scăpaseră din ce se petrecuse la mall.

Se cam săturase de Toronto şi voia o schimbare de peisaj, o schimbare de loc. Iar Bob Kofax îi oferea exact acest lucru.

În noaptea cea mare fusese agent de pază la mall şi supravieţuise celor două gloanţe ce îl loviseră. Povestea lui, povestea supravieţuirii lui, avusese parte de mult mai multă expunere decât considera Patricia că s-ar fi cuvenit. În plus, el continuase - în opinia ei - să profite

de pe urma ghinionului teribil al propriului ei frate continuând să lucreze la mall.

Ceea ce echivala cu o palmă peste față.

Bob, din câte se părea, considera supraviețuirea lui un mesaj pe care îl primise de undeva de sus, de la o entitate superioară, ca să-și pună în valoare darul vieții recuperate pentru a-i ajuta pe cei la nevoie și să-și înceapă și să-și încheie fiecare zi cu mulțumire și recunoștință.

Știa toate astea pentru că asta stătea scris pe pagina lui de Facebook.

Iar parte din darul vieții era acela că ajunsese la sărbătorirea vârstei de cincizeci de ani alături de soția lui și cei doi copii – dintre care unul era gay și „căsătorit" cu un alt tip, ceea ce o ofensa pe Patricia până în măduvă oaselor. Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, adoptaseră și un copil asiatic. Măcar celălalt fiu se însurase cu o femeie și aveau niște copii normali.

Și întreaga familie de idioți plănuia să sărbătorească marea aniversare cu o săptămână de distracție și soare în Bermude.

Paginile lor de Facebook, ale tuturor, erau pline de toate detaliile de care aveai nevoie, inclusiv – pentru numele lui *Dumnezeu* – un ceas care ticăia descrescător.

Bob împlinea cincizeci de ani pe nouăsprezece ianuarie.

După ce se gândi și plănui totul în amănunt, Patricia își alese identitatea, înfățișarea și își rezervă bilete de avion și o cameră de lux la același hotel.

Apoi ajunse la partea cea mai plăcută și anume detaliile celor mai bune modalități de a-i veni de hac lui Bob înainte să ajungă la marea vârstă.

Cu două zile înainte de Crăciun, casa lui CiCi era frumos decorată cu luminițe de sărbătoare. De fapt, era atâta lumină acolo, că în nopțile senine, sclipirea sa se vedea de pe uscat, dincolo de golf. De ramurile copacilor atârnau armate întregi de Moși, creaturi mitologice, zei, zeițe și globuri pictate manual.

Focul ardea în cămin, cu vreascurile trosnind din când în când vesel. Când se înseră, aprinse o mulțime de lumânări înăuntru și felinare afară, în timp ce firmele de catering își aduceau înăuntru și așezau produsele pentru petrecerea pe care o dădea în fiecare an în aceeași zi în care toată lumea era bine-venită.

Ajunul Crăciunului era numai pentru ea și Simone, și ziua de Crăciun pentru familie. Dar astăzi era pentru întreaga insulă, și era de fapt una dintre nopțile ei favorite din an.

Deveni brusc și mai și, fiindcă atunci când deschise ușa dădu cu ochii de Mi.

– La mulți ani, Crăciun fericit și alea-alea!

O prinse pe Mi în brațe și o strânse cu putere înainte să îi ia gențile din mâini.

– CiCi, locul acesta arată minunat. La fel ca tine.

– Mă bucur mult să te văd. Hai să-ți iau haina și gențile. Să-ți dau să bei ceva.

– E abia ora două după-masă.

– E Crăciunul! O să facem cocktailuri mimosa. Poți să îi duci unul sus lui Simone și să o ademenești să coboare aici ca să pot să petrec ceva timp cu fetele mele. Am impresia că se ascunde în studioul ei ca să nu o bat eu la cap cu ce se va îmbrăca în seara asta. Ce fac ai tăi?

– Foarte bine, răspunse Mi scoțându-și căciula de pe părul frumos coafat bob drept. CiCi, Nari s-a logodit – sau mă rog, se va logodi mâine-seară. Toată lumea știe, în afară de Nari. El – James – i-a cerut tatei mâna ei și a făcut o impresie excelentă. Vrea să o ceară de soție în Ajunul Crăciunului.

Puștiul din Boston era hotărât și avea valori, se gândi CiCi și se opri puțin cu sticla de șampanie în mână.

– Ea îl iubește?

– Îl iubește.

– Atunci, foarte bine, spuse CiCi desfăcând sticla cu un pocnet vesel. Vom bea pentru fericirea ei. Dar tu? Ți-a atras cineva atenția până acum?

– Mmm... au fost unii care mi-au atras atenţia, dar..., ridică din umeri, nu a fost nici unul care să-mi rămână în inimă şi în minte.

– Ai răbdare. Sexul e uşor. Dragostea e complicată. Acum, du-i asta sus lui Simone, staţi puţin de vorbă acolo ca două foarte bune prietene, pe urmă convinge-o să coboare aici. În trei apoi vom mai bea ceva, mai bârfim ceva, şi ne aranjăm ca să arătăm super.

Mi ţopăi în sus pe scări, cu câte un pahar în fiecare mână.

Când intră în studio, în acordurile ce fără îndoială îi estompaseră zgomotul paşilor pe trepte, o văzu pe prietena ei dând cu un fel de vopsea roşie pe o statuetă.

Nudul era lăsat pe spate, formând aproape un cerc fluid de la picioare la creştetul capului. Avea un arc şi o săgeată fixată în el, cu vârful îndreptat chiar în sus.

„Putere şi graţie", se gândi Mi. Şi frumuseţe. Putea şi era gata să spună asta şi despre prietena ei. Avea părul – acum şaten-închis cu şuviţe roşii îndrăzneţe – prins într-o scurtă coadă împletită, avea nişte blugi pătaţi de lut şi vopsea şi cu găuri în dreptul ambilor genunchi, un tricou la fel de stropit ici-colo, cu nişte mâneci suflecate zdrenţuite şi picioarele goale, cu unghiile date cu ojă bleumarin.

Simţi un val de iubire, o senzaţie profundă că totul era bine în lume şi un mic junghi de invidie dat fiind stilul artistic pe care Simone îl dezvăluia aparent fără nici un pic de efort.

Simone făcu un pas înapoi, îşi înclină capul ca să studieze opera şi dădu cu ochii de Mi.

Ţipă (un sunet pe care CiCi îl auzi două etaje mai jos şi zâmbi) şi îşi aruncă pensula din mână împrăştiind vopsea roşie peste tot.

– Ai venit!

– Şi am adus mimosa.

– Tu eşti mai tare decât o sută de mimoze. Nu te pot lua în braţe. Am vopsea peste tot.

– Ei, la naiba, spuse Mi punând paharele jos și, apucând-o pe Simone, începu să se învârtă în cerc. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie, al dracului de dor, răspunse trăgând o gură zdravănă de aer în piept. Acum poate veni Crăciunul.

– Să bem pentru asta. Ori, pot eu să beau pentru asta în timp ce tu termini ce ai de făcut.

– Am terminat.

– Cine e?

– *Arcașul*. Este o vânzătoare pe care am văzut-o în Sedona. Avea chestia asta aparte... seninătatea asta plină de îndrăzneală.

– Și ai reușit să surprinzi exact expresia aceasta.

– Crezi? Bine.

Simone ridică paharele.

– Îmi place camera asta, spuse Mi luând unul dintre pahare. E atât de tipică pentru tine, atât de diferită de laboratorul meu – care este atât de tipic pentru mine. Dar, iată-ne, zise strângând ușor mâna lui Simone înainte să o lase să dea roată încăperii. Acestea sunt inspirate de călătoria ta în vest?

– Cele mai multe, da. Am trimis câteva piese agentei mele ca să-și dea seama și ea încotro mă poartă filonul artistic în acest moment. În sfârșit...

– Mi se pare cunoscută, începu Mi, după care lăsă paharul jos și se întoarse. E cumva Tiffany? Nu m-am mai gândit la ea de ani buni, dar...

– Da.

Curioasă, Mi se apropie și mai tare și își înclină capul.

– Pe partea cealaltă e o altă față?

– Poți să o ridici. E gata.

Mi o ridică cu grijă și o întoarse.

– Oh. Înțeleg.

– Una de dinainte și una de acum. Ar fi trebuit să o pun în altă parte, realiză ea. Doar nu vrem ca povestea aceea să ne strice sărbătorile.

– Nu, stai puțin. De ce? De ce Tiffany?

– Am dat peste ea din întâmplare acum câteva săptămâni, spuse Simone ridicând din umeri. E atât de ciudat. Brusc ne-am trezit că ni s-au inversat pozițiile. Odinioară credeam, eram convinsă, că fata asta..., zise trasând ușor urma sprâncenei, a obrazului neted. Că fata asta mi-a distrus viața. Mi l-a furat pe băiatul pe care îl iubeam, băiatul cu care știam că mă voi căsători și voi trăi fericită până la adânci bătrâneți. O învinovățeam pe ea pentru nefericirea mea. Dumnezeule, Mi. Șaisprezece ani.

– Șaisprezece ani, spuse Mi cuprinzând-o pe Simone după talie. Dar fata asta era tot o panaramă rea și a dracului.

– Chiar că era.

– Poziții inversate înseamnă că ea crede că tu i-ai distrus ei viața? Că te învinovățește pe tine? Cum așa?

– Eu am ieșit de acolo întreagă, spuse ea trecând cu degetul pe cea de-a doua față. Ea, nu.

– JJ Hobart este de vină pentru asta. Ce ți-a spus, Sim?

– Vezi tu fața asta? Nu doar defectele.

– Adică amărăciunea și furia din expresia ei? Sigur că văd. Ai un talent de excepție să dezvălui ceea ce este ascuns, zise Mi sorbind ușor din pahar și potrivindu-și tonul după gestul absolut firesc. Deci, este în continuare o panaramă rea și a dracului?

Izbucnind în râs, Simone simți cum se evaporă urmele ușoare de stres ce începuseră să-i cuprindă sufletul precum cârceii de iederă veninoasă.

– Da, Dumnezeule, și-ncă cum!

– Nu e absolut sigur că o astfel de tragedie îi schimbă pe toți cei implicați în ea. Cel mai adesea, eu cred că aduce la suprafață ceea ce suntem – sau ceea ce am fost dintotdeauna cu adevărat, răspunse Mi întorcând fața furioasă spre perete și punând statueta la loc pe raft. Tiffany a fost dintotdeauna în felul acesta, pe interior.

Mi ridică paharul ca și cum ar fi vrut să toasteze.

– Poate că nu mai este atât de perfectă, atât de frumoasă cum ar fi putut fi – pe dinafară. Dar este în viață

şi există o mulţime de alţii care nu mai sunt. E foarte posibil să fie în viaţă acum datorită ţie. Eu cu siguranţă mă aflu exact în situaţia asta. Nu intra în crize de vinovăţie sau cine ştie ce altceva. La cât sânge am pierdut eu... Încă zece minute – cincisprezece până la spital? Nu aş fi supravieţuit.

– Hai să nu vorbim despre toate astea.

– Ba hai să vorbim. Doar pentru o clipă, fiindcă am ceva de zis. Asta? Ce ai făcut tu cu Tiffany – cum mama dracului îi mai spune...

– Bryce.

– Tu-ţi aminteşti, eu, nu. Şi asta spune ceva. Ce ai făcut tu cu arta? E un proces de însănătoşire.

– Chiar?

– Sigur că da. Nu este vorba doar de cine este ea, Sim, ci de cine eşti tu. Cu toţii am supravieţuit şi cum toţii am devenit ceea ce suntem acum. Oare ce anume dinăuntrul tău a putut să o creeze pe ea din lut? Ceva ce a fost mereu acolo. Fata de şaisprezece ani care credea că lumea i se prăbuşise din cauza unui idiot excitat care nu merita nici o secundă din timpul ei – şi, da, poate că o să mă duc în iad fiindcă vorbesc rău de morţi, dar el chiar *era* un idiot excitat – ar fi putut decide să se complacă în nefericirea ei şi să-şi abandoneze talentele şi să le transforme în amărăciune.

Mi întoarse bustul.

– Asta este ceea ce văd eu pe faţa asta, cineva care şi-a abandonat talentele şi însuşi darul vieţii şi şi-a lăsat existenţa pradă vinovăţiei şi amărăciunii. Noi am pierdut o prietenă, Sim, şi asta ne doare încă. Ne va durea toată viaţa. Dar tu ai reuşit să o readuci pe prietena noastră la viaţă, ai adus un prinos existenţei ei, chiar şi existenţei pe care ar fi putut să o aibă, şi ai transformat-o în sculptura aceea uimitoare de jos şi în altele.

– Nu ştiu..., începu Simone cu respiraţia tremurătoare. Nu ştiu ce m-aş face fără tine în viaţa mea.

– Nu va trebui să afli niciodată. Iar eu? Mi-am îndreptat talentele şi priceperea în direcţia găsirii unor căi prin

care să ușurez durerea, suferința, să îmbunătățesc calitatea vieții oamenilor. Ceea ce nu ne face speciale, dar ne face ceea ce suntem astăzi. Suntem mult mai bune din toate punctele de vedere decât Tiffany rahat Bryce, Sim. Mereu am fost.

Simone mai trase o gură de aer în piept și apoi îi dădu drumul expirând lung. Și reuși să exclame:

– Mamă...!

– Am vorbit cât se poate de serios, inclusiv despre nemernicii ăia, vii sau morți. Și acum, de fiecare dată când te uiți la fețele alea două de acolo, va trebui să-ți amintești vorbele mele. Dă-o dracului de panaramă, Simone!

Încruntându-se, Simone mai privi încă o dată bustul.

– Îmi poate părea rău pentru ceea ce i s-a întâmplat – nimeni nu merită așa ceva – și în același timp să o urăsc în continuare din rărunchi?

– Da!

– Nu știu de ce nu m-am gândit și eu la asta. Chiar și atunci când făceam fețele acelea cu propriile mâini, tot nu m-am gândit la asta.

– Pentru asta sunt prietenii.

– Ei bine, cea mai bună prietenă a mea din toate timpurile, tocmai ai reușit să-mi răspunzi la întrebarea pe care nu puteam să o articulez. Dă-o dracului pe panaramă. Acum hai să coborâm și să mai luăm niște șampanie. O să am nevoie de ea ca să pot socializa până în zori sau cine știe când.

– Mie îmi plac la nebunie petrecerile lui CiCi, spuse Mi pornind spre ușă și întorcându-se spre ea cu un zâmbet larg. Am cumpărat o rochie nouă pentru seara asta. E absolut demențială!

– Ei, la dracu'. Acum o să mă bată la cap și mai rău. Ei, la dracu' și cu asta, spuse Simone hotărât. Am de gând ca de data asta să abandonez complet cumințenia și prudența. O să o las pe ea să-mi aleagă ținuta.

Încântată, Mi o împinse ușor cu umărul.

– Asta chiar va fi ceva demn de văzut!

*

CiCi alesese deja ţinuta de vreme ce o cumpărase ea însăşi şi o pusese pe umeraş în dulapul ei, cu intenţia de a o convinge cumva pe Simone să o poarte.

După ce băură o cantitate considerabilă de şampanie şi îşi împărtăşiră tot felul de bârfe, le târî practic pe fete în baia principală ca să le machieze şi să le coafeze. Decretă că Mi trebuia să fie elegantă şi sexy, apoi încălzi ondulatorul ca să îi facă nepoatei ei neobişnuit de cooperante de data asta o mulţime de cârlionţi rebeli.

Aprobă alegerea lui Mi, rochia aceea roşie cu umerii lăsaţi, talie marcată şi fustă înfoiată şi aşteptă până ce Simone reuşi să-şi pună pe ea rochia bleumarin.

Mânecile lungi şi faptul că ajungea până la genunchi ar fi putut sugera o aparenţă de cuminţenie, dar decolteul adânc, în V, din faţă şi din spate şi despicătura până sus de pe piciorul drept sugerau exact opusul – mai ales că i se potrivea mănuşă.

– De asta mi-ai dat oja ta albastră ieri.

– Se asortează perfect, încuviinţă CiCi, după care scoase următoarea armă. Mai ales cu aştia.

Pantofii, o multitudine de cureluşe albastru metalizat de la vârfuri până la glezne, aveau tocuri argintii înalte şi subţiri.

– Sexy, boem, spuse ea cu emfază.

– Sunt minunaţi, spuse Simone aşezându-se să şi-i pună şi pe urmă ridicându-se la loc. E posibil ca după asta să şchiopătez săptămâni întregi, dar va merita.

– Sărbători fericite! spuse luându-şi camera. Luaţi-vă poziţia, fetelor.

În timp ce ele se maimuţăreau la cameră, CiCi se gândi că le va picta ca pe nişte tinere sirene.

– La dracu', cred că au veni ăia de la catering. Bijuterii! Mi, delicate. Simone, unele artistice, uşor exagerate. Daţi-i drumul!

Cu faldurile fustei bogate în vânt, cizmuliţele cu şireturi şi coama-i de păr roşu pe spate, se repezi afară.

– Cum de reuşeşte? murmură Mi.

– Habar nu am, dar sunt hotărâtă să arăt exact la fel de bine, să mă mişc exact la fel de repede, să trăiesc exact la fel de intens şi când voi fi de vârsta ei. Hai să ne jucăm cu cerceii şi să coborâm să îi dăm o mână de ajutor.

În timp ce viscolul devenea din ce în ce mai intens, scăzând dramatic temperatura, casa lui CiCi se umplu de oameni. Toţi locuitorii de pe insulă păreau dispuşi să iasă din casă pentru CiCi şi la fel şi o mulţime dintre cei care nu locuiau pe insulă. Oameni din lumea artistică, din lumea muzicală, cu toţii se amestecară printre localnici mâncând rulouri cu homar şi plăcinţele cu creveţi şi bând şampanie.

Unii se împrăştiară pe verandă, unde erau pornite câteva radiatoare. Muzica răsuna din difuzoare sau din locurile unde cei cu talent şi poftă de aşa ceva îşi luau o chitară ori vreo orgă şi improvizau.

CiCi umbla de colo-colo, bucurându-se de fiecare moment, chiar dacă era atentă tot timpul să vadă când avea să apară o anumită persoană. Iar când dădu cu ochii de el, îşi croi drum spre Simone.

– Iubito, vrei să te duci până sus? Cred că e posibil să-mi fi uitat lumânarea de Crăciun aprinsă în dormitor. Nu vreau să dăm foc la casă.

– Sigur. E o petrecere foarte tare, CiCi.

– E singurul tip de petrecere pe care ştiu să-l fac.

Când fetiţa ei superbă porni să facă ceea ce îi spusese, CiCi se duse drept la Reed. Acesta zâmbi larg când dădu cu ochii de ea.

– Ziceai tu că o să fie petrecerea supremă. Şi nu m-ai minţit deloc. Crăciun fericit! spuse întinzându-i o punguţă cu un cadou.

– Ce drăguţ din partea ta! O să-l pun sub pom, zise sărutându-l şi trecându-şi o mână peste mâneca sacoului lui gri-închis. Şi mai eşti şi atât de chipeş!

– Trebuia să mă ferchezuiesc pentru petrecerea supremă. Tu arăţi minunat! Ce zici dacă după petrecere mergem să...

CiCi zâmbi când vorbele îi muriră pe buze şi expresia de pe faţă i se transformă dintr-una de flirt jucăuş într-una profund uluită. Nici nu trebui să se uite ca să ştie că Simone cobora acum pe scări exact aşa cum îşi făcuse ea planul.

O cunoştea – desigur, îi cunoştea faţa. O studiase aşa cum făcuse cu atâtea altele din dosarele lui. O ştia şi din fotografiile împrăştiate artistic peste tot prin casa lui CiCi, din tabloul pe care îl privise şi care îi aprinsese un foc de uimire şi dorinţă în suflet.

Dar toate acelea erau opere de artă, erau fotografii, erau declaraţii de martori, erau câteva interviuri televizate.

Aceasta era femeia adevărată, în carne şi oase, şi efectul pe care îl produse fu exact acela de a-i bloca mintea timp de zece secunde încheiate în care singurul sunet care îi răzbi prin zumzetul din cap fu un uluit:

– Oooo...

Şi când ea se îndreptă chiar spre el, zumzetul crescu în intensitate.

– Nu e nimic sus, spuse zeiţa.

– Mulţumesc, iubito. El este Reed, în curând şeful poliţiei noastre şi unul dintre oamenii pe care îi îndrăgesc cel mai mult în viaţa asta şi în celelalte. Reed, cea mai mare comoară a mea, Simone.

– Reed, desigur, spuse ea şi buzele acelea – buzele acelea minunate i se arcuiră într-un zâmbet minunat. Vocea îi răsuna ca un abur deasupra unui iaz magic. Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârşit.

Îi luă mâna pe care i-o oferise ea – oare simţise şi ea? Simţise şi ea descărcarea aceea de energie?

– La fel şi eu, reuşi el să spună.

– Simone, ce-ar fi să îl duci pe Reed la unul din baruri să-i dai ceva de băut. Vrei o bere, nu-i aşa, Deliciosule?

– A, da, sigur. Bere. Bine. Bună.

Dumnezeule!

– Atunci să-ţi dau ceva.

Simone îi făcu semn arătându-i direcţia, pe urmă o luă înainte, în timp ce el încerca să se adune cumva. Îl ajută întru câtva faptul că mai mulţi oameni îi strigară vreo vorbă de salut sau îl bătură uşor pe spate ori îl strânseră de braţ zâmbind.

Ea îi făcu semn barmanului şi se întoarse spre Reed ca să vorbească cu el aşa cum se vorbea de obicei la petreceri în timp ce-şi aştepta berea.

– Aşadar, până la urmă ai cumpărat casa familiei Dorchet?

– Da. O să... o să mă mut cu totul acolo după 1 ianuarie.

– E o casă excelentă.

– Ai fost acolo? Sigur că ai fost, spuse el imediat. M-am îndrăgostit instantaneu de locul acela.

– Nu văd cum ai fi putut să nu o faci. Te...

– Terasa circulară, spuseră ei în acelaşi timp.

Ea râse exact ca CiCi şi spuse:

– Exact.

Iar el simţi cum îşi revine cât de cât în fire. Luă berea, după care îşi încercă norocul:

– Probabil că ai treabă de făcut, dar poţi să mai stai puţin cu mine?

– Desigur.

Îi făcu loc protejând-o de mulţimea din jurul barului şi o duse spre un spaţiu mai larg unde se putea respira, în capătul camerei celei mari.

– Voiam să-ţi spun că mă pricep oarecum mai bine la artă de când stau în preajma lui CiCi.

– Ţine mult la tine.

– Eu sunt îndrăgostit de ea.

Simone zâmbi.

– Tu şi câţi alţii...

– A deschis pentru mine o uşă pe care eu nici măcar nu o ghiceam. În sfârşit, nici acum nu pot spune că ştiu prea multe despre artă, dar opera aceea de acolo..., zise arătând spre *Apariţia*, dacă aş putea vreodată să-mi

permit artă adevărată şi dacă nu i-ar aparţine deja lui CiCi, aceea ar fi a mea.

Ea nu spuse nimic pentru moment şi se întinse să ia un pahar înalt şi subţire de pe tava unui ospătar care trecu pe lângă ei.

– De ce?

– Pentru că e frumoasă, dar mai ales pentru faptul că atunci când o văd am impresia că mă uit la un semn de viaţă. Ceea ce poate părea o descriere absolut bizară.

– Ba nu. Nu, de fapt este descrierea perfectă.

– Eram acolo în noaptea aia.

Ea dădu din cap încet, nedezlipindu-şi privirea de la sculptură.

– Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Suntem la o petrecere. Îţi spun asta pentru că nu sunt sigur că asupra mea are un efect mai aparte, cumva mai profund, tocmai pentru că eram acolo. Am mai văzut şi alte opere de-ale tale – CiCi m-a dus sus, în studioul tău, şi mai erau câteva statuete. Toate sunt, cum să zic, magice... Dar aceasta, cum să-ţi spun, aceasta este cea care mă face să-mi stea inima, să nu mai pot respira, ca o lovitură în plex. Sorbi din bere. În sfârşit...

– Ai fost împuşcat, zise uitându-se la el în momentul acela, drept în ochi. Nu în noaptea aia, vara trecută. Dar din acelaşi motiv.

– Da.

– Cum te simţi?

– Sunt aici, cu o femeie frumoasă alături şi o bere în mână. Aş spune că mă simt foarte bine.

– Vrei să aştepţi aici un minut?

– Bine.

– Aşteaptă aici, te rog. Revin imediat.

El o urmări îndepărtându-se şi se concentră puţin asupra trăirilor lui. Inima părea să-şi fi revenit la ritmul normal şi creierul părea să îi fi redevenit perfect funcţional. Fusese numai o reacţie ciudată, decise el în gând. Un stimul aparte care îi afectase sistemul, dar acum se simţea mai bine. Apoi o văzu întorcându-se şi simţi

exact același stimul și nu se putu abține să nu exclame pentru a doua oară în seara aceea:

- Ooo...

Ținea de mână o femeie frumușică, îmbrăcată cu o rochie roșie. Îi recunoscu și fața acesteia.

- Mi, el este Reed.

- Bună, Reed.

- Mi-Hi Jung. Doamna doctor Jung, adăugă Simone.

- Mi, spuse ea zâmbind ezitant și întinzându-i mâna. Mă bucur să te cunosc.

- Reed a cumpărat casa familiei Dorchet - cea cu terasa circulară și spatele spre pădure.

- O, ce casă grozavă!

- Va fi noul șef al poliției de pe insulă. A fost detectiv la poliția - cred - poliția din Portland.

- Am fost, spuse el după ce dădu mâna cu Mi.

- A fost acolo în seara aceea, zise Simone știind că nu trebuia să specifice care seară căci știau cu toții care. Toți trei am fost acolo. Ce ciudat, nu? Am fost cu toții acolo. Acum suntem cu toții aici. Reed s-a făcut polițist. Mi e doctor în științe și inginer biolog. Iar eu..., se opri uitându-se spre sculptură. Te-ai făcut polițist din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara aceea?

- M-a influențat în sensul acesta, da. Pe lângă Essie. Essie McVee.

Simone îi susținu privirea, de data aceasta mai intens.

- Doamna polițist McVee. Ea este cea care m-a găsit. Prima dintre cei care au ajuns la fața locului. O cunoști.

- Da, e o prietenă bună. A fost partenera mea în ultimii ani.

- Acum îmi amintesc, spuse Mi. Tu ai fost cel care a luat copilașul și l-a dus într-un loc sigur. Pe vremea aia nu erai polițist.

- Nu, eram la facultate. Și lucram la Manga, la restaurant.

– Nu ai fost rănit în noaptea aia, murmură Simone. Dar mai târziu. Mi a fost rănită. Un polițist și un savant. Tragediile, spuneai tu, Mi, au darul de a scoate la iveală ceea ce suntem cu adevărat. Scuzați-mă.

– Am supărat-o, începu să spună Reed când Simone se îndepărtă.

– Nu, zise Mi punându-i o mână pe braț și urmărindu-și prietena cu privirea. Nu, chiar nu ai supărat-o. Dacă ai fi supărat-o, ar fi fost rece ca gheața sau ar fi țipat la tine. Se gândește, doar, și contemplă ceva ce a refuzat să ia în considerare pentru foarte mult timp. Mi se întoarse din nou spre el, luminată la față. Nu știu ce ai spus sau ai făcut, dar acum sunt și mai fericită că te-am cunoscut.

capitolul 16

Stagiatura lui Reed începu într-adevăr în ianuarie. Știa ce trebuia să facă și cum să fie polițist, cum să fie detectiv, cum să interogheze un suspect, un martor, o victimă. Cum să construiască un caz. Știa cerințele și motivele pentru orice procedură, pentru toată documentația ce stătea în spatele oricărei acțiuni. Înțelegea valoarea relațiilor și a legăturilor în cadrul comunității.

Nu era la fel de încrezător în capacitățile lui de administrator, de șef, sau în legătură cu politica și, mai cu seamă, politica de pe insulă. Și înțelegea cât se poate de clar că în slujba aceasta intrase ca un outsider.

Făcea ce putea ca să contracareze acest statut de outsider. Mergea în fiecare dimineață pe jos sau cu bicicleta, își lua cafea și încerca variantele de meniu pentru micul dejun la Sunrise Cafe – deschisă tot timpul anului de la șase dimineața la zece seara. Stătea de vorbă cu ospătărițele, vânzătoarele și așa mai departe, își cumpără prima lopată pentru zăpadă de la magazinul local de scule, iar când ianuarie scutură un strat bun de zăpadă peste insulă, se înapoie și investi și într-un plug de zăpadă.

La sugestia lui CiCi, îl angajă pe Jasper Mink să se ocupe de o mulțime de chestii pe care trebuia să și le achiziționeze pentru casă. Se înțelese din prima cu maistrul cu față de Willie Nelson și tricoul cu Def Leopard pe sub cămașa de flanel. Începu să-și facă cumpărăturile la piața locală, încălzi constant un scaun la Drink Up, singurul bar deschis iarna și, în general, se făcu cât se putea de vizibil și de accesibil.

Învață ritmul iernii pe insulă. Așa cum era, încet, obsedat de vreme, închis și mândru de asta. Ținu neapărat să discute cu pompierii voluntari, doctorii din zonă – și chiar trebui să se supună unui control.

Exact cum se întâmplă, la naiba, și la dentist.

Cum politica trebuia avută în vedere, Reed luă parte și la prima întrunire a primăriei orașului, ascultă reclamațiile privind întreruperile de curent în sudul insulei în timpul ultimei furtuni, îngrijorările privind eroziunile din capătul de nord. Observă schimburile înverșunate de replici privind reciclarea obligatorie și îi notă pe cei – cărora li se dădură numele în clar – care ignorau în mod frecvent această regulă.

Nu se așteptase să facă nimic altceva decât să asculte și să noteze și simți un gol în stomac când primarul îi strigă numele.

– Ridică-te în picioare, Reed, să te vadă oamenii. Cei mai mulți dintre voi știu, sau ar trebui să știe, că Reed va prelua slujba de șef al poliției peste câteva luni, când se va pensiona Sam Wickett. Vino aici, sus, Reed, să te prezinți. Spune-le oamenilor câteva lucruri despre tine și de ce ești aici.

„Rahat", gândi el, „rahat, rahat, rahat". Prinse scânteia din ochii lui Hildy. Era un primar iscusit, cunoștea bine oamenii, se pricepea la politică și nu suferea proștii.

Așa că ar fi fost bine să nu se facă de râs ca un prost în primărie.

Se duse în fața sălii, trecu rapid în revistă figurile celor câtorva zeci de oameni care se deranjaseră să vină.

– Sunt Reed Quartermaine, anterior detectiv la Departamentul de Poliție din Portland.

– De ce anterior? strigă cineva. Ai fost concediat?

– Nu, doamnă. Nu cred că doamna primar Intz sau consiliul orașului mi-ar fi oferit slujba aceasta dacă aș fi fost concediat. Cred că cel mai potrivit ar fi să spun că, la fel ca mulți alți oameni pe care îi știu în Portland, mi-am petrecut ceva timp vara pe insulă. Și mi-a plăcut aici.

– Vara e una, strigă altcineva. Iarna e cu totul altceva.

– Am descoperit și eu asta, adăugă el zâmbind. Mi-am cumpărat un plug de la Cyrus de la Island Hardware and Paints și am și învățat să-l folosesc. Am cumpărat o casă pe insulă toamna trecută când am fost aici câteva săptămâni pentru că mi-am amintit-o de când eram copil și pentru că atunci când am văzut-o din nou, când am intrat în ea, am știut că aceea este. Căutam un cămin de destul timp deja și l-am găsit pe insulă, în casa aceea.

– Reședința Dorchet e destul de mare pentru un bărbat singur.

O femeie cu părul cărunt împletit în coadă îl măsura cu destulă suspiciune în timp ce continua să tricoteze ceva din lână verde strălucitoare.

– Da, doamnă. Încerc acum să găsesc suficientă mobilă ca să nu răsune a gol. Mulți dintre dumneavoastră nu mă cunoașteți, dar sunt de ceva timp pe insulă. Șeful poliției, Wickett, îmi arată cum stau lucrurile pe-aici și când se pensionează voi duce și eu mai departe politica ușilor deschise pe care o practică el. O să fac tot ce-mi stă în putință pentru dumneavoastră. Asta este casa mea acum. Sunteți vecinii mei. Ca șef al poliției, am jurat să vă apăr și să apăr insula aceasta. Și exact asta și intenționez să fac.

Porni înapoi spre locul lui și se opri când un tip îndesat, cu barba înspicată se ridică în fața lui, în primul rând.

– Ești combinat cu CiCi Lennon, nu-i așa?

– Dacă vă referiți în sens amoros, nu pot spune altceva decât că aș vrea eu.

Răspunsul stârni râsete și îi dădu lui Reed suficient timp să parcurgă fișierele pe care și le făcuse în memorie și să-l identifice pe vorbitor. John Pryor, își aminti el – locuitor permanent, instalator, proprietarul unor căsuțe de închiriat pe timpul verii împreună cu fratele lui.

– Eu am senzația că nu ai avea slujba asta dacă nu te-ar fi zorit CiCi în sensul acesta.

– Nici chiar așa, dădu să înceapă Hildy, dar Reed ridică o mână.

– E în regulă, doamnă primar. Este o întrebare justificată. E adevărat că nu aș fi știut despre slujba asta și nici despre casa Dorchet care urma să fie scoasă la vânzare dacă nu mi-ar fi spus CiCi. Îi sunt recunoscător că a făcut-o, dându-mi astfel o șansă la ambele.

– Ai fost împușcat în Portland. Poate că te gândești că dacă ești șeful poliției aici vei putea avea o viață mai ușoară, mai sigură.

Se stârni rumoare, o rumoare dezaprobatoare, iar Pryor nu făcu altceva decât să se înnegrească și mai tare la față.

– Nu are nici o legătură cu mine sau cu ideea de a avea eu o viață mai ușoară sau mai sigură, John. Are legătură cu faptul că vreau să-mi fac datoria, să veghez să aibă o viață mai ușoară și mai sigură cei care trăiesc aici și cei care vin aici în timpul sezonului să umple hotelurile și pensiunile. Tu și fratele tău – Matt, dacă nu mă înșel, nu? – aveți o astfel de pensiune. Aveți un loc ca lumea, adăugă Reed. Dacă aveți vreo problemă începând cu luna martie, mă puteți chema pe mine. Între timp, dacă mai ai întrebări pentru mine, putem merge la Drink Up după întrunire. Îți fac cinste cu o bere.

Pryor nu răspunse invitației, dar o făcură alții, așa că în toată luna ianuarie se tot duse la bere cu diverși cetățeni, inclusiv cu cei patru agenți pe care urma să-i coordoneze constant, dispecerul și doi dintre cei trei agenți care lucrau cu jumătate de normă, din iunie până

în septembrie. Al treilea petrecea şase săptămâni pe an, iarna, în St Lucia.

Singura întâlnire mai dificilă se păru cea cu singura femeie agent. Matty Stevenson servise patru ani în armată, lucrase trei ani la poliţia din Boston înainte de a se muta înapoi pe insula unde se născuse. Mai petrecuse alte optsprezece luni îngrijind-o pe maică-sa, o văduvă, atunci când aceasta se îmbolnăvise de cancer la sân, înainte de a deveni prima femeie agent locţiitor al şefului poliţiei de pe insulă. Şi ocupa poziţia aceasta de nouă ani.

Mama ei, supravieţuitoare a cancerului de nouă ani deja, avea un magazin de suvenire deschis în timpul sezonului. Matty locuia vizavi de ea, într-o clădire cu două etaje, avea părul scurt, drept, blond-cenuşiu şi ochii albaştri şi duri. Purta cămaşă de flanel, pantaloni maro de lână şi bocanci solizi.

Îşi făcuse cercetările în ceea ce o privea şi prin conversaţiile cu diverşi oameni şi prin faptul că îi citise dosarul. Astfel ştia că, după o căsătorie nefericită şi un divorţ cu scandal, se „combinase" sau „începuse să se întâlnească" cu burlacul convins John Pryor. Nu-i trebuiseră prea multe cercetări ca să-şi dea seama că femeia nu era deloc mulţumită de sosirea unui şef nou, venit din afară.

Aşa că se hotărî să vorbească deschis şi din prima:

- Te deranjează că m-au trimis pe mine aici ca şef.

- Da, te-au băgat pe uşa din dos, de undeva din afară. Eu sunt de aproape zece ani aici, în poliţia insulei. Şi nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe măcar dacă vreau slujba.

- Te întreb eu acum.

- Acum nu are nici un rost, la dracu'.

- Te întreb eu acum, repetă el. Încă nu am fost numit şef.

- Dar ai semnat contractul.

- Mda. Şi totuşi, te întreb pe tine. Ai patru ani în armată, vreo doisprezece în poliţie şi foarte mult timp

petrecut pe insulă. Probabil că eşti mai calificată decât mine pentru slujba asta.

Femeia se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

– Chiar sunt mai calificată.

– De ce crezi că nu ţi-au dat ţie slujba?

– Pentru că tu eşti bărbat. Ai încasat nişte gloanţe. Eşti unul dintre eroii de la DownEast.

– Toate astea sunt adevărate, ridică el din umeri, în afară de cuvântul erou care e stupid de folosit pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. Tu ai fost în Irak. Ai primit decoraţia Purple Heart. Cuvântul erou nu e stupid în ceea ce te priveşte. Sunt bărbat, repetă el. Vrei să-mi spui că ai senzaţia că nu te-au luat în seamă pentru slujba asta fiindcă tu nu eşti?

Ea dădu să deschidă gura. Apoi o închise la loc. Îşi ridică berea şi bău din ea.

– Aş vrea să spun că da. Aş vrea să spun pentru că niciodată nu ne-au spus ce aveau de gând. Şeful nu ne-a anunţat niciodată că avea de gând să se pensioneze, asta nu înainte ca totul să fie semnat şi parafat. Am fost şi la Hildy în legătură cu chestia asta, m-am dus drept la ea. Doar ieşeam cu frate-său când eram la liceu, la dracu'. Mai trase un gât de bere. Dar nu pot spune da, fiindcă nu sunt o mincinoasă.

– Şi-atunci de ce?

– Ştii deja de ce.

– Nu ştiu ce gândeşti tu.

– Sunt iute la mânie. Mi s-a făcut raport din cauza asta de câteva ori – şi în armată, şi la Boston, şi aici. În ultimii ani, nu. Nu, de când am scăpat de nemernicul cu care am fost suficient de idioată să mă mărit. Acum m-am apucat să meditez în fiecare dimineaţă, la dracu'.

El se abţinu să nu zâmbească şi doar dădu din cap.

– Şi funcţionează?

Acum fu rândul ei să ridice din umeri.

– Majoritatea timpului.

– Asta este bine. Mie nu îmi pasă cum te închei la cămaşa.

Ea rânji spre el.

– E o cămaşă bărbătească.

– Nu-mi pasă. În afară de şeful, care pleacă, tu ai mai multă experienţă ca poliţist decât toţi ceilalţi agenţi. O să trebuiască să mă bazez pe tine şi o să trebuiască să-mi dai o şansă înainte să-mi faci raport la superiori ca fiind cel mai mare imbecil de neinsular.

– Şi dacă asta va fi concluzia mea după ce îţi dau o şansă?

– Atunci nu voi rezista prea mult ca şef.

Ea se gândi puţin.

– Mi se pare corect.

– Bine. A... încă ceva. Dacă am nevoie de un instalator şi îl chem pe John Pryor, o să se-apuce să facă pe nebunul cu mine?

Acum pufni ea.

– N-ar fi trebuit să te atace aşa la întrunire.

– Nu m-a atacat cine ştie ce.

– Oricum nu era cazul. Ne-a făcut pe amândoi să părem nişte nemernici. Şi faptul că a adus-o şi pe CiCi în discuţie l-a făcut să pară un nemernic şi mai mare. Răspunsul este nu. Este prea mândru să-şi bată joc de munca lui.

– E bine de ştiut şi asta.

Cu gândul la CiCi, se duse până acasă la ea în prima lui zi liberă. Şi când femeia nu răspunse, el ocoli casa, aşa cum făcea adesea, până ajunse în faţa studioului ei.

Prin geam se vedea pictura, dar nu şi pictoriţa.

Simţi un uşor junghi de îngrijorare şi îşi spuse că era poliţist şi din cauza asta se gândea mereu la ce era mai rău, dar ocoli pe partea cealaltă până la verandă. Să încerce uşa, se gândi el, să intre şi să strige. Atunci dădu cu ochii de femeia care stătea pe stâncile de pe plaja acoperită cu zăpadă.

O luă în jos şi el, bucurându-se de bătaia vântului, de zgomotul apei şi de priveliştea ei. Era la fel de albastră şi de clară ca şi cerul îngheţat de deasupra. Ea îl auzi

şi întoarse capul. Faţa aceea, se gândi el. Figura aceea care îl făcea să simtă instantaneu un pumn în plex.

Se căţără pe stâncă şi se aşeză lângă Simone.

– E o superprivelişte, spuse el.

– Una dintre preferatele mele.

– Da, şi de-ale mele.

Ea îşi înfăşurase un fular cu o mie de culori în jurul gâtului şi îşi trăsese o căciulă de un albastru intens pe cap.

Arăta plină de viaţă, se gândi Reed şi absolut uluitoare.

– CiCi nu e aici, îi spuse. A plecat să petreacă următoarele zile la un spa cu cineva. Aşa, pe nepusă masă.

– Mă întrebam de ce nu răspunde. Are maşina parcată în faţă. L fel şi tu.

– Am condus-o eu la feribot de dimineaţă. Prietenul ei o aştepta pe partea cealaltă.

– Un bărbat, deci! spuse Reed trăgându-şi una peste piept. Ce dezamăgire!

– Sunt prieteni de ani buni. Şi mai e şi homo.

– Şi iată cum renaşte speranţa, răspunse, aşteptând o clipă ca să se bucure de zâmbetul ei. Te deranjez?

– Nu. Am auzit despre întrunirea de acum câteva seri. Din câte se pare, te-ai descurcat bine.

– Oamenii au nevoie de timp ca să se obişnuiască cu mine, să vadă dacă voi face treabă bună sau mă voi dovedi de tot rahatul.

– Nu cred că vei fi de tot rahatul.

– Păi nu voi fi, dar e nevoie de timp să se convingă.

– Din câte am auzit eu, majoritatea locuitorilor de pe insulă te plac.

– Sunt un tip uşor de plăcut, zise zâmbindu-i larg ca s-o dovedească. Pot chiar trece drept un tip simpatic. Dar tu?

Ea întoarse din nou privirea, îndreptând-o înspre întinderea de apă.

– Eu nu prea cred că sunt în stare să fiu simpatică.

– Nu despre tine vorbeam. Despre mine. Ce zici, sunt uşor de plăcut?

Simone întoarse din nou capul și îl privi lung cu ochii aceia de tigru.

– Probabil. Nu te cunosc prea bine.

– Aș putea să te invit la cină. E seara chifteluțelor la Sunrise sau, dacă preferi, la Mama's Pizza.

Ea clătină din cap.

– Acum mi-am luat o pauză, dar am de gând să lucrez în seara asta, răspunse trăgând adânc în piept briza rece. E cam rece, totuși.

Când ea se ridică, el coborî și îi dădu mâna.

– E din cauza chifteluțelor, nu? spuse el făcând-o să izbucnească în râs.

– E și acesta un factor, dar chiar am de gând să muncesc. Dar aveam nevoie mai întâi de puțin aer curat. Trebuie să-mi... limpezesc mintea.

– Câtă vreme nu te invit eu la o întâlnire, nu ai cum.

Ea își înclină ușor capul, de data asta privindu-l puțin pieziș.

– Nu știu dacă am sau n-am cum, fiindcă nu te cunosc prea bine. Și fiindcă am ales în ultimele luni să nu mai ies cu ăștia din specia ta.

– Hei, același lucru e valabil și pentru mine – cu cele din specia ta. Pun pariu că ar cam fi cazul.

– De ce?

– Pentru că, spuse el în timp ce se înapoiau pe poteca acoperită de troiene încercând să calce pe urmele făcute deja, la un moment dat tot trebuie să întrerupi postul.

– Nu, dar ce ce? Tu ești în post?

– Oh, exclamă el gândindu-se că o femeie nu i-ar fi retezat-o – sau cel puțin nu complet – unui bărbat dacă continua să discute cu el. Ei bine, am fost împușcat, mi-a trebuit ceva timp să mă refac și să-mi revin și emoțional, am venit aici, am întâlnit-o pe răvășitoarea CiCi, mi-am schimbat viața. Nu prea a fost cine știe ce timp pentru o chifteluță cu vreo femeie. Tu?

– Nu știu prea bine. La mine a fost vorba despre lipsă de interes. Și poate și despre ceva legat de ZGS.

– ZGS?

– Zona Gândurilor lui Simone. Uneori mă cufund cu totul în ea. Dar în principal aş spune că în cazul acesta este vorba de lipsă de interes.

– Eu pot să fiu şi interesant, nu numai simpatic, spuse urcând scările dinspre plajă alături de ea. Aş putea să dau zăpada asta de pe trepte dacă vrei.

– Da, clar eşti simpatic. Apreciez mult, dar oricum o să se mai depună câţiva centimetri şi în noaptea asta.

– Ai tot ce îţi trebuie în caz că mai ninge? De mâncat, de băut... Iartă-mă, spuse el când îi ţiui telefonul. Trebuie să trec pe la..., începu şi se opri după care studie textul. A, şi oricum trebuie să trec pe la piaţă, aşa că...

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea când ajunseră la verandă. Mă pricep la chipuri. Pe faţa ta de obicei nu se citeşte nimic, sau poate că eşti antrenat pentru asta fiind poliţist, dar o clipă ţi-a scăpat. E ceva cu ai tăi?

– Nu. Nu are nici o legătură cu ei.

Ea traversă veranda şi deschise uşa.

– CiCi ar insista şi ar fi foarte dezamăgită de mine dacă nu aş face-o.

– Bine, o să beau o cafea.

Îşi scuturară bocancii şi intră în casă la căldură.

Ea aprinse mai întâi focul, pe urmă îşi scoase haina, căciula, mănuşile şi se apropie de filtru.

– Simplă sau ai ceva preferinţe deosebite?

– Nu, fără nimic.

– Un bărbat adevărat, spuse ea pe un ton vesel. Eu de obicei beau caffè latte. Când am ajuns la New York am lucrat pentru o vreme într-o cafenea de cartier. Dar făceam nişte latte-uri excelente.

– Te-am supărat în noaptea aceea la petrecere. Prietena ta a spus că nu, dar...

– Mi a avut dreptate, ca de obicei. Nu m-ai supărat. Mă gândeam la ceva şi tu m-ai făcut doar să mă gândesc mai intens. Dacă am fost cam tăioasă, a fost numai din cauză că eram cufundată în gânduri.

– În ZGS?

– Să zicem că tocmai trecusem graniţa, spuse ea zâmbind şi ridicând din umeri.

În timp ce îşi pregătea laptele pentru latte-ul ei, aruncă o privire peste umăr. El nu îşi scosese haina.

– Telefonul pe care l-ai primit. Are legătură cu DownEast?

– Dar ai şi ceva puteri paranormale, precum CiCi?

– Nu. E o presupunere logică. Tu ar trebui să-mi spui, zise întorcându-se să termine cafelele. Nu cu prea mult timp în urmă aş fi avut grijă să nu o faci. Să nu ai cum să o faci. Acum aş vrea să-mi spui.

El îşi scoase haina, dar nu spuse nimic când ea îi aduse cafeaua.

– Hai să stăm jos, spuse ea făcând un gest spre canapeaua din faţa focului. Eşti prima persoană pe care am invitat-o în casă şi pentru care am făcut cafea cred că de... nu-mi dau seama dacă nu cumva este chiar prima dată. Mă întreb de ce. Nu cred că are legătură cu faimoasa ta amabilitate.

– Păi nu aş vrea să fie din cauza traumei comune pe care am suferit-o.

– Da, dar în parte exact despre asta este vorba, nu crezi? Nimeni care nu a trecut prin ce am trecut noi nu ar putea să înţeleagă vreodată. Ani întregi nu am vorbit despre asta, am încercat să-mi ignor sentimentele. Dacă nu te uiţi, nu ai cum să vezi şi dacă nu asculţi, nu ai cum să auzi. Vrei să ştii de ce am început iar să mă uit şi să ascult?

– Da, vreau.

Simone îşi schimbă poziţia pentru ca acum să stea cu picioarele încrucişate pe canapea.

– M-am întâlnit din întâmplare cu cea mai mare rivală a mea din liceu. Avea părul auriu şi era frumoasă şi avea sâni. Eu eram maronie, şleampătă şi comună.

– Niciodată nu ai fost comună.

– Asta am văzut eu în oglindă în seara aceea în baie. M-am întrebat de ce nu pot şi eu să fiu frumoasă ca Tiffany? Care tocmai intrase în sala de cinema

cu băiatul care mă părăsise pentru ea fiindcă nu eram pregătită să merg până la capăt cu el. Durerea pe care o simţeam în inimă, umilinţa aceea intensă pe care numai la vârsta aceea le trăieşti. Ca şi cum se terminase lumea. Şi pe urmă s-a întâmplat. Băiatul care mă părăsise a murit. Tiffany a fost împuşcată în faţa aceea atât de proaspătă şi de frumoasă. Acum, ani buni mai târziu, ne întâlnim din nou – într-o altă baie, ca o ironie a sorţii. Mi-a spus lucruri urâte şi, nu ştiu de ce, dar am simţit că acele câteva momente de urâţenie m-au făcut să vreau să mă uit şi să ascult. Nu pentru ea, pentru mine.

– Eu nu am putut face altceva decât să mă uit şi să ascult tot, răspunse Reed. Nu cred că în sensul unei obsesii, pur şi simplu m-am comportat ca un poliţist în misiune. Am urmărit fiecare poveste, am luat dosarele şi le-am pus la un loc. Niciodată nu am avut senzaţia că deţin adevărul sau întregul adevăr. Abia dacă unul dintre cei trei avea ceva minte, şi chiar şi acela, ce minte puteai să spui că are? De ce nu s-a dus să se răzbune pe fata pe care o învinuia că i-a distrus viaţa? Cu siguranţă era mai mult de atât la mijloc şi am vrut să ştiu ce anume.

– Şi ai avut dreptate, murmură Simone. Acel mai mult s-a dovedit a avea legătură cu Patricia Hobart.

– Da. Şi asta a devenit cât se poate de limpede, oricât de nebunesc ar fi putut părea la început, odată ce am... ce au, se corectă el, luat la mână toate chestiile pe care a trebuit să le lase în urmă în momentul când a şters-o. La momentul DownEast, avea cam paisprezece ani. Era deja o psihopată, şi-ncă una isteaţă, adăugă el. Chiar foarte isteaţă, deşi nu avea decât paisprezece ani. Suficient de isteaţă încât să-şi ascundă firea. Dar înainte să mă împuşte, înainte ca toate acele chestii nebuneşti să capete sens, eu am reuşit să urmăresc totul. Şi la fel şi Essie. Şi una dintre modalităţile prin care a făcut-o ea – şi eu? Primim notificări de fiecare dată când moare cineva care a fost acolo în noaptea aia. Indiferent de motiv.

Aşa că ea înţelese expresia de pe faţa lui, acea expresie trecătoare, dar atât de evidentă.

– Cine a murit?

– Făcea parte din echipa care asigura securitatea mallului. A încasat câteva gloanţe în noaptea aia. După ce şi-a revenit, s-a întors la lucru. Un tip de treabă şi serios.

– Şi l-a... l-a omorât?

– O să-ţi spun că da. Nu am dovezi încă. Şi se pricepe foarte bine la asta, adăugă el ridicându-se ca să se mişte de acolo, prin încăpere. De când m-a împuşcat pe mine, s-a evaporat parcă. La dracu', n-a mai fost nici urmă de ea. Acum Robert Kofax e mort pentru că i-a pus ceva în băutura pe care o bea omul pe o plajă în Bermude.

– În Bermude?

– Nu ştiu de ce se dusese acolo – o să aflu eu. Acum pur şi simplu am primit notificarea. Numele lui, CM. Cauza morţii, explică el. A găsit ea o cale, murmură el, fiindcă asta este misiunea ei.

– Să ucidă supravieţuitorii? Dar nu are nici un sens.

– Să termine ce a început – pentru că a lăsat suficient în urmă ca să dovedească faptul că ea a pus la cale totul. A pus la cale... dar nu a reuşit să ducă la bun sfârşit ce şi-a propus. Fratele ei şi-a pierdut răbdarea. Sau cel puţin asta este teoria mea.

Ea îşi pierdu ceva din culoarea care îi înroşise obrajii.

– Mi e o supravieţuitoare. Mama, sora mea. Eu. Tu.

– Mi a apărut în presă, dar măcar nu a dat nici un interviu. Nici tu. Familia ta nu a avut parte de prea multă atenţie. Eu cred că îi vânează pe cei care au avut. Cât ne priveşte pe mine şi pe tine? Noi am chemat ajutoare. Noi am fost cei care au făcut primul şi al doilea apel la 911. Tu ar trebui să ai grijă şi poţi să fii sigură că eu îmi voi păzi spatele.

Senzaţia de anxietate o făcea să o doară stomacul deja.

– Insula e plină ochi în timpul verii. Vin cei care fac excursii de o zi, cei care-şi petrec vacanţa aici, cei care muncesc aici pe timpul verii.

– Eu o să fiu şeful poliţiei. Orice poliţist şi orice angajat al serviciilor de urgenţă o să aibă poza ei. O să o afişez în fiecare amărât de magazinaş, în fiecare restaurant şi fiecare hotel. Pe feribot. Nu vreau să spun că nu va încerca să ajungă aici, dar cred că pentru moment e mai degrabă axată pe ţintele mai uşoare. Şi dacă încearcă să vină aici, va fi ca să mă termine pe mine mai întâi. Doar am împuşcat-o pe nemernică.

Acum nu mai părea deloc amabil, se gândi Simone. Acum părea puternic, dur şi foarte, foarte capabil.

– Cred că am nevoie de ceva mai tare decât cafeaua, spuse ea ridicându-se. Tu?

– Nu te-aş refuza.

Ea alese o sticlă de vin, unul roşu şi tare şi turnă două pahare generoase.

– Acum nu numai că te-am supărat. Te-am şi speriat.

– Nu cred. Nu ştiu exact ce simt. Sunt cam descumpănită, asta e clar. Eu nu sunt o tipă curajoasă. Nu am fost curajoasă în noaptea aceea.

– Ba în privinţa asta te înşeli. Nu ai luat-o la fugă ţipând şi nu ar fi fost nici o ruşine nici dacă ai fi făcut-o. Dar tu ai făcut ceea ce trebuia. Te-ai ascuns şi ai sunat după ajutor. Am auzit şi eu apelul la 911. Ţi-ai ţinut firea. Asta înseamnă curaj.

– Ba nu mă simţeam curajoasă defel şi nici nu m-am mai simţit de atunci încoace. Dar... vino în atelierul meu. Vreau să-ţi arăt ceva.

– Adică nişte gravuri?

Ea zâmbi, dându-şi seama că nu se mai simţea chiar atât de descumpănită.

– Câtuşi de puţin.

– Se pare că dau greş de fiecare dată când vreau să fac ceva cu artistele frumoase din casa asta. Trebuie să încerc o tactică nouă.

Dar se duse cu ea.

– Pot să aranjez să vină cineva de la poliţie – o poliţistă care să stea cu tine în noaptea asta dacă îţi faci griji.

– Nu, dar îţi mulţumesc. Mereu m-am simţit în siguranţă în casa asta. Nu mă va mai face vreodată să mă simt ca o victimă. Ştiu care sunt victimele ei.

În atelierul ei, el văzu zeci şi zeci de schiţe ţintuite în tabla de plută.

Le ştia şi pe ele. Le ştia feţele, cele câteva pe care le făcuse ea din lut.

– Am început cu ea. Tiffany, spuse Simone ridicând micul bust. Am făcut-o înainte, spuse întorcându-l. Şi după. M-am gândit că avea să fie ca un fel de eliberare pentru mine. Dar nu a fost deloc aşa. Iar tu eşti unul dintre motive.

El o privi fascinat.

– Chiar?

– În noaptea cu petrecerea, am vorbit cu Mi aici sus, i-am arătat feţele astea două. Am vorbit cu tine. Sau mai degrabă te-am ascultat. Şi de când... A supravieţuit, spuse Simone şi puse bustul la loc, jos. Dar nu este recunoscătoare pentru asta. Nici eu nu am fost, nu cu-adevărat. Asta m-a frapat la un moment dat. Eu am supravieţuit şi, în loc să fiu mulţumită şi recunoscătoare pentru asta, am vrut să mă prefac că nu s-a întâmplat. Ce spune asta despre cei care au murit? Oare că nici ei nu s-au întâmplat, că nu au existat niciodată?

Bău câteva guri bune.

– Un semn de viaţă, ai spus tu în noaptea aceea, despre *Apariţie*. Despre Tish. Ceea ce m-a uluit, mi-a sunat în urechi ca un clopoţel. Aşa că... în felul meu... cred că vreau să le dau un fel de semn de viaţă.

El o privi acum cu atenţie, se uită la faţa aceea minunată, nu numai pentru că îi făcea inima să-i bată mai tare, nu numai pentru că îi făcea sângele să-i curgă mai repede prin vene. Ci pentru că simţea un fel de uimire amestecată cu un respect profund.

– Dar acesta este curaj pur.

Ea închise ochii o clipă.

– O, Doamne. Sper.

El se apropie de raft şi ridică cu grijă unul dintre busturi.

– Pe ea o cunosc. E Angie – Angela Patterson. Era atât de frumoasă. Ştii că îmi plăcea mult de ea.

– Oh. Erai îndrăgostit de ea.

– Nu chiar, dar îmi plăcea.

Se gândi la chioşcul acela, la sânge, la cadavrul de pe jos. Şi se uită la chipul din faţa lui, tânăr, frumos, chiar pe punctul de a flirta uşor.

– Vorbesc cu maică-sa de câteva ori pe an. Asta? Chestia asta va fi nepreţuită pentru mama lui Angie.

– Aş vrea să fac un ansamblu memorial, cu toate feţele lor. Oamenii nu ar trebui să uite cine au fost, ce li s-a întâmplat. Iar tu m-ai putea ajuta.

– Cum?

– Vreau să îi includ şi pe oamenii care au murit de atunci încoace din cauza a ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea sau din pricina Patriciei Hobart. Tu m-ai putea ajuta.

– Aş putea, zise el punând bustul jos. Ce vrei să faci cu proiectul când îl termini?

– O, îmi va lua luni bune... poate chiar mai mult. Va trebui să fac o pauză, altfel nu voi mai fi capabilă să văd clar. Dar sper să mă ajute tata cu chestia asta. El e avocat şi are o mulţime de relaţii. Şi, desigur, mai e şi CiCi. Mi-ar plăcea să fac mulaje, să le torn în bronz şi să le pun undeva într-un parc.

– Poate că te-aş putea ajuta şi cu chestia asta.

– Cum?

– Vorbesc din când în când cu rudele apropiate, cu supravieţuitorii şi aşa mai departe. Cum ar fi mama lui Angie. Aşa că în privinţa asta e posibil să primim ajutor ca să punem proiectul pe roate când vei fi gata.

Ea dădu încet din cap.

– Un apel din partea supravieţuitorilor şi a rudelor celor decedaţi? Greu de refuzat. E posibil însă ca unii să nu dorească chestia asta.

– Nu ar avea de ce. Aşa că...

Puse paharul de-o parte şi se apropie de ea. Îi cuprinse faţa în palme şi îi urmări ochii aceia minunaţi

măsurându-l. O sărută încet, fără grabă, fără presiune. Şi simţi – speră că asta simţea – că şi ea îi răspunde uşor, înainte să se îndepărteze din nou.

– O schimbare de tactică, spuse el.

– Interesant.

– Ţi-am spus. Acum o să plec să mă duc să-mi mănânc chifteluţele de unul singur. Ne mai vedem pe-aici.

– Eu nu prea ies pe-aici, spuse ea în timp ce el dădea să plece.

– Eu, da. Se opri la uşă şi se întoarse spre ea o clipă. Trebuie să-ţi mai spun un singur lucru. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în toată viaţa mea.

Simone izbucni în râs, sincer amuzată.

– Nici pe departe.

– Iar te înşeli. Ar trebui să ştiu ce am văzut în viaţa mea. CiCi are notat numărul meu pe aici pe undeva. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Ea se încruntă când el ieşi şi îi auzi paşii pe trepte. Sorbi din paharul de vin şi pe urmă îşi turnă ce mai rămăsese în al lui, după care bău din nou.

Era un tip interesant. Şi putea deveni amabil sau dur cu uşurinţa cu care şi-ar fi schimbat o pereche de şosete. Avea senzaţia că acest lucru se putea dovedi periculos în timp, ceea ce îl făcea şi mai interesant în ochii ei. Plus că ştia să sărute în felul acela care te făcea să deschizi uşile bine zăvorâte, fie şi doar o idee.

Trebuia să se gândească la chestia asta.

Şi mai ales, chiar în momentul acela, se uitase la opera ei şi văzuse exact ce avea nevoie să îi dea din sufletul ei şi ce avea nevoie să primească de la ea.

Şi înţelese.

capitolul 17

Stând pe pervazul terasei circulare, Essie McVee se minuna. Ziua era cenuşie şi friguroasă, şi vântul de gheaţă

al lunii februarie mătura totul, şi totuşi, priveliştea se desena în faţa ei sublimă ca un tablou.

Marea şi cerul, amândouă cenuşii şi pline de vălătuci fumurii, nu puteau şterge coasta largă şi întinsă atât de impresionantă cu apa aceea îngheţată ce se lovea de ţărmul stâncos.

Venea miros de pini şi de zăpadă şi aerul era atât de rece şi de umed că avea impresia că înghiţise un pahar de gheaţă mărunţită. Departe, înspre dreapta, se vedeau acoperişurile colorate ce formau satul şi o potecă de zăpadă tasată ce şerpuia printre copacii acoperiţi de zăpadă. La distanţă se vedea farul, o rază de culoare şi lumină în mohoreala încăpăţânată a iernii. Dincolo de casă, mai jos, se vedea un ponton ruginiu, găurit, tăiat unghiular într-o despărţitură între stânci.

– Ai un doc.

– Da, mă rog, atât cât e. Am şi un şopron pentru bărci. Barcă nu am. Doamna Dorchet a vândut-o după moartea soţului ei. Poate îmi iau una. O barcă. Poate.

– O barcă.

– Poate. Deja am şopronul şi pontonul. Mi se pare că ar trebui să am şi ceea ce le-ar justifica existenţa.

Ea ridică ochii spre el amintindu-şi-l pe puştiul amărât de pe banca din parc, tânărul poliţist care făcea primii paşi în meserie, partenerul cu care trecuse prin uşi. Prietenul pe care îl găsise plin de sânge. Şi acum, acesta. Bărbatul care se uita la ceea ce îi aparţinea.

– Nu e deloc o vizuină, Reed.

El zâmbi.

– Are nevoie de ceva reparaţii ici, acolo, dar, nu, nu este o vizuină.

– Cum te simţi ca şef?

– O să-ţi zic luna viitoare. Fac ceva progrese, încerc să-mi găsesc ritmul. În majoritatea lor, oamenii par destul de rezervaţi în a-şi exprima părerea dacă omul acesta, venit din afara insulei, va fi în stare să nu-şi rupă gâtul.

– O să te descurci.

– Mda, sigur. Va fi liniște pe-aici în următoarele luni, așa că voi mai avea vreme să mă pun pe picioare, să-mi dau seama cine ce e și cu ce se mănâncă slujba asta. Și să preiau comanda la secție.

– De ce, ai probleme?

Reed mormăi neinteligibil.

– Șeful de acum e de partea mea, și asta mă ajută. Agenții, dispecerul, cu toții știu cine ce e, așa că lucrurile sunt în perioada de tranziție. Mai sunt și unii cam ciudați, ca peste tot, dar la bază sunt destul de în regulă. Cea mai tare este singurul agent-femeie.

– Spune-mi, în ce sens?

– E deșteaptă și dură. Se aprinde cam repede, dar mă descurc cu chestia asta.

– Ai grijă la idilele de la serviciu.

– Poftim? O, nu! exclamă el râzând și trecându-și mâna prin părul vâlvoi. La dracu', în nici un caz! Nu e genul meu, și pe deasupra o să-i și fiu șef. Șef, auzi... În sfârșit, tipa e divorțată și încurcată cu un instalator de pe insulă. Pe urmă mai e Leon Wendall. Fost maistru militar în marina militară. E polițist aici de șapte ani. Îi place să pescuiască. E însurat de treizeci de ani cu o profesoară. Are trei copii și o nepoată.

– Șapte ani? Și te-au adus pe tine aici ca să-i fii șef?

– Nu e genul de șef, spuse Reed clătinând din cap. Nici nu vrea să fie. Dar va sta cu ochii pe mine. Asta e absolut sigur. Îl mai avem pe Nick Masterson, treizeci și trei de ani, proaspăt însurat. Un tip competent. Familia lui deține Sunrise Cafe. Maică-sa ține registrele contabile. Și terminăm șirul angajaților permanenți cu Cecil Barr. Douăzeci și patru de ani, aiurit și foarte sociabil, dar deloc prost. Taică-său e pescar, maică-sa e asistentă, soră-sa mai mare studentă la Medicină, fratele mai mic încă elev de liceu. În sfârșit, dispecerul este Donna Miggins. Șaizeci și patru de ani bătuți pe muchie. Doamna mi-a spus clar de la început că trebuie să-mi aduc singur cafeaua, să-mi rezolv singur problemele personale

şi că nu va tolera nici o obrăznicie. Îmi place de ea. Îmi este şi puţin frică de ea, dar în general îmi place.

– Eşti mulţumit.

– Chiar sunt.

– Şi ai şi reuşit să pui la loc cea mai mare parte din kilogramele date jos.

– Păi, dacă am stat atâta la Sunrise Cafe! Majoritatea locuitorilor de pe insulă trec pe acolo cel puţin o dată în fiecare săptămână. Şi oricum sunt un bucătar de rahat.

– Ar trebui să înveţi, ca să meriţi bucătăria aia.

– Dacă nu gătesc, o contrazise el, măcar rămâne curată.

– E stupid, dar are sens ce spui, recunoscu ea.

– Hai să mergem jos, să bem o cafea. Abia am cumpărat maşinăria aia ultramodernă.

– Nu ştiu de ce, spuse ea în timp ce coborau scările. Când totdeauna o bei simplă, fără nimic în ea.

– Fata visurilor mele este pasionată de latte-uri.

– Artista?

El îşi puse palma pe inimă.

– Bum, bum.

Essie făcu o pauză aşa cum nu făcuse mai devreme, la urcare, în faţa dormitorului principal, şi cu dezinvoltura pe care i-o dădea postura de veche prietenă, intră.

– Foarte mult spaţiu, privelişte minunată din nou. Dar pat tot nu ai.

El arătă spre salteaua cu arcuri pusă direct pe jos.

– Acela e un pat.

– Un pat are un cadru, o tăblie la cap şi posibil una la picioare. Puţin stil. Nu o să ai parte niciodată de fata visurilor tale pe chestia aia.

– Îmi subestimezi farmecul şi sex-appealul.

– Ba nu, îl contrazise ea uitându-se în jur şi observând ursuleţul în uniformă de poliţist aşezat pe ceea ce el numea în mod eronat şifonier. Ai nevoie de un şifonier adevărat în locul urâţeniei ăleia de lemn pe care o ai din facultate. Poate un scaun ca lumea. Nişte măsuţe, câteva lustre şi veioze. Un covor. Şi..., se întrerupse

ea când aruncă un ochi în baia principală. Dumnezeule, baia asta e fabuloasă!

– A fost opera fiului proprietarului anterior, la fel şi bucătăria. Deci nu mai e nici o teamă că se împrăştie vreo picătură de pipi pe jos!

– Suport pentru nişte prosoape noi, nişte obiecte decorative pentru pereţii ăştia – şi o oglindă bună pentru dormitor.

– Eşti greu de mulţumit, Essie.

– Ştiu eu ce ştiu.

Ea ieşi şi intră din nou într-un dormitor gol.

– Ce ai de gând? Să-ţi faci birou?

– Nu, mi-am făcut deja, mai jos pe hol. M-am gândit să fac aici o cameră de oaspeţi – sau până la urmă chiar două. Tu şi familia ta, de exemplu, puteţi veni să staţi aici un timp. O să cumpăr un grătar uriaş. O să încep astfel să te răsplătesc pentru mesele pe care mi le-ai oferit şi pentru dăţile nenumărate când a trebuit să rămân la tine de-a lungul timpului.

– Ne-am bucura mult.

– Deci în primul weekend când vremea e suficient de bună să facem grătar afară şi suntem amândoi liberi.

– Absolut. Un pat mare – ai spaţiul să ţi-l permiţi – pilotă şi perdele simple, un birou mic şi un scaun, nişte lampadare ca lumea şi nişte noptiere – nimic ieşit din comun – un dulap de haine vechi – nu prost şi uzat – doar vechi.

– Ce naiba, ai senzaţia că te-am angajat decorator? Bine, bine, spuse el înainte ca ea să aibă timp să riposteze. Ştii tu ce ştii.

Îşi continuă explorarea şi ajunse la baia nerenovată. Cu faianţă verde mărginită de plăci negre. Vas de toaletă şi cadă cu duş verzi ca marea. O chiuvetă verde aşezată pe un dulăpior alb.

– Îmi place.

– Da?

– E retro şi uşor chicioasă, dar are potenţial. O să ai nevoie de un dulăpior nou şi de nişte vopsea şi nişte

prosoape drăguțe, de o perdea de duș. Ceva absolut adorabil. Merse mai departe - scoțând tot felul de idei interesante pe gură, încât la un moment dat el își puse întrebarea dacă nu cumva trebuia să ia notițe. Deschise ușa de la biroul lui. Ah! exclamă ea.

Reed își pusese biroul - unul uriaș și greoi pe care îl avea încă din facultate - în mijlocul camerei. În felul acesta putea vedea pe fereastră priveliștea din jur, ușa și cele două table albe pe care le agățase pe un perete.

Pe prima tablă pusese poza Patriciei Hobart exact în centru. La un loc cu poze de la fața locului și imagini cu victimele ei, completase cu date și copii ale rapoartelor.

Linii, neîntrerupte ori punctate, se desfăceau ca un evantai și apoi se intersectau.

Pe a doua tablă fixase pozele cu cei trei agresori de la DownEast Mall, iarăși cu referiri la date, arme și pozele cu numele și vârstele victimelor. Separate de o linie roșie, înșirase pozele, numele, vârstele, domiciliul și ocupația supraviețuitorilor.

Încăperea adăpostea trei fișete de metal gri, două scaune pliante rezemate de un perete - care fusese tencuit, retușat, gletuit, dar nu și dat cu var - vechiul lui frigider, tot de pe vremea facultății, și un coș de gunoi mare plin de cutii goale de cola, Mountain Dew, sticle de apă și pahare de cafea.

Dulapul cu rafturi și fără uși era plin de produse de papetărie - hârtie pentru imprimantă, un scaner, niște dosare cu șină, o cutie cu markere, un teanc de tipizate. Pe podea, lângă dulap, se aflau o ladă cu apă, una cu cola, o alta cu Dew - toate începute și cu conținutul răvășit.

Essie se apropie de table și le studie.

- Ai făcut o treabă foarte bună și foarte detaliată aici, Reed.

- Ei, nu am avut prea mult de lucru și nici nu am fost încă numit șef. Am avut timp. Chiar și așa, ea s-a apropiat de altă victimă și i-a făcut felul. E imposibil să-ți dai seama pe cine va pune ochii data viitoare

și când sau unde va lovi. Din câte știm noi e ca și cum aruncă numele într-o căciulă și alege unul.

– Nemernica aia sărită de pe fix are o logică, totuși. În mintea ei, fiecare țintă de până acum a avut ceva de câștigat de pe urma acelei nopți. Puțină faimă, ceva bani – și un stil de viață cu o rutină zilnică despre care să poată ea strânge date și pe care să o exploateze. În felul acesta vom observa că exact aceste chestiuni au fost valabile pentru toți cei pe care i-a ucis, terminând cu Bob Kofax.

– Da, omul postase tot pe pagina lui de Facebook, încuviință Reed. Unde se ducea, când, de ce. Alte informații apoi de la fața locului. Așa a ajuns ea în cele din urmă să-și ia o vacanță pe care să o combine cu munca.

– Da, exact. Poliția federală a mers pe urmele ei până la o cameră închiriată în aceeași stațiune.

Reed se răsuci instantaneu pe călcâie.

– Ești sigură?

– Știu cum să-mi țin capul la fund și urechile ciulite. Poți adăuga numele acesta pe tabla ta. Sylvia Guthrie. Sigur nu-l va mai folosi, dar pe el l-a dat când a făcut rezervare și a plătit camera și celelalte cheltuieli – cu un card de credit American Express. Și să-și facă rezervare și de bilete de avion, dus-întors, la clasa I, direct de la New York. JetBlue de pe aeroportul JFK.

– Chaz se află în New York. A fost promovat și s-a mutat la New York.

– Păi din câte se pare, ei nu sunt de părere că acolo se ascunde. Cred același lucru ca și noi. Că e în Canada.

– Acum nu va rămâne acolo.

– Puțin probabil. Am copii cu pașaportul ei pe numele Guthrie și poza de pe permisul de conducere în geantă. E înregistrată cu o adresă din New York, dar e una falsă. Poți să le pui și pe ele pe tablă. Informațiile mele spun că a ajuns cu avionul în Bermude cu o zi înainte de țintă, și-a făcut o programare la masaj, la dracu', a cerut o sticlă de vin de o sută de dolari și o cină pe cinste în cameră. În plus, în contul camerei au intrat și câteva

cocktailuri virgin daiquiri de la barul de pe plajă, în a treia zi – ţinta şi familia lui au consumat câteva chestii tot acolo, conform notelor de plată, chiar în acelaşi interval orar înainte ca ţinta să nu mai poată să respire, să se prăbuşească şi să moară pe loc, mulţumită cianurii ce-i fusese turnată în băutura mai tai.

– E a doua oară când foloseşte metoda asta. Doctorul Wu, spuse Reed arătând înspre tablă. Bar aglomerat, cianură turnată în băutură. Cred că îi place să tragă cu arma, adăugă el. Cred că îi place impactul, sângele, doar că uneori e mai uşor să recurgă la otravă.

– Exact aşa cred şi eu, îi răspunse Essie. Familia Kofax a intrat de câteva ori în apă, continuă în timp ce ieşea din cameră. Au dansat pe ring, s-au preumblat de colo-colo, adăpostindu-se de soare sub umbreluţele şi şezlonguri pe care le oferă hotelul. Ţinta şi-a comandat cocktailul mai tai – al doilea în după-amiaza aceea, o băutură pentru soţie, o limonadă pentru unul dintre nepoţi, după care şi-a tras soţia din nou înspre apă cu copii cu tot. Pe urmă el s-a întors, s-a aşezat şi a început să bea din pahar. Şi a murit la patruzeci şi nouă de ani, cu o zi înainte de a cincizecea lui aniversare.

– Tot ce a avut de făcut ea a fost să stea undeva pe un şezlong şi să vadă unde se aşezase el şi ce bea. Să pună otrava în pahar în timp ce el era în apă şi să plece dracului de acolo.

– Ceea ce a şi făcut, înainte să se întoarcă agale la spa-ul staţiunii, unde s-a bucurat de o şedinţă de cosmetică. Pentru care făcuse rezervare în avans. Cu siguranţă victima aceasta urma să fie ucisă cu otravă. Dacă nu pe plajă, atunci la barul de la piscină sau cel din aer liber sau chiar la unul din restaurante. Aşa că a sesizat ocazia şi a profitat de ea.

– Şi au interogat-o în vreun fel?

– Staţiunea era plină, dar poliţia locală a vorbit puţin şi cu ea. Le-a spus că fusese la plajă cam la vremea aceea, ba chiar şi observase familia aceea mare şi frumoasă. Plecase că avea programare la spa şi nu observase

pe nimeni care să se apropie de grupul acela de oameni. Dar fusese şi adâncită în lectura ei, că avea o carte foarte bună.

– Şi până când s-au prins cei de la poliţia federală despre ce e vorba, s-a făcut nevăzută.

– A fost o chestiune de noroc, dar combinată în bună măsură şi cu isteţime şi cu planificare riguroasă.

Studiind tabla, Reed îşi băgă mâinile în buzunarele de la spate.

– Mda, mare noroc.

– Păi chiar are. Singura dată când i-a cam lipsit a fost atunci, cu tine.

– Da, zise frecându-se absent pe o parte.

– Cum te simţi, cum îţi mai este umărul?

– Sunt bine. Fac în continuare prostia aia de yoga.

– Mi-ar plăcea să te văd şi eu.

– Ba nu, nu ţi-ar plăcea. Hai să-ţi dau cafeaua promisă.

– O să te las să exersezi cum îi vei face un latte fetei visurilor tale, dar hai să o bem aici, sus, spuse uitându-se din nou la tabla de plută. Vreau să mişc lucrurile puţin să văd dacă nu cumva ne sare ceva în ochi.

– Speram să spui asta.

Aşa că ea îi acordă două ore din timpul ei, înainte să trebuiască să se întoarcă la feribot. Reed nu putea spune că le sărise ceva în ochi, dar amândoi ajunseseră la concluzia că era de aşteptat ca Hobart să se stabilească într-un loc mai cald pentru ceva timp.

De ce nu? Dacă urmai raţionamentul acesta, amândoi trebuiau să-i aibă în vedere pe supravieţuitorii care se mutaseră în sud.

– Mă bucur mult că în sfârşit ai venit să-mi vezi casa. Data viitoare, îi spuse, facem un grătar mare pentru întreaga familie.

– Chiar ai farfurii adevărate?

– Ă... un fel de...

– Păi, atunci, cumpără farfurii şi un pat. Amenajează-ţi cuibul, partenere. Fiindcă e un cuib pe cinste.

– Bine, bine. Dumnezeule, şi mama îmi spune exact acelaşi lucru, ba chiar m-a ameninţat că-l trimite pe tata să care nişte chestii din podul lor şi să umple pe-aici.

– Cumpără-ţi propriile lucruri, zise împungându-l în piept. Eşti băiat mare acum. Dădu să-l sărute pe obraz, când aruncă o privire spre uşa în care se auzi un ciocănit. A venit cineva.

El se apropie de uşă, o deschise şi zâmbi larg căci afară era CiCi.

– Bună, frumoaso. Ai ajuns exact la timp să te întâlneşti cu unul dintre oamenii mei preferaţi din lumea asta, zise luând-o de mână şi trăgând-o înăuntru. CiCi Lennon, Essie McVee.

– Ne-am cunoscut deja, spuse CiCi, cu o căciulă verde strălucitoare peste părul roşu fluturându-i pe spate, şi încălţată cu vechile ei cizme UGG, păşind înăuntru şi luând-o de mână pe Essie. Poate nu-ţi aminteşti.

– Ba da. Ne-am văzut pentru câteva clipe în faţa camerei de spital a lui Mi-Hi Jung.

– Nu mi-am dat seama.

– Veniseşi să vezi ce fac ea şi Simone, spuse CiCi. La momentul acela mi-ai dat impresia că eşti o femeie foarte dedicată profesiei şi bună la suflet. Iar eu nu mă înşel niciodată. Ai venit să petreci ceva timp cu Reed, nu?

– Da, l-am petrecut şi acum plec. Ce casă minunată! Şi va fi şi mai ca lumea când va avea mobilă adevărată.

– Bine, mamă.

– Trebuie să fug, că altfel pierd feribotul. Mă bucur că am avut ocazia să te văd din nou, doamnă Lennon.

– CiCi. Reed, data viitoare să o aduci pe Essie să ne vadă şi pe noi. Şi sper că o să-i iei şi pe soţul, şi pe fiul tău.

– Aşa intenţionez. Reed, zise Essie îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe obraz. Sunt mândră de tine, domnule şef al poliţiei.

– Du-te să o conduci pe Essie până la maşină, îi ordonă CiCi. În a mea o să găseşti un pachet pentru tine. Poţi să-l aduci înăuntru, zise, desfăcându-şi fularul verde

strălucitor de la gât. Eu o să-mi torn un pahar de vir dacă ai, Reed.

– Am şi din cel alb, şi din cel roşu, soiurile care îţ plac ţie.

– Aşa te vreau. Să mai vii, Essie.

Îşi aruncă haina, fularul şi căciula pe o canapea ve che. Essie avea dreptate în legătură cu mobila, se gând CiCi în timp ce se hotărî să-şi ia din vinul roşu ce se răcea în frigider, căci era preferatul ei. Turnă în două pahare. El obişnuia să bea bere, se gândi ea, dar spera că darul de casă nouă pe care i-l adusese avea să-i schimbe părerea despre vin.

Se întoarse şi el, cărând cu greutate pachetul.

– A trebuit să mergi cu geamul la maşină coborât ca să încapă chestia asta aici. E frig, CiCi.

– Noi, locuitorii insulei, suntem rezistenţi de fel.

– E un tablou, zise pipăind tocul ce se simţea pe sub hârtia maronie în care îl înfăşurase ea. Şi-ncă unul mare Mi-ai făcut un tablou.

– Da, şi sper că o să-ţi placă.

– Nici nu trebuie să îl văd ca să ştiu că o să-mi placă la nebunie.

– Ar fi şi mai tare dacă te-ai şi uita la el. Haide, haide scoate hârtia. Eu deja mi-am făcut o părere unde ar fi bine să îl pui. O să vedem cum ţi se pare şi ţie.

El trebui să îl aşeze pe consola din mijlocul bucătărie ca să dezlipească banda adezivă şi să scoată triunghiu rile de carton ce protejau colţurile tabloului. Îl întoar se invers şi îi îndepărtă şi coala de carton din faţă. Şi rămase mut de uimire, cu ochii la el, fericit, copleşit de-a dreptul.

– Nu pot să cred, CiCi.

– Să înţeleg că îţi place.

– Nici măcar nu ştiu ce să spun. E uluitor.

Ţărmul, stâncile, fâşia de nisip, toate în culorile ace lea atât de aprinse şi de puternice. Păsări zburau peste apă; o barcă albă plutea spre orizont. Cel mai azuriu dintre cele mai albastre ceruri se întindea pe fundal

şi unul dintre norişorii albi, transparenţi se ghicea în zare în formă de dragon, aşa cum era cel ce străjuia camera ei de oaspeţi. Câteva scoici, cu detalii fine, pătau ici-colo, nisipul, ca nişte bijuterii împrăştiate. Şi două siluete stăteau pe stânci, uşor înclinate una spre cealaltă, privind în depărtări.

– Noi suntem, murmură el. Noi, tu şi cu mine.

– Nu va fi ultima oară când te pictez, dar e un bun început.

– Nu ştiu ce să spun, zise el. Chiar nu am cuvinte să-ţi mulţumesc. E magic. Aşa cum eşti şi tu.

– Ce frumos, să spui asta. Arătăm cum trebuie, nu? Ca nişte spirite înrudite, aşa cum suntem, care s-au regăsit în sfârşit.

– Te iubesc din toată inima, CiCi.

– Şi eu te iubesc din toată inima! Unde crezi că s-ar potrivi să-l atârni?

– Trebuie să meargă acolo, deasupra căminului. Trebuie să fie într-un loc vizibil de oriunde te-ai afla.

– Exact aşa. Şi ar fi bine să nu mai pierdem timpul. Am adus eu cuie cu agăţătoare, zise băgând mâna în buzunar după ele. Şi am şi o bormaşină în portbagaj dacă tu nu ai.

– Ba da, am.

– Şi un metru ca să măsurăm. Hai să-i dăm drumul şi să o şi facem cum trebuie.

Se dovedi foarte capricioasă când veni vorba de măsurători şi îl bătu de la distanţă ca rapiditate în momentul când trebuiră să facă socoteli. Dar aşa, capricioasă şi socotitoare şi bombănitoare în majoritatea timpului, reuşi în scurt timp să-şi agaţe prima operă de artă în casa lui cea nouă.

– Am aşadar un CiCi Lennon original. La dracu', chiar sunt *într-un* CiCi Lennon original. Şi e nemaipomenit.

Ea îi întinse unul dintre pahare şi ciocni apoi cu el.

– Pentru tine şi căminul tău cel fericit.

El bău cu ea, după care o cuprinse în braţe.

– Unde aș fi fost eu acum dacă nu ai fi venit tu la mine în dimineața aceea?

– Ne era scris să fim aici, așa că, iată-ne.

– Da, așa am și senzația că este, zise sărutând-o pe creștet. Cred că va trebui să mă gândesc serios la mobilă acum. Nimic din ce am aici nu se ridică la înălțimea tabloului.

– Ai dreptate. Începe prin a scăpa de urâțenia aia de canapea.

El simți un ușor junghi în inimă din cauza tuturor amintirilor care îl legau de urâțenia aia de canapea. De toate dățile când ațipise pe ea, de toate dățile când se uitase la competiții sportive la televizor, de toate fetele pe care le dezbrăcase.

Atunci ridică ochii spre tablou și se gândi la toate amintirile ce aveau să urmeze de atunci încolo.

Insula nu avea chiar un magazin de mobilă, dar dispunea de un fel de magazin de antichități combinat cu ce se găsea la o piață de vechituri. Așa că reuși să-și găsească acolo câteva lucruri și intră în singurul magazin permanent de suvenire care îi plăcea, ca să comande altele de pe internet.

Și încercă să nu se gândească prea mult la rănile sângerânde ale cardului lui de credit făcut ferfeniță.

Pe de altă parte, cumpărăturile pe care le făcu îi oferiră prilejul de a se ocupa și de celălalt scop al lui de a socializa. Și un bax de bere pentru ajutorul oferit cu mutarea, asamblarea și poziționarea pieselor de mobilier cu Cecil îi oferi oportunitatea de a-l cunoaște mai bine. De exemplu, află că Cecil avea mâna mult mai antrenată la lucrul cu uneltele. Bărbatul nu era prea rapid, dar era neobosit.

Împreună se dădură înapoi și studiară patul, cea dintâi achiziție a lui Reed care în mod clar și-o dorea pe fata visurilor lui acolo. Ba chiar cumpărase și o saltea nouă cu tot ce îi trebuia.

– Ce pat frumos, domnu' șef.

– Crezi? Mda, merge.

Era simplu, se gândi el, dar nu atât de simplu încât să pară că nu dădea doi bani pe aspectul acesta. Îi plăceau lamelele verticale, tăblia joasă de la picioare care nu avea să-l stinghereasc㠄, culoarea aceea pală de cărbune ars.

– Vrei să pui şi aşternuturile şi ce mai e?

– Lasă că mă ocup mai târziu de asta. Hai să aducem restul. Îţi mulţumesc, Cecil.

– La naiba, nu mă deranjează să te ajut. Îmi place să asamblez lucruri. Şi e o casă pe cinste.

Aşa că până să-i dea berea lui Cecil, avea un dormitor mobilat, o canapea nouă, încă un pat – mare, de 1,40, cum i se comandase – în camera de oaspeţi, plus noptiere şi lampadare. Care să nu semene prea mult între ele, speră el.

Extenuat, se aruncă pe noul lui pat, fără aşternuturi. Se bălăngăni de câteva ori, reflectând. Cum mama dracului dormise el pe salteaua aia veche de rahat atâta amar de timp? Se gândi să se întindă să-şi ia berea de pe noua lui noptieră – pe care o pusese pe un şervet㠄, că doar nu era dobitoc. Şi mai reflectă încă puţin.

Şi adormi instantaneu. Visă ciocane şi bormaşini, şurubelniţe şi piuliţe. Nu fu de mirare când alunecă într-un vis erotic absolut senzaţional cu Simone în rolul principal. În vis, noua tăblie de la cap se izbea de perete în timp ce Simone îşi înfăşurase picioarele în jurul mijlocului lui şi se împingea în ea.

Se trezi brusc, cu o erecţie mare cât casa şi respiraţia întretăiată. Şi realiză că izbiturile nu încetaseră.

– Rahat, la dracu', mă-sa mare! exclamă aiurea ridicându-se şi încercând să se aranjeze cât de cât. Jos, băiete, murmură el şi coborî scările.

Şoferul acela morocănos de la serviciul de curierat mai fusese la el.

– Scuze, eram sus.

– Aţi mai primit unul.

Şoferul îi întinse clipboardul cu factura să o semneze.

– Ştiţi că dacă nu răspund sau nu sunt acasă, puteţi lăsa pachetele la uşă.

– Trebuie să specificaţi în scris acest lucru.

– Bine, aşa voi face.

Şoferul se aruncă înapoi pe locul din faţă al camionului său, lăsându-l pe Reed cu o cutie mare, ridicol de grea, în prag. El o ridică şi îşi scoase briceagul din buzunar ca să taie sigiliul.

– Farfurii. O, da, am cumpărat şi farfurii.

Albe, îşi aminti el, fiindcă atunci când începuse să caute farfurii, toate culorile şi tiparele acelea îl făcuseră să-l doară ochii. Albul era frumos şi uşor de suportat.

Numai că acum trebuia să le scoată pe toate din cutie şi probabil că trebuia şi să le spele, ceea ce însemna să umple maşina de spălat vase, după care să le scoată şi să le pună la locul lor.

Gândul acesta îl făcu să-i vină să se culce din nou. Plus că în continuare avea de pus aşternuturile pe pat şi nici prosoapele cele noi nu le desfăcuse. Oare trebuia să le spele şi pe acelea? De unde dracu' să ştie asta? Nu avea nici un rost să o întrebe pe maică-sa, fiindcă ea ar fi zis imediat da. Ştia bine asta.

– Poate să aştepte, hotărî el şi se înapoie sus după bere.

Nu era chiar caldă, îşi spuse, şi se băgă să facă un duş.

Dar farfuriile, prosoapele şi toate celelalte nemernice de lucruri îl sâcâiră până ce în cele din urmă renunţă.

Se îmbrăcă, încărcă maşina de spălat vase cu farfurii şi aruncă prosoapele în maşina de spălat. Îşi aminti că în curând avea să vină şi plasma. Cele două, de fapt, căci comandase una şi pentru dormitorul principal. Cel de aici nu avea să stea deasupra căminului căci acolo era acum tabloul magic. Dar avea alţi pereţi.

Şi mai avea încă o săptămână întreagă înainte să preia oficial funcţia de şef al poliţiei. Avea timp pentru toate.

Urcă să pună aşternuturile pe pat – noi şi ele (oare îşi pierduse minţile?). Maică-sa i-ar fi spus, evident,

că cearşafurile aveau nevoie să fie spălate mai întâi, dar la dracu' cu asta. Nu putea face chiar totul.

Luase o pilotă cu o culoare pe care ei o numeau indigo – în principal pentru că asta fusese cea pe care o arătaseră cei de la firma respectivă în poză şi i se păruse suficient de frumoasă. Avea şi cearşaf în care să fie băgată, ceea ce i se păru că necesită şi mai mult efort din partea lui, dar reuşi să termine într-un târziu.

Nu se simţea în stare să se ducă după mâncare, aşa că apelă la varianta convenabilă a unei pizze congelate la cuptor.

Schimbă berea cu o cola şi îşi duse cina în birou. Se aşeză, înfruptându-se din pizza şi studiind tabla.

– Unde eşti, Patricia, criminală nenorocită ce eşti? Pun pariu că eşti undeva la căldurică.

Îşi mută privirea la tabla cu ţinte, la grupul pe care îl delimitase. O victimă era în Savannah, alta în Atlanta, una în Fort Lauderdale, alta în Coral Gables. Dacă îi mai adăuga pe puştiul care intrase în marina militară şi era acum în garnizoana San Diego şi pe femeia care se mutase în Phoenix cu soţul şi fiica ei.

– Care dintre ei? Unde te ascunzi acum?

Patricia, în momentul de faţă Ellyn Bostwick, îşi luase o mică şi cochetă căsuţă de vacanţă în Coral Gables.

În fiecare zi, ieşea la plimbare cu un aparat de fotografiat, o pălărie cu boruri largi şi un rucsac în spinare. Îşi punea masca, avea discuţii prieteneşti cu vecinii. Era, după cum le spusese, fotograf, lucra ca liber-profesionist şi îşi luase trei luni ca timp de petrecut aici ca să facă catalogul ilustrat al zonei.

Le făcu veselă fotografii ţâncilor miorlăiţi din căsuţa de alături pentru idioata de maică-sa. Le printă şi le şi înrămă.

Divorţată de curând, femeia voise să petreacă ceva timp singură şi să nu mai aibă de-a face cu frigul şi aglomeraţia din Chicago.

Emily Devlon (născută Frank) avea optsprezece ani la momentul masacrului de la DownEast. Tocmai se întorsese din vacanţă ca să-şi reia slujba de vară de la Orange Julius când izbucnise măcelul.

Îşi dăduse seama că zgomotele acelea erau de împuşcături chiar când le auzise – taică-său era poliţist – şi o luase la fugă ca să se îndepărteze de zona aceea. Dar apoi împuşcăturile continuaseră din ambele direcţii.

Ştiuse ce trebuia să facă, chiar aşa, cuprinsă de panică. Trebuia să găsească orice, o gaură de şarpe, şi să se ascundă acolo. Pornise spre cel mai apropiat magazin, împingându-se prin mulţimea de oameni care fugeau. O femeie căzuse în faţa ei; aproape se împiedică de ea. Mişcându-se cât putea de repede, Emily înşfăcase femeia de la subsuori, bătrână, fragilă, gemând şi o trăsese în magazin.

Explodase vitrina şi amândouă suferiseră tăieturi, dar Emily reuşise să o tragă pe femeie în spatele unui stativ plin cu bluze de vară şi puloveraşe.

Pe lângă ea trecuse în goană o vânzătoare cu ochii înnebuniţi. În mintea ei, Emily ţipase: „Nu te duce, nu te duce!" Închisese ochii când auzise ţipătul urmat de zgomotul greoi al trupului prăbuşit.

Rămăsese aproape de femeia care mai trăise încă opt ani înainte să moară de moarte naturală. Aceasta îi lăsă lui Emily o sută de mii de dolari prin testament.

Emily, acum soţie şi mamă, îşi folosise parte din moştenire ca să cumpere o căsuţă în mijlocul unei comunităţi frumoase, departe de iernile din Maine şi amintirile neplăcute.

Avea să trăiască mai mult decât femeia pe care o salvase, dar deja îi sunase ceasul.

capitolul 18

Reed se echipă pentru prima zi de şef al poliţiei. Avea uniformă – cămaşă kaki, pantaloni şi o şapcă cu bor

lat –, dar alese să poarte blugi şi o cămaşă bleu. Avea să îmbrace uniforma la ocazii speciale, dar – ca să folosească una dintre zicătorile pe care le moştenise de la bunică-sa – lucrurile bune trebuiau începute bine din start.

Îşi trase cizmele, nici noi, nici prea uzate, şi cum vântul de martie sufla destul de aspru, îşi puse şi o jachetă de piele pe care o avea cam de zece ani.

Îşi prinse arma de serviciu la curea.

Alese să parcurgă pe jos distanţa de un kilometru şi ceva ce-l despărţea de sat. Ca să reducă emisia de dioxid de carbon, se gândi el, şi fiindcă – ca şef – avea o maşină disponibilă la secţie.

Plimbarea îi dădu timp să cugete la nişte lucruri. Nu avea emoţii. Locuia pe insulă de trei luni de-acum şi îi luase pulsul, cum se zice. O mulţime dintre cei o mie opt sute şaizeci şi trei de locuitori ai insulei – cu vârste cuprinse între şapte luni şi optzeci şi opt de ani – nu îşi închipuiseră că avea să reziste toată iarna. Dar el o făcuse.

Unii dintre aceiaşi oameni calculaseră şi că nu va prinde sfârşitul verii ca şef. Dar avea să o facă.

Nu numai că îi plăcea viaţa de aici, acum era viaţa lui.

Avea o misiune aparte şi avea să se ocupe de cazul Hobart până ce nemernica aia psihopată va auzi uşa celulei trântindu-se în spatele ei, dar prioritatea lui acum şi de acum înainte trebuia să fie insula.

Văzu două căprioare în pădurea pe care acum o considera a lui şi luă asta drept semn bun. Zăpada care se topise făcuse pământul moale sub picioarele lui şi ici-colo se mai vedeau băltoace şi petice albe. Nu terminaseră cu iarna, sau cel puţin asta susţineau bătrânii care-şi treceau timpul la Sunrise, bând cafea, jucând cărţi şi vorbind tot felul de nimicuri cât era după-amiaza de lungă.

Cu toţii căzuseră de acord că mai era nevoie de un viscol zdravăn care să zboare iarna de aici şi să lase loc primăverii. Iar el nu era dispus să îi contrazică.

Trecu pe lângă unele dintre casele de vacanță care erau închise până avea să vină vara. Actele de vandalism, chiar și cele făcute de puști teribiliști, erau rare. Toată lumea cunoștea pe toată lumea și toată lumea care cunoștea pe toată lumea mai cunoștea foarte bine și faptul că economia insulei depindea în bună măsură de ce se petrecea aici vara.

Câteva alte case – locuitori ai insulei. Își propusese să găsească o modalitate prin care să ajungă să cunoască – fie și superficial – pe fiecare rezident permanent.

Artiști, fotografi, proprietari de magazine, bucătari, grădinari, pensionari, bloggeri, profesori, pescari de homari, meșteri. Câțiva avocați, o mână de oameni cu profesii în domeniul medicinii, mecanici, îngrijitori și femei de serviciu și așa mai departe. Ei, cu toții, făceau ca insula să fie mereu plină de viață.

Și acum și el.

Urmări cu privirea feribotul ce aluneca spre țărmul de pe partea cealaltă. Unii aveau afaceri acolo sau își luau slujbe în afara sezonului. Câțiva își trimiteau copiii la o școală privată. Naveta de patruzeci de minute nu era prea rea, după părerea lui. La urma urmei, nu mai aveau parte și de stat în trafic.

Trecu de docul feribotului, unde știa din proprie experiență că mașinile aveau să stea la coadă înșirate cu zecile pentru traversarea înapoi spre casă după o zi de vară petrecută pe insula Tranquility.

Își urmări drumul șerpuit și intră în sat. Ca și căsuțele de închiriat, majoritatea magazinelor și a restaurantelor stăteau închise până începea sezonul. Unele primeau câte un strat de vopsea proaspătă când venea primăvara, pentru ca scândurile spălăcite să devină strălucitoare și să atragă vizitatori și, prin urmare, venituri. După aceea, portul și plaja ofereau tot ce și-ar fi putut dori oamenii aceia care veneau vara. Soare, nisip, apă și sporturi de apă.

Merse mai departe spre Sunrise și intră în încăperea ce mirosea puternic a bacon și a cafea. Val, chelnerița

de la tejghea, cu părul ei blond strălucitor și șorțul roz îi oferi un zâmbet vesel.

– 'Neața, șefu'.

– 'Neața, Val.

– Ai emoții că e prima zi, nu?

– Nu chiar. Am nevoie de șase cafele mari la pachet. Două simple, una cu lapte, una cu lapte și cu zahăr, una cu lapte și două pliculețe de zahăr și una cu cremă de-aia cu vanilie de-a voastră și trei pliculețe de zahăr.

– Faci cinste la secție?

– Păi așa mi se pare firesc în prima zi.

– Bine gândit. O să trec eu pe fiecare pahar ce conține cafeaua. Poate vrei și niște prăjitură cu cafea.

– Am comandat deja o duzină de gogoși de la brutărie. Știi tu, polițiști, gogoși. Specificul meseriei!

În timp ce ea se ocupa de comandă, el îi salută pe unii dintre cei care luau micul dejun acolo în mod obișnuit. Cei doi bărbați cărunți cu accent de New England atât de pronunțat că de fiecare dată trebuia să ciulească bine urechile ca să-i înțeleagă. Administratorul, în timpul sezonului, al clubului de fitness de pe plajă, blogger și pasionat de viața păsărilor, care mergea tot timpul de colo până colo cu camera, ochelarii de distanță și carnețelul de notițe. Managerul de la bancă, bibliotecarul insulei.

– Mulțumesc, Val.

– Mult noroc astăzi, domnu' șef.

Își luă cutia cu cafele, se duse la brutărie, de unde luă și duzina de gogoși, schimbă câteva vorbe cu femeia care conducea agenția de închiriere a căsuțelor de vacanță Island Vacation Rentals în timp ce aceasta își aștepta comanda de chifle dulci pentru ceea ce numise o ședință de brainstorming.

Merse mai departe, o făcu dreapta la colț și se îndreptă spre clădirea fără etaj, cu zugrăveala sa albă spălăcită și veranda îngustă acoperită. Pe semnul de pe fâșia de iarbă dintre trotuar și verandă scria: Secția de Poliție Tranquility.

Luptându-se să nu scape cafeaua ori gogoşile, pescui din buzunar cheile pe care i le înmânase predecesorul lui cu o seară înainte la o bere tovărăşească de despărţire. Reed descuie uşa şi, trăgând aer în piept, intră în ceea ce de-acum înainte avea să-i fie casă, la ora şapte douăzeci fix.

CiCi, care pretindea a fi o vrăjitoare singuratică şi cu puteri paranormale, insistase să facă un fel de ritual. De curăţire sau de deschidere, sau mă rog, ceva de felul acesta. Şi el nu văzuse nimic rău în a-i îngădui să aprindă câteva lumânări, să fluture ici-colo o nuia de salvie şi să spună un descântec.

Acum privi în jur la ceea ce poliţistul de oraş din el considera spaţiul lui de lucru. Birourile unde lucrau ajutoarele lui – patru, aşezate faţă în faţă, în perechi, cu celelalte două pe care le foloseau agenţii care lucrau numai vara. Dispeceratul se afla pe peretele din dreapta. Vizitatorii stăteau la rând în partea stângă. Pe perete se afla o hartă a insulei şi într-un colţ al încăperii era un ghiveci mare cu o plantă destul de jalnică.

Uşa de oţel dădea în spate, unde se aflau trei celule. O altă uşă mergea spre mica încăpere de depozitare a armelor. O toaletă, unisex, un mic oficiu cu plită de cafea, cuptor cu microunde şi un frigider mic. O masă, pe care şi-o amintea acoperită cu nişte linoleum găurit pe care spera să îl înlocuiască dacă putea să găsească suficiente fonduri în buget.

Avea un buget. Oare nu era asta o chestie super?

Trecu prin spaţiul de lucru până la holul îngust ce dădea într-o parte în oficiu şi în cealaltă în baie, iar drept în faţă era biroul lui.

Puse jos cafeaua şi gogoşile, îşi scoase jacheta şi o agăţă în cuier lângă uşă. Biroul era orientat cu faţa spre uşă şi intenţiona să îl păstreze exact aşa. Avea un scaun decent, un computer, o tablă albă pe care să scrie, una de plută pentru diferite hârtii, fişete şi o singură fereastră ce lăsa să intre lumina soarelui.

Avea şi o mică plită electrică pe care să-şi ţină cafeaua caldă – pe care avea să o înlocuiască la un moment dat cu un filtru.

– Foarte bine, murmură el.

Se duse în spatele biroului, se aşeză, deschise computerul şi introduse parola. Făcuse documentul în seara de dinainte, în timp ce CiCi îşi făcea ritualul magic şi acum îl deschise, mai aruncă o privire asupra lui şi îl trimise.

Şi când auzi uşa deschizându-se, se ridică şi luă cafeaua şi gogoşile. Nu îl miră că Matty Stevenson fu prima care sosi.

– Bună dimineaţa, domnule şef, spuse ea uşor nepăsătoare, uşor precaută.

– Mulţumesc că ai venit atât de devreme. Poftim, o cafea simplă.

Îi scoase paharul din suportul cu care venise. Ea se încruntă uşor.

– Mulţumesc.

– Gogoşi, continuă el scoţând capacul cutiei. Eşti prima, aşa că ai prima posibilitatea de a alege. Cum ea continua să se încrunte nedumerită, el puse cutia pe biroul cel mai apropiat. Când chem pe toată lumea cu o jumătate de oră mai devreme, măcar atâta pot face, să aduc cafea şi gogoşi.

În timp ce ea şi le lua pe-ale ei, intrară şi Leon, şi Nick.

– Domnule şef Quartermaine, salută Leon prietenește, dar formal.

– Cafea, spuse Reed întinzându-le paharele. Gogoşi, continuă făcând semn înspre cutie.

Intră şi Cecil.

– Salut! Am întârziat?

– Exact la ţanc, exclamă Reed întinzându-i cafeaua.

– O, ce tare! Mulţumesc, şefu'! Şi e exact cum îmi place mie.

– Ia o gogoaşă şi stai jos.

– Nemernicu' ăla de câine! Intră şi Donna în grabă. Nu ştiu de ce m-am lăsat convinsă de Len să iau

nemernicu' ăla de câine. Ce-i cu toate astea? întrebă scoţându-şi jacheta pufoasă şi desfăşurându-şi de după gât fularul ca un boa constrictor. Ce-i aici? Loc de petrecere sau post de poliţie?

– Este o şedinţă, zise Reed întinzându-i cafeaua. Ia o gogoaşă.

– Gogoşi. O să ajungem nişte graşi.

Dar luă şi ea una.

– Vă mulţumesc că aţi venit cu toţii atât de devreme. Aseară am fost la o bere cu domnul Wickett şi mi-a spus să vă transmit încă o dată mulţumiri pentru modul în care aţi lucrat sub comanda lui. Nici eu nu am de gând să schimb prea multe pe-aici.

– Mult? pufni Donna muşcând gogoaşa umplută cu jeleu.

– Da. O să umblu puţin la buget, să văd dacă avem cum să ne permitem să cumpărăm o masă nouă în oficiu. O să păstrez politica uşilor deschise a domnului Wickett. Dacă o să am vreodată uşa închisă înseamnă că am un motiv important pentru care am închis-o. Altfel, e deschisă. Dacă Donna nu v-a dat tuturor numărul meu de telefon, atunci cereţi-i-l. Iar eu o să am nevoie de numerele voastre. O să vreau să aveţi telefoanele tot timpul încărcate şi tot timpul la îndemână. Indiferent dacă sunteţi în timpul sau în afara serviciului. Ştiu că şeful Wickett folosea tabla pentru a scrie programul. Eu o să folosesc computerul. Am făcut deja orarul schimburilor de luna viitoare. Îl veţi primi şi voi pe computerele voastre. Dacă cineva va avea nevoie să facă un schimb, dacă va avea nevoie să-şi ia liber la un moment dat, puteţi să stabiliţi între voi. Doar să fiu înştiinţat şi eu. Dacă nu ne înţelegem din prima, o să găsim o cale să fie toată lumea mulţumită.

– E şi orarul tău acolo? vru să ştie Matty.

– Da. Şi dacă tot suntem la capitolul acesta, mă poate lămuri şi pe mine cineva ce mama dracului e chestia aia?

Cu toţii priviră spre planta cu înfăţişare jalnică.

– Da, te deprimă fie şi numai să te uiţi la ea, zise Donna. Şefului i-a dat-o nevastă-sa pentru nu ştiu ce motiv. Ar trebui să n-o mai lăsăm să se chinuie.

– Haide, Donna, începu Cecil.

– În nici un caz n-ai putea spune că şeful ar fi vreun negru pe plantaţie din punctul ăsta de vedere – fără supărare, Cecil.

Cecil, singurul negru din încăpere, zâmbi.

– Păi nici eu nu sunt vreun priceput la plante. Dar putem s-o aruncăm pur şi simplu. Arată oribil.

– E cineva aici care să se aibă habar de grădinărit? întrebă Reed. Că eu nu pot spune nimic în privinţa asta. Nu am încercat niciodată să cultiv ceva.

Ca la comandă, toată lumea se întoarse spre Leon.

– Bine, Leon, atunci te ocupi tu de chestia aia. Dacă moare o s-o îngropăm cum se cuvine. Şi înainte să înceapă sezonul de grădinărit, poate îmi poţi spune şi mie câte ceva despre lupine şi mai ştiu eu ce o să comand să-mi aducă acasă. Eu habar nu am.

– Lasă că vin şi te ajut eu.

– Excelent. Încă o rugăminte personală. Cred că o să am nevoie să vină cineva la mine cam de două ori pe săptămână să facă curăţenie. Nu mă refer la voi, desigur, zise izbucnind în râs când expresia de pe feţele lor deveni din stupefiată absolut indignată. Voiam să vă cer un sfat în sensul acesta.

– Kaylee Michael şi Hester Darby se ocupă de partea cu menajul la Island Rentals, îi zise Donna. Se mai apelează şi la alte ajutoare în timpul sezonului, dar Kaylee şi Hester sunt de pe insulă.

– Pe Hester am cunoscut-o.

– Cum eşti tu un tip dezordonat şi singur în locul acela mare, ai face mai bine să le angajezi pe amândouă. Aşa o să termine în doi timpi şi trei mişcări şi în plus să ştii că fac o echipă foarte bună.

– Mulţumesc. O să vorbesc cu ele. Dacă cineva are întrebări, comentarii, nemulţumiri, acum ar fi momentul.

Dacă sunt mai degrabă întrebări, comentarii sau nemulţumiri de natură personală, mă găsiţi în birou.

– Dar exprimarea nemulţumirilor nu cumva va fi pedepsită?

El se uită la Matty lung şi calm.

– Cred că va trebui să descoperim asta. Nu sunt un tip al dracului, dar nici nu poţi să faci ce vrei din mine. Va trebui să vedeţi cum şi la ce reacţionez. Să vă verificaţi programul. Eu mă duc în biroul meu.

Luă şi el o gogoaşă şi ieşi. Nu trecură mai mult de zece minute înainte să audă prima bătaie în uşă.

– Intră, Nick.

– Conform programului, sunt de serviciu sâmbătă seara săptămâna viitoare. Facem şase luni de la căsătorie şi i-am promis Tarei, soţia mea, să o duc în Portland să ne distrăm. A zis Cecil că face el schimb cu mine.

– Bine, fac schimbarea. Cum ai cunoscut-o pe Tara?

– Păi acum vreo doi ani, a venit pe insulă cu o prietenă ca să lucreze pe timpul verii. Ca salvamar. L-a scos pe unul din apă – făcuse infarct, după cum s-a dovedit mai târziu, şi aproape s-a înecat. Ea l-a scos, la resuscitat, pur şi simplu l-a înviat din morţi. Eu patrulam pe plajă, aşa că a trebuit să discut cu ea, să îi iau declaraţia şi aşa mai departe. Şi asta a fost tot. Zâmbi şi îi sclipiră ochii. Oricum, mulţumesc, şefu'.

Câteva minute mai târziu, intră Matty şi se aşeză cu braţele încrucişate.

– Ai venit să-ţi exprimi o nemulţumire?

– Depinde. Pentru început, am un comentariu şi o întrebare. Existenţa unei nemulţumiri depinde de răspunsul tău.

Reed se lăsă pe spătarul scaunului.

– Dă-i drumul.

– Domnul şef Wickett a fost un poliţist bun şi un şef bun, dar avea un mic defect. Nu înţelegea că avem o singură baie.

– Da, şi nu văd cum aş putea să forţez bugetul astfel încât să mai adaug una.

– Nu-mi pasă de asta. Îmi pasă că micul defect al şefului era că se aştepta ca eu şi Donna să facem curăţenie pe rând acolo. Pentru că suntem femei, asta era îndatorirea noastră după părerea lui.

– Eu nu i-o împărtăşesc. În afară de cazul în care pot să forţez, după cum spuneam, bugetul ca să chemăm pe cineva o dată pe săptămână...

– Bărbaţii sunt neîndemânatici şi murdari. O dată pe săptămână nu va fi de ajuns.

– Atunci, bine, de două ori de săptămână, dacă pot să acopăr costurile şi să găsesc pe cineva. Altfel, în fiecare zi, se va face cu rândul. Inclusiv de către cei care nu sunt femei. O să le trimit tuturor un mesaj comun, ca să ştie.

– Şi intri şi tu la rând?

El zâmbi.

– Eu sunt şeful poliţiei. Asta înseamnă că nu spăl veceuri. Dar mă voi strădui din toate puterile să nu fiu neîndemânatic şi murdar.

– Hârtia igienică stă în suportul ei, nu pe nenorocita de margine a chiuvetei.

– O să specific şi asta.

– Şi colacul se coboară de fiecare dată.

– Doamne! exclamă el. Ce-ar fi să zicem după cum urmează: şi colacul, şi capacul se coboară după fiecare folosire. E bine? Să se poată sta eventual pe veceu.

– Da, e bine.

Dar ezită.

– Mai e ceva?

– Ar trebui ca doar agenţii să aibă îndatorirea asta de a curăţa buda.

– De ce nu şi Donna? Ea nu foloseşte baia?

– Trebuie să te laşi în jos ca să freci podeaua. E ea subţire şi agilă, dar ştiu că o dor genunchii.

– Bine, atunci doar agenţii. Mulţumesc că mi-ai spus.

Ea dădu din cap şi se ridică.

– Cum se face că m-ai pus să patrulez fie cu Nick, fie cu Cecil în loc de Leon?

– Pentru că amândoi au nevoie să câştige ceva experienţă, în timp ce tu şi Leon, nu.

– Păi înainte...

– Acum nu mai e ca înainte. Hai, agent, du-te şi sa vurează-ţi victoria cu toaleta. Auzi telefonul sunând în încăperea principală. Dacă ce se aude e un apel de urgenţă, mergeţi mai întâi tu şi Nick. Ca să fie toată lumea în siguranţă.

Până la sfârşitul primei zile, se mai ocupă de câteva modificări – mai lăsă de la el, se mai ţinu pe poziţii Ba chiar răspunse şi el la câteva apeluri, ca să nu-şi iasă din mână.

La sfârşitul primei săptămâni, plecă şi închise în urma lui secţia, simţindu-se mulţumit şi liniştit. Îşi lăsă bicicleta la poliţie, căci avea chef să meargă pe jos. Dacă primea un apel mai târziu, în afara programului, avea să plece cu maşina personală. Se duse să ia câte ceva de la piaţă şi apoi o porni spre casă prin aerul acela ce mirosea a furtună.

Tipul care se pricepea la vreme de la Sunrise spuse se că se apropia un front atmosferic puternic dinspre nord-est. Şi cum şi staţia meteorologică oficială susţinea acelaşi lucru, avea de gând să-şi fixeze propriile obloane în balamale şi să fie pregătit de orice posibil telefon care anunţa pagube cauzate de furtună, accidente ori copaci puşi la pământ.

Copacii lui se legănau în vântul şuierător, dar, la urma urmei, mai trecuseră şi prin alte furtuni. Aşa că dădu colţul ca să intre prin spate, în bucătărie.

Atunci văzu maşina lui Simone parcată lângă a lui şi se gândi: „O, da. În sfârşit!"

Nu o văzu şi pe ea, aşa că merse mai departe ocolind casa în partea dinspre apă. Şi iat-o acolo, în picioare, cu părul fluturându-i în bătaia vântului. Părul acela care acum avea culoarea preţioasei servante de mahon a bunicii lui.

Bum, bum, bum îşi simţi inima bătându-i. Se întrebă dacă aşa avea să facă mereu la vederea ei.

– Hei, salut, strigă el. Ce briză, nu?

Ea se întoarse, cu ochii însufleţiţi şi faţa strălucitoare.

– Nimic nu se compară cu natură când se pregăteşte de izbucnirea unei furtuni, zise apropiindu-se de el. Cum a fost prima săptămână?

– Nu prea rea. Vrei să intri?

– Da. Ea ocoli casa împreună cu el şi îl privi cum deschide uşa de plasă de la bucătărie. Tu nu încui?

– N-ar avea rost. Dacă cineva ar vrea să intre, nu ar fi nevoie decât să spargă geamul. Puse sacoşa cu produse pe blat. Vrei să bei ceva?

– Ce ai de oferit?

– Am vinul de la CiCi.

Scoase câte o sticlă din ambele feluri şi le ridică spre ea.

– OK, îl vreau pe ăla. Începu să se plimbe prin încăpere. Ce canapea drăguţă! Ai nevoie de nişte perne pentru ea.

– Femeile au nevoie de perne pentru canapea. Eu sunt bărbat.

– Mda, un bărbat care probabil vrea o canapea pe care să se aşeze femeile.

– Ai dreptate. O să iau nişte perne de canapea. Habar nu am despre cumpăratul pernelor.

Deschise sticla de vin.

– O să-ţi dai tu seama, zise apropiindu-se de tablou. Pictura asta e chiar minunată.

– Da, e cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, zise scoţându-şi o bere pentru el şi aducându-i ei vinul. Vrei să-ţi prezint casa?

– Da, imediat. Ai un început foarte bun aici. Mai ai nevoie de ceva obiecte de artă, vreo două scaune, încă o masă sau două, inclusiv una pe care s-o pui acolo ca să ai într-adevăr o masă atunci când inviţi pe cineva la cină.

– Nu ştiu să gătesc. Sau, mă rog, omletă sau CPB.

– CPB?

– Caşcaval pane cu bacon. Specialitatea casei, împreună cu pizza congelată. Ţi-e foame?

– Sunt mai degrabă curioasă. Se cocoţă pe braţul canapelei şi sorbi din vin. Ultima oară când te-am văzut, şi asta a fost acum mai bine de două săptămâni, m-ai sărutat şi mi-ai spus că sunt cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată.

– Aşa am spus. Chiar eşti.

– Şi după aceea nu ai mai făcut nimic.

El făcu un gest cu mâna în care avea berea, după care bău din ea.

– Păi eşti aici, nu-i aşa?

Simone ridică din sprâncene, şi una dintre ele îi dispăru arcuindu-se sub bretonul de culoarea mahonului.

– Asta ar putea însemna că eşti un tip foarte isteţ, un foarte bun strateg sau doar foarte norocos. Mă întreb care este adevărul?

– Cred că puţin din toate trei. M-am gândit că ar fi o greşeală să insist.

– Te-ai gândit bine. Deci ţi-ai închipuit că trebuie să aştepţi să vin eu la tine?

– Am sperat că o vei face. Ar trebui însă să-ţi spun că mă hotărâsem să mai aştept doar câteva zile înainte să vin să te caut. Mă străduiam să găsesc un pretext ca să fiu cât de cât subtil.

– Atunci, bine, zise ea ridicându-se. Am ceva pentru tine în maşină. Nu eram sigură dacă să ţi-l dau. În primul rând nu eram sigură că se va potrivi. Dar acum cred că da. Îi întinse paharul. Vrei să-l mai umpli o dată până mă duc să iau cadoul?

– Sigur.

Turnă din nou vin în pahar, întrebându-se ce să înţeleagă din povestea asta. Nu părea aproape deloc că flirtează cu el, mai degrabă părea să facă pur şi simplu conversaţie. Se gândi că putea la fel de bine să se înece în ciudata lui cadă verde dacă fata hotărâse că aveau să rămână doar prieteni.

Ea se întoarse şi îi puse o cutie în mână în locul paharului ei.

Tăie banda adezivă de deasupra şi bagă mâna să pipăie înăuntru. Scoase la iveală statueta unei femei cam cât mâna lui de mare. Extraordinar de frumoasă, era înfăţişată pe o tulpină îmbobocită, ea însăşi o floare cu părul fluturându-i în jos pe spate printr-o pereche de aripi.

Îşi ţinea o mână în păr, ca şi cum ar fi vrut să şi-l îndepărteze de pe faţă, buzele îi erau arcuite într-un zâmbet, iar ochii mari aproape că sclipeau veseli.

– E zâna ta protectoare. Ca să aibă grijă de casa ta, îi spuse Simone. Şi să-ţi aducă noroc.

– Dumnezeule, mai întâi o pictură Lennon originală, acum o sculptură originală Simone Knox.

– Poate că unii bărbaţi ar socoti că zâna e un cadou mai degrabă pentru fete.

– Ba mie mi se pare superbă, zise punând-o pe policioara căminului în colţul tabloului celui mai apropiat de locul în care stătuse cu CiCi. Crezi că se potriveşte acolo?

– Da, foarte bine. La capătul celălalt ai nevoie de nişte sfeşnice de lumânări. Unele interesante care să nu...

El se apropie brusc de ea şi o sărută, de data aceasta cu ceva mai multă forţă decât prima oară.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere, spuse ea, de data asta dându-se înapoi. Ce zici să-mi faci acum turul casei despre care vorbeai?

– Ce moment bun ţi-ai ales! Am angajat o echipă de curăţenie care vine de două ori pe lună. Au venit chiar astăzi.

– Kaylee şi Hester. Am auzit.

O duse peste tot la etajul acela. La fel ca Essie, ca CiCi, şi ea făcu comentarii şi sugestii. Se opri puţin în faţa unei uşi închise.

– E biroul, spuse el şi puse mâna pe clanţă să fie sigur că nu o va deschide. Cu siguranţă nu i-ar fi convenit să o lase să vadă cele două table albe. Mă ocup singur de el,

aşa că în momentul acesta este mare mizerie înăuntru. Am însă aici o cameră de oaspeţi.

– E foarte frumoasă şi primitoare.

– Partenera mea a venit cu nişte idei clare de la început, pe care am încercat să le urmez întocmai. Sau, mă rog, în bună măsură. Sper că va veni în vara asta împreună cu soţul ei ca să stea aici. Au şi un copilaş, dar şi eu mai am o altă cameră de oaspeţi – sau, mă rog, o să am la un moment dat. Asta e pentru părinţii mei. Soră-mea şi familia ei. Frate-meu şi ai lui.

– Ce drăguţ, e ca un fel de apartament. Acesta-i dormitorul principal?

– Nu, acela e la capătul celălalt.

În drum spre acolo, fata se opri în faţa a ceea ce numea el Verdele Retro.

– Mamă, asta este... asta este chiar adorabil. Oricine în locul tău ar fi scos-o de-aici, dar tu ai păstrat-o şi mi se pare o chestie absolut fermecătoare.

– Mda, trebuie să recunosc că primul gând care mi-a trecut prin minte a fost să o scot de-aici. Essie – partenera mea – a avut alte idei, însă. Şi mi-a trimis perdeaua de duş... aceea, cu căluţi de mare şi pe urmă şi prosoapele şi chiar şi oglinda de deasupra chiuvetei cu margine din scoici. Singurul lucru pe care l-am făcut eu a fost să cumpăr măsuţa de toaletă. O, iar apoi l-am pus pe John Pryor să înlocuiască robinetele. Erau chiar groaznice.

– Da, dar ai păstrat stilul retro. De la mijlocul secolului. Ai nevoie de o sirenă, se decise ea pe loc. Găseşte-ţi o reproducere bună care să întruchipeze o sirenă sexy, pune-i o ramă artizanală uşor învechită, albă, la fel ca măsuţa de toaletă, şi agaţ-o pe peretele acela.

– O sirenă.

– Una sexy.

Ea ieşi şi îl urmă în dormitorul principal.

– Hm, ca să vezi! exclamă ea dând roată patului. Şi acesta tot de la partenera ta ţi se trage?

– Oarecum. A insistat să-mi iau un pat.

– Păi dacă nu-l aveai pe ce ai fi dormit?

– Aveam pat. Era genul de pat făcut dintr-o saltea pe un cadru cu arcuri pus pe duşumea. Am locuit într-o văgăună de apartament în Portland. M-am mutat imediat după ce-am terminat facultatea şi am rămas acolo pentru că voiam să-mi cumpăr un loc al meu. Trebuie să economiseşti bani pentru o casă, pe urmă trebuie să o găseşti. Nu era genul de apartament în care să te gândeşti la mobilă.

– Aici, în mod clar te-ai gândit. Culorile sunt bune, sunt puternice, dar relaxante. Îmi place că nu te-ai apucat să-ţi iei un şifonier nou. Ce-ai făcut, l-ai vopsit bleumarin pe cel vechi?

– L-am găsit la piaţa de vechituri – am luat câteva lucruri de acolo. Sertarele au avut nevoie de nişte reparaţii, dar era deja vopsit. L-am văzut şi mi s-a părut că e o afacere bună.

– Să nu pui draperii la uşile de sticlă care dau pe verandă. Eu nu aş acoperi în ruptul capului priveliştea aceea. Dacă vrei să dormi până târziu, poţi să-ţi tragi pledurile peste cap. Se întoarse din nou spre el. Şi acum, zi-mi, te trezeşti aici dimineaţă, te uiţi în jur şi te întrebi: Oare toate astea sunt ale mele?

El se uită în jur chiar acum şi dădu din cap.

– Cam în fiecare zi.

Simone deschise uşa, lăsând să intre briza puternică.

– Doamne, nu ţi se pare că trece pur şi simplu prin tine? Că te pătrunde puterea aceasta fantastică. Frumuseţea. *Energia.*

Părul îi flutură sălbatic pe spate. Pielea părea să-i lucească reflectând cerul turbat. La distanţă se zări primul fulger.

– Ba da.

Ea închise încet uşa şi se întoarse uşor spre el, cu părul acela fantastic de sexy şi pielea aceea lucitoare. Se apropie de noptieră şi puse jos paharul.

– Un suport de pahare.

– Dacă pun paharul sau vreo sticlă pe mobilă fără un suport, aud în urechi vocea maică-mii, cu intonaţia

aceea exasperată și rece de mamă severă: Reed Douglas Quartermaine, eu te-am învățat doar cum să te comporți. Așa că, pune peste tot câte un suport de pahare că uneori o să ai chef să bei o bere pe cine știe unde.

– Da, uneori o să ai chef.

Se apropie de el și cu ochii în ochii lui începu să îi descheie nasturii. El se închipui apucând-o ca un disperat și luându-și ceea ce dorea cu disperare să fie a lui. Spre surprinderea lui, la fel de mare ca și ai ei, se trezi punându-și mâna liberă peste mâinile ei frenetice.

– O să joc eu rolul fetei de data asta, spuse el.

Sprâncenele ei se arcuiră din nou.

– Poftim?

– Nu în sensul acela. Dumnezeule!

Trebui să tragă adânc aer în piept și să facă un pas în spate. Cum avea un singur suport, așeză berea pe farfuria pe care o ținea acolo ca să-și pună în fiecare seară ce avea prin buzunare.

– Să înțeleg că te-am citit greșit? întrebă ea.

– Deloc. Ai zece cu felicitări la citire. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut coborând pe scări la petrecerea lui CiCi. Nu, mint, se corectă el. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut în tabloul pictat de CiCi, cel pe care l-a denumit *Tentația*.

– De unde și numele, spuse ea urmărindu-l.

– Da, i se potrivește perfect. Dar în seara aceea la petrecere te-am văzut. Te-am văzut coborând pe scări și toată lumea mea s-a răsturnat. Totul s-a oprit și pe urmă a început din nou. A fost un moment extraordinar, Simone, un moment de turnură!

– Ai mai avut și alte momente de turnură în viață.

Când ea dădu să se răsucească pe călcâie ca să-și ia înapoi paharul cu vin, el îi puse o mână pe braț.

– Nu de felul acesta. Hai să lămurim chestia asta de la început. Acesta nu este un moment de turnură ca toate celelalte. Aș vrea să o luăm încet.

– Adică nu vrei să te culci cu mine în seara asta?

– Am spus că o să joc eu rolul fetei de data aceasta. Nu am spus că mi-am pierdut mințile. Te vreau în seara asta. Și o să fii a mea în afară de cazul în care ai de gând să ieși pe ușă. Vreau numai să o luăm mai încet.

O trase lângă el și puse stăpânire pe gura ei. O sărută îndelung și agale, contrastând puternic cu furtuna care se dezlănțuise dincolo de geamuri. Încet, și moale, și visător.

– Nu ieși pe ușă, murmură el.

Simone nu răspunse, își înfășură doar brațele în jurul gâtului lui și primi sărutul și mai adânc.

– Cât de încet? întrebă ea.

– Destul de încet, cel puțin la început, zise el luându-i jacheta de pe umeri. Am avut niște vise foarte intense cu tine în patul acela. S-ar putea să ajungem acolo.

Își puse din nou gura pe gura ei în timp ce afară vântul vui năprasnic. Fulgere spintecară cerul, tunetele care urmară zguduiră pământul.

Îl subestimase, acum își dădea seama de asta. Fusese atât de sigură că aveau să ajungă direct în pat, că aveau să și-o tragă pur și simplu și ea va scăpa de neastâmpărul acela nenorocit cu care o lăsase în suflet. Dar el o ademenea să vrea mai mult, să ofere mai mult, să simtă mai mult.

Când o ridică în brațe, ea își simți inima oprindu-i-se pentru o clipă și respirația întretăiată. Și pe urmă o sărută din nou. Dumnezeule, dar chiar se pricepea la chestia asta. Când o lăsă pe spate pe pat, Simone îl trase peste ea ca să îi simtă greutatea, să îi simtă forma, înainte să se rostogolească, schimbând pozițiile.

– Pot și eu să o iau încet, zise apropiindu-și buzele de buzele lui, ca într-o mângâiere ușoară, tachinându-l jucăuș. Dar vreau.

Urmărindu-și din nou cu privirea fiecare mișcare, ea termină să-i descheie toți nasturii, se lăsă pe spate și își aruncă cizmele din picioare. Apoi se întinse peste el și începu să-i muște ușor, jucăuș, conturul bărbiei.

– Îmi place fața ta. E prelungă, are unghiuri clare, cu ochii aceia ușor înfundați în orbite și verzi precum o întindere verde și liniștită, doar că nu e niciodată liniștită. Am făcut schițe după fața ta.

– Chiar?

– Când încercam să mă hotărăsc ce să fac cu tine, spuse dându-și părul pe spate și zâmbind în jos spre el. Și am hotărât că asta ar fi parte din intențiile mele. Își coborî mâinile de-a lungul lui și-apoi se opri brusc, tresărind. Ai pistol.

– Iartă-mă. Iartă-mă, zise el dând-o la o parte și ridicându-se în capul oaselor. Mi-a ieșit complet din minte.

Desfăcu suportul cu toc cu tot și îl băgă iute în sertarul noptierei.

– Ai uitat că îl porți fiindcă acum face practic parte din tine.

– Face parte din meseria mea.

– Și din tine însuți.

El se trase la o parte și o văzu cum îngenunchează pe pat lângă el.

– Nu e nimic, îi spuse. Doar că m-am speriat, fiindcă nu mă așteptam la asta. Dar cine ar putea ști să deosebească eroii de răufăcători mai bine decât mine și decât tine? Mi-ar plăcea să începi să mă dezbraci chiar acum.

– Asta pot.

– Dar ar trebui să-ți scoți bocancii mai întâi, ca să pot face și eu același lucru.

– Bună idee.

Se aplecă să-și desfacă șireturile.

– De când n-ai mai făcut chestia asta?

– De când... De când fusese împușcat, aproape că îi ieși de pe buze. Dintr-un motiv sau altul, de astă-toamnă.

– E mult timp. Și la mine a trecut mult timp. Dintr-un motiv sau altul. Poate că am putea grăbi totuși lucrurile. Măcar puțin.

– Și asta e o idee bună.

Reed se întoarse, se puse în genunchi lângă ea ca să îi tragă puloverul peste cap. Ea purta un sutien negru, foarte decoltat.

– Fir-ar! Iartă-mă, dar o să trebuiască să mai zăbovesc o clipă.

Când el îşi puse mâinile pe ea, ea îşi lăsă capul pe spate.

– Poţi să zăboveşti o clipă. Chiar două. Ai mâini puternice, Reed. Puternice, sigure pe ele.

– Voiam de mult să le pun pe tine. Chiar aşa, ca acum.

– Dar nu m-ai presat deloc.

– A meritat să aştept.

Ea înălţă capul şi deschise ochii.

– Aşteptarea a luat sfârşit.

Trase de cămaşa lui, se lipi de el şi se lăsă pradă următorului sărut. Mai înfrigurat acum. Mai puternic. Trase de cureaua lui simţind cum dorinţa o inundă. În jurul lor încăperea explodă parcă din cauza fulgerelor, tunetele zguduiră casa din temelii. Ploaia lovea cu putere mânată de vijelia din jur. El o împinse pe spate trăgând de blugii ei, în timp ce ea făcea acelaşi lucru cu ai lui.

– O s-o luăm mai încet mai încolo, reuşi ea să spună.

– Cea mai bună idee de până acum. Lasă-mă să...

Gura lui se repezi s-o cuprindă pe a ei. Erau atâtea de gustat, atâtea de simţit. Când mâinile lui o găsiră fierbinte, udă, pregătită, se arcui lipindu-se de el cu un geamăt gutural.

– Nu mai aştepta, nu mai aştepta...

– Nici n-aş avea cum...

O dezbrăcă de tot şi o pătrunse.

Lumea din jur se făcu bucăţi şi în sfârşit, chiar în sfârşit, îşi îngădui să primească ce i se oferea. Îi prinse mâinile ca şi cum ar fi vrut să le ţintuiască de pat. Picioarele ei se încolăciră în jurul lui şi şoldurile i se ridicară spre el cerând mai mult şi mai mult.

Se strânse în jurul lui, într-o strânsoare ca de oţel, dar el rezistă, rezistă cu greu că să îi dea şi mai tare chiar când ea ţipă în extaz. Şi-apoi din nou şi din nou, în timp

ce senzațiile crescură iarăși în ea și apoi se risipiră în mii de scântei.

De data asta, când ajunse în punctul acela, ea îi strigă numele. Și-atunci, adâncit în ea, își dădu și el drumul.

capitolul 19

Rămaseră amândoi plini de sudoare, abia răsuflând, înlănțuiți, în timp ce vântul transforma ploaia în ace de gheață, și gheața izbi ferestrele cu zgomotul acela de grăsime încinsă sfârâind. Dacă ar fi fost după el, Reed ar fi rămas exact așa cum era acum, satisfăcut și încrezut, cu fata visurilor lui în brațe, până la primăvară.

Extraordinar de încrezut, se gândi el în timp ce mâinile lui Simone îi mângâiau spatele în sus și-n jos. Apoi degetele ei alunecară ușor peste cicatricea produsă de glonț la ieșire prin umăr. El se mișcă ușor și se ridică pe coate ca să o privească.

– Ai cei mai uimitori ochi din lume.

– Sunt căprui.

– Mare artistă ești tu dacă nu ai fost în stare să spui despre ei decât că-s căprui. Seamănă cu ochii de tigru. Au culoarea chihlimbarului întunecat. E bine?

– Mare șef de poliție ești tu dacă date fiind toate dovezile nu poți spune decât bine în situația dată.

– Voiam doar să fiu modest. Chiar vreau să rămâi. E foarte rău afară, continuă el înainte ca ea să apuce să zică da sau nu. Foarte rău. O să recunosc însă că și dacă ar fi fost o noapte liniștită de iunie tot aș vrea să rămâi pentru, cum ar fi pentru... totdeauna. Asta în cazul în care nu-mi cedează CiCi și voi fi silit să te dau afară.

– Vorbești despre cum ar fi să faci sex cu bunică-mea în timp ce eu sunt goală în patul tău.

– Faptele sunt fapte. Dar, serios, trebuie să rămâi la mine. Am vin, pizza congelată și încă niște runde de sex.

Ea se uită la el cu o privire incitantă și o umbră de zâmbet în colțul gurii.

– Ce fel de pizza congelată?

– Cu salam și cârnăciori, spuse el rostogolindu-se și luând paharul ei de vin. Și mai am și niște înghețată pe băț Dove.

– Înghețata pe băț Dove este într-adevăr un argument de nerefuzat. Se ridică în capul oaselor și luă vinul. Dar insist să primesc mai mult sex.

– Înainte sau după pizza?

– După. Mi s-a făcut foame. Trebuie să-i trimit un mesaj lui CiCi. Știa unde mă duc și și-ar da seama și singură ce și cum, dar într-adevăr vremea de afară e crâncenă și vreau să stea fără grijă, că sunt la adăpost.

El se ridică și se apropie de ușile de sticlă.

– Chiar că e crâncen. Spune-i să-ți trimită și ea răspuns. Ca să știm și noi că e în siguranță.

– CiCi a reușit să supraviețuiască mai multor furtuni decât noi doi la un loc. Și are și generator. Motivul pentru care acum găzduiește întrunirea obișnuită în caz de furtună. Câțiva prieteni, o grămadă de mâncare și alcool. Toată lumea va rămâne acolo până ce trece furtuna asta. Erai și tu invitat, îi spuse ea. Dar eu am avut alte idei.

El porni focul și camera se lumină ușor de la flăcările jucăușe.

– Ai niște idei foarte bune.

– Mă bucur că gândești astfel. Vrei să mai auzi încă o idee de-a mea? O să trebuiască să te sculptez ca Paznic. Protector, murmură ea. Nu cu pistolul – nu-mi plac pistoalele. Cred că o să-ți pun o sabie. Poate că ridicată chiar, în mișcare. Poate că...

El aruncă o privire înapoi spre ea.

– Ca și cum aș purta o armură?

Simone izbucni în râs și se ridică proptindu-se de perne și sorbind o înghițitură de vin.

– Nu, Reed. O să porți doar o sabie.

– Nu prea cred că...

– Ai un corp foarte frumos, foarte proporționat. Este înalt și subțire, dar nu slăbănog. Erai cam slăbănog

la petrecerea lui CiCi, dar acum ți-ai revenit, ești din nou în formă.

– Tot sunt mai slab cu câteva kilograme decât ar trebui.

Și, deși nu fusese niciodată genul rușinos, se trezi căutându-și boxerii pe care îi scosese în grabă de pe el, ca să și-i pună la loc.

– Am senzația că nu mai reușesc să le pun la loc.

– Arăți bine. Mă pricep, să știi, la anatomie, la silueta masculină. Arăți puternic și antrenat, nu numai slab, zise ridicându-se, apropiindu-se de el și trecându-și degetele peste cicatricea de pe umărul lui, și-apoi coborând.

– Cred că ar trebui să faci sculptura fără cicatrici.

– Ba nu. Fac parte din tine, parte din ideea aceea de Protector. Ai fost rănit, dar tot te-ai ridicat și ai ridicat și sabia. Ceea ce este absolut admirabil.

– Face parte din meseria mea.

– Face parte din tine. Puștiul care s-a oprit să ia în brațe un copil îngrozit în mijlocul unui coșmar, puștiul care l-a protejat. Admir chestia asta la tine. Poate că aș fi aici și dacă nu aș admira-o – pentru mine a fost o lungă perioadă de abstinență. Dar cu siguranță nu aș rămâne. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze. Trebuie să te sculptez. Acum aș putea să o fac din memorie, dar aș prefera să îți fac niște schițe.

– Și încerci să te folosești de sex ca să mă convingi.

– Oh. Un zâmbet leneș, leneș îi apăru pe buze și își trecu mâna peste pieptul lui, apoi peste abdomen. Chiar o voi face.

– O să trebuiască să te silesc să o dovedești.

Dădu să o tragă spre el, căci îi venea să răvășească zâmbetul acela de pe buzele ei. Și atunci îi sună telefonul.

– Rahat! Fir-ar al dracului! Scuze.

Se ghemui la pământ să-și ia blugii de pe jos și scoase telefonul dintr-unul dintre buzunare.

– Quartermaine. Bine, bine, stai mai încet. Unde? În regulă, pornesc într-acolo. Calmați-vă. Trebuie să plec, îi spuse lui Simone trăgându-și blugii pe el. Sunt de serviciu pentru apeluri în seara asta.

– Ce s-a întâmplat?

– Accident de mașină, copac doborât, isterie generală.

– Aș putea merge cu tine.

– În nici un caz, răspunse trăgându-și cămașa pe el. Rămâi aici. Bagă pizza la cuptor. Mănâncă. Îți trimit eu mesaj.

Își scoase pistolul din sertar și puse suportul la loc.

– Ai nevoie de o pelerină sau ceva.

– Am hainele de ploaie jos. Se așează să-și lege șireturile. Lanterna este în sertarul de acolo și mai găsești și niște lumânări și un felinar jos dacă se întrerupe curentul.

– Ai grijă, domnule șef. E groaznic afară.

– Ce bine ar fi dacă aș avea sabia aia, zise ridicându-se, luând-o în brațe și sărutând-o grăbit. Pizza și înghețata sunt în congelator. Mă întorc cât de repede pot.

Deci, își spuse ea în gând în picioare în mijlocul încăperii goale, asta se întâmpla când te apucai să te culci cu un polițist. El nu ezitase, nici măcar nu se plânsese în legătură cu ce se întâmplase. Pur și simplu își aruncase hainele pe el și ieșise în furtuna teribilă de afară.

Se duse la șifonierul lui, unde se amuză de faptul că el nu folosea decât cam un sfert din spațiul disponibil – dacă era un sfert! Se uită în baie. Din câte se părea, polițistul înalt și cu cicatrici nu avea halat de baie. Se întoarse la șifonier și își puse una dintre cămășile lui.

Îi trimise un mesaj lui CiCi, spunându-i doar că avea să rămână la Reed până trecea furtuna. Două minute mai târziu primi răspunsul lui CiCi: *Ura!*

Se gândi la partea cu pizza, dar hotărî să mai aștepte puțin. Poate că nu dura mult la el. Îi trecu prin minte să se uite la TV, dar se răzgândi. Cărți. Avea câteva puse teanc în dormitor și mai văzuse unele și jos.

Catch-22, niște cărți polițiste. *Something Wicked*, de Bradbury.

Îi plăcuse cartea aceea, dar hotărî că nu avea cum să fie cea mai bună alegere într-o noapte întunecoasă, cu furtună, și cu ea singură într-o casă în continuare

necunoscută. Ce bine ar fi fost să-şi fi adus caietul de schiţe...

Gândindu-se că era posibil ca şi el să aibă pe undeva un caiet sau un carneţel, deschise sertarele noptierei. Găsi lanterna, după cum i se spusese, şi un iPad despre care descoperi că făcea să funcţioneze televizorul, un sistem muzical şi căminul.

Deci şefului poliţiei îi plăcea tehnologia modernă. Era încă ceva nou în ceea ce-l privea şi pe care îl putea adăuga la dosarul pe care i-l făcuse în minte.

Biroul de acasă, îşi aminti ea. Cu siguranţă era imposibil să nu aibă un carneţel sau un creion în birou. Ieşi din dormitor, se opri să zâmbească la baia retro. Poate că avea să-i picteze chiar ea o sirenă sexy acolo. Nu era nici pe departe CiCi Lennon când punea mâna pe pensulă şi culori, dar putea să facă o sirenă sexy şi amuzantă.

Avea să-şi treacă timpul până se întorcea el făcând schiţe cu sirene – şi câteva cu Protectorul.

Un studiu dintr-o parte – partea dreaptă, căci voia să prindă cicatricile – mai mult spatele şi fundul, cu capul întors spre dreapta şi sabia ridicată cu ambele mâini, o imagine surprinsă chiar în mişcare, în momentul în care ar fi coborât-o. Trebuia să îl roage să nu se mai tundă ceva timp. Avea nevoie de părul lui puţin mai lunguţ şi rebel.

Fulgerul lovi din nou în momentul în care deschise uşa de la birou şi se trezi gândindu-se fără veste că el era acum afară, în mijlocul furtunii, pentru că era cineva care avea nevoie de ajutor. Venise aici pentru sex, recunoscu ea – în primul rând pentru sex. Dar rămăsese şi acum se afla aici tocmai datorită omului pe care începuse să-l descopere în el.

Aprinse luminile şi se gândi că nu o minţise deloc în privinţa dezastrului de acolo. Teancuri de dosare pe un birou vechi şi cam rudimentar construit – şi un ursuleţ cu un pistol şi insignă. Nişte scaune pliante rezemate de perete, un coş de gunoi plin cu sticle şi cutii de bere. Hărţi prinse chiar în pereţii nefinisaţi. Dar, ia te uită,

era şi un teanc de coli tipizate – aveau să funcţioneze de minune prinse pe ceva cu o piuneză – în dulapul fără uşi.

Se apropie, luă un teanc şi se întoarse spre birou ca să se uite după nişte creioane. Şi văzu tablele şi văzu toate pozele şi hârtiile înghesuite pe cele două table imense.

– Dumnezeule! Dumnezeule mare!

Trebui să se apuce de spătarul scaunului de la birou şi să respire: să inspire, să expire, şi tot aşa de mai multe ori.

Ştia feţele acelea, le cunoştea pe atâtea dintre ele. Pe unele chiar le modelase deja cu mâinile ei. Uite, de exemplu băiatul pe care credea că-l iubeşte. Uite, prietena ei cea mai bună, uite, Angie a lui Reed.

El avea poze – nu numai cu feţele, ci şi cu trupurile, cu sângele, cu cioburile, cu armele. Una dintre armele acelea, realiză ea, o omorâse pe Tish, o rănise pe Mi.

Se uită la feţele ucigaşilor – nişte puşti, nişte simpli puşti. Hobart, Whitehall, Paulson. Şi pe a doua tablă, Patricia Hobart – poza ei şi o schiţă. Arăta altfel în schiţă, dar Simone o văzu.

Şi faţa aceea, realiză ea, fusese cea pe care o văzuse Reed când încercase să-l ucidă. Alte feţe, alte nume, alte trupuri. Locuri şi date, oraşe mari şi mici.

El se uita la toate astea în fiecare zi, realiză ea. Se uita, studia şi încerca să găsească răspunsuri.

– Faţa mea, murmură ea şi atinse fotografiile cu fata care fusese şi femeia care devenise. Faţa mea pe tabla lui. Faţa lui şi a mea. El nu îşi fereşte privirea. Nu a făcut-o niciodată.

Aşa că nu o făcu nici ea. Se aşeză la biroul lui şi privi înainte.

Când Reed ajunse acasă, ud leoarcă, puţin înainte de ora două dimineaţa, o găsi pe Simone, îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui, stând lângă foc, bând o cola şi citind cartea de Bradbury.

– Salut. Nu trebuia să mă aştepţi trează.

– Nu am putut să dorm, zise ea ridicându-se. Eşti leoarcă.

– Da. Cred că a început să se mai înmoaie, dar probabil va mai dura câteva ore. Scoase de pe el un fâş negru inscripţionat cu POLIŢIE scris cu litere reflectorizante de-a curmezişul, pe spate şi pe faţă. Spălătoria, spuse el făcând un gest într-acolo şi dispăru înăuntru.

Când ieşi, în picioarele goale, ea era în faţa frigiderului şi scotea un carton de ouă.

– E prea târziu pentru pizza.

– Ba nu e niciodată târziu pentru pizza, o contrazise el. Tu nu ai mâncat?

– Nu încă. Si să ştii că pot şi să fac omletă. Ce s-a întâmplat? Şi cât de grav a fost?

– Ştii pe familia Wagman?

– Priscilla – i se spune Prissy – şi Rick. Locuiesc undeva pe lângă şcoală.

– S-au certat. Din câte se pare, au avut nişte probleme în căsnicie.

– El a avut – şi e foarte posibil să aibă încă – o relaţie extraconjugală cu o femeie care a lucrat vara trecută la Benson's Lobster Shack. Din Westbrook. Divorţată de două ori.

– Deci ştii istoria. Vrei un latte?

– E prea târziu pentru latte.

– Păi văd că bei cola.

– Nu are nici un sens, nu-i aşa? Vreau un latte. Şi stai să-ţi spun ceva care nu are legătură cu subiectul, spuse ea în timp ce punea puţin unt într-o tigaie să se topească şi apoi se apucă să spargă nişte ouă într-un bol. Ai putea folosi şi alte ierburi aromate şi condimente care să nu fie sare, piper şi fulgi de ardei iute.

– Scrie-mi cum se cheamă pe ceva şi o să iau.

– Ce s-a întâmplat cu Prissy şi Rick?

– A fost o ceartă aprinsă, din câte se pare, fiindcă, da, el încă se vede cu femeia aceea din Westbrook. Prissy a ales chiar în seara asta, în timpul furtunii, să îi spună

lui Rick – care era și beat, pe deasupra – că își caută un avocat ca să bage divorț.

– Nu poți s-o condamni pentru asta.

– Nu, nu poți, fu și el de acord. I-a găsit într-un buzunar un bon de la un magazin de lenjerie din Westbrook – ceea ce dovedește și că o înșală în continuare și că e un mare idiot. Asta după ce au avut probleme cu banii, iar el i-a jurat că a terminat-o cu beneficiara lenjeriei sexy. Prissy a început să-i scoată lucrurile din dulap și l-a amenințat că le pune pe foc, după care a pus mâna pe cupa lui de la competiția de softball din liceu. El spune că a aruncat-o spre el. Ea spune că a aruncat-o de perete. Tind să o cred pe ea, fiindcă am impresia că nu ar fi avut cum să-l rateze, mai ales că el era prea beat ca să se ferească. Puse ceașca cu latte-ul ei pe consola unde se lua micul dejun în timp ce ea făcea ouăle și continuă: În sfârșit... El a ieșit ca nebunul în ploaie beat și plin de draci. A pierdut controlul volanului și a lovit un pom. Acesta s-a prăbușit, cea mai mare parte din el lovind camionul lui Curt Seabold. Seabold a ieșit afară, și el puțin ciupit, și s-a luat de Wagman, s-au pocnit serios, cu Seabold având avantajul că era numai puțin băut comparativ cu celălalt și nici nu era zguduit de la izbitura de copac. Soția lui Seabold a ieșit în fugă, l-a văzut pe Wagman la pământ și pe soțul ei clătinându-se buimac cu sânge curgându-i din nas, așa că a sunat la 911.

– Măcar cineva din povestea asta a făcut ce trebuia.

– Da, mă rog. A trebuit să îi arestez pe amândoi și să le trimit fundurile rănite la urgență. Seabold s-a întors acasă – m-am gândit să-i dau arest la domiciliu până mă lămuresc ce și cum. Wagman e la clinică, are o coastă fisurată – și știu că nu e plăcut deloc să ai așa ceva – o contuzie ușoară la cap, o buză spartă, o lovitură la genunchi și așa mai departe. Prissy, care nu pare prea miloasă, mi-a sugerat să o sun pe târfa lui să vină să-l îngrijească, ceea ce am refuzat să fac.

– Foarte înțelept.

Prăjise niște felii din pâinea pe care o cumpărase el de la magazin și puse o farfurie pentru el, apoi una pentru ea.

– Istoria asta va face deliciul insulei săptămâni bune de-acum încolo. Sper doar că nu îl va ierta.

– Mi se pare că e destul de hotărâtă în privința asta.

– L-a mai iertat cel puțin o dată din câte știu eu – când a fost cu o altă angajată sezonieră. Și nu sunt căsătoriți decât de trei sau patru ani. Nu o să-i fie credincios niciodată. Nici ei, nici târfei. Mi-a făcut și mie avansuri chiar săptămâna trecută.

– Pe bune?

– Da, într-un fel complet stupid, răspunse ea gustând din cafeaua cu lapte. Ce latte bun!

– M-am specializat. Ouăle au ieșit senzațional.

– Ar fi și mai bune dacă aș fi avut să pun niște cimbru.

– Deci pun pe listă cimbrul, zise el ducându-și un deget la tâmplă. Dar tu ce-ai făcut toată seara?

Ea puse jos ceașca cu latte și îl privi direct în ochi.

– Am să-ți fac o mărturisire.

– Măcar ai putea să mă lași mai întâi să te interoghez. Văd deja că mi-ai furat o cămașă. O să existe consecințe în sensul acesta.

Ea puse o mână pe mâna lui.

– Mai întâi trebuie să-mi cer scuze. Am fost complet nepoliticoasă să-mi bag nasul unde nu-mi fierbea oala.

– De ce, mi-ai găsit rezerva de materiale pornografice?

– Ai o rezervă de materiale pornografice?

El se uită la ea cu o privire în mod voit golită de orice conținut.

– O rezervă de ce?

Ea râse ușor.

– Doamne, ești atât de drăguț. După ce ai plecat tu, am fost complet fără stare. O să-ți mai spun ceva, căci exact acum m-a străfulgerat ideea. Cu oricine altcineva, m-aș fi dus acasă la mine. Mi-aș fi spus în gândul meu că a fost drăguț, ți-aș fi lăsat un bilețel vesel și aș fi ple-

cat acasă. La petrecerea de la CiCi. Însă nu am făcut-o și o să trebuiască să mă gândesc la asta. Nici prin cap nu mi-a trecut să plec.

– Păi eu ți-am spus să nu o faci.

– Nu ar fi contat, insistă ea. Cu oricine altcineva nu ar fi contat. Când eram în facultate, eram maestră la aventuri de-o noapte.

– Asta a fost acum mult timp, Simone.

– Da, dar trebuie să mă gândesc cum se face că, deși nu aveam stare și eram singură cuc într-o casă care nu este a mea, nici nu mi-a trecut prin cap să plec. Dar, neavând stare, m-am gândit că aș putea să fac niște schițe. Unele cu tine și poate și unele cu o sirenă pentru peretele din baie. Numai că nu aveam blocul de schițe la mine. Așa că am intrat în biroul tău să găsesc ceva de felul ăsta.

– Oh. Ochii aceia verzi interesanți se umbriră brusc. Am înțeles.

– Tu închiseseși ușa.

– Nu am încuiat-o, răspunse el imediat. Nu am spus: Nu intra acolo dacă vrei să-ți fie bine.

– Dumnezeule! Ești atât de puternic, atât de hotărât. Fără să se simtă la fel de puternică, ea își trecu mâinile prin păr. Am văzut teancul acela de tipizate în dulap – am remarcat că nu are ușă.

– Păi nu ar avea nici un rost. De ce să le tot închid și deschid întruna?

– Și pe urmă am văzut ce ai făcut tu. Tablele acelea uriașe. Îmi dau seama că unele chestii de acolo sunt dovezi, sunt documente oficiale. Cum ar fi? Fotografii de la locul faptei și rapoarte.

– Da. Cum tu nu ești suspectă, putem considera că nu s-a încălcat nici o procedură. Dar îmi pare rău că ai apucat să vezi lucrurile acelea.

– Exact asta vezi tu. Moarte, distrugere și cadavrele acelea și oamenii care i-au ucis pe semenii lor. Tu te uiți la lucrurile astea pentru că trebuie să o facă cineva. Nu-i așa? Să nu spui că e parte din slujba ta, Reed, zise strângându-l ușor de mână. Să nu spui asta.

– E parte din slujba mea, este ceea ce am ales eu să fac. E parte din viaţa mea. E un fel de... misiune, dacă vrei şi dacă nu ţi se pare că sună patetic.

– Ba nu mi se pare patetic defel.

– Nu am de gând să mă opresc până nu pun mâna pe ea. Dacă cei de la FBI vor ajunge la ea înaintea mea, atunci foarte bine. Oricum ar fi, se va termina totul. Şi când se va întâmpla asta, zise el dându-i la o parte părul de pe faţă, o să dau jos tablele acelea. Şi o să pun totul în dosare, în arhivă.

– Crezi c-ai să poţi?

El se rezemă de spătarul scaunului, cu cafeaua în mână.

– Ceea ce s-a întâmplat în seara aceea e parte din noi şi aşa va fi întotdeauna. Dar nu e ceea ce ne defineşte şi nici nu are cum să fie. Nici pe mine, nici pe tine, şi nici ceea ce va fi între noi. Avem nevoie de – oricât de livresc ar suna expresia asta – avem nevoie de o încheiere la povestea asta. Şi de puţină dreptate, fir-ar al dracului.

– Da, zise ea răsuflând. Nici unul dintre noi nu am avut parte nici de una, nici de cealaltă.

– O să mă ocup eu să avem parte de amândouă şi pe urmă o să mă gândesc cum îi va sta Patriciei Hobart într-o celulă pentru tot restul vieţii şi mă voi mulţumi cu ideea asta. Oricum, îmi va fi mai bine decât dacă aş sta fără să fac nimic.

– Da, aşa eşti tu. Aşa e felul tău. Eroul din film întotdeauna îl urmăreşte pe ticălos.

– Aşa e şi normal să se întâmple. Uită-te la tine, tu ce faci, Simone? Încerci să construieşti o operă de artă, ca semn de aducere-aminte. Te ocupi de inimă, de suflet, omagiindu-i pe cei duşi, aducându-le alinare celor rămaşi în urma lor. Şi asta face parte din meseria ta, dar nu e vorba doar de o meserie. E misiunea ta.

– Am întârziat destul în a o pune în practică.

– Şi ce dacă?

– Tu eşti mult prea bun pentru mine, murmură ea. Ceea ce mă sperie de moarte.

– Intenționez să fiu chiar și mai bun pentru tine, așa că fie te obișnuiești cu chestia asta, fie trăiești de-a pururi speriată.

Ridică farfuriile de pe masă și le duse la chiuvetă.

– Vrei să-mi povestești și mie despre munca ta? Cum ar fi faptul că ai impresia că Patricia Hobart o să încerce să omoare unul dintre supraviețuitorii care s-au mutat în sud. Cei doi din Florida sunt primii pe lista ta.

– Așa cred și e în mare parte o chestie de intuiție. Problema este că sute de oameni au supraviețuit. Așa că are de unde alege. O să-ți povestesc despre asta și pe urmă o să-mi povestești și tu despre munca ta. Dar nu în seara asta. Ai vorbit cu CiCi?

– Da și ai primit un „Ura!" din partea ei.

– Acum probabil că nu va mai fi dispusă să facă dragoste sălbatică cu mine, zise el răsucindu-se spre ea. Așa că trebuie să mă mulțumesc cu tine.

Ea ridică capul, mândră.

– În Florența există un violonist italian pe nume Dante absolut superb cu care am făcut dragoste sălbatică de foarte, foarte multe ori. Și cu care aș mai putea face. Dar cum nu sunt în Florența, va trebui să mă mulțumesc cu tine.

– Asta a fost o replică foarte dură. Eu ți-am promis, într-adevăr, și alte runde de sex.

– Da, mi-ai promis.

– Sunt un om de cuvânt.

Îi întinse mâna. Ea o apucă strâns.

Reed reuși să prindă vreo câteva ore de somn înainte ca afară să se ivească zorii strălucitori cu vânt puternic. Îi spuse lui Simone să mai doarmă și să rămână acolo cât vrea înainte să iasă cu un termos cu cafea în mână și pasul sprinten și entuziast al cuiva care făcuse mult sex.

Plecă pe jos, în ciuda peticelor acoperite ici-colo de gheață și a noroiului vâscos, fiindcă voia să evalueze pagubele produse de furtună. Văzu o mulțime de crengi căzute

la pământ şi cioturi de copaci rămaşi în urma lor - dar nici unii nu arătau atât de rău precum ai lui Curt.

Era nevoie de cineva să îi cureţe, decise el. Trebuia să-şi cumpere o drujbă şi să aibă grijă să nu se omoare nici pe el, nici pe altcineva cu ea. Apa era într-adevăr albastră, dar se învârtoşa, trimiţând valuri de spumă spre mal, ca nişte armăsari albi în galop.

Dădu cu ochii de trei oameni care evaluau pagubele la una dintre căsuţele de închiriat şi se opri să verifice.

Ţigle zburate de pe casă, o grămadă de resturi purtate de furtună şi aruncate la întâmplare peste tot şi, după cum îi spuse unul dintre cei de acolo, o mare mizerie, de vreme ce grindina fusese urmată din nou de o ploaie torenţială.

Găsi o bicicletă făcută acordeon pe şosea, dar fără urme de sânge sau de proprietar prin preajmă. Steguleţul cuiva - roz cu un cal alb cu aripi - era mototolit într-o băltoacă. Îl lăsă unde era.

Unii oameni, care ieşiseră deja să-şi cureţe curţile, se opriră să strige la el, întrebându-l cum i se păruse prima experienţă cu furtuna Nor'Easter lovind insula.

Iar el nu răspunse că o petrecuse în cea mai mare parte în pat cu o femeie frumoasă. Dar exact asta gândi.

Lăsă bicicleta pliabilă în faţă la Sunrise când intră să-şi mai ia cafea şi să se pună la curent cu noutăţile de acolo.

Crengi şi copaci doborâţi, un ponton prăbuşit şi ceva inundaţii. Dar cele mai multe noutăţi erau legate de incidentul Wagman/Seabold. Şi, deşi mulţi insistară să audă detalii, Reed se feri să comenteze prea mult. Nu ar fi dat deloc bine să bârfească la cafenea despre arestările făcute. Duse bicicleta la postul de poliţie, unde îi găsi pe Donna şi pe Leon deja bârfind şi ei, la rândul lor.

- Unde ai găsit bicicleta tânărului Quentin Hobbs? întrebă Donna.

- Cam la un kilometru jumătate de sat. De unde ştii că e bicicleta lui Quentin Hobbs?

– Am şi eu ochi. Iar maică-sa, care e la fel de tălâmbă ca o dansatoare de can-can beată, tocmai a sunat să reclame că în timpul furtunii cineva i-a furat bicicleta băiatului.

– O dansatoare de can-can beată?

– Ai văzut vreodată una?

– Nici beată, nici trează.

– Atunci crede-mă pe cuvânt. Şi i-am spus: „Dar fiu-tău a băgat bicicleta în şopron, a legat-o cu lanţul?" Ceea ce nu a făcut fiindcă seamănă cu maică-sa, care nu o face nici ea niciodată. Aşa că bicicleta a zburat, pur şi simplu, asta s-a întâmplat.

– Şi eu sunt de aceeaşi părere cu Donna, spuse Leon. Doar nu e nimeni care să fi furat bicicleta copilului. Şi oricum, nimeni nu ar fi fost nebun să iasă în furtuna aia ca să o fure, asta e sigur.

– Acum e bună de aruncat. Puteţi să îi spuneţi că am recuperat-o.

– Probabil că-ţi va cere să culegi amprente de pe ea şi să începi o anchetă.

– Va fi dezamăgită. Leon, te rog să te duci la clinică, unde l-am lăsat pe Rick Wagman priponit cu nişte cătuşe de pat, să vezi care e starea lui. Deja a fost acuzat oficial şi i s-au citit drepturile.

– Am auzit ceva în genul acesta. De ce, a bătut-o pe Prissy?

– Nu, altfel ar fi fost acuzat şi de asta. E acuzat de conducere sub influenţa alcoolului, neglijenţă la volan, ultraj asupra lui Curt Seabold, distrugerea proprietăţii private şi opunere la arestare că a încercat să se dea şi la mine când am ajuns acolo.

– Te-a atacat? întrebă Donna îngustând privirea.

– A încercat. Era beat, se lovise la cap şi mai e şi complet imbecil. L-am acuzat pe Curt de ultraj, că amândoi au încercat să-şi ia gâtul unul altuia. Pe el l-am lăsat să rămână acasă şi nu văd nici un motiv să-l arestez.

Încruntându-se, Leon îşi frecă bărbia.

– Din câte se pare, Curt s-a apărat doar.

– El a fost primul care a dat, Leon, şi mi-a mărturisit el însuşi asta. Băuse şi el ceva, dar măcar nu era la volan – şi judecând după cum stau lucrurile cu camioneta lui, nici nu o să se mai suie vreodată la volanul ei. Mă gândesc că până la urmă pe el nu îl vom mai acuza de nimic, dar deocamdată trebuie să-l tragem la răspundere. Ce părere credeţi că ar avea dacă i-aş spune lui Cecil să se ducă acolo cu o drujbă şi să-l ajute să facă bucăţi copacul în care e proptită acum camioneta ei?

– Aş zice că ar avea o părere bună.

– Atunci exact asta vom face. Nick şi Matty sunt în schimbul doi, dar îi chem dacă e nevoie de el. Leon, îl vreau pe Wagman într-o celulă imediat ce medicii îl lasă să plece. Am făcut toate hârtiile în ceea ce-l priveşte azi-noapte. Poate să-şi ia un avocat, să încerce să obţină cauţiune, dar până una, alta va sta într-o celulă sau legat de patul lui de la clinică. Nimeni nu o să conducă beat pe insula asta câtă vreme sunt eu aici şi pe urmă să scape basma curată.

– Da, domnule şef.

– Mi se pare că arăţi foarte sprinten şi vioi după ce ţi-ai petrecut jumătate de noapte ocupându-te de beţivi.

Reed îi zâmbi Donnei.

– Aşa arăt? Probabil că e doar datorită firii mele pozitive. Sunt în birou. Trimiteţi-l pe Cecil la mine când ajunge aici. Şi dacă nu ajunge în zece minute, Donna, atunci îl suni şi îi spui să se grăbească.

Intră în birou, se aşeză şi deschise computerul. Apoi îl sună pe procurorul care se ocupa de insulă când era nevoie.

capitolul 20

Rick Wagman primi şaizeci de zile de închisoare, anularea permisului de conducere (nu era prima oară când fusese prins beat la volan) şi o perioadă obligatorie într-o clinică de reabilitare. Cum adulterul nu era

o infracțiune, Reed decise că era o pedeapsă potrivită pentru că era un beţiv notoriu.

Aprilie sosi cu două zile de ninsoare. Plugurile intrară în funcțiune, la fel ca și lopeţile, în timp ce începutul primăverii împinse insula înapoi în miezul iernii. Pe urmă apăru soarele făcând să crească brusc temperatura cu zece grade. Zăpada se topi iute transformându-se în râuleţe rapide care săpară gropi în asfalt și transformară plajele în mlaștini.

Reed își luă partea leului în primele trei săptămâni în noua poziţie, ocupându-se de chestii legate de incidente cauzate de vreme. În orele libere își făcu vizibilă prezența în sat, pe jos sau plimbându-se cu bicicleta pe insulă, adesea însoţit de CiCi, Simone sau de ambele. Și petrecu cât de multe nopți putu în patul lui alături de Simone.

Și îi dedică cel puţin o oră în fiecare seară Patriciei Hobart.

În ziua lui liberă de la mijlocul lui aprilie, plecă cu feribotul la Portland. Nu o convinsese pe Simone să îl însoţească. Probabil că nu ar fi trebuit să pomenească despre întâlnirea cu părinții lui, își dădu seama apoi.

Conduse de la feribot până în oraș, se opri să cumpere flori și sfârși prin a lua un ghiveci cu un tufiș bogat de hortensie de un albastru înnebunitor. După care se gândi mai bine și cumpără trei.

Părinții lui nu erau singurii pe care avea să-i viziteze în duminica aceea de primăvară.

Luă prânzul cu familia lui, se jucă cu copiii, trăncăni cu frate-său, o tachină pe soră-sa și-l ajută pe taică-sau, mai mult sau mai puţin, să planteze hortensia care fusese primită cu multă bucurie. Și luă cu el un pachet enorm de mâncare rămasă.

La oprirea următoare, o găsi pe Leticia Johnson, care stătea pe veranda din față și schimba ghivecele unor panseluţe. Își scoase mănușile de grădinărit când el parcă în fața casei. I se păru o chestie absolut uimitoare că arăta exact la fel ca în noaptea în care o cunoscuse.

Aruncă o privire peste stradă şi se gândi că nu se putea spune acelaşi lucru şi în rest. Proprietarul vânduse într-adevăr terenul. Noii proprietari dărâmaseră casa, construiseră una mică şi drăguţă - în momentul de faţă vopsită albastru-deschis cu un brâu. Adăugaseră o verandă, o alee de beton, una pavată pentru maşină şi nişte plante.

Alături, constructorul care se ocupase de casa lui Rob şi Chloe terminase de mult să o transforme într-o locuinţă frumoasă, cu două etaje, vopsită verde-închis, cu un garaj în partea din spate şi o încăpere în plus deasupra. Ştia că acum mai aveau în plus şi încă un copil.

Scoase hortensia din maşină şi porni spre Leticia, care îi zâmbea.

- Ce bine e să te vadă omul într-o zi însorită ca aceasta.

- Nu la fel de bine ca pe tine. Arăţi extraordinar, continuă el aplecându-se să o sărute pe obraz. Sper că îţi plac hortensiile.

- Sigur că-mi plac.

- Atunci alege locul şi zi-mi de unde să iau o cazma.

Ea dori să o pună exact în faţă, unde să o poată vedea când stătea pe verandă. În timp ce el săpa, ea intră în casă, de unde ieşi cu un recipient de plastic.

- Am nişte zaţ de cafea şi nişte coji de portocale pe care nu le-am pus încă în spatele casei ca să se transforme în îngrăşământ. Pune-le la rădăcina plantei, fiule. O să le facă bine bobocilor şi o să le intensifice culoarea albastră.

- Ţi-ar plăcea tatăl meu. Tocmai i-am dus şi lui una şi mi-a zis exact acelaşi lucru. Ce ştii despre lupine?

Vorbiră despre grădinărit, deşi el nu se pricepea chiar bine la asta. Apoi, se aşeză şi el pe verandă alături de ea să bea ceai cu gheaţă şi să mănânce nişte prăjiturele.

- Mi se pare că arăţi sănătos şi mulţumit. Îţi priieşte viaţa pe insulă.

El nu uitase că femeia venise să îl vadă la spital - de două ori.

– Chiar că îmi prieşte. Sper că vei veni să mă vizitezi în curând, să mă laşi să-ţi arăt locurile de acolo. Şi poţi să stai şi pe veranda mea.

– Tu ai nevoie de o fată tânără şi frumoasă cu care să stai pe verandă.

– Mă ocup de asta.

– Slavă Domnului!

– Ce-ţi fac vecinii?

Ea privi peste stradă, în acelaşi timp cu el.

– Chloe şi Rob şi cele două fetiţe ale lor fac bine. E o familie minunată. Iar acum avem nişte vecini noi, peste drum, în casa bietei femei.

– Da?

– Familia care a construit casa acolo – o casă foarte drăguţă, de altfel – s-a mărit prea tare pentru ea. Acum locuieşte o pereche tânără acolo, care aşteaptă primul copil la toamnă. Foarte drăguţi şi ei. Le-am dus o plăcintă cu mere ca să le urez bun-venit şi ce să vezi, m-au invitat să intru să-mi arate cum au decorat totul! Şi în fiecare săptămână, în seara dinaintea zilei când se ia gunoiul, el şi Rob fac cu rândul şi vin să-mi ia tomberoanele să le ducă la stradă.

– Mă bucur să aflu asta.

– Tu tot te mai gândeşti la ce s-a întâmplat.

– Ea e încă în libertate.

Clătinând din cap, Leticia îşi duse mâna la cruciuliţa pe care o avea la gât.

– O persoană care-şi ucide propria mamă, care-şi ucide propriii bunici nu poate fi numită om. E altceva, ceva care nici măcar nu are nume.

– Am eu o mulţime de nume pentru ea. Ştiu că tu nu ai vorbit prea mult cu ea, dar ai văzut-o, Miss Leticia. Ai văzut-o venind şi plecând. Mă interesează nişte lucruri concrete despre ea, nişte tipare de comportament din care-aş putea să trag nişte concluzii.

– După cum ţi-am mai spus, venea cu provizii de mâncare şi stătea un timp. De Ziua Mamei sau

de Crăciun aducea câte ceva. Niciodată nu mi se părea prea mulțumită că face asta.

– Și-a schimbat vreodată înfățișarea – cum ar fi coafura, părul, sau altceva?

– Nu în mod remarcabil. Dar am văzut-o, într-adevăr, o dată, într-un costum din acela de sport cu care se îmbracă fetele să facă exerciții fizice. Cum ar fi să alerge sau să meargă la sală. Nu era dimineața ei obișnuită și părea foarte supărată. Trebuie să recunosc că are o siluetă mai frumoasă decât m-aș fi gândit.

– Alerga în majoritatea dimineților. Am verificat chestia asta. Interesant.

– Acum, că mă gândesc mai bine, aș zice că s-a întâmplat la un moment dat când s-a îmbolnăvit maică-sa.

– Se prea poate ca Marcia Hobart să o fi sunat pe Patricia și să o fi cicălit ca să vină înainte de ziua stabilită, iar Patricia nu s-a mai deranjat să se schimbe după joggingul de dimineață.

– Acum mă faci să mă gândesc la ce ar fi putut să se întâmple, zise Leticia, bătând darabana cu degetele pe genunchi. În ziua aceea nu arăta prea diferit și nici nu se comporta altfel decât de obicei, dar poate că se poate spune că a fost o chestie deosebită de tiparul ei comportamental. Se legănă pe spate, închizând ochii și încercând să se concentreze. Era iarnă – nu aș putea spune exact când. Dar cei mici îmi făceau un om de zăpadă chiar aici, în față, și dacă mă gândesc la vârstele lor de atunci, aș spune că se întâmpla acum cinci sau șase ani. Nepotul meu – polițistul pe care îl cunoști – tocmai îmi dădea zăpada de pe scări și de pe aleea din fața casei și purta fularul pe care i-l făcusem și i-l dădusem cadou de Crăciun, deci era după Crăciun. Eu eram aici, urmărind totul și tocmai le adusesem copiilor un morcov pentru nas, când a apărut ea cu mașina.

Deschise ochii și dădu din cap către Reed.

– Mi-am dat seama că e supărată imediat când a coborât pentru că nimeni nu dăduse zăpada de pe trotuarul de acolo. Am strigat la ea să o întreb dacă vrea

ca unul dintre copiii mei să dea zăpada pentru ea fiindcă fata care o făcea de obicei era acasă, bolnavă de gripă. Leticia se legănă un timp, dând din cap din nou. Acum îmi amintesc. M-am îndreptat spre ea în timp ce îi spuneam toate astea, iar ea a lăsat capul în jos, așa cum făcea de obicei. Așa că am luat taurul de coarne, cum se zice, și i-am spus lui nepotu-meu să se ducă pân-acolo să dea zăpada de pe aleea cucoanei și i-am spus unuia dintre cei mici să se ducă să o ajute cu produsele cumpărate.

– Și cum a reacționat?

– Păi era la ananghie, nu-i așa? Avea nevoie de ajutor, iar ajutorul îi era deja la îndemână. I-am spus, din câte îmi aduc aminte, că mi se pare bronzată puțin – sau cam așa ceva. Mi-a răspuns că-și luase o mică vacanță. Băiatul meu îi elibera aleea, cel mic îi căra cele două sacoșe cu provizii cu căruciorul până la veranda din fața casei, așa că nu a avut încotro, a trebuit să stea cu mine și mi s-a părut teribil de enervată de chestia asta. Mi-a spus că nu-i plăcea deloc că trebuise să se întoarcă în iarna de aici și că și-ar fi dorit să-și petreacă toate iernile în Florida.

– A rostit ea cuvântul acesta, Florida?

– Da. Că în Florida erau palmieri și piscine și că aici nu era decât zăpadă, gheață și frig. Cred că niciodată nu mai vorbise cu mine atâta de când o cunoșteam, așa că am spus că foarte bine că și-a luat o vacanță și am întrebat-o unde anume în Florida a fost? Și-atunci a mormăit ceva că trebuie să intre să o vadă pe mică-sa și a șters-o. S-a oprit, e drept și s-a oferit să-i dea niște bani nepotului meu care dădea în continuare zăpada cu lopata, dar el nu a vrut să-i ia nici un ban. E prea bine-crescut.

– A omorât o femeie în Tampa, în februarie 2011.

– Doamne, Dumnezeule! Nu i se dusese bronzul căpătat în vacanță, așa că asta s-a întâmplat nu mult după aceea. Se bronzase și în același timp luase o viață și pe urmă stătea pur și simplu acolo și vorbea detașată

despre vreme şi zăpadă. Crezi că s-a dus în Florida şi după ce te-a împuşcat pe tine?

– Nu, cred că a luat-o în sus, spre Canada. Am împuşcat-o – a lăsat o dâră de sânge în urmă. Şi a trebuit să se mişte repede.

– A avut suficient timp cât să-şi omoare propriii bunici, zise ea ducându-şi din nou degetele la cruciuliţă. Dumnezeu să-i odihnească.

– Îi ura, la fel cum o ura şi pe maică-sa. Şi probabil că suferea. De ce să nu-şi verse nervii pe ei? Dar suferea *într-adevăr* şi nu o văd încercând să conducă tocmai până în Florida cu o rană de glonţ. Canada e mai aproape. Nişte acte noi, peste graniţă, putea să-şi găsească o vizuină unde să se ascundă. Avea o grămadă de bani, din câte ştim şi carduri de credit cu identităţi false. Dar acum cred că se află în Florida. S-a simţit bine acolo, continuă aruncând o privire spre Letitia. Şi cred că două dintre ţintele ei locuiesc acolo în momentul acesta.

– Trebuie să-i avertizezi pe bieţii oameni, Reed. Să nu-mi spui că e treaba FBI-ului. Oamenii aceia ar trebui să aibă şansa să se apere.

O sărută de bun-rămas şi plecă, iar Leticia îl urmări cu privirea până ce dispăru în depărtare. Îşi făcea griji pentru puştiul ăsta. Persoana aia care nu putea fi numită om şi nu putea fi numită nici măcar fiinţă, atât de rea era, încercase deja să-l omoare o dată.

Cu siguranţă ştia şi el că avea să mai încerce. Ea nu avea decât să se roage, ceea ce făcea deja, că el avea să fie suficient de deştept şi de priceput ca poliţist ca să o prindă înainte să încerce.

Essie rămase cu gura căscată când Reed îi oferi o hortensie.

– Ar trebui să o plantezi cu nişte zaţ de cafea din nişte motive care-mi scapă, dar aşa am auzit că e bine. Şi aş dori o bere în schimbul plantei.

– E o plantă foarte frumoasă. Hank! strigă ea. Reed ne-a adus o plantă.

Dylan şi Puck ieşiră primii din casă, alergând.

– Salut, prietene, zise Reed bătând palma cu băiatul şi apoi aplecându-se să mângâie câinele care dădea din coadă.

– Mergem pe insulă? Putem să mergem chiar acum?

– Trebuie să mai amânăm puţin chestia asta.

– Haide, măi! Eu şi cu Puck vrem să mergem!

Reed îl ridică în braţe.

– Nu pentru mult timp. Când veniţi, o să vă fac pe tine şi pe Puck Mopsul agenţi pentru o zi.

– Cu insigne?

– Cum altfel, doar nu există agenţi fără insigne. Salut, Hank!

– Reed. Ce hortensie frumoasă! Albastru intens. Are nevoie de sol acid ca să rămână la fel de intens.

– Atunci mă bucur să i-o ofer cuiva care se pricepe.

Bău o bere cu Hank, admiră figurinele cu Power Rangers şi dinozaurii lui Dylan. Hank prinse privirea semnificativă pe care o schimbă soţia lui cu fostul ei partener.

– Hei, Dylan, hai să mergem să facem o groapă. Ştiu exact locul potrivit pentru asta.

– Încă o bere? întrebă Essie când bărbaţii ei ieşiră afară ca să sape groapa.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să prind feribotul spre casă şi nu am prea mult timp. M-am oprit să stau de vorbă cu Leticia Johnson, şi începu el să-i relateze informaţiile pe care le obţinuse.

– Dar mereu am ştiut că a fost în Florida, Reed.

– Da, dar am senzaţia că ceva la locul acela a impresionat-o în mod deosebit. A vorbit despre asta când ştii foarte bine că de obicei nu sufla o vorbă despre nimic. A pomenit asta – şi ştii femeia de la brutăria pe unde obişnuia să treacă dimineaţa? Mi-a povestit că Hobart i-a zis că-şi ia câteva zile libere undeva într-o staţiune din munţi.

– E o mincinoasă notorie, ceea ce ştim la fel de bine. Dar ai dreptate într-o privinţă. I-a scăpat informaţia

aceea. Era nervoasă la culme, spuse Essie convinsă. Tocmai să fi revenit după tot soarele acela și după palmieri și să te trezești în mijlocul frigului și zăpezii și nimeni să nu fi dat zăpada dracului de pe trotuar.

– Miss Leticia a reușit să o prindă cu garda jos pentru câteva minute, așa că și-a dat drumul la gură puțin ca să se răcorească.

– De ce ar conta ce îi povestește unei babe băgăcioase din cartierul maică-sii? E enervată din cauza zăpezii, enervată că puștiul nu a dat-o la o parte, e la puțină vreme după ce a făcut o crimă. Mda, dădu din cap Essie. L-a scăpat.

– Este în Florida, Essie. Sunt sigură.

– Reed, nu avem nici o urmă care să ducă într-acolo.

– Două ținte și o iarnă foarte grea, răspunse el ridicându-se și plimbându-se în sus și-n jos. Ce ți-a trecut prin minte când ai văzut casa asta înainte de a o cumpăra?

– Că aici este acasă.

– Da, și la mine a fost exact la fel. A locuit cu bunicii ei și i-a urât amarnic – așa cum făcuse cu maică-sa mai înainte. I-a omorât pe toți. Locurile acelea nu au însemnat niciodată pentru ea „acasă". Pun pariu că Florida i se pare astfel. Așa că fuge din Canada – chiar și poliția federală crede că acolo s-a ascuns – și o ia înspre Bermude. Știi ce cred eu?

Dând din cap, Essie își umflă obrajii.

– Asta i-a amintit că iubește soarele și palmierii.

– Ne-am dat și noi seama că a mers spre sud, iar eu eram înclinat să cred că înspre Florida. Acum sunt absolut convins de asta. Știu că nu am nici o dovadă, că e pură intuiție, dar se potrivește, Essie.

– Pot să-i strecor chestia asta agentului federal care se ocupă de caz.

– Nu, dacă asta ar însemna că te vor stresa cu tot felul de întrebări.

– Păi ei sunt în stare să-i dea de urmă? Din câte se pare, nu. Și am mai adăugat una la numele victimelor. O să urmez calea potrivită. Uite ce e, Sloop știe

că păstrezi legătura cu bunica lui şi poate confirma. Ai trecut pe acolo ca să vezi ce mai face şi...

– I-am dus o hortensie şi i-am şi plantat-o.

– Cu atât mai bine. Şi ea ţi-a relatat conversaţia asta. Te mi-ai povestit-o mie. Eu o transmit mai departe. Cât se poate de simplu.

– Bine. Iar eu, în calitate de persoană care a colectat aceste informaţii şi ca şef al poliţiei care a jurat să apere cetăţenii şi să fie în slujba lor, voi lua legătura cu cele două posibile ţinte.

– Reed...

– O să dureze ceva până ce poliţia federală va procesa informaţiile pe care le furnizezi tu şi chiar şi atunci nu avem de unde să ştim ce acţiuni anume vor întreprinde. Am de gând să îi contactez, Essie. Ce-ar putea să-mi facă mie?

– Poate că nu prea multe, sau, mă rog, aproape nimic.

– Pe tine te pot plesni dacă iei legătura cu ţintele.

– E posibil ca ţintele să creadă mai degrabă în ce spun eu, dat fiind că sunt detectiv la Departamentul de Poliţie din Portland.

– Tu eşti detectiv, eu şef, zise el zâmbindu-i. Ce să zic...

– Nu mai face pe deşteptul.

– Îţi spun toate astea fiindcă niciodată nu ne-am mintit unul pe celălalt şi nu vreau să afli ulterior şi să fii pusă în faţa faptului împlinit. Trebuie să plec. Se apropie mai întâi de fereastră şi se uită afară. Bărbatul, puştiul şi un câine. E o imagine foarte frumoasă.

– Da, e preferata mea. Ştii, sunt însărcinată.

– Cum? strigă el răsucindu-se pe călcâie. Pe bune? De ce nu mi-ai spus de la început? E de bine, nu?

– Puţin spus de bine. Am abia şapte săptămâni jumătate şi se zice că nu trebuie să vorbeşti despre asta înainte de a împlini douăsprezece săptămâni. Dar... Privi pe geam cu îngrijorare în ochi. O să am doi copii. Hank a găsit un agent care să se ocupe de promovarea cărţii lui şi, Doamne, Dumnezeule, deja a început alta. E fericit să scrie şi să stea acasă, aşa. Şi eu sunt fericită.

Iar Dylan dă pur şi simplu pe dinafară de fericire. Vreau să fie prinsă nemernica aia, Reed. Mai devreme sau mai târziu va veni şi după mine. Eu sunt cea care l-a omorât pe frate-său.

– O să punem mâna pe ea, Essie.

– Nu o interesează familiile ca ţintă. Dar acum nu mai sunt singură, parte din familia mea creşte înăuntrul meu.

– Răspândeşte vestea. Nu aştepta să se împlinească cele douăsprezece săptămâni. Uite ce e, cred că tu eşti destul de sus pe lista ei – nu are rost să ne mințim unul pe altul –, dar e încă devreme să vină după tine. Iar gândul că eşti însărcinată s-ar putea să o mai reţină un timp în cazul în care i s-a pus pata pe tine acum.

– Nu e o idee rea, zise ea frecându-şi, din cauza tensiunii, ceafa sub codiţa scurtă în care îşi prinsese părul. Pot face să se ducă vestea. După tine a venit, doar, şi ai fost numai al doilea dintre cei care au sunat la 911.

– Al doilea nu contează. Nu eu am adus poliţia acolo. Simone a făcut-o. Simone, adăugă el, cea de care sunt îndrăgostit nebuneşte.

– Tu..., reuşi Essie să bâiguie după ce rămase mută de uimire. Acum e rândul meu, se pare. Pe bune?

– Pe cât se poate de bune. Ori tu, ori Simone sunteţi cap de listă. Şi în nici un caz nu am să îngădui să se apropie de nici una dintre voi.

– Ea este îndrăgostită de tine?

– Mă ocup de chestia asta. Trebuie să plec.

– Dar acum, când e atât de interesant... Cum te ocupi de chestia asta?

– Vino pe insulă şi o să vezi cu ochii tăi, spuse el în timp ce ea îl conducea spre uşă. Nu pot pierde feribotul. Sunt şeful poliţiei, doar.

Odată ajuns pe feribot, Reed dădu telefoanele. Vorbi cu Max Lowen în Fort Lauderdale, se prezentă şi spuse că în timpul unei anchete tangenţiale aflase informaţii

ce îl făceau să creadă că era posibil ca Patricia Hobart să se afle în Florida.

După ce îl sperie de moarte pe Lowen, Reed îi vorbi despre măsurile de precauţie de bază, puse întrebări punctuale, îi dădu lui Lowen numărul lui de telefon şi îi sugeră să transmită informaţia la poliţia locală şi să-l contacteze pe agentul special care se ocupa de cazul acesta la FBI. Avea să vorbească şi el cu ei ca să confirme totul.

La Emily Devlon, îi răspunse robotul, aşa că îşi lăsă numele şi numărul de telefon şi o rugă să-l contacteze cât de curând posibil pentru a-i da nişte informaţii despre Patricia Hobart.

Pe urmă coborî din maşină şi privi cum insula se ivea în zare.

Acasă, se gândi el. Acolo unde este inima.

Îşi scoase din nou telefonul şi îi trimise un mesaj lui Simone.

Sunt pe feribot, ajung cam în cinci minute. Mă gândeam să iau o pizza şi să vin să-mi petrec ceva timp privind apusul de pe verandă alături de două frumoase doamne.

Îi răspunse şi ea:

CiCi pregăteşte ceea ce se numeşte Supă de Legume pentru Toate Anotimpurile. Şi m-a silit să-i frământ pâine, aşa că nu e nevoie de pizza. E prea răcoare pentru apus pe verandă. O să stăm lângă foc.

Perfect. Aproape am ajuns.

Îşi strecură telefonul la loc în buzunar. Avea să mai încerce o dată la Emily Devlon dimineaţă dacă ea nu îi returna apelul. Dar deocamdată lăsă totul la o parte.

*

Emily auzi telefonul sunând când închise ușa de la bucătărie în urma ei. Ezită o clipă, îi veni să se întoarcă să răspundă, după care merse mai departe. Dat fiind că bărbată-său și copiii îi plecaseră la plajă și pe urmă la pizza, nu își făcea griji. Dacă ar fi fost el, ar fi sunat-o pe mobil.

Aveau și telefon fix pentru că Kent avea nevoie de unul pentru clienți și pentru a primi mesaje. Așa că sigur era vreun client și de data asta sau cine știe ce apel politic sau vreo solicitare.

În plus, asta era seara ei liberă. Seara în care ieșea cu prietenele ei, sub aparența întâlnire la clubul de lectură, în prima și a treia duminică a lunii, de când condusese ea una și fusese la o alta în calitate de participantă. Iar în seara asta nu era ea organizatoarea.

Intră în garaj – unul pe care bărbatul ei nu îl folosea niciodată fiindcă îl umpluse ochi de echipamente sportive și de tot felul de unelte pentru gazon, că abia mai avea loc înăuntru mașina ei.

Auzi un sunet și simți o senzație îngrozitoare de arsură, de durere.

Pe urmă nu mai auzi și nu mai simți nimic.

Patricia deschise poșeta lui Emily și intră în Contacte, apoi derulă până ajunse la numele unei doamne din comitet. Trimise următorul mesaj:

A intervenit ceva, vă explic mai încolo. Nu ajung. Pa!

Și ca măsură de precauție, în cazul în care se uita vreun vecin pe geam, Patricia își potrivi mai bine peruca – aceeași culoare și coafură ca și a lui Emily. Luă cheile, se strecură în mașină și apăsă pe telecomanda garajului.

Traversă cartierul, după care intră pe o șosea directă spre un mall situat la vreo doi kilometri distanță și parcă.

Își aruncă peruca în poșeta supradimensionată împreună cu pistolul și apoi își scutură părul să capete

volum – la dracu' cu ADN-ul, chiar *voia* ca ei să afle că mai câştigase o dată.

Se plimbă prin mall, bucurându-se de seara scăldată în mireasma primăverii. Doamne, ce iubea Florida! Se uită într-o mulţime de vitrine, îşi luă câteva lucruri şi se înapoie la propria maşina pe care o lăsase aici în parcare înainte de a face pe jos cei doi kilometri pentru a o ucide pe Emily. Bagajele îi erau deja încărcate.

Scoase un oftat. Nu îi plăcea deloc să plece din Florida, ar fi preferat să mai rămână şi să se mai bucure pur şi simplu de căldura de aici. Dar mai erau locuri în care trebuia să se ducă, oameni pe care trebuia să-i omoare.

– La drum, deci! spuse ea izbucnind în râs.

Deschise punga de chipsuri cu ardei iute şi pepsi zero pe care le luase pentru călătorie. Şi dădu mai tare radioul.

Demară gândindu-se că Emily Devlon fusese cea mai facilă victimă de până acum.

Norocul era de partea ei.

Şi norocul rămase de partea ei. Soţul lui Emily nu intră în garaj când se înapoie acasă. Nu avea nici un motiv. Copiii – încântaţi şi hiperactivi de la pizza şi de la îngheţata pe care fusese suficient de slab să îi lase să o ia – îi ocupară tot timpul şi-l ţinură lângă ei. Şi oricum nu o aştepta pe nevastă-sa să se întoarcă până cel mai devreme la ora zece.

Lăsă copiii să se distreze în cadă fiindcă îl făceau să se amuze, chiar dacă asta însemna că va trebui să deretice cu mopul serios înainte să ajungă mami acasă. Le citi o poveste, îi înveli ca să adoarmă, dădu cu mopul şi îşi luă o votcă cu apă tonică binemeritată după părerea lui. Nu verifică robotul telefonic, nici nu îi trecu prin cap de altfel, şi adormi pe la jumătatea meciului de baseball pe care îl viziona la televizorul din dormitor.

Se trezi imediat după miezul nopţii, confuz şi apoi mai degrabă derutat decât enervat când descoperi că era singur în pat. Închise televizorul, se duse la baie

să urineze. Şi, căscând, se duse să vadă ce făceau copiii, după care aruncă o privire în camera de oaspeţi unde dormea uneori Emily când sforăia el.

Coborî, strigând-o.

Enervarea luă locul confuziei iniţiale. Regula casei, se gândi el, valabilă pentru amândoi spunea că dacă întârzii trebuie să dai un telefon.

Dădu să-şi scoată telefonul şi îşi aminti că îl băgase în priză lângă pat. Intră în biroul lui aflat chiar lângă camera de zi ca să folosească fixul şi văzu beculeţul albastru care îl anunţa că avea un mesaj.

Apăsă pe taste ca să-l audă, se încruntă apoi. De ce dracu' suna nu ştiu ce şef al poliţiei de pe o insulă din dreptul coastei în Portland... Auzi numele Hobart şi simţi că-i îngheaţă sângele în vene. O sună pe mobil şi i se făcu rău când îi auzi vocea veselă pe care o înregistrase pentru mesajele vocale.

– Sună-mă, Emily. Sună-mă. Acum.

Începu să se plimbe înainte şi înapoi, repetându-şi că era bine. Băuse doar prea multe pahare de Pinot, asta era tot. Era bine.

Dar ieşi să se uite în piscină, apoi în jacuzzi. Tremurând, răsuflă puţin mai liniştit.

Nici nu îi trecu prin cap să verifice în garaj sau în maşina ei pentru următoarele zece minute. Nu ştiu dacă să se simtă uşurat sau şi mai panicat când nu îi văzu maşina.

Pe urmă o găsi.

Reed nu primi telefonul – adică acest telefon, de la un poliţist de la Omoruri – înainte de trei dimineaţa. Apucă telefonul şi se rostogoli, ridicându-se în capul oaselor pe ceea ce îşi aminti că era patul lui Simone, nu al lui.

– Quartermaine.

– Şeful poliţiei Quartermaine, insula Tranquility, Maine?

– Da. Cu cine vorbesc?

– Detectiv Sylvio, Coral Gables PD. Am numărul şi numele tău de pe un robot telefonic unde ai lăsat un mesaj...

– Al lui Emily Devlon, îl întrerupse el îndrăznind să spere pentru o clipă că lucrurile nu stăteau aşa cum era aproape evident. A luat legătura cu tine?

– Nu, agent Quartermaine.

– Eşti de la Omoruri?

– Afirmativ.

– Fir-ar dracu' al dracului. Când? Cum?

– Ne ocupăm de asta chiar acum. Am câteva întrebări.

– Pune-le!

Smuci uşa deschizând-o larg şi ieşi pe terasa lungă suspendată deasupra apei. Avea nevoie de aer.

Simone aprinse luminile. Simţi aerul acela rece şi iute care năvăli în încăpere. Se ridică, îşi puse un halat, ieşi şi ea pe uşa deschisă şi dădu de Reed, gol în lumina lăptoasă a lunii, dând răspunsuri rapide şi răstite în telefon.

Nu simţea frigul, realiză ea. Nu, dată fiind furia aia nebună care ardea în el. Niciodată nu îl văzuse furios – nici măcar nu era sigură că omul ajungea vreodată în starea aceea. Sau cel puţin nu atât de încins ca acum.

În momentul acesta nu urla, dar focul era acolo.

Ascultă şi ea, căci după ce răspunse rapid şi răstit, puse şi el la rândul lui nişte întrebări rapide şi răstite. Evident, răspunsurile nu îl mulţumiră.

– Scuteşte-mă, domnule detectiv. Scuteşte-mă dracului! În momentul acesta ar fi în viaţă dacă aş fi apucat să iau legătura cu ea. Fiindcă Hobart a făcut-o, la dracu'. Probabil că a urmărit persoana prin intermediul reţelelor de socializare. Probabil că femeia asta stă – sau stătea – într-un loc uşor accesibil. Cu siguranţă a ajuns să cunoască rutina zilnică a lui Emily Devlon. Unde face cumpărături, la ce bancă se duce, unde mănâncă, unde bea. Cu siguranţă şi-a făcut planul până la ultimul detaliu. Doamna Devlon ieşea în mod obişnuit duminica seara?

Reed își bagă mâna în păr, continuând să se miște de colo-colo.

– Fir-ar al dracului, sună la FBI. Agentul care se ocupă de cazurile acestea este Andrew Xavier. Dar în momentul acesta ai în față cadavrul unei femei cu doi copii. Am fost cu ea când s-a întâmplat ce s-a întâmplat la DownEast Mall. Nu o cunoșteam, dar am fost și eu acolo. Și am... ce mama dracului vrei să spui? Ți-i neapărat să te faci de râs? Atunci dă-mi ora aproximativă a decesului și o să-ți spun unde mama dracului am fost. Cu siguranță în jurul acelui moment eram la locuința fostei mele partenere și a familiei ei. Adică la detectiv Essie McVee. Turui un număr de telefon și adresa. Vă va confirma asta. Am plecat de acolo, am condus până la debarcader, de unde am luat feribotul înapoi spre Tranquility. Am sunat-o pe Emily Devlon și i-am lăsat mesajul în timp ce eram pe feribot. Înainte de asta l-am sunat pe Max Lowen în Fort Lauderdale, căci credeam că Hobart se află în Florida. Mesajul a fost înregistrat, așa că are ora, evident, la dracu', și știi foarte bine că am sunat-o exact înainte sau după ora decesului.

Ascultă și, o, da, Simone văzu furia pură arzându-i în fiecare linie și mușchi al corpului lui.

– Așa să faci. Exact așa. Știi unde mă găsești.

Se răsuci pe călcâie și furia nemărginită din ochii lui o făcu pe Simone să facă un pas înapoi. El încercă să se stăpânească.

– Am nevoie de o clipă.

Dar când el se întoarse să o ia spre ușă și să o închidă între ei, ea păși înainte.

– Nu face asta. Nu mă lăsa pe dinafară în chestia asta. Am auzit suficient încât să înțeleg că a mai omorât pe cineva. Cineva pe care tu ai încercat să-l previi. Haide, Reed, pune niște haine pe tine. Încă nu-ți dai seama, dar ești înghețat sloi.

– Şi mi-a folosit exact până-n pod! Nu mi-a răspuns la telefon. Poate era deja moară. Am ajuns prea târziu, fir-ar al dracului!

Aruncă telefonul pe pat şi îşi luă pantalonii.

– Şi idiotul ăla de la Omoruri mă ia pe mine la bani mărunţi că cică de ce i-am lăsat mesajul acela, de ce am plecat de la poliţia din Portland, cum de ştiu atâtea lucruri, unde mă aflam la momentul acela. Al dracului bou! Încercă din nou să se stăpânească. Iartă-mă, trebuie să plec.

– Ca să ce? Ca să dai cu pumnii în pereţi în altă parte? Odată ce boul dracului va face un minimum de verificări, o să afle că e o mare vită încălţată.

– Asta nu o va aduce înapoi pe Emily Devlon. Avea doi copii mici. Am ajuns prea târziu.

Ea se apropie de el şi îl îmbrăţişă.

– La dracu', Simone, am ajuns prea târziu. M-a învins.

– Pe tine? strigă ea îmbrăţişându-l cu putere şi apoi trăgându-se înapoi. De ce pe tine? Spune-mi, ce treabă aveai tu?

– Eu sunt singurul pe care a încercat să îl omoare, care a văzut cu ochii lui de ce este în stare şi care a supravieţuit.

– Prin urmare, nu o să renunţi. În momentul acesta nu ţi se pare că asta contează prea mult, dar contează. Părerea mea este că poliţistul acela din Florida te va suna înapoi, îşi va cere scuze şi pe urmă îţi va cere ajutorul.

– N-am nevoie de scuzele lui nenorocite.

– Oricum o să ai parte de ele, probabil. Dar acum ce-ar fi să mergem să ne plimbăm puţin pe plajă?

– E frig şi este miezul nopţii ăsteia nenorocite. Trebuie să plec, insistă el. Tu ar trebui să te bagi la loc în pat.

Ciudat, gândi ea, de obicei el îşi păstra cumpătul indiferent ce se întâmpla. Acum, că şi-l pierduse, însă, ea era cât se poate de stăpână pe sine.

– O să mă aştepţi până mă îmbrac şi eu, după care o să mergem la o plimbare. Pe mine mă ajută mereu să fac asta, cel puţin atunci când sunt foarte supărată. Hai să vedem dacă te ajută şi pe tine. Se duse la dulap şi îşi luă un trening pe ea. Când te-am văzut atât de furios, mi-am dat seama că insula asta are mare noroc cu tine.

– Mda, nu se compară nimic cu un şef de poliţie furios la culme.

– Ai tot dreptul să fii furios şi chiar şi aşa deja ai început să te linişteşti. Iar parte din furia ta, parte din ceea ce se vede acum, oricum, e pură tristeţe. Ştiu bine că mereu ai fost deştept şi că eşti un poliţist foarte perspicace. Ştiu bine că-ţi respecţi meseria şi că vrei să o faci cum trebuie. Şi ştiam că îţi pasă de oameni, dar doar în seara aceasta am văzut cât de mult. Îşi luă o eşarfă şi şi-o înfăşură la gât. Avem mare noroc cu tine, domnule şef. Hai că am jos o jachetă călduroasă. Mă duc să o iau şi o iau şi pe a ta şi ieşim.

– Sunt foarte îndrăgostit de tine. Dumnezeule, te rog să nu îngădui să te sperie chestia asta.

Vorbele lui o lăsară o clipă fără suflare şi trebui să se străduiască chiar şi mai tare să rămână calmă.

– Ba mă sperie. Nu mă sperie în sensul să-mi vină să o iau la goană, dar am nevoie să mă adun totuşi puţin înainte să fiu sigură de ce trebuie să facem în continuare. Nu am simţit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Am nevoie însă să-mi dau seama de asta.

– Mie îmi convine. Şi să ştii că acum sunt mai puţin furios.

– Hai totuşi să ieşim la plimbarea asta. Eşti primul bărbat care mi-a spus chestia asta şi pe care l-am crezut. Cred că amândoi avem nevoie de o plimbare pe plajă.

Plimbarea se dovedi de folos, şi chiar dacă el nu mai intră şi nu se înapoie în patul ei, femeia ştiu că îl făcuse să-şi vină în fire. O sărută şi demară după ce se asigură că ea intrase în casă.

Nu se întoarse nici ea în pat. În loc de asta, își făcu o cană mare de cafea și intră în studioul ei.

Acolo găsi schița lui Emily Devlon pe care o făcuse după fotografia de pe tabla lui Reed. Și, luându-și sculele, începu să facă ceea ce îi stătea în puteri pentru a onora morții.

Partea a treia

Un semn de viață

Viața e reală! Viața e eternă!
Și în mormânt nu-i un sfârșit!
Că în pământ te vei întoarce,
Nu-i pentru suflet acest cuvânt.[1]

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

[1] Strofă din poezia *A Psalm of Life* de Henry Wadsworth Longfellow (oaripadeinger.blogspot.com) (n.tr.)

capitolul 21

Primi, într-adevăr, scuze - cam înţepate şi în mod evident în urma ordinelor primite - de la detectivul din Florida. Şi apoi un telefon din partea locotenentului, şeful detectivului care nu se purtase deloc ca şi cum i-ar fi intrat ceva în fund. Făcură schimb de informaţii şi de promisiuni că se vor anunţa în legătură cu orice schimbare survenită.

Donna ciocăni iute în tocul uşii biroului lui.

- Am primit un telefon de la Ida Booker dinspre nord, pe Tidal Lane, şi mi s-a părut pur şi simplu scoasă din minţi.

- În legătură cu ce?

- Din câte se pare, un câine a intrat în tomberonul unde îşi ţine pământul cu îngrăşământ şi pe urmă a scurmat în grădină în straturile cu narcise care tocmai dădeau să iasă şi a mai şi alergat după pisica ei şi a făcut-o să se caţăre într-un copac.

- Al cui e câinele?

- Păi nu e al cuiva, asta este a doua problemă. Zice că e a doua oară în două zile când îi fugăreşte pisica în copac şi a întrebat prin împrejurimi, dar nimeni nu a mai văzut câinele acela. Părerea generală e că l-a adus cineva ca să scape de el. Probabil l-a adus cu feribotul de undeva şi a plecat fără el.

- De ce, avem probleme cu câinii fără stăpân pe insulă? Una de care eu să nu ştiu?

- Până acum nu aveam, dar din câte se pare, acum, da. Ida zice că dacă mai vede câinele acela o singură dată, îl împuşcă în cap. Chiar îşi iubeşte pisica.

- Nu putem permite să se apuce cineva să tragă în câini.

– Atunci ai face bine să pui mâna pe el înaintea ei. A luat-o complet razna.

– Mă ocup eu de asta.

Avea nevoie să-şi mai mute gândurile, oricum.

Luă maşina şi se duse până în Tidal Lane, un cvartal cochet cu opt case ai căror locuitori erau rezidenţi permanenţi, se mândreau cu grădinile lor şi formaseră ad-hoc un fel de comunitate meşteşugărească.

Ida, o femeie solidă, de vreo cincizeci de ani, se ocupa cu ţesătoria, crescuse doi fii şi îşi iubea pisica.

– A speriat-o pe Bianca, şi numai Dumnezeu ştie ce i-ar fi făcut dacă nu ar fi reuşit să se caţăre în copacul acela. Şi uite ce mi-a făcut! Mi-a scos din pământ bulbii de flori, mi-a împrăştiat îngrăşământul peste tot de mi-a făcut ca naiba pe aici. Şi când am ieşit, a luat-o la goană ca un laş.

Reed se gândi că era preferabil să aibă de-a face cu un câine laş decât cu unul agresiv.

– Avea zgardă?

– N-am văzut. Habar n-am, din câte ştiu eu, ar putea avea şi rabie.

– Ei, asta chiar nu aveam de unde să ştim. Faceţi-mi o descriere.

– E o javră maronie împuţită. Foarte iute. Prima dată când a apărut şi a fugărit-o pe Bianca, eu eram chiar acolo, pregăteam grădina de plantat. M-am ridicat, am strigat la el şi a fugit. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi astăzi. Am auzit lătratul şi agitaţia. Biancăi îi place să aţipească pe verandă. Când am ieşit, a şters-o de aici.

– Pe unde?

Ea arătă cu degetul.

– Cu coada între picioare. Are noroc că nu aveam arma la mine.

– Doamnă Booker, o să vă rog să nu vă luaţi arma şi mai ales să nu trageţi cu ea.

– E pisica mea, e pământul meu.

– Da, doamnă, dar este împotriva legii să tragi cu arma într-o zonă rezidenţială.

– E în legitimă apărare, spuse ea încăpățânată.

– Staţi să vedem dacă pot pune mâna pe câine. Spuneţi că a fugit, deci nu s-a dat la dumneavoastră?

– S-a dat la Bianca.

– Asta am înţeles, dar nu a fost agresiv şi cu dumneavoastră, nu?

– A luat-o la goană în clipa în care a dat cu ochii de mine. Laşul.

Deci nu era agresiv cu oamenii. Probabil.

– Bine. O să îl caut. Dacă nu-l găsesc eu însumi, trimit vreo doi agenţi să-l caute. Punem noi mâna pe el. Îmi pare rău pentru narcise.

Verifică împrejurimile, îi găsi pe cei care văzuseră câinele – cum era normal, după ce răsturnase vreun tomberon de gunoi şi apoi fugise.

Colindă străzile un timp, cu viteză redusă, întrebându-se unde s-ar fi dus dacă ar fi fost un câine căruia i-ar fi plăcut să vâneze pisici şi să scoată narcisele din pământ. Îl calma, realiză el, simplul fapt că umbla după un câine vagabond, măsurând insula în lung şi-n lat în maşină şi cu piciorul.

Şi cu toate acestea, aproape renunţase, hotărându-se să-l trimită pe Cecil în locul lui la vânătoare, când auzi lătratul.

Dădu cu ochii de câine pe o fâşie de plajă, unde alerga după păsări şi după valurile ce se prelingeau pe ţărm pentru a se pierde în larg. Scoase lesa cu laţ şi hamburgerul pe care le cumpărase când se oprise mai devreme, şi se apropie încet, nedezlipindu-şi ochii de la prada lui.

Judecând după privire, după felul în care sărea şi alerga prin apă, nu părea deloc atins de turbare şi nici nu părea mai mult decât un puiandru. Era numai piele şi os, deci probabil că trucul cu mâncarea avea să funcţioneze.

Se aşeză, despachetă burgerul şi puse jumătate alături de el.

Câinele ridică botul și începu să amușineze, după care întoarse capul. În momentul în care dădu cu ochii de Reed, încremeni.

Reed rămase așezat, așteptând, lăsând briza să ducă înspre el mirosul îmbietor de carne. Câinele se ghemui și se târî mai aproape. Picioare lungi, observă Reed, urechi clăpăuge și, da, coada între picioare.

Cu cât se apropia mai tare câinele, cu atât se lăsa mai jos, până ce ajunse efectiv să se târască pe burtă ca un soldat pe front. Cu ochii pe Reed, înșfăcă burgerul și o luă la goană înapoi la algele de pe țărm. Îl devoră pur și simplu.

Reed puse jos și a doua jumătate, apoi pregăti lesa cu laț.

Câinele se târî din nou pe burtă până la el, dar de data asta Reed îi strecură lațul în jurul gâtului când se întinse după carne.

Câinele încercă să se smucească, cu ochii mari și înnebuniți.

– Nu, nu, în nici un caz. Ești arestat. Și nu cumva să-ți treacă prin cap să mușți.

La auzul vocii lui, câinele încremeni și pe urmă începu să tremure.

– Aș spune că cineva s-a purtat foarte urât cu tine, zise Reed ridicând burgerul, iar mișcarea îl făcu pe câine să se ghemuiască crispat. Foarte, foarte urât.

Mișcându-se în continuare foarte încet, îi întinse și restul burgerului. Foamea depăși frica. Coada dintre picioare începu să se miște ezitant.

– Trebuie să te duc la secție. Tentativă de atac asupra unei feline, distrugerea proprietății private. Legea e lege.

Încet, încet, Reed puse mâna pe capul câinelui, îl scărpină ușor înainte și înapoi și simți denivelările produse de niște cicatrici pe gât.

– Am și eu câteva din-alea.

Îl mângâie câteva minute, ceea ce-l făcu pe câine să încerce să-i lingă podul palmei, recunoscător.

Se crispă din nou când Reed se ridică și pe urmă își schimbă expresia din ochi când lovitura la care se aștepta nu veni. Bărbatul descoperi repede că animalului nu îi plăcea deloc lesa. Trăgea de ea, se mișca într-o parte și-n alta, înțepenea la fiecare pas când Reed se oprea și privea în jos spre el. Și, cu toate acestea, reușiră încet, încet, să ajungă la mașină.

Acum câinele dădea din coadă cu și mai mare entuziasm.

– Îți place să mergi cu mașina, ha? Ei bine, asta e ziua ta norocoasă.

Dădu să îl bage în spate, dar câinele îl privi cu niște ochi atât de rugători, ca și când ar fi sperat că urma să se întâmple ceva bun.

– Să nu cumva să vomiți burgerul în mașina de serviciu.

În clipa în care deschise ușa, câinele sări înăuntru, drept pe locul din dreapta – și se întoarse spre el izbindu-se cu botul de geam.

Reed decise că fără îndoială și un câine putea părea surprins, coborî geamul, și urechile clăpăuge ale prizonierului lui fluturară în vânt tot drumul până la secție.

– Trebuie să te înregistrez și să văd dacă pot să-l aduc pe veterinar să se uite puțin la tine. Vedem ce facem apoi.

Observă SUV-ul negru din parcare și își dădu seama că avea un vizitator de la FBI.

Înăuntru, în încăperea comună, Donna răspundea la telefon, Cecil și Matty erau așezați la birourile lor și agentul special Xavier stătea pe unul dintre scaunele pentru vizitatori cu un pahar de cafea în mână și studia ceva pe telefon.

Vederea, mirosul și gălăgia produse de atâția oameni la un loc făcură câinele să înceapă să tremure, să-și bage coada între picioare și să-și țină capul plecat.

– Oooo, ai găsit cățelușul, zise Cecil dând să se scoale în picioare, dar Reed ridică o mână ca să-l oprească.

– Se teme de oameni.

– Nu mi se pare că de tine s-ar teme, răspunse Matty.

– Se mai teme puţin, dar ne-am împăcat întru câtva când i-am dat un burger. Donna, sună veterinarul.

– La veterinar e deschis numai miercurea şi sâmbăta, dacă nu apar urgenţe.

– Ştiu asta. Sună-l acasă, spune-i care e situaţia. Am nevoie de el să examineze câinele, să ne asigurăm că nu e bolnav. Cecil, ce-ar fi să-l duci tu în...

Când îi întinse lesa agentului, câinele începu să chelălăie, lipindu-se de piciorul lui Reed, tremurând.

– Sau mai bine nu. Stai puţin. Luând câinele cu el, se duse în camera de serviciu şi luă un bol şi o sticlă de apă. Agent special Xavier, spuse el întorcându-se, ce-ar fi să mergem în biroul meu?

– Luaţi şi câinele?

– Se află în arest, doar.

În birou, Reed îi indică cu un gest un scaun şi el se aşeză pe al lui. Câinele se strecură iute sub birou, tolănindu-se pe jos. Reed turnă apă în bol şi o puse lângă el.

– Deci, ce pot face pentru dumneavoastră? începu Reed în timp ce câinele înghiţea hulpav apa.

– M-am gândit că o întâlnire faţă în faţă ar putea să vă clarifice faptul că nici eu, nici Biroul nu apreciem în nici un fel amestecul dumneavoastră într-o anchetă în derulare.

– Ei bine, nu era nevoie să luaţi feribotul să veniţi până aici doar ca să-mi spuneţi asta, dar poate că ar fi nevoie să-mi explicaţi ce înţelegeţi prin amestecul meu.

– Aţi luat legătura cu două persoane – din câte ştim noi, domnule detectiv – aţi transmis informaţii uneia dintre ele – iarăşi din câte ştim noi – şi v-aţi afirmat convingerea personală cum că Patricia Hobart intenţionează să le omoare.

– Mai întâi şi mai întâi, în momentul acesta sunt şef al poliţiei. Apoi, în mod evident, convingerea mea personală a devenit un fapt de netăgăduit când Hobart a omorât-o pe Emily Devlon.

Xavier își strânse mâinile încrucișându-și degetele mai puțin indexul.

– N-avem nici o dovadă la momentul acesta că Hobart este responsabilă pentru moartea lui Emily Devlon.

Reed dădu din cap.

– Vă deranjează dacă închideți dumneavoastră ușa aceea? Dacă mă ridic eu să o fac, câinele o să vină după mine și pe urmă înapoi și nu aș vrea să se mai plimbe pe-aici, acum că în sfârșit s-a liniștit.

Reed așteptă cât timp Xavier făcu ceea ce îl rugase.

– V-am cerut să închideți ușa fiindcă aș prefera ca oamenii din subordinea mea să nu mă audă cum îl fac idiot notoriu pe un agent FBI.

– Va trebui să vă măsurați cuvintele, domnule șef al poliției.

– O, nici pomeneală. Cred că în momentul acesta avem nevoie de cuvinte cât se poate de directe. Poate că nu aveți în momentul acesta la îndemână dovezi concrete sau vreun martor ocular, dar aveți tot restul. Devlon se potrivește perfect tiparului șirului de crime pe care le-a comis Hobart până acum. A supraviețuit în DownEast și în plus a mai și salvat o viață. A avut parte de multe laude și onoruri la momentul acela – nu, ne aflăm în biroul meu, spuse el când Xavier dădu să-l întrerupă. A avut deci parte de ceva laude și onoruri la momentul acela, s-a vorbit despre ea în presă și așa mai departe. Mai mult decât atât, a avut parte și de câștiguri financiare când persoana căreia îi salvase viața a murit de cauze naturale la ani distanță și i-a lăsat lui Devlon o sută de mii de dolari prin testament. Fiecare dintre victimele lui Hobart a avut parte de publicitate și de un gen sau altul de beneficii.

– Vi s-au dat ordine specifice să nu vă amestecați în această anchetă.

– Acum nu mai lucrez pentru Departamentul de poliție din Portland. Și nici nu mă amestec în nici un rahat și sper din toată inima ca FBI-ul să pună dracului mâna

pe ea şi cât mai repede. Până ajungeţi însă să faceţi asta eu îmi văd de treburile mele.

– Băgându-vă peste noi şi peste potenţialele ţinte.

– Băgându-mă pe dracu'. Am luat legătura cu Lowen i-am înfăţişat toată situaţia fiindcă aveam informaţii ce m-au făcut să cred că Hobart şi-a mutat cartierul general în Florida.

– Şi nu v-aţi gândit să împărtăşiţi şi oficialităţilor informaţiile acelea?

– Am aflat toate informaţiile şi le-am pus cap la cap duminică după-amiază şi aveam de gând să vi le transmit luni dimineaţă. În fapt, l-am şi sfătuit pe Lowen să ia legătura cu dumneavoastră. I-am dat numele şi numărul dumneavoastră de contact. Aş fi făcut acelaşi lucru şi cu Devlon dacă aş fi dat de ea. Şi dacă aş fi dat de ea poate că în momentul acesta ar fi în viaţă. Aşa că nu veni în casa mea, agent Xavier, să începi să mă iei la trei păzeşte! E-adevărat că ancheta Hobart este a dumneavoastră, dar eu sunt implicat trup şi suflet în asta – la propriu, trup şi suflet!

– Ceea ce reprezintă exact motivul pentru care aţi fost scos din această investigaţie.

– Încă o dată, eu nu mai lucrez pentru Poliţia Portland. Lucrez pentru locuitorii şi vizitatorii acestei insule. Şi, din câte ştiu eu, nu există nici o lege care să spună că în calitatea aceasta – sau chiar şi ca simplu cetăţean – nu pot strânge informaţii sau lua legătura cu indivizi despre care cred că s-ar putea afla în pericol.

Xavier se uită dur spre el, măsurându-l de sus în jos.

– Hai să clarificăm un lucru. FBI-ul nu are nevoie de ajutorul dubios al unui poliţai obsedat care se joacă de-a marele mahăr într-o văgăună de insulă la dracu' în praznic şi care se ocupă cu alergatul după câini vagabonzi.

Reed aruncă o privire spre câinele care acum dormea sforăind la picioarele lui.

– Nu m-am ocupat chiar atât de mult timp cu asta. Hai să spunem în felul următor: eu nu intenţionez deloc să vă stau în cale şi amândoi ştim că nu v-am stat

în cale în nici un fel. V-a enervat la culme că în momentul acesta în dosarele voastre este specificat negru pe alb că un poliţai obsedat dintr-o văgăună de insulă la dracu' în praznic a contactat-o pe următoarea victimă a lui Hobart – sau cel puţin a încercat. În timp ce dumneavoastră, domnule agent special, cu toate mijloacele de care dispune FBI-ul din spatele tău, nu ai făcut-o. Şi eu aş fi enervat la culme dacă aş fi în locul tău. Dar realitatea este că Emily Devlon e în continuare moartă şi există oameni la care eu ţin şi care se potrivesc perfect profilului victimelor lui Hobart. Aşa că îţi pierzi vremea încercând să mă sperii sau să mă intimidezi.

– Eu nu fac altceva decât să te avertizez. Biroul controlează această investigaţie.

– Nu vei obţine nici un rahat nici cu avertismentele astea. Sper să puneţi mâna pe ea. Sper din tot sufletul meu să puneţi mâna pe ea înainte să omoare următoarea persoană de pe lista ei. Iar când o veţi face? Vă trimit o ladă din băutura voastră preferată, oricare ar fi aia! Până atunci, însă, aş spune că amândoi ştim cum stăm în privinţa asta.

– O să ajungi să comiţi o greşeală gravă, zise Xavier ridicându-se în picioare. Iar când o s-o faci, o să am eu grijă să-ţi pierzi slujba asta călduţă pe care ţi-ai găsit-o aici şi şansa de a mai purta insigna poliţiei oriunde altundeva.

– O să ţin minte asta. Apropo, ştii că nu m-ai întrebat cum de mi-am dat seama că Hobart e în Florida şi că are de gând să atace unul dintre cei doi oameni pe care i-am contactat. Nu m-ai întrebat, continuă Reed, pentru că eşti prea enervat. O să vă trimit informaţia asta şi sper că o să o cercetezi în momentul în care îţi vor trece nervii. Este relevantă fiindcă dacă nu s-a confirmat până acum că Hobart e responsabilă pentru moartea lui Devlon, asta se va întâmpla curând. Cu siguranţă a lăsat ceva probe în urmă căci vrea să se ştie că ea a comis-o.

– Stai departe de mine!

– Suntem încă în afara sezonului, spuse Reed în timp ce Xavier se îndrepta spre uşă. Aşa că mai ai încă vreo două ore de aşteptat până la următorul feribot înapoi spre Portland. Cafeaua şi plăcinta sunt al dracului de bune la Sunrise Cafe.

Xavier ieşi cu paşi mari, lăsând uşa să se bălăngăne deschisă în urma lui. Reed privi din nou în jos la câinele care sforăia.

– Ăla, prietene, a fost un tip care reuşeşte performanţa nemaipomenită de a fi simultan şi cel mai mare fudul, şi cel mai mare prost, exact ca în zicala cu pricina.

Ridică ochii iarăşi când apăru în cadrul uşii Donna.

– Musafirul tău nu mi s-a părut prea mulţumit când a ieşit de-aici. Ba chiar a fost total nepoliticos trântind uşa în urma lui. Ne-am închipuit că ai dat de bucluc într-un fel sau altul cu poliţia federală, dar din câte se pare nu eşti prea îngrijorat.

– Păi nu sunt, dat fiind că-s un poliţai obsedat care face pe marele mahăr pe o văgăună de insulă la dracu' în praznic. Ceea ce întâmplător mie îmi convine de minune.

– Mahăr, pufni ea.

– Hei, sunt şeful poliţiei. Chiar că-s mare mahăr.

– Şi chiar a zis că insula asta e o văgăună la dracu' în praznic?

– Da, dar nu trebuie să ne batem capul cu ce spune el, doar ştim cum stau lucrurile, nu?

– Şi nu l-ai făcut bucăţele pe nemernic?

– Nu părea prea fericit când a ieşit de-aici, nu?

Ea dădu din cap iute.

– Doc Dorsey mi-a zis că poţi să duci cânele la cabinet.

Reed se întrebă dacă era cazul să nu deranjeze un câine care se odihnea, dar se lăsă pe spătarul scaunului care coborî câţiva centimetri. Câinele ridică imediat capul şi se uită drept în ochii lui Reed cu teamă şi un fel de duioşie.

– Mda, cred că asta vom face atunci.

Alese să meargă pe jos, sperând că la un moment dat câinele avea să înceteze să mai tremure de fiecare dată când dădea cu ochii de cineva care nu era ofiţerul de poliţie care îl arestase. De fiecare dată, însă, câinele continua să se lipească de picioarele lui Reed, zguduindu-se din toate încheieturile.

Veterinarul avea cabinetul lipit de casă, la mai puţin de două sute de metri de ieşirea din sat. Locuia în casa aceea vopsită galben aprins cu soţia lui şi fiul lor mai mic, acum în ultima clasă de liceu.

Doc Dorsey – chiar şi nevastă-sa îi spunea Doc de la doctor – avea programul obişnuit de două ori pe săptămână la cabinet, plus o a treia dimineaţă rezervată pentru intervenţii chirurgicale. Altfel, deschidea numai pentru urgenţe, chiar dacă era plecat la pescuit sau se ocupa de cei trei stupi de albine pe care îi avea.

Când intră Reed, soţia veterinarului stătea la biroul din zona de recepţie. Un fel de sală de aşteptare pentru animale, observă Reed, cu mai multe feluri de scaune şi măsuţe desperecheate pe o podea acoperită cu linoleum bleu.

– Doamnă Dorsey, vă mulţumesc că aţi deschis pentru mine.

– O, nici o problemă, zise făcându-i semn cu mâna şi zâmbindu-i femeia frumuşică, cu părul lung şi castaniu strâns într-o coadă la spate şi foarte machiată. Deci acesta este vagabonţelul nostru. Bietul puiuţ.

Se ridică. Câinele se trase înapoi şi se ghemui în spatele picioarelor lui Reed.

– Îi e mare groază de oameni.

– De tine nu.

– Ei, eu i-am dat un hamburger şi i-am oferit şi o plimbare cu maşina.

– S-a lipit de tine, zise ea arătând cu degetul înspre el şi apoi se ghemui ca să fie la nivelul câinelui. Pun pariu că îi era foame. Cu siguranţă este prea slab pentru talia lui. Ce drăguţ este! Are nevoie de o baie bună. Cred

că e și ceva roșiatic sub maroniul acela, dar cu siguranță e foarte jegos. Ai adus o probă de scaun?

– Ăăă... N-am ajuns încă la partea aia.

– Ei bine, o să avem nevoie de o analiză de felul acesta. Mai bine du-l în spate, după casă. O mulțime de câini și-au făcut nevoile și mici și mari acolo. E posibil ca mirosul să-l facă să-și dea drumul. Acum cât timp a mâncat hamburgerul?

– Cred că în jur de o oră.

– Atunci s-ar putea să avem noroc. la asta. Scoase dintr-un sertar o mănușă de cauciuc de unică folosință pentru întrebuințare medicală și un recipient de plastic larg la gură. O să-i spun lui Doc că ai venit.

Resemnat, Reed ieși, dar înainte să poată duce câinele în curtea din spate, acesta se și puse în poziție și își făcu nevoile chiar acolo, pe aleea de asfalt.

– Ei, rahat. La propriu.

Reed își puse mănușa și făcu ceea ce trebuia făcut.

– Ce rapid ai fost, zise doamna Dorsey când el intră înapoi.

– A făcut pe alee înainte să-mi dau eu seama... Îmi pare rău, zise întinzându-i recipientul cu eșantionul care i se păru, fără glumă, chiar că se mișcă. Am reușit să adun cea mai mare parte.

– Nu-ți face griji, nu e prima oară. Du-l în spate. Drept în spate, în cabinet, pe ușa aceea și în stânga, zise întinzându-i recipientul înapoi. O să i-l dau lui Doc, dar pot să-ți spun de pe-acum că bietul puiuț are viermi intestinali.

– Tare.

O luă înainte și intră în cabinetul de consultații cu mese lungi și ridicate, cântar și toate cele trebuincioase.

Câinele începu din nou să tremure când dădu cu ochii de Doc. Veterinarul avea și el părul strâns la spate într-o coadă de cal, exact ca soția lui, doar că îl înspicau fire cărunte. Purta niște ochelari gen John Lennon, un zâmbet fericit pe față, un tricou pe care scria Tată Mândru, niște blugi și bocanci Doc Marten.

– Ia să vedem ce avem noi aici?!

– Nu vrea să-mi spună cum îl cheamă, dar am reuşit să obţin asta de la el, zise Reed vesel întinzându-i recipientul.

Doc nu scoase decât un vag *hm-hm* din gât, după care se ghemui ca şi nevastă-sa mai devreme.

– Din câte se pare, nu a prea avut parte de mâncare în ultima vreme. Şi îi este frică de oameni, nu-i aşa?

– Tremură foarte tare. Am pipăit nişte cicatrici la baza gâtului.

Zâmbetul frumos al doctorului se evaporă, iar ochii deveniră duri în spatele lentilelor.

– Hai să ne uităm. Aş spune că nu a ajuns încă la vârsta adultă. Vezi dacă poţi să-l faci să stea pe cântar.

Îi luă ceva ca să îl convingă, dar când Reed îngenunche lângă el, câinele rămase nemişcat pe cântar.

Doc notă greutatea şi îi spuse lui Reed să-l ridice pe masă.

– Rămâi în faţa lui ca să te poată vedea. Şi vorbeşte cu el. Cu o voce calmă, bine?

– Nu-ţi face nimeni nimic, dar trebuie să aruncăm o privire.

Continuă să se uite la câine, vorbindu-i cu acelaşi glas egal, măsurat, în timp ce Doc îl pipăia cu grijă.

– Ieri a fost anunţată prezenţa unui câine vagabond. A fugărit pisica Idei Booker până a făcut-o să se urce într-un copac şi ieri, şi iarăşi azi-dimineaţă. A scormonit în grădină şi a luat-o la goană când a văzut-o pe ea. L-am găsit pe plajă alergând după păsări. L-am ademenit cu un burger. A trebuit să stau puţin cu el.

Vorbea cu vocea aceea calmă şi tonică pe care o folosea cu victimele vreunui atac şi nu-şi dezlipea ochii din ochii lui.

– I-a plăcut să meargă cu maşina. Şi-a ţinut tot timpul capul afară. În preajma mea pare în regulă, dar se sperie de moarte de oricine altcineva. Cel puţin până acum. Dacă te mişti prea repede sau dacă ridici mâna se ghemuieşte instantaneu.

– Semn clasic că a fost bătut.

– Ştiu. E cam la fel şi la oameni.

– Cicatricile acestea sunt probabil de la un lanţ cu care a fost legat. S-a smucit şi s-a smucit ca să se elibereze până ce metalul i-a făcut tăieturile astea.

– Al dracului labagiu! Scuze.

– Nu e nevoie de scuze! Numai un labagiu ar fi în stare să îi facă aşa ceva unui animal. Trebuie să îi examinez dinţii, urechile, şi aşa mai departe.

Reed continuă să vorbească. Câinele se cutremură şi mai tare, dar Reed îl ţinea bine, aşa că Doc putu să-i vadă dinţii, ochii, urechile.

– Are infecţie la ambele urechi. Dinţii sunt buni. Din estimarea mea, aş zice că are între opt şi nouă luni, ceea ce înseamnă că labagiul ăla e de două ori mai nemernic decât se putea crede.

Doc scoase din buzunar câteva boabe de delicatese pentru căţei. O puse pe prima pe masă şi aşteptă câinele să-şi mute ochii de la Reed la recompensă, pe urmă înapoi la Reed şi înapoi la recompensă şi apoi să o înfulece.

Pe a doua o întinse spre el. Câinele se uită din nou la Reed.

– Spune-i că e în regulă.

– Nu fi idiot, îi spuse Reed câinelui. Dacă cineva îţi oferă ceva bun de mâncare, te repezi şi o iei.

Ceea ce câinele şi făcu, măsurându-l din ochi pe Doc.

– Pot face un test să văd dacă are vaccinurile făcute. Mă îndoiesc sincer, însă. E necastrat, şi situaţia asta trebuie să se schimbe. O să mă uit puţin la analiza probei pe care i-ai luat-o. Aşa că ţine-l în continuare pe masă.

Doc intră într-un mic laborator alături.

– Putem să-l ţinem, spuse el. Putem să-l tratăm aici, dar tu eşti stăpânul lui. Dacă crezi că te poţi ocupa de el, îi va fi mai uşoară recuperarea până se însănătoşeşte de tot. Indiferent al cui a fost câinele acesta, nu poate să-l primească înapoi. Dacă afli cumva cine a fost persoana asta, va trebui acuzat de abuz şi neglijenţă crasă.

– Dar eu nu sunt acasă cât e ziua de lungă şi nu ar trebui...

Câinele îi linse podul palmei şi privi în sus spre Reed cu aceeaşi combinaţie de frică şi duioşie.

– O să o luăm încet, pas cu pas, să vedem cum merge.

– Are viermi. O să îţi dau nişte medicamente pentru asta – şi va trebui să îi mai recoltezi încă un scaun ca să vedem cum funcţionează tratamentul. Îţi dau un unguent pentru urechi şi un antibiotic. O să-ţi scriu nişte instrucţiuni. Ţi-aş recomanda să-l hrăneşti cu boabe pentru câini – o marcă bună, pentru puiuţi. De trei ori pe zi până va ajunge la greutatea normală. Trebuie să îi iau nişte sânge, aşa că distrage-i atenţia cumva.

Reed încercă să-şi distragă atenţia şi lui însuşi. Ar fi fost mai degrabă dispus să se confrunte cu un pumn în faţă decât să vadă un ac.

– Ce crezi că este – adică ce fel de rasă este?

– Cred că e o corcitură de Coonhound, un câine de vânătoare, zise Doc strângând puţină piele dintr-o parte şi băgând acul. E posibil să aibă şi ceva de labrador şi cine ştie ce altă amestecătură. Nu e complet dezvoltat încă. O să-ţi dau nişte şampon. Are purici, şi şamponul acesta ar trebui să-l ajute. Ai nevoie de o baie, băiete.

Doc se apropie şi mângâie câinele. Acesta nu mai tremura în halul acela dinainte, dar îl privea în continuare pe Doc ca şi cum s-ar fi aşteptat ca mâna aceea blândă să devină rea.

– Cineva i-a făcut în mod evident foarte mult rău, spuse Doc. În timp, cu răbdare şi îngrijire corespunzătoare, s-ar putea să treacă peste asta. Unii îşi revin, alţii nu. O să-ţi dau medicamentele necesare, şi Suzanna va printa instrucţiuni pentru toate cele. Să trecem pe factură poliţia insulei?

Reed se gândi la buget.

– Nu, poţi să mă treci pe mine.

Atunci apăru din nou zâmbetul.

– În cazul acesta o să-ţi trec pe factură doar costul medicamentelor, iar restul va fi considerat serviciu în folosul comunităţii.

– Îţi rămân recunoscător. Foarte.

Doc îi mai oferi câinelui un premiu. Câinele se uită la Reed, îi ceru din ochi aprobarea şi i se păru că o şi primi, aşa că îl luă.

– Dacă nu poţi să-l păstrezi tu, o să-i găsim o casă. În momentul acesta, are încredere în tine şi a avut parte de suficiente traume în scurta lui viaţă.

Suzanna, căci acum ajunseseră să-şi spună pe nume, mai adăugă la listă şi un număr de alte lucruri trebuincioase pentru îngrijirea unui căţeluş şi îi arătă cum se aplică unguentul, îi dădu o pungă mică de premii delicioase şi ceea ce numea ea „buzunărașe de băgat bulinele"– comestibile şi într-o mare varietate de arome.

Se înapoie la secţie cu câinele şi cu sacoşa de lucruri de la veterinar.

– Cecil şi Matty tocmai au pornit spre liceu. O mică încăierare – chiar lângă curtea şcolii. Nişte puşti care s-au luat la bătaie. Probabil din cauza unei fete.

– Donna.

Ea îngustă privirea auzindu-i tonul.

– Şefu'...

– Ştiu care sunt regulile cu privire la rezolvarea problemelor personale, dar nu pot intra cu câinele acesta în magazin, şi în momentul acesta se pare că s-a lipit de mine ca marca de scrisoare. Suzanna Dorsey mi-a dat o listă cu ce trebuie să cumpăr pentru el.

– Şi vrei să mă pui pe mine să-mi părăsesc postul, să mă duc la piaţă şi să cumpăr chestii pentru un câine vagabond?

– Are cicatrici pe gât din cauză că cineva l-a legat într-un lanţ şi s-a smucit atât de mult şi de puternic, încât şi-a făcut tăieturi adânci. Are infecţie la ambele urechi şi s-a lipit de mine fiindcă toţi ceilalţi din viaţa lui de până acum i-au făcut numai rău. Doc spune că are în jur de numai opt luni.

Ea ridică bărbia atât de puternic şi de brusc că aproape nu i se mai văzu buza de sus.

- Doc ţi-a spus că a fost priponit în lanţ?

- Da.

- Dă-mi lista aia nenorocită.

- Mulţumesc. Din suflet.

- Să nu crezi că mă duc să-ţi rezolv ţie o problemă personală. O fac pentru câine. Acum dă-mi cardul tău că nu ştiu cât de mult o să coste.

I-l întinse, gândindu-se că îşi va face mai târziu socoteli privind bugetul personal.

Seara, când în sfârşit încuie secţia de poliţie, decise să ia o pauză şi el, şi câinele şi să plece acasă cu maşina.

- Vezi că eşti eliberat condiţionat, îi spuse Reed conducând câinele în casă. Dacă te apuci să-ţi faci nevoile prin casă, dacă te-apuci să rozi sau să mesteci orice altceva în afară de ce îţi dau eu de mâncare, înseamnă că ai încălcat termenii eliberării condiţionate. Să iei în serios ce îţi spun.

Câinele amuşină peste tot în micul dormitor, tot timpul cu un ochi pe Reed, în timp ce acesta se schimbă în cea mai amărâtă pereche de pantaloni de trening pe care o avea, vechiul lui tricou cu mânecă lungă şi o pereche de adidaşi pe care nu apucase să-i arunce încă.

Asta fiindcă dintre ei doi, Reed era singurul care ştia că ceea ce avea să urmeze va face multă mizerie.

Duse câinele afară, luă furtunul şi şamponul. Şi petrecu primele zece minute ale proiectului de care se apucă luptându-se cu un câine ud care chelălăia şi tremura încercând să scape de coşmarul de săpun şi apă.

În cele din urmă, câinele se supuse şi nu mai făcu altceva decât să se holbeze la Reed cu nişte ochi îndureraţi din pricina trădării de care avusese parte.

Amândoi erau uzi leoarcă şi nu neapărat în cea mai bună dispoziţie unul faţă de altul când apăru maşina lui Simone.

– Ai face bine să nu te apropii. Suntem într-un hal fără hal.

– Suzanna Dorsey i-a spus lui Hildy, care i-a spus lui CiCi că ai adoptat un câine vagabond. Şi văd că bârfele din sat se dovedesc încă o dată fără greş.

– E eliberat condiţionat, zise Reed trecând nemilos încă o dată cu furtunul peste câine, ca să îl limpezească de tot de şampon şi purici morţi. Şi am impresia că în momentul acesta a ajuns foarte aproape de încălcarea termenilor acestei eliberări.

– Are o faţucă foarte drăguţă.

– Da, aşa spune toată lumea. În plus, mai are şi înţepături de purici şi viermi intestinali.

– Şi a fost bătut, completă Suzanna.

– Da, şi asta.

Simone se duse să se aşeze pe trepte, căci câinele o urmărea cu o privire de parcă se aştepta să ia o piatră să i-o arunce în cap.

– Trebuie să îi fac o poză şi să i-o trimit lui CiCi.

– Păi ar trebui să aştepţi până devine mai prezentabil.

– Are o culoare drăguţă, e ca un cal murg.

– Se pare că e o corcitură de copoi, Coonhound îi spune, ce-o mai însemna şi asta.

– Ţie îţi plac câinii?

– Sigur că da. Aveam şi noi unul când eram eu mic. Soră-mea i-a spus Frisky înainte ca eu sau frate-meu să putem obiecta. Era o căţeluşă minunată. Ne-a părăsit chiar înainte să plec eu la facultate, răspunse el aruncându-i o privire. Dar tu?

– Noi nu am putut avea câine – şi nici pisică. Mama e alergică la animale. Sau cel puţin aşa spune. Eu nu am crezut-o niciodată. Dar, da, îmi plac câinii. Ai de gând să îl păstrezi?

– Habar n-am. Cea mai mare parte din timp nu sunt aici. Doc zicea că poate îi găsesc ei o casă. Probabil va fi mai bine aşa, odată ce se va obişnui să fie în preajma unor oameni care nu-l mai lovesc.

Îi dădu drumul câinelui ca să apuce un prosop vechi – mai avea câteva pe care nu apucase încă să le arunce – şi câinele profită de ocazie ca să se scuture de apă. Stropi mari se împrăştiară în jur, făcându-i practic lui Reed un duş serios.

Simone izbucni în râs, iar Reed îşi şterse faţa cu prosopul din mână.

– Acum am şi eu nevoie de un duş.

– Păi mie mi se pare că tocmai ai avut parte de unul.

– Har, zise el începând să frece hotărât câinele cu prosopul. Cum ţi se pare?

Câinele răspunse dând din coadă şi lingându-l pe Reed pe faţă.

– Sigur, sigur, acum ne-am împrietenit.

Simone îl privi mângâind câinele şi frecându-l cu prosopul şi zâmbind în timp ce animalul dădea din coadă bucuros şi nu mai prididea să-l lingă pe faţă.

Deşi ştia bine că de mult timp o pornise pe drumul acesta, oricât se împotrivise de fapt, acum îşi dădu seama că se îndrăgostise de el.

capitolul 22

Când Patricia decise că voia să-şi prezinte povestea, în mod profesionist, o singură persoană i se păru calificată. Şi, la urma urmei, Seleena McMullen fusese chiar acolo, la DownEast, şi se bucurase de roadele clipurilor pe care le făcuse cu idiotul acela de Paulson.

Cine ar fi fost mai în măsură decât ea?

În plus, Patricia simţea că Seleena o tratase cu un anumit respect când făcuse interviul acela comemorativ. Ba chiar îi plăcea şi cum arăta, şi cum vorbea, deşi îşi luase figura aceea timidă şi tristă ca vai de ea.

De data asta lucrurile aveau să stea altfel. De data aceasta totul avea să fie real. Şi când toate acestea aveau să ajungă în presă şi pe internet, oamenii aveau în sfârşit

să afle cine mama dracului avea puţin creier, cine suferea cu adevărat.

Scrise chiar şi un fel de scenariu pe care îl repetă de câteva ori. Şi făcând asta, fu atât de impresionată de cât de bun i se păru că ieşise, încât se hotărî că atunci când avea să se liniştească şi să se stabilească pentru totdeauna în Paradisul din Florida, avea să scrie scenariul unui film despre viaţa ei şi despre timpurile pe care le trăise.

Când termină totul, când totul fu la locul lui, când simţi că absolut fiecare detaliu era perfect, stabili contactul.

- Seleena la telefon.

- Nu închide, şopti Patricia cu voce tremurândă. Nu suna la poliţie.

- Cine e?

- Te rog, trebuie să vorbesc cu cineva. Îmi este atât de frică!

- Dacă vrei să stai de vorbă cu mine, am nevoie să îmi spui cum te cheamă.

- Sunt... Patricia. Patricia Hobart. Te rog, nu chema poliţia!

- Patricia Hobart? se auzi de partea cealaltă neîncrezătoare. Nu cred!

- Ai intrat în - tu îi spuneai camera verde - înainte să mă ducă pe mine în studio ca să fac interviul la comemorarea din iulie anul trecut. Te-ai aşezat lângă mine şi mi-ai zis că dacă îmi mai amintesc ceva despre fratele meu, orice mic detaliu pe care să nu-l fi spus poliţiei, ar trebui să te sun pe tine la numărul acesta. Ţie aş putea să ţi-l spun.

- Îţi stau la dispoziţie, Patricia, se auzi acum glasul în mod evident entuziasmat. Mă bucur că ai luat legătura cu mine.

Patricia auzi fâşâitul frenetic de la capătul firului şi şi-o imagină pe McMullen punând mâna pe un reportofon sau un caiet să noteze. Şi zâmbi.

- Nu ştiu ce să fac!

– Spune-mi unde eşti. Te caută FBI-ul. Şi o mulţime de poliţişti.

– Nu e adevărat ce spun ei, nu e nimic, absolut nimic adevărat. Nu ştiu ce se petrece. Nu înţeleg. Am fugit de colo-colo, dar îmi este teamă tot timpul. Vreau să mă predau, dar trebuie ca mai întâi să stau de vorbă cu cineva. Am nevoie să vorbesc cu cineva care e dispus să asculte şi să spună adevărul.

Adăugă câteva suspine întretăiate.

– Nu ştii, tu nu ai de unde să ştii ce mi-au făcut mie.

– Cine?

– Bunicii mei. O, Doamne, trebuie să spun cuiva. Nu pot să mai fug aşa, dar nimeni nu vrea să mă creadă.

– Poţi să-mi spui mie. Eu te cred. Ce ţi-au făcut?

– Nu, nu, nu în felul acesta. Vreau să vorbim faţă în faţă. Am nevoie ca tu să înregistrezi tot ca să fie, ştii ce vreau să spun, ca să rămână undeva. Nu poţi să spui nimănui, altfel o să mă omoare. Ştiu foarte bine asta. Poate ar trebui pur şi simplu să mă omor eu şi să pun capăt poveştii ăsteia.

– Nu vrei cu adevărat să faci asta, Patricia. Trebuie să îţi spui povestea. O să te ajut eu.

Patricia zâmbi, lăsând speranţa să îi tremure în glas.

– O să... o să mă ajuţi tu?

– Da. Ce-ar fi să-mi spui unde eşti?

– Eu... o să chemi poliţia!

– Ba nu, nu o s-o fac! Mi-ai spus că vrei să te predai. Dar că vrei mai întâi să spui lumii povestea ta. Vrei ca eu să mă asigur că oamenii o vor şti. Nu voi chema poliţia.

Patricia răspunse cu o voce slabă în care picură o nuanţă abia sesizabilă de disperare şi speranţă:

– Juri?

– Patricia, sunt ziaristă. Vreau numai adevărul. Vreau doar să-ţi aflu povestea. Nu te-aş trăda niciodată. De fapt, când eşti pregătită, să ştii că pot lua legătura cu un avocat pe care îl cunosc, ca să te ajute. O să aranjăm

să te predai şi circumstanţele în care o vrei face, astfel încât să nu-ţi facă nimeni nici un rău.

Patricia studie sticluţa plată plină cu scotch din care sorbise în timp ce McMullen vorbea.

– Ai face asta pentru mine?

– Spune-mi unde eşti şi o să vin să mă întâlnesc cu tine. O să stăm de vorbă.

– Dacă spui poliţiei şi vin după mine, mă sinucid. Am... am pastile.

– Nu lua nici o pastilă. Nu voi face asta, stai liniştită. Unde eşti? Vin chiar acum.

– Chiar acum?

– Da, chiar acum.

– Sunt la motelul Traveler's Rest Motel, pe Route 98, chiar înainte de ieşirea spre Brunswick. Te rog, ajută-mă, domnişoară McMullen. Nu am pe nimeni altcineva.

– Stai cuminte acolo, Patricia. Ajung în patruzeci de minute.

– Cineva trebuie să asculte, suspină Patricia din nou. Tu eşti singura care poate.

Închise şi închină în sănătatea ei în oglindă cu scotch-ul pentru care dezvoltase o adevărată pasiune.

Seleena se repezi să se schimbe într-o încăpere a studioului. Dacă lucrurile mergeau bine, urma să o aibă pe nebuna asta în studioul acesta în maximum două ore. Cea mai mare exclusivitate posibilă şi îi cădea ca prin minune în poală. Şi odată ce avea asta pe ţeavă, avea să sune la FBI. Aşa era mai întâi mama tuturor exclusivităţilor de pe pământ, după care avea să iasă în evidenţă ca jurnalista întreprinzătoare ce contribuise decisiv la prinderea Patriciei Jane Hobart.

Se uită la ceas la laptop – se putea şi cronometra. Era aproape miezul nopţii. Putea ajunge mai repede de patruzeci de minute dacă se forţa.

Luă reportofonul în caz că Patricia era mai întâi timidă, o cameră de luat vederi, telefonul şi le bagă într-o gentuţă, verifică dacă pistolul ei Glock era la locul lui

în suportul roz şi sexy şi ajunse în garaj în cinci minute punct.

Emily Devlon ar fi putut să o avertizeze despre cât de bine se pricepea Patricia la deschisul uşilor de garaj, dar morţii – la fel ca moartele – nu vorbesc.

Se strecură în spatele volanului.

Făcu ochii mari uitându-se în oglinda retrovizoare când Patricia se ridică pe bancheta din spate. Dădu să pună mâna pe poşetă unde avea pistolul, dar simţi acul seringii înfigându-i-se în gât.

– Somn uşor, zise Patricia.

Când Seleena se prăbuşi inertă, Patricia ieşi din maşină şi deschise portbagajul. O scoase pe Seleena afară, îi legă mâinile şi gleznele cu nişte benzi de plastic şi îi puse bandă adezivă pe gură în caz că Seleena îşi venea în fire şi încerca să facă gălăgie.

Cu ceva efort, o târî până la portbagaj, o ridică şi o băgă înăuntru.

– Somn uşor şi noapte bună, îi spuse Patricia. Avem cale lungă în faţa noastră.

Închise portbagajul.

Simone nu îi spuse şi lui; nu era pregătită să o facă. Şi, în orice caz, momentul nu părea potrivit pentru declaraţii de dragoste.

Ştia că avea să păstreze câinele. Căci dacă nu se îndrăgostise încă de animal, era în aceeaşi fază – aşa cum fusese şi ea faţă de el – o pornise pe drumul acesta, oricât se împotrivise.

Cum el făcuse o faptă bună pe ziua aceea, făcu şi ea una şi găti o cină simplă, cu paste. Nu îi spuse că învăţase reţeta de la un anume violonist italian.

Reed îi explicase cât de uşor se speria câinele de oamenii din jur şi de aceea Simone îl ignoră în mod voit. Reed hrăni câinele, care băgă în el ca şi cum ar fi fost mort de foame de săptămâni întregi. O luă durerea de inimă când se întrebă dacă nu cumva era chiar adevărat.

Până mâncară și ei, câinele încetă să se mai ascundă în spatele lui Reed și se făcu colac să doarmă lângă bolul cu mâncare, acum gol.

– Îi trebuie un nume.

Reed clătină din cap când se așezară să mănânce – la o masă de lemn de hambar pe care o cumpărase de la un prieten al lui CiCi.

– Dacă pleacă în altă parte, oamenii aceia o să-i spună altfel și asta nu va face decât să-l deruteze și mai tare. Frate, pastele astea sunt excelente, spuse el după ce băgă prima oară în gură. Cum de mi-ai ascuns chestia asta? Tu chiar te pricepi să gătești?

Ea clătină din cap.

– Pot face câteva lucruri ca lumea și încă niște feluri mâncabile. Ceea ce înseamnă mai degrabă supraviețuit, nu gătit.

– În sistemul meu de referință înseamnă gătit. Mulțumesc. Cum ți-a mers astăzi?

– Mi-a mers bine, dar mi-am dat seama că am nevoie să iau o pauză de la îndeplinirea misiunii pe care o am. O rupere de ritm. Am nevoie de schițele alea cu tine.

– Ce zici despre o fâșie care să-mi acopere partea din față? Aș putea purta o astfel de fâșie.

– Ai tu așa ceva?

– Nu, dar poate aș putea improviza ceva. Așa gol...

– Te-am mai văzut gol.

– Nu e același lucru să mă vezi gol cu să mă studiezi sau să mă desenezi gol. Nu ai cum să-ți dai seama, tu ești de partea cealaltă a întregului proces.

– Ba am fost de ambele părți.

– Ce?

Se opri din mâncat.

– Când eram în New York, mi-am sporit veniturile lucrând ca model.

– Goală?

– Pentru studii, răspunse ea amuzată, deși puțin surprinsă de reacția lui și băgând furculița într-un tăiețel. E vorba despre artă, Reed, nu despre voyeurism.

– Pot să-ţi garantez că unii dintre tipi – şi poate şi unele fete – erau cât se poate de voyeuri.

Ea izbucni în râs.

– Oricum, m-au plătit pentru ce făceam, spuse râzând. Aşa că seara asta e perfectă. Mi-am adus blocul de schiţe. Poţi să o consideri ca răsplată că ţi-am dat de mâncare – şi ce-o să-ţi mai dau după sesiunea asta de pozat.

– Vrei să spui că încerci să mă mituieşti cu favoruri sexuale? Cred că aşa ceva... e cât se poate de acceptabil.

– Aşa m-am gândit şi eu. Nu mi-ai spus că FBI-ul ţi-a făcut azi o vizită.

– Bârfele din sat, murmură el.

– Mda, sunt cât se poate de exacte în toate privinţele. Nu mi-ai spus despre asta că te-ai gândit c-ai putea să mă superi.

– Ei, nici chiar aşa.

Nu era ceea ce auzise ea, dar voia să audă şi versiunea lui.

– Atunci, ce-ar fi să-mi spui tu chiar cum? Ai încredere, pot face faţă oricărui răspuns.

Reed ridică paharul de vin, căci ea insistase că acesta mergea mai bine cu pastele decât berea. Şi i-ar fi fost greu să o contrazică.

– Nu e vorba că nu faci tu faţă. Cred că are mai degrabă de-a face cu ideea de a nu aduce acasă problemele de la serviciu.

Arcuindu-şi sprâncenele, ea se înclină dinadins ca să se uite la câinele de sub masă.

– Ok, ai dreptate, aşa este. Dar asta numai în cazul în care nici tu, nici eu nu ne confruntăm cu nişte chestiuni foarte dificile. Deci?

– Agentului special Cretinozaurul nu i-a plăcut deloc faptul că un LEO obsedat cu o slujbă călduţă într-o văgăună de insulă la dracu' în praznic l-a călcat pe bătături.

– Te-a făcut leu?

– A... nu, zise el izbucnind în râs şi mai luând o gură de paste. LEO de la Law Enforcement Officer[1]. L-E-O. Leo, adică poliţai.

– Aha. Şi după părerea lui, insula asta este o văgăună la dracu' în praznic.

– Cam aşa şi este. Iar mie îmi convine de minune să slujesc şi să apăr interesele locuitorilor din văgăuna asta. Nu-mi convine însă deloc faptul că îndrăzneşte să vină în biroul meu şi să încerce să-mi forţeze mâna. Îi relată pe scurt întâlnirea, ridică din umeri şi adăugă: Aşa că i-am spus să mă scutească şi a plecat.

– Nu l-a interesat că o femeie a murit?

– Eu sper din toată inima că da, l-a interesat şi îl interesează, ceea ce este încă un motiv în plus pentru care a decis să se dea la mine. Dar s-a dat degeaba. Uite ce e, cei mai mulţi agenţi FBI cu care m-am intersectat în munca mea sunt nişte oameni foarte dedicaţi care vor să prindă răufăcătorii – şi prin urmare sunt cât se poate de dispuşi să coopereze cu orice LEO local, să îi includă în anchetele lor când situaţia o cere. Cât despre tipul acesta, ce să zic? Ia la propriu cuvântul „special" din agent special. Pur şi simplu are impresia că e mai bun decât poliţiştii.

– Mie nu îmi place.

– Hei, nici mie. E un mare bou. Ceea ce nu înseamnă că nu se pricepe la ceea ce face.

– Atunci de ce nu a prins-o pe Hobart?

– Pentru că e dibace. E deşteaptă, e dibace şi al dracului de vicleană. Are un mare talent în acest sens, are şi cunoştinţe şi în plus dispune şi de o grămadă de bani. Şi ştie să-şi concentreze toate eforturile într-o anumită direcţie. Nu i-aş face o vină agentului Cretinozaur pentru că nu a fost încă în stare să pună mâna pe ea, zise ridicând dintr-un umăr. I-am făcut însă o vină din faptul că-şi dă atâta importanţă şi i se pare că este centrul universului şi mai ales pentru că nu ia în considerare

[1] Ofiţer însărcinat cu aplicarea legii – denumire generică pe care o au membrii forţelor poliţieneşti în SUA (n.tr.)

nici o informație sau ofertă de ajutor din afară, mai ales – pentru cine știe ce motiv – din partea mea.

– CiCi cunoaște o mulțime de oameni. Pun pariu că are relații printre oamenii care au legătură cu șeful FBI sau oameni care cunosc pe cineva care are legătură cu el.

– Nu, în nici un caz, zise bătând-o ușurel pe mână. Deocamdată am rezolvat cazul și dacă la un moment dat se dovedește că nu, ce crezi? exclamă terminând vinul din pahar. În cazul acela putem să contemplăm din nou ideea de a apela la puterea nemaipomenită a măreței CiCi.

Se ridică să cureță bolurile de resturile de paste. Câinele sări imediat în sus, lovindu-se la cap în grabă de un picior de la scaun.

– Dumnezeule, stai potolit. Trebuie să îi mai dau o pastilă și să-i mai pun chestie de-aia în urechi. Faza cu pastila e ușoară. Există niște chestii cu arome în care se bagă pastilele ca să le ia. Faza cu urechile s-ar putea să iasă urât.

– Sunt convinsă că e un câine foarte bun, zise Simone întorcându-se pe scaun în timp ce câinele îl urma pe Reed la chiuvetă. Sunt convinsă că e foarte curajos.

Lipit de piciorul lui Reed, câinele o privea.

– Ești așa de chipeș și ai niște ochi atât de blânzi, spuse ea lăsându-se să alunece în jos până ajunse să stea pe podea. Cum Dumnezeu a fost posibil să se poarte cineva urât cu tine? Dar acum totul o să fie bine. Ai ajuns în raiul mâncării pentru câini.

Făcu un pas precaut înspre ea, se dădu înapoi, dar Simone continuă să vorbească:

– Și nu-i așa că ai fost atât de isteț când l-ai găsit pe Reed? O să te păstreze, să știi. Își tot zice că nu este adevărat, dar o va face.

Încă un pas încet, cu grijă, apoi încă unul.

Nemișcat și fără să scoată un sunet, ca să nu distragă atenția animalului, Reed privi întreaga scenă părându-i-se că privirea câinelui era pe jumătate hipnotizată.

Se târî pe burtă spre locul în care Simone pusese o mână pe podea. O mirosi, încercă şi să o lingă. Se crispă când ea ridică mâna şi începu să tremure când i-o puse pe cap.

– Uşurel, uşurel. Nu te va mai lovi nimeni niciodată.

El se apropie şi mai tare de ea, fără să-şi dezlipească ochii de faţa ei când ea continuă să îl mângâie.

– Se simt cicatricile, murmură ea. Înseamnă că a avut multă forţă şi rezistenţă. Şi cu siguranţă are un suflet foarte pur şi bun dacă mai e în stare să se încreadă într-o fiinţă umană. Nu l-au putut înrăi. Nu are absolut nimic rău în el. Se aplecă şi sărută câinele pe nas. Bine ai venit acasă, străine!

Reed scoase una dintre pastile şi o băgă în buzunăraşul gelatinos şi comestibil. Şi recunoscu şi faţă de sine însuşi că îşi luase câine.

Partea proastă a acestei afaceri deveni evidentă în momentul în care scoase câinele afară să îl plimbe. În cele din urmă, se gândi el, câinele avea să se înveţe cu locul acesta, să îl considere teritoriul lui şi să iasă pur şi simplu singur să-şi facă nevoile şi să se mişte. Dar, pentru moment, avea să meargă cu el să-l plimbe în pădure.

Dacă urşii îşi fac nevoile în pădure, e normal să facă şi câinii acelaşi lucru.

Când câinele nu se comportă deloc ca un urs, Reed presupuse că animalul nu mâncase încă destul ca să aibă ce elimina. Până ce ajunseră în faţa casei pe aleea de pavele şi câinele se lăsă pe vine şi se uşură.

– La dracu', da' ce-avea pădurea aia? Acum am nevoie de o lopată.

Când ieşi cu lopata, câinele se lăsă în jos, scheunând.

– Doamne, Dumnezeule, nu vreau să te lovesc cu asta!

Îl scoase din minţi ideea că fusese în stare cineva să bată bietul câine cu o lopată. Ajuns din nou înăuntru, luă un biscuit pentru căţei, se ghemui lângă el şi i-l întinse.

– Să nu crezi că asta este o recompensă pentru că ai făcut rahat pe aleea din faţă, căci să ştii că aşa ceva este absolut necivilizat. Ţi-o ofer aşa, pur şi simplu. Acum trebuie să urc şi să mă dezbrac şi asta nu pentru distracţie şi sex. Deja nu am nici un chef. O luă în sus pe scări, cu câinele alături. Apoi se uită înapoi când ajunse sus şi auzi scheunatul. Cum ai reuşit?

Reed tropăi coborând din nou scările până la jumătate, unde câinele îşi băgase capul printre zăbrelele balustradei şi se înţepenise acolo.

– De ce ai făcut asta? Stai cuminte. Nu te mai bâţâi.

Reuşi să încline capul ca lumea, să mute trupul, să încline din nou capul în alt unghi şi în cele din urmă să îl elibereze.

– Să nu mai faci aşa ceva.

De data asta, câinele nu i se mai dezlipi de picioare până în dormitor.

Simone stătea pe fotoliul de lângă foc şi schiţa la întâmplare diferite imagini în blocul de desen. Poziţii de trupuri omeneşti – trupuri goale. Oare trupul lui gol? Şi dacă asta nu era suficient de ciudat, aruncă o privire spre pat. Chiar făcu un pas în direcţia lui.

– Aia e o sabie. E o sabie pe pat.

– Păi ţi-am spus că vreau să te schiţez cu o sabie în mână.

– Ai o sabie!?

– Am împrumutat-o de la CiCi.

– Deci CiCi are o sabie!?

O luă în mână – era destul de grea – şi îi studie teaca lungă şi frumos gravată. Părea veche, realiză el. Nu era incrustată cu pietre preţioase şi nici nu părea de mare valoare, dar era veche şi... încercată în bătălii.

– Cât de tare este!

O scoase şi se minună cât de strălucitoare şi suplă era lama. Încercată în bătălii, se gândi din nou, dând cu ochii de câteva locuri unde tăişul era zimţat. Oţel pe oţel.

– Mi se pare foarte, foarte tare. De unde şi până unde are CiCi sabie?

– A primit-o cadou. De la nu ştiu ce ambasador. Sau poate de la Steve Tyler. Mai are şi o katana la care m-am gândit, dar tu eşti cât se poate de american prin înfăţişare şi aer, iar katana este mult prea exotică pentru asta.

– Are o katana şi o... ce-i asta, o spadă?

– Habar nu am. Scoate-ţi hainele, şefu'.

Reed ridică sabia, o legănă încet către dreapta şi pe urmă către stânga căci i-ar fi fost imposibil să se abţină şi pe urmă se încruntă din nou înspre ea.

– Ar trebui să fii nebun de legat să umbli cu o sabie pe-aici gol.

– Aşa făceau celţii.

– Da, dar nu înainte de a o lua razna.

– Scoate-ţi hainele, repetă ea necruţătoare. Poţi să bei din sticla aia de vin să-ţi faci curaj.

– Poate ar trebui să-ţi foloseşti mai întâi tehnicile de ademenire prin favoruri sexuale.

– Ei, în cazul acesta nu ai mai avea parte de nimic care să te surprindă mai încolo, nu? Nu fi timid! Îţi repet, te-am mai văzut dezbrăcat.

– Dar câinele nu m-a mai văzut, murmură el, însă lăsă jos sabia ca să se dezbrace şi să termine odată cu toate astea.

– Foarte drăguţ din partea ta că ai luat căţeluşul acela de jucărie!

– Păi nu eu. Donna mi le-a pus în pungă. Să nu crezi că după părerea mea e normal ca un câine să se joace cu păpuşile.

– Pe bune? Atunci ai face bine să-i zici.

Fără cămaşă, cu mâinile pe nasturii de la blugi, Reed se uită să vadă ce făcea câinele care acum se făcuse colac, cu o lăbuţă pe căţeluşul de jucărie şi lingându-l pe faţă bucuros.

– Deja e o ruşine în ceea ce mă priveşte.

Scoase o răsuflare resemnată şi îşi scoase şi celelalte haine.

– Stai mai aproape de foc – e mai bună lumina acolo. Cu sabia în mână, adăugă ea. Întoarce-o către stânga, dar îndreaptă-te cu faţa înspre mine. O să încercăm şi vreo două poziţii în care ţii sabia de mâner cu vârful în jos.

– Nu am cuvinte.

– Se pare că insula a început să se pregătească de sosirea sezonului.

Conversaţie de salon în pielea goală. Conversaţie de salon în pielea goală şi cu sabia în mână. Dar încercă, totuşi.

– Mda, o mulţime de oameni au început curăţenia de primăvară şi văruitul.

Ea îndreptă conversaţia în diferite direcţii ca să-l facă să fie mai puţin conştient de postura în care se găsea.

– Vreau să ridici sabia deasupra umărului stâng, ca şi cum ai vrea să dai cu ea. Şi ţine-o acolo o clipă.

Avea umeri laţi, se gândi ea, bicepşi puternici şi abdomenul plat. Cicatricea care se vedea pe muşchiul oblic drept, *latissimus dorsi*, deltoidul adăuga însemnul acela aproape tangibil al violenţei.

– Las-o jos o clipă şi scutur-o.

Ea se ridică şi îi duse nişte vin.

– Relaxează-te.

– Am terminat?

– Nu încă. Vreau să-ţi întorci capul şi să te uiţi spre uşă. Imaginează-ţi că duşmanul tău intră chiar acum, că vine după tine.

– Poate să fie Darth Vader?

– Nu Kylo Ren? L-a omorât pe Han Solo, ceea ce Vader nu a reuşit niciodată.

– Mi se pare foarte tare că ştii asta, zise el înapoindu-i paharul de vin. Dar nimeni nu e mai întunecat decât Vader.

– Atunci, Darth Vader, spuse ea luând paharul şi punându-l jos, după care se întoarse pe fotoliu. Vreau să respiri adânc de câteva ori, după care să te întorci spre uşă. Uite-l pe Vader. Ţine-ţi ochii la el şi ridică sabia,

după care rămâi așa. Păstrează privirea aceea și postura. Vreau să fii tensionat, pregătit, în plin avânt pentru prima lovitură. M-ai înțeles?

– Da, da.

– Prefă-te că e real. Nu e nevoie decât să crezi și va părea cât se poate de real. Nu te grăbi.

El încercă să-și imagineze că-l aude răsuflând greu pe înspăimântătorul Vader și când avu sentimentul acesta clar în minte se uită spre ușă și ridică sabia.

– Rămâi așa, chiar așa.

Perfect, gândi ea. Arcuirea, mușchii din brațe, venele gâtului, toracele. Ușorul tremur al umerilor și al brațelor încordate. Tensiunea din maxilare, spatele drept.

– E bine, e bine, murmură ea schițându-l iute pe hârtie. Doar nu te mișca! Își luă telefonul și îi făcu iute trei poze ca să aibă termen de comparație pentru schiță. Gata. Ai învins Imperiul. Relaxează-te.

El coborî sabia și își mișcă umeri.

– Am terminat?

– Gata, am obținut ceea ce îmi trebuia. Ești un model excelent.

– Să vedem.

– Nu, nu.

Închise brusc blocul de schițe.

– Haide!

– Vreau să vezi lucrarea finală. În plus, spuse ridicându-se și îndreptându-se spre el, acum, că am isprăvit sesiunea de modeling, mă gândesc să mă bucur de prezența unui bărbat dezbrăcat numai și numai din motive pur egoiste.

Îl sărută mușcându-l ușor de buza de jos.

– Ai grijă la sabia aia, murmură el.

Ea își coborî mâna peste pieptul și abdomenul lui, în jos, și întrebă:

– Care dintre ele?

– Ha!

– Pune-o deoparte pe cea de metal. În noaptea asta este lună plină. Până voi termina cu tine intenționez să te fac să urli pur și simplu la ea.

Până termină cu el, într-adevăr, decise și el că, dacă aceasta era răsplata, avea de gând să facă fără îndoială carieră în modelingul nud.

Se trezi ameţit, cu o mare nevoie de cafea și își aminti de câine abia când se împiedică de el.

– Scuze, mă ocup eu de el, șopti când Simone mormăi gata să se trezească.

Își luă hainele și le aruncă pe el la întâmplare, scoase câinele prin bucătărie și apucă iute o cola în drum, că era varianta mai rapidă decât cafeaua.

Nu ar fi trebuit să-și facă griji cu viteza, că înainte să apuce să ducă câinele spre pădure se și uşură pe verandă.

După ce se ocupă de chestia asta, intră la loc în casă, hrăni tembelul de cățel, făcu niște cafea și o bău în timp ce câinele înfuleca mâncarea. Parcurse toată rutina de tratament și urcă înapoi la etaj ca să facă duș.

Se opri la jumătatea scărilor când văzu că din nou câinele își prinsese capul între zăbrelele balustradei.

– Care-i treaba cu tine? Sau ești cumva foarte dobitoc de tot nu ești în stare să urci niște scări cum trebuie?

Începu iarăși procedura ca să-l mute, să-i încline gâtul la unghiul potrivit și într-un final să îi scoată capul după care goni câinele în sus pe scări tocmai la timp ca să o vadă pe Simone coborând din pat.

– I-am găsit un nume câinelui.

– Cum îl cheamă?

– Foarte Dobitoc.

– În nici un caz nu o să-i pui așa unui cățeluș drăguț numele Foarte Dobitoc.

– Ba i se potrivește, și întotdeauna un animal trebuie să primească numele ce i se potrivește. Dar putem să îi spunem FD, pe scurt.

– Mai gândește-te.

– Şi-a făcut nevoile şi mari, şi mici peste tot pe verandă şi iar şi-a prins capul între zăbrele pe scară. Doar nu poţi să zici că nu e Foarte Dobitoc?

Reed vorbea, iar câinele se uita ţintă la el cu ochii plini de dragoste.

– Măcar a aşteptat până ce a ieşit afară, susţinu cu tărie Simone. I-ar trebui un nume drăguţ. Cum ar fi Chauncy.

– Chauncy e un nume de... Se opri înainte să apuce să spună „nume de fătălău". În nici un caz nu mi-aş numi câinele Chauncy, reveni el. Mai am nevoie de cafea. Am nevoie şi să îmi fac un duş. Duş, zic. Vii şi tu cu mine, spuse apucând-o pe Simone de mână. Tu, nu, îi spuse câinelui.

Sexul la duş îi îmbunătăţi starea de spirit.

Îmbrăcată, dând pe gât prima ceaşcă de cafea pe ziua aceea, Simone îşi luă jacheta.

– Adu-l pe Herman la CiCi în seara asta.

– Nu am de gând să-i spun Herman. Dar o să-l aduc.

– Foarte bine. Ne vedem atunci, zise sărutându-l pe Reed. Şi pe tine, Raphael, zise sărutând nasul câinelui.

– Nici Raphael.

Reed strânse câteva provizii pentru câine – pastile, buzunăraşele cu arome în care se băgau pastilele, mâncare, chestiile acelea gumate de mestecat, vreo doi biscuiţi.

– Mergem la muncă. E timpul să începi să-ţi câştigi existenţa cum se cuvine.

Conduse câinele afară şi se opri când observă că din pământ începuseră să răsară tulpiniţe de plante.

– Ce tare! Vine primăvara, se pare. Ai grijă, nu cumva să scurmi să scoţi plantele alea de-acolo, că nu mai primeşti nici un fel de Milk Bones. Hai, urcă.

Câinele îl ascultă imediat, bucuros, şi se lovi instantaneu cu capul de geamul închis.

– Vezi, Foarte Dobitoc. Dacă asta eşti, asta eşti, n-ai ce-i face!

În ciuda vremii răcoroase, Reed coborî geamul.

– Bănuiesc că va trebui să te fac şi pe tine agent, dacă îţi târăsc târtiţa la serviciu în fiecare zi. Ceea ce înseamnă că vei fi agentul Câine. Ai înţeles?

Câinele scoase pur şi simplu capul pe geamul deschis.

– Asta să fie? Imensul meu talent detectivistic mă face să cred că ai impresia că amărâtele alea de zăbrele sunt un fel de toc de geam şi că dacă bagi capul pe-acolo, o să-ţi sufle vântul urechile pe spate. Ceea ce înseamnă că eşti un agent prost făcut grămadă.

Clătinând din cap, Reed dădu înapoi de pe alee şi întoarse maşina luând-o spre sat. Inspiraţia îl lovi chiar atunci.

– Prost făcut grămadă, dar un agent foarte simpatic. Cum era Barney Fife, nu? Asta este. Tu eşti Barney. Gata, ţi-am găsit numele.

Lui Barney păru să îi convină judecând după limba scoasă afară şi urechile date pe spate de la vânt.

Descuie uşa secţiei de poliţie şi se duse în biroul lui. Îi umplu lui Barney bolul cu apă şi îi dădu un băţ de-al lui, de piele, să roadă.

– Să nu mă faci să-mi pară rău.

Îşi luă o cană de cafea şi o auzi intrând pe Donna – aproape întotdeauna ajungea prima – în timp ce se ducea la birou şi îşi pornea computerul.

– Ai de gând să aduci câinele acela aici în fiecare zi?

– Barney a fost numit agent.

– Barney?! exclamă ea cu mâinile în şolduri. Ca dinozaurul mov şi prietenos?

– Nu. Ca Barney Fife. Agentul Barney Fife.

– Păi serialul acela nu a fost pe vremuri, sau oricum, nu pe vremea ta?

– E un serial clasic.

– Mda, aşa este. Poţi să nu te mai uiţi la mine cu privirea aia speriată, spuse către Barney. Am luat corespondenţa când am intrat.

Se apropie de birou şi puse un teanc de scrisori pe el. Apoi mai schimbă o privire cu câinele şi ieşi.

Tocmai când dădea să deschidă primul plic, îi sună telefonul. Era Suzanna Dorsey, care voia să afle ce mai făcuse cu câinele. Îi povesti totul de-a fir a păr şi apoi ascultă ce avea femeia de spus despre insistenţa câinelui de a folosi pajişti, verande şi alei din faţa caselor ca să-şi facă nevoile.

– Dat fiind tot restul comportamentului? Aş spune că a fost închis într-un ţarc strâmt cea mai mare parte din viaţă. Cu podele de beton. Nu ştie altceva decât suprafeţe solide, dure, bietul de el! O să se înveţe altfel, Reed, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva timp.

– Atunci o să-mi ţin lopata la îndemână.

După ce încheie convorbirea, aruncă o privire spre Barney. Barney se uită la rându-i spre el, se târî pe burtă puţin mai aproape şi îl învălui în privirea aceea de încredere şi adoraţie pură.

– O să ne ocupăm de chestia asta, îi spuse Reed şi îl scarpină uşor pe cap înainte să se întoarcă la corespondenţă.

Scrisoarea adresată lui personal, deşi la secţia de poliţie, cu ştampila poştei din Coral Gables, Florida, îl făcu să-i îngheţe sângele în vene.

Scoase o pereche de mănuşi folosite la prelevarea de probe, îşi scoase briceagul ca să dezlipească cu grijă plicul. Scoase o felicitare.

FELICITĂRI!!!

Literele lucioase străluceau deasupra unor artificii colorate. Deschise felicitarea cu degetele înmănuşate şi citi mesajul tipărit din fabrică.

Să dăm drumul la petrecere!

Desenase cranii şi oase încrucişate în jurul cuvintelor şi pe urmă adăugase un mesaj scris de mână.

Ai supraviețuit! Bucură-te cât mai poți de chestia asta. Cât despre mine, să știi că nu am terminat cu tine, dar cu siguranță tu vei fi terminat când voi ajunge acolo.

XXOO, Patricia.

P.S. Iată și un mic suvenir din marele stat Florida.

Luă punguța mică de plastic închisă și examină bucla de păr dinăuntru. Era, fără îndoială, a lui Emily Devlon.

– Bine, nenorocito, să-i dăm drumul! Ai îngăduit ca toată acțiunea asta să devină ceva personal și asta a fost o mare greșeală.

– Hei, șefu', ai... Cecil intră, dar se opri brusc când văzu sclipirea de gheață din ochii lui Reed. Ah, pot să revin dacă e...

– Ce îți trebuie?

– Mă gândeam să-ți spun că la Beach Shack se zugrăvea și cineva a doborât de pe scară un galon întreg de vopsea. S-a împrăștiat în oarecare măsură și pe Jewels Of The Sea și a stropit-o pe Cheryl Riggs care era afară și spăla vitrina. E foarte furioasă, șefu'.

– Și te poți ocupa tu?

– Da, mă rog, eram în drum spre muncă atunci când s-a întâmplat, așa că am făcut ce-am putut. Să știi că și trotuarul e plin de vopsea. Dar doamna Riggs vrea să vii tu acolo.

– Spune-i că vin, dar mai întâi trebuie să rezolv ceva.

– Desigur.

– Ocupă-te tu, personal, blochează trotuarul ca să nu se-apuce oamenii să tropăie prin vopseaua proaspătă. Și să o pui pe Donna să ia legătura cu serviciul de curățenie de pe insulă ca să se apuce să o îndepărteze de pe trotuar.

– Da, domnule!

– Și închide ușa, Cecil.

Vopsea vărsată, proprietari de magazine cu care tre buia să vorbească, se gândi Reed. Dar toate acestea trebuiau să aştepte.

Făcu poze cu telefonul plicului, pe ambele părţi apoi cu felicitarea pe faţă, pe spate şi în interior. O altă poză cu bucla de păr.

Pe urmă scoase cartea de vizită a lui Xavier din sertar şi formă numărul.

capitolul 23

Seleena îşi veni în fire încet, încet şi gemu. Ce mahmureală teribilă, gândi, ameţită şi cu mintea încă tulbure. O durea capul, ochii îi zvâcneau în orbite, avea senzaţia că are şmirghel în gât, iar stomacul îi era dat peste cap.

Oare câte pahare băuse... Atunci îşi aminti.

Se trezi brusc tresărind şi lumina crudă îi răni ochii Încercă să-şi ridice mâinile ca să şi-i ferească, dar simţi că nu le poate mişca. Scoase un ţipăt sălbatic, înnebunit.

– Mamă, dar ştiu că eşti prost dispusă când te trezeşti îi apăru Patricia în faţa ochilor sorbind cafea dintr-o cană. Probabil că nu te simţi prea bine şi să ştii că dacă ţipi o să îţi fie şi mai rău. Nu are cine să te audă, aşa că mai bine fă-ţi o favoare şi încetează.

– Unde suntem? De ce faci asta? Dumnezeule, te rog să nu mă ucizi.

– Suntem în adâncul pădurii, undeva spre nord Ţi-am spus deja de ce – vreau să îţi spun povestea mea Cât despre ucis, dacă te voiam moartă, aş fi făcut-o deja. Aşa că relaxează-te. Îi întinse un pahar cu un pai. E doar apă. Am nevoie de tine trează şi gata de acţiune. Îmi pare rău de acul pe care ţi l-am înfipt în gât, dar nu eram sigură dacă pot avea încredere în tine. În felul acesta este bine pentru noi amândouă.

Seleena începu să tremure involuntar când o privi pe Patricia în ochi. Vezica ameninţă să-i cedeze.

– Nu e nevoie să faci asta. Ţi-am spus că nu voi chema poliţia.

– Da, partea asta mi-a fost clară. Vrei povestea, aşa că în nici un caz nu te-ai apuca să suni la poliţie din prima. Dar tot e mai bine în felul acesta, zise Patricia dându-şi ochii peste cap, după care folosi paiul să sugă nişte apă. Vezi? E doar H-doi-O.

Disperată, Seleena acceptă şi bău paharul până la fund.

– Nu am cum să-ţi fac un macchiato – acesta e preferatul tău, nu-i aşa? Pun pariu că ţi-ar prinde bine nişte cafea acum, ca să-ţi dezmorţească mintea şi să începi să funcţionezi.

– Da. Te rog.

– Stai mai întâi să-ţi spun regulile casei.

– Mai întâi? Îmi mare rău. Am nevoie de o baie.

– E de înţeles, dar încearcă să te ţii, Seleena. E mai bine să auzi regulile de la început ca să n-avem vorbe mai încolo. Îţi dau drumul şi tu te duci la baie, începu Patricia. Am scos uşa, să ştii. Hei, suntem amândouă fete, nu? Pe urmă te întorci şi te aşezi aici. O să-ţi leg din nou mâna stângă şi gleznele, dar îţi las liberă mâna dreaptă ca să-ţi poţi bea cafeaua, să mănânci un iaurt – să nu-ţi pierzi puterile. Dacă încerci ceva, mă apuc să-ţi rup degetele. Nu te voi ucide – avem nevoie una de cealaltă – dar îţi voi face rău.

– Înţeleg.

– Excelent.

Când Patricia scoase nişte cleşti – lungi, cu vârfuri ascuţite – Seleena se crispă trăgându-se înapoi.

– Ca să tai plasticul. Mai am o grămadă de legături dintr-astea.

I le tăie, deci. Se dădu un pas înapoi şi îşi scoase pistolul din tocul de la curea.

– Du-te să faci pipi.

Picioarele Seleenei începură să se clatine când dădu să se ridice.

– Sedativul – eşti încă puţin fragilă. Nu te grăbi. Avem tot timpul din lume.

– O să mă caute cineva.

– Poate. I-am trimis asistentei tale un text de pe telefonul tău, în care i-am spus că pleci în urmărirea unui pont fantastic şi că lipseşti din oraş o zi sau două. Dar s-ar putea ca asta să nu funcţioneze prea mult timp.

– O zi sau două.

Se chinui să perceapă detaliile – era un fel de cabană, realiză ea, iar jaluzelele erau trase. Mobila era grosolană, rustică, nu se auzea nici un fel de zgomot de trafic. Nici un fel de zgomot.

– Nu o să ne ia mai mult de-atât. Şi pe urmă o să ai povestea pe care o doreşti cu atâta ardoare.

– Şi o să mă laşi să plec, spuse Seleena încercând să uite de ruşine şi ridicându-şi fusta ca să facă ce avea de făcut.

– De ce n-aş face-o? Asta a fost înţelegerea. Eu îmi spun povestea, tu te duci să o faci cunoscută lumii. Vreau să mă asculte oamenii.

– Şi o să te predai?

– Ei bine, e-adevărat că în legătură cu asta am mintit, rânji Patricia. Si despre faptul că m-aş sinucide. Dar uite! Făcu un gest larg cu mâna. Am un tripod, o cameră video profesională, am lumini, am tot ce trebuie. Consideră că acesta este studioul nostru ad-hoc. Vom sta aici. Poţi să-mi pui întrebări. Eu voi vorbi. Voi da totul pe faţă. Asta vreau. Asta vrei şi tu.

Cu coada ochiului, Seleena îşi văzu poşeta. În poşetă se afla un pistol.

– Dar aş fi păstrat toată afacerea confidenţială. Nu e nevoie să mă legi de scaun.

– Gândeşte-te. Unele chestii pe care am să ţi le spun sunt, cum să-ţi zic, şocante. S-ar putea să te supere sau să te sperii. S-ar putea să-ţi treacă prin cap: „Oh, nu! O să mă omoare şi pe mine, aşa că ar trebui să încerc ceva". De exemplu, acum, te întrebi dacă ai putea să

ajungi la Glockul acela roz şi drăguţ din poşeta ta. Şi pe urmă? Aoleu. Degete rupte.

Se dădu înapoi şi scoase pistolul de unde îl băgase în curea, la spate. Îl ridică.

– Aşa că ai avea parte numai de durere fără nici un câştig. Încerc să te salvez de la aşa ceva, îi zâmbi fermecător, dar apoi rânji cu toţi dinţii la vedere. Stai dracului jos, altfel în loc să-ţi rup un deget te împuşc în picior chiar cu pistolul acesta de fetiţă al tău.

– O să cooperez, zise Seleena, păstrându-şi glasul calm şi privirea ţintă la ea şi se înapoie la scaun. Vreau să-ţi aflu povestea.

– O vei afla.

Patricia îşi băgă la loc în toc propriul pistol – un Sig serios, profesional, dar păstră Glockul aţintit asupra Seleenei. Începuse să-i placă arma rozalie. Luă nişte legături de plastic şi le aruncă în poala Seleenei.

– Leagă-ţi gleznele de picioarele scaunului. Pe urmă mâna stângă de rezemătoarea pentru braţ. O să bem o cafea, mâncăm ceva şi vorbim despre cum aranjăm totul. Ţi s-a dus machiajul, e întins, şi părul e în mare dezordine. Dar nu-ţi face griji, te aranjez eu. Mă pricep la coafuri şi machiaje, crede-mă.

În timp ce Patricia făcea cafea, Reed se ocupă de incidentul cu vopseaua, calmă proprietarii magazinelor, se lămuri cu zgravul neîndemânatic – un puşti în jur de douăzeci de ani, îngrozit că avea să-şi piardă slujba sau să fie arestat.

Pe drumul de întoarcere, agentul lui canin, Barney, dădu să se uşureze pe trotuar.

– Nu face asta!

Riscându-şi blugii, Reed ridică în braţe câinele şi zori pasul. Barney începu să tremure şi împunse cu botul agitat bărbia lui Reed.

– Ţine-te! Ţine-te!

Intră ca o furtună în secţie, speriind-o pe Donna şi pe agenţii umani aflaţi acolo.

– Am nevoie de o pungă pentru probe. Repede!

Matty sări în sus întinzându-i una.

– Ce e?

– Ordinul Consiliului local 38-B.

Matty îşi dădu ochii peste cap în timp ce Reed alergă înapoi înăuntru.

– Adică strânge rahatul, îi spuse ea lui Cecil.

Reed îl puse pe Barney pe pajiştea din spatele secţiei.

– Acum poţi să-ţi dai drumul.

Cum câinele părea temător şi cât se poate de confuz, Reed îl plimbă înainte şi înapoi pe iarbă.

– E furioasă. N-a reuşit să mă omoare şi, mai rău, am reuşit eu să bag un glonţ în ea, nu ştiu unde. Şi din cauza asta a trebuit să fugă. Şi-a împuşcat bunica exact când se chinuia să meargă cu cadrul de colo-colo. Închipuie-ţi aşa ceva.

Barney amuşină neîncrezător iarba.

– Deci nu a moştenit căsoaia aia. Care valora pe puţin un milion de dolari şi încă ceva mărunţiş. Şi cu tot ce avea în ea? Încă nişte mărunţiş în plus. Pune la socoteală conturile îngheţate.

Se înfruptase deja copios din ele, dar ar mai fi avut de unde.

– Mda, am făcut-o să piardă mulţi bani şi asta o face s-o usture de moarte fundul ăla de psihopată. Psihopată, repetă el privind vizavi la clădirile care adăposteau magazine, bistrouri, unele cu apartamente pe care proprietarii le închiriau celor care veneau vara să muncească aici. În mare parte, asta este problema. Întotdeauna a obţinut ce a vrut până la mine. Frate-său a dat-o în bară, dar e fratele ei şi doar sângele apă nu se face, nu? Dar până la mine şi-a lovit toate ţintele. Cu o rată de succes de sută la sută, şi asta fiind abia la început.

Sucind şi învârtind totul în minte, se opri din mers.

– Eu nu numai că i-am doborât recordul ăsta mizerabil, nu-i aşa? Am făcut-o să piardă o avere întreagă pe care, în mintea ei de psihopată, şi-o închipuia ca aparţinându-i de drept. E ca şi cum i-am furat-o. Şi am rănit-o.

Am făcut-o să sângereze. Şi de-atunci încoace a luat-o razna, asta s-a întâmplat.

Revăzu cu ochii minţii privirea de pe faţa ei când trăsese în ea – şocul şi groaza. Mai mult, îşi aminti sunetul vocii ei când ţipase la el şi fugise. Insulte şi lacrimi exprimând la fel de bine furie şi teamă.

– Mereu am ştiut că va fi furioasă şi că va dori să-şi mai încerce o dată norocul cu mine. Dar să trimită felicitarea aia? Cred că vrea să se asigure că nu am uitat-o. Vrea să simt şi eu acelaşi lucru pe care l-a simţit ea, şocul şi groaza aceea. Dar asta e o greşeală. Şi odată ce faci o greşeală, e mult mai uşor să o faci şi pe următoarea.

Barney scheună, trăgând de lesă.

– Ori pe iarbă, ori deloc. A pus aia la poştă înainte să părăsească Florida. A pus-o la poştă imediat după ce ucisese, simţindu-se cât se poate de plină de ea. Probabil a luat-o înspre nord, asta e impresia mea. Poate că nu chiar până aici, dar oricum, în direcţia asta. Privi în jos spre câine. Vom fi pregătiţi să o primim.

În semn de răspuns şi cu o mutră vinovată, câinele se uşură în sfârşit.

– Ei, vezi, aşa se face, spuse Reed şi când acesta termină, îl mângâie cu mult entuziasm. Din câte se pare, am înţeles amândoi ce era de înţeles. Ce băiat bun! Exact asta îţi spuneam. Păcat că nu te pot învăţa să cureţi singur în urma ta, dar la urma urmei pentru asta există partenerii.

Reveni înăuntru, scăpă de punga de plastic, se spălă temeinic pe mâini şi intră în încăperea comună.

– Donna, vreau să îi chemi şi pe Nick şi pe Leon de pe teren.

– Pentru ce?

– Fiindcă trebuie să vorbesc cu voi toţi. Intră în biroul lui ca să ia dosarul pe care îl ţinea acolo în caz de nevoie. Scoase poza Patriciei Hobart. Cecil, vreau să faci copii după poza asta – copii color, cu rezoluţie mare.

– Câte?

– Cincizeci pentru început.

– Cincizeci? Cecil clipi nedumerit. Asta va dura ceva timp.

– Atunci ai face bine să-i dai drumul. Donna, vezi că o să vină poliția federală. Știu poziția ta în privința asta, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai face un filtru proaspăt de cafea când ajung.

– Bine, o să fac o excepție. Leon și Nick sunt pe drum.

– Bine. Preiei apelurile câtă vreme sunt ei aici, dar în afara urgențelor extreme, totul va trebui să aștepte până după briefing. Se așează în fața lui Matty. Spune-mi părerea ta despre agenții de pe timpul verii. Mă interesează cine ar fi în stare să se ocupe de alte chestii în afara unor contravenții mărunte de trafic sau niște vopsea vărsată.

– Le-ai citit dosarele și ai și vorbit cu unii dintre ei.

– Da, așa este, și mi-am făcut o părere. Acum o vreau pe a voastră.

Ea se încruntă, dar cedă. Reed dădu din cap și se ridică, căci intră Leon.

– Ai vreo problemă, șefule?

– Încă nu. Stai jos, Leon, spuse ducându-se să ia o fotografie din cele pe care le multiplica Cecil și în timp ce intra pe ușă și Nick, o prinse în avizierul principal. Stai jos, Nick. Cecil, deocamdată e de ajuns. O să termini după briefing. Vreau să vă uitați cu atenție cu toții la fotografia aceasta. Veți avea fiecare propria copie și vom distribui câteva prin sat, agenților care închiriază camere, personalului de pe feribot. Aceasta este Patricia Hobart, vârsta douăzeci și șapte. Până acum a ucis zece oameni de care se știe. Și a încercat să mă ucidă și pe mine.

Deși își închipuise că toți cunoșteau istoria, sau cel puțin majoritatea detaliilor, trecu încă o dată în revistă elementele principale. Voia să le fie proaspete în memorie și voia să le audă de la el însuși.

– Mi-a trimis asta astăzi. Scoase punguța de probe cu felicitarea, cea cu plicul și cea cu bucla de păr din dosar. O să le predau FBI-ului când ajung aici.

– Mai dă-i dracului, murmură Matty. De aproape un an sunt cică pe urmele ei şi nu au descoperit absolut nimic.

– Habar nu avem noi ce au descoperit sau cât de aproape de ea au ajuns, că nu sunt siliţi să ne dea nouă raportul. Aşa funcţionează lucrurile astea, spuse punând deoparte dosarul acela şi deschizând altul. Acesta este dosarul meu – dosarul nostru – cu o copie a felicitării, plicul şi câteva fire de păr pe care le voi da la laborator. Am nişte relaţii. Vom coopera din plin cu FBI-ul, dar asta nu înseamnă că vom sta cu mâinile în sân. Femeia asta o să ajungă aici, mai devreme sau mai târziu, continuă el. Simone Knox a fost şi ea în mallul acela. E şi ea o ţintă, mai ales că a fost prima care a sunat la 911, prin urmare, consider că e una dintre cele mai importante ţinte. Începând de astăzi, vom institui patrule regulate în jurul casei lui CiCi. Cineva va fi pe doc ca să urmărească cine coboară de pe feribot. Voi chema doi dintre agenţii de vară încă de pe acum ca să ne ajute cu chestia asta.

– Dar se deghizează, spuse Matty.

– Aşa este şi se pricepe de minune la asta. Deci, băgaţi-vă poza aia a ei în memorie. Nu vă lăsaţi înşelaţi de o altă culoare a părului, de altă coafură, culoare a ochilor, ochelari de soare sau mici modificări ale trăsăturilor feţei sau trupului. Va fi singură. Va avea nevoie să închirieze un loc unde să stea fiindcă va trebui să petreacă aici ceva timp ca să studieze obiceiurile şi programul zilnic al celor pe care îi are în vizor. Va fi înarmată şi e cât se poate de sigur că este extrem de periculoasă. Am nevoie ca locuitorii de pe insulă să fie avertizaţi, iar voi să le repetaţi cât se poate de clar să nu se apropie de ea, să nu o abordeze sau să încerce să o demaşte. Dacă intră în magazin ca să-şi ia cele trebuincioase, o servesc, îi urează o zi bună şi pe urmă iau legătura cu noi. Nu intenţionează să rănească pe nimeni altcineva în afară de mine şi Simone, dar asta nu o va opri în cazul în care este încolţită. Aceasta este insula noastră, continuă

el. Când va ajunge pe ea, o încolțim. Doar cunoaștem insula mai bine decât ea. Vedeți că are răbdare. Poate că va apărea săptămâna viitoare sau poate că va mai aștepta încă doi ani.

Dar după părerea lui, nu avea să mai aștepte prea mult. Nu credea că avea destulă răbdare încât să o facă.

– Nici unul dintre noi nu-și poate permite să devină delăsător, căci de venit sigur va veni. Se opri când se deschise ușa și intră Xavier – urmat de o colegă. Donna, ți-aș rămâne recunoscător dacă ai aduce cafeaua aia acum.

– Absolut, șefu'.

Se uită urât la Xavier în timp ce se îndrepta spre camera oficiu.

– Domnilor agenți, le făcu Reed semn spre biroul lui.

Femeia purta un costum negru, cămașă albă și pantofi comozi. Lui Reed îi păru că are în jur de patruzeci de ani, o siluetă atletică, părul șaten-închis tuns scurt – la fel de practic ca pantofii – și foarte puțin machiaj pe fața frumoasă cu ochi căprui serioși.

Reed își imagină că era probabil la fel de încuiată ca Xavier. Asta până ce zâmbi la câine.

– Ce drăguț e!

– E cam timid în prezența oamenilor, îi explică Reed în timp ce Barney se ascundea sub biroul lui. Cineva l-a aruncat pe insulă – după ce l-a bătut și maltratat.

– Îmi pare rău să aud asta. Soră-mea a salvat și ea o corcitură de cățeluș cam în aceleași condiții. Acum este cel mai bun câine din lume.

– Nu ne aflăm aici ca să facem schimb de povești cu câini.

Femeia se uită scurt spre Xavier, după care îi întinse mâna lui Reed.

– Agent special Tonya Jacoby, domnule șef de poliție.

– Mulțumesc c-ați venit, spuse el și cum deja o plăcea mult mai mult decât pe Xavier, îi oferi punguțele

cu probe. Am primit felicitarea cu corespondența de dimineață.

Jacoby își puse mănușile și desigilă punguța cea mare.

– Fotografiile pe care le-ai făcut au fost foarte clare, începu ea.

– Iar acest contact, adică faptul că a luat legătura cu tine în felul acesta, face cu-atât mai evidentă necesitatea de a face un pas înapoi.

Reed abia dacă îi aruncă o privire fugară.

– De vreme ce nici vorbă de așa ceva și cum n-ar avea nici un rost să reluăm discuția de ieri, hai să încercăm altceva. Am ținut deja un briefing de informare cu agenții mei.

– Ultimul lucru de pe lumea asta de care am avea nevoie ar fi ca un grup de nătăfleți să se apuce să tragă în umbre înarmate.

Reed se ridică încet în picioare. Jacoby dădu să spună ceva, dar el reuși să i-o ia înainte.

– Dacă vrei să faci mișto de mine, ești liber să faci. Dar ai grijă ce spui despre oamenii mei. Ai fost invitat astăzi aici. Ai putea la fel de ușor și să fii dat afară.

– Aceasta este o anchetă a FBI-ului.

– Agent special Xavier, ce-ar fi să faci o mică plimbare? spuse Jacoby uitându-se și mai fix și mai intens la el. Ieși puțin la aer.

El ieși cu pași mari și – încă o dată, trânti ușa secției în urma lui.

– Tu ești acum șefa? o întrebă Reed.

– Cam da. Mi s-a repartizat cazul acesta abia săptămâna trecută. Lui nu-i place deloc chestia asta, ceea ce s-ar putea să justifice comportamentul pe care l-a avut aici ieri. Mi-am dat și eu seama din raportul pe care l-a făcut. Îmi cer scuze.

– Nu este nevoie.

Donna aduse cafeaua - într-un vas de filtru, plus ceştile, zahărul şi cele trebuincioase, pe o tavă. Habar n-avea că dispuneau de o tavă.

- Mersi, Donna.

- Da, mersi, spuse Jacoby turnând un lapte în cafeaua ei şi aşezându-se. Să stăm de vorbă.

Petrecu treizeci de minute cu ea şi când dădură din nou mâna, se simţea mai bine în legătură cu întreaga istorie. După ce plecă ea, termină briefing-ul pentru echipa lui şi le ascultă întrebările încercând să le răspundă.

- Agentul special Jacoby este noul SAC[1] în ancheta Hobart...

- L-au dat afară pe idiot? întrebă Leon.

- Este încă implicat în anchetă, dar nu mai este şeful.

- În cazul ăsta, măcar cineva din FBI-ul ăla nu este complet idiot, decise Matty.

- De vreme ce Jacoby nu mi s-a părut câtuşi de puţin idioată, aş zice că sunt cu siguranţă mai mulţi. M-a informat că în momentul acesta urmăresc nişte indicii în Tennessee. Memphis. Dacă se dovedesc a da roade, e posibil să putem îngropa toată istoria. Dar până atunci vreau să instituim patrulele alea şi să supraveghem feribotul. Eu şi partenerul meu vom face ture.

- Partenerul? întrebă Matty.

Reed mângâie capul câinele.

- Agentul Barney. Acum este unul dintre noi.

În cabana ei, cu laptopul pornit pe *Fox News* în caz că se anunţa ceva ce s-ar fi putut dovedi de interes pentru ea, Patricia îi refăcu machiajul Seleenei.

- Trebuie să ai grijă de tenul tău, spuse în timp ce aplica fond de ten. Şi eu la fel. Mama s-a lăsat pe tânjală. Adică a ajuns să arate ca o babornită oribilă, mai ales după ce l-au omorât pe JJ. Dar nici înainte nu se aranja. Nu l-aş fi condamnat pe babacu' dacă ar fi înşelat-o în-

[1] Special Agent in Charge, prescurtat SAC - agentul desemnat să conducă investigaţia

coace și încolo sau dacă i-ar fi tras câte-o bătută din când în când, dar era așa un nemernic! O să folosesc o paletă neutră pentru ochi. Clasic, profesionist. Închide-i.

„Supune-te", își porunci Seleena. „Și conectează-te."

– Te-a lovit și pe tine?

– Pe mine aproape că nu mă băga în seamă, ca să nu trebuiască să aibă grijă de mine în vreun fel. M-am îngrășat – și asta a fost vina ei. Că mă mituia întotdeauna cu dulciuri și prăjiturele și mă lăsa să mănânc pungi întregi de chipsuri. El îmi spunea Butoi de Grăsime, Butoi pe scurt.

– Ce cruzime!

– Ți-am spus că era un nemernic? Iar la școală copiii își băteau constant joc de mine, știai asta?

Trebuia să se retragă înainte să se aleagă praful de opera ei. Seleena deschise ochii.

– Dar am cam anticipat. Închide ochii și ține-i închiși până îți zic eu.

Ea închise ochii și îi ținu închiși. Ascultă. Auzi nebunia din glasul ei, o, Doamne, și încă cum o auzi. Și amărăciunea și, mai rău, Dumnezeule, mai rău, detașarea rece cu care vorbea de serviciul pe care i-l făcuse maică-sii când o omorâse.

– A fost... poliția a conchis că a fost un accident.

– Asta pentru că eu mă pricep de minune la chestia asta, fato! Nenorocita aia plângăcioasă și dusă cu capul mi-a ușurat mult treaba, e-adevărat, dar trebuie să te și pricepi. Deschide ochii.

Seleena îi deschise, încercând să-și ascundă teama.

– O, da, mă pricep. Acum închide-i la loc. Știi că am învățat totul despre machiaj, păr și îngrijirea pielii de pe internet. De pe YouTube, pentru că maică-mea nu m-a învățat nimic despre nimic. Am un IQ de 164 și cu siguranță nu l-am obținut nici de la ea, nici de la drăguțul 'ăl bătrân. Deschide-i, spuse și începu să estompeze cu pensula linia dermatografului pe care o trăsese pe pleoapele inferioare al Seleenei. Ești obișnuită să fii fardată de altcineva.

– Da.

– Eu mă fardez singură. Fac absolut totul singură fi indcă sunt deșteaptă. JJ nu era prost, dar nu era nic foarte deștept. Adesea îi făceam eu parte din temele pe care le primea pentru acasă, chiar și după ce nemernici ăia de părinți ai noștri ne-au despărțit. N-ar fi trebuit să facă asta.

– Nu, nu ar fi trebuit. Și asta a fost o chestie crudă și extrem de egoistă.

– Mare dreptate ai! JJ este cel care m-a învățat să trag cu arma, că 'al bătrân nu putea fi deranjat să se ocupe de mine. Uită-te în jos cât îți fac genele. Nici chiar așa!

– Scuze.

– Se pricepea la arme, dar și aici m-am dovedit a fi mai bună. Nu îi păsa. JJ era mândru de mine. Mă iubea. De fapt, a fost singurul care m-a iubit. Iar e l-au omorât.

– Probabil că îți este dor de el.

– E mort, ce rost ar avea? Știa că sunt deșteaptă, dar nu m-a ascultat, a plecat așa, câine surd la vânătoare. Ai priceput? La vânătoare, cum se spune.

Încercând să citească în ochii ce îi sfredeleau pe-a ei, Seleena ridică ușor colțurile buzelor, zâmbind doar puțin.

– Ce joc de cuvinte bun!

– Pot fi și eu amuzantă când vreau. Nu prea apuc să vorbesc cu oamenii și niciodată fiind eu însămi. Trebu ie să vorbesc cu diverși boi când urmăresc o țintă, dar atunci nu pot fi eu. Atunci eu sunt doar pe interior, iar la suprafață arăt numai ce vor să vadă, la ce se așteaptă. Tu ești foarte norocoasă că apuci să mă vezi și la interior.

– Cred că a fost foarte greu pentru tine să păstrezi ascuns interiorul, ceea ce simți, de fapt.

– A trebuit să o fac ani întregi, niște ani blestemați în mausoleul acela cu momâile alea plângărețe de bunici ai mei. O, lasă că fac eu asta, buni. Nu-ți face griji, mă ocup eu să curăț, bunule. Nu știu de ce nu voiau să moa ră odată și să mă lase în pace. Nimeni pe lumea asta nu

le-ar fi suportat rahaturile atâta vreme. Ochii arată bine. Studie trusa, alese un fard de obraz şi apoi o pensulă. Spuneau lucruri îngrozitoare despre JJ, mai ales după ce a murit. Lucruri îngrozitoare şi a trebuit să mă abţin foarte tare să nu le tai pur şi simplu beregata. Poate că băiatul acela nu era prea deştept, poate că nu m-a ascultat, dar nici ei nu ar fi trebuit să spună lucrurile acelea îngrozitoare despre el.

– Sânge din sângele lor, spuse Seleena.

– Ziceau că este bolnav, că e handicapat, chiar că e dracul gol. Ei bine, au plătit pentru chestia asta, nu-i aşa? Nu suficient, dar au plătit. El pur şi simplu nu a vrut să mă asculte, asta s-a întâmplat.

– Tu ai încercat să-l opreşti.

Patricia se dădu înapoi, îi studie obrajii fardaţi şi dădu din cap mulţumită.

– Acum o să punem puţină pudră iluminatoare pentru efectul final, spuse ea şi se întinse să ia pudra aceea. L-aş fi oprit dacă aş fi ştiut că şi-a devansat planurile în halul acela. Mai aveam încă nişte detalii de pus la punct. Şi-atunci ce s-apucă să facă, iniţiază acţiunea în iulie, când prea mulţi oameni sunt în vacanţă sau mă rog. Trebuia să fie în decembrie, în timpul sărbătorilor. Ar fi putu astfel să doboare cel puţin de două ori pe-atâţia. Şi, mai mult decât atât, până la momentul acela aş fi reuşit să îi fac o rută de scăpare.

– Aşa ai fi făcut?

Patricia îşi înclină capul într-o parte şi în cealaltă, ridicând bărbia Seleenei cu degetele ca să o vadă ca lumea.

– Arăţi bine. Ca o profesionistă adevărată, cu clasă, după cum ţi-am promis. Vrei să bei ceva rece?

– Da, te rog. Mulţumesc.

Se ridică şi se duse în bucătărie.

– Am cola dietetică, apă, V-8 Splash.

– O cola dietetică ar fi foarte bine, mulţumesc. Aş avea nevoie de puţină cofeină înainte să începem înregistrarea.

– Bună idee, zise desfăcând sticla și turnând o parte în pahare de plastic peste niște cuburi de gheață. Deci, despre ce vorbeam? Se înapoie și îi întinse paharul Seleenei. A, da. Despre JJ. Nu ți-am spus că nu era chiar foarte isteț? Doar nu îți închipui că el și cei doi idioți de prieteni ai lui ar fi fost în stare să se gândească la așa ceva? DownEast a fost ideea mea, planul meu și ar fi funcționat dacă m-ar fi așteptat suficient cât să stabilesc toate detaliile.

– Tu ai... plănuit atentatul?

– Eu l-am gândit, l-am plănuit, am furat cardul de credit al Bunicului-de-Rahat suficient timp ca să pot comanda vestele antiglonț și căștile, spuse bătându-se ușor cu degetul la tâmplă. Până acum i-am lăsat să considere că JJ a fost creierul din spatele întregii operațiuni. Dar acum vom schimba percepția asta. Tu și cu mine. Mă rog... Ridică paharul și sorbi din cola. Ești gata, în afară de buze. Le voi face chiar înainte să începem. Acum mă voi machia și eu și mă voi schimba în ținuta potrivită pentru o filmare. Va dura ceva timp. Vreau să arăt bine și pe urmă să dăm drumul la petrecere. Gândește-te la niște întrebări bune, Seleena. Contez pe tine.

capitolul 24

Seleena stătu timp de patru ore sub reflectoare, cu scaunul îndreptat spre scaunul Patriciei, cu camera de luat vederi pusă pe înregistrare.

După a doua oră, Patricia o lăsă să se ducă din nou la toaletă și schimbă bateriile camerei. O lăsă pe Seleena și să bea apă cu paiul și apoi își împrospătă machiajul, apoi pe cel al Seleenei.

După care intrară din nou în priză.

Iar pe măsură ce trecea timpul și Seleena intra în ritmul interviului, se trezi din ce în ce mai subjugată de subiect și teama i se estompă sub sentimentul puternic de ambiție.

Avea acum parte de cea mai tare poveste din viaţa ei desfăşurându-i-se în faţa ochilor. Faptul că fusese drogată şi răpită pălea în confruntarea cu satisfacţia pe care o simţea ego-ul propriu.

Reuşise să aibă parte de un interviu exclusiv, faţă în faţă, cu inteligenţa malefică ce fusese în spatele tragediei de la DownEast, cu o criminală în serie. Şi încă una, după cum îi şopteau ambiţia şi ego-ul Seleenei, care datorită priceperii extraordinare a jurnalistei din ea era în stare să dea tot din ea, aşa cum fusese, punct cu punct. Cu privire la fiecare omor, fiecare detaliu, urmăririle, documentaţia făcută, alegerea timpului şi a metodei.

Când legăturile pe care le avea la glezne şi la mâna stângă (Patricia îi lăsase mâna dreaptă liberă să ia notiţe) o incomodau prea tare, se liniştea (chiar crezând în acest lucru) că Patricia i le lăsase numai ca să fie înregistrate pe filmare şi să slujească drept probe că Seleena nu era acolo de bunăvoie şi deci în nici un caz nu ar fi putut fi acuzată de complicitate sau de obstrucţionarea justiţiei sau cine ştie ce.

Erau împreună în chestia asta, exact aşa cum spusese Patricia.

Entuziasmul pe care îl simţea gândindu-se cu ce avea de-a face şi la efectul pe care avea să-l producă atunci când interviul devenea public. Frica nu avea cum să fie mai mult decât o picătură într-un ocean.

Ca într-o transă, începu să-şi imagineze beneficiile ce aveau să decurgă de-aici.

Ştia cum să „joace" un invitat, cum să-l măgulească şi cum să-l facă să se simtă înţeles şi aprobat. Femeia asta, monstrul ăsta, era dispusă să-şi reverse în exterior toată nebunia, toată furia, tot sângele-rece de care fusese în stare când crezuse cu-adevărat că avea dreptul să ucidă, fiindcă Seleena o conducea cu măiestrie pe drumul acesta.

Într-o bună zi aveau să studieze acest video la cursurile de jurnalism – iar ea avea să încaseze drepturi de autor pe perioadă nedeterminată.

Pentru Patricia, concluzionă ea, cei trei puşti fuseseră doar armele ei, cele care nu se dovediseră eficiente până la capăt. Sentimentele pentru fratele ei erau un amestec bizar de iubire şi dispreţ. Şi în continuare îşi justifica toate crimele, în măsura în care simţea că are nevoie să le justifice, ca răzbunare pentru moartea lui la doar şaptesprezece ani.

Dumnezeule mare, era absolut fascinantă. Şi dacă pe ea o fascina, oare care avea să fie reacţia privitorilor?

– Eşti cel mai tare invitat pe care l-am avut vreodată, Patricia. Fac eforturi să ţin pasul cu tine! Putem să mai luăm o pauză?

– Dar nu am terminat!

– Nu, nu, să luăm doar zece minute, ce zici?

Seleena îi zâmbi larg.

Avea un butoi de pulbere în mâini şi nu voia în nici un caz să scapere un chibrit. „Flateaz-o", îşi spuse în gând. „E cea mai sigură cale, continuă!"

– Trebuie să-mi organizez gândurile. Vreau să fragmentez întreaga istorie – parte din procesul acesta va fi la editare –, dar aş vrea să-mi organizez întrebările următoare. Şi chiar mi-ar trebui ceva de mâncare şi încă ceva de băut ca să-mi menţin nivelul de energie. Plus, spuse ea repede, că aş vrea ca şi tu să iei o pauză, să răsufli câteva minute ca să-ţi reîncarci bateriile. Doar vrem să fim proaspete în fiecare astfel de segment.

– În regulă, spuse Patricia ridicându-se în picioare.

– E atât de intens totul, Patricia. Am nevoie de puţin timp să absorb informaţiile acestea.

– Bine, spuse Patricia îmbunată. Am nişte biscuiţi integrali şi humus.

– Super! Ca să ne înviorăm pentru următorul segment. Şi crezi că aş putea să-mi întind puţin picioarele? Doar alergi, spuse ea. Ştii ce înseamnă să fii activă, şi la fel sunt şi eu. Dacă aş putea. Dacă aş putea să mă plimb puţin în jurul cabanei ar fi foarte bine, spuse zâmbind larg încă o dată. Trebuie să îţi mărturisesc că mi-a amorţit fundul.

– Gândeşte-te la degetele alea, Seleena.

Seleena izbucni în râs relaxată, căci acum nu mai credea că e cazul.

– În momentul acesta am parte de mama exclusivităţilor din media. Putem lua Premiul Pulitzer, putem lua Premiul Emmy. Poţi fi sigură că nu am de gând să fac ceva care să pună toate astea în pericol.

– O să fii foarte tare după apariţia interviului, zise Patricia tăind legăturile.

– Amândouă vom fi. Doar toată lumea îţi va cunoaşte povestea.

„Şi pe a mea", se gândi Seleena plimbându-se ca să scape de acele pe care le simţea în muşchii picioarelor. Stai să vezi când va face un reportaj în care să-şi relateze propria experienţă. Răpită, în puterea Patriciei Hobart. Şi totuşi, jurnalista neînfricată e în stare să conducă un interviu genial în faţa camerelor prin care scoate la iveală toate detaliile. Mobilul crimelor, victimele, metodele, mişcările. Tot, absolut tot.

– Pulitzer, Emmy, repetă Patricia. Nici măcar cerul nu va fi o limită pentru tine, zise deschizând cutia cu biscuiţi. Ai un mare avantaj că ai fost în mall în noaptea aceea, că ai înregistrat ceea ce ai înregistrat. Asta te-a pus pe hartă.

– Mi-am păstrat cumpătul, încuviinţă Seleena. Asta este ceea ce trebuie să faci dacă vrei să răzbaţi. Mai ales dacă eşti femeie. O femeie deşteaptă, o femeie puternică. Toată lumea spune că eşti arogantă, cu nasul pe sus, băgăreaţă şi a dracului, dar de fapt cum eşti? Eşti puternică şi ambiţioasă. În fiecare an, în iulie, faci o întreagă emisiune dedicată tragediei de la DownEast, că doar e principalul motiv pentru care ai devenit faimoasă. Asta până acum. Oh, aşa mai merge. Aproape că pot să-mi simt din nou fundul.

Îşi frecă fundul cu ambele mâini în timp ce se plimba de colo-colo.

– Interviul acesta reprezintă o mare şansă la celebritate şi la bani pentru tine. Ai scris cartea aceea despre

DownEast, dar au mai făcut-o și alții. Și nu ești chiar o scriitoare extraordinară.

– Nu sunt nici prea rea, dar ai dreptate, formatul de carte tipărită nu este chiar punctul meu forte. De data asta o să angajez pe cineva să scrie pentru mine. Iar ratingul pe care îl vom avea cu interviul acesta, Pat? O să avem suficient material pentru o serie din cinci părți, iar ratingul va crește și va crește, căci oamenii vor fi din ce în ce mai interesați. La dracu' cu campionatul de baseball Superbowl, o să scoatem din joc orice altă transmisiune.

– Fiindcă va fi urmărită de miliarde de oameni.

– Da, așa vor face. Nu se vor mai dezlipi de ecranele televizoarelor, tabletelor sau telefoanelor, mă rog. Fetița de paisprezece ani care a plănuit un masacru fiindcă își ura existența, își ura părinții și putea să-l manipuleze pe fratele ei. Cum a reacționat când el a dat-o la o parte ca să facă totul după capul lui. Anii întregi în care a reușit să disimuleze, să-și ascundă adevărata natură.

Seleena clătină din cap și expiră zgomotos.

– E un sentiment atât de puternic, atât de viu să vrei să vezi toate astea. Prima ta crimă? Dumnezeule, erai atât de tânără! Pe urmă propria mamă. Metodele ingenioase pe care le-ai folosit pentru a-i slabi pas cu pas voința, anii întregi în care ai influențat-o și ai ademenit-o practic în situația de a fi complice la propria ucidere. Genial. Absolut genial.

– Stai jos și mănâncă ceva.

– Mulțumesc. Mi-e o foame de lup, exclamă și luă farfuria de carton pe care puse niște biscuiți cu humus. Vezi ironia sorții, Pat? Faptul că l-ai ratat atunci pe polițist – cel care a salvat puștiul acela la mall. Faptul că ai ratat crima aceea și ai fost tu însăți împușcată, dar ai reușit să scapi și să reziști apoi ca să ajungi la bunicii tăi pe care să te poți răzbuna. După câte se vede, Dumnezeu însuși are planurile lui despărțite în segmente separate. Nu are cum să fie altfel.

– Crezi că poliţistul merită un segment separat, spuse Patricia încet.

– Absolut. În momentul în care ţi-ai dat seama că nu l-ai terminat şi pe urmă te-a împuşcat el pe tine – vreau să mai vorbim puţin despre asta. Şi la ce te gândeai când ai fugit înapoi ca să iei banii, armele, actele false – şi ai putut să profiţi de ocazie ca să-ţi omori bunicii înainte să te faci nevăzută.

– Nu m-am făcut nevăzută. Pur şi simplu m-am dus să-mi refac forţele, să mă regrupez.

– Mmm, ce bun e, zise Seleena scoţând încă puţin humus cu biscuitul pe post de furculiţă. O să vorbim şi despre perioada petrecută în Canada, dar doar aşa în trecere. Fiindcă a fost un fel de trecere, de ocazie în care ţi-ai refăcut forţele, deci „regrupare" e un termen bun. Punctul de cotitură însă a fost acela când ţi-ai dat seama că nu ai reuşit să-l ucizi pe Quartermaine şi te-a împuşcat el pe tine – şi pe urmă ai avut parte de mâna sorţii, care a făcut ca tocmai poliţista care ţi-a omorât fratele să contribuie la salvarea bărbatului pe care ai încercat să-l omori.

– Mâna sorţii.

– E o expresie excelentă pentru televiziune, excelentă. Vreau să mă concentrez mai mult pe următorul punct de cotitură apoi, pe cum greşeala cu Quartermaine ţi-a schimbat direcţia, te-a forţat să te regrupezi. Merci, adăugă ea când Patricia îi întinse încă un pahar de cola dietetică.

– Adică asta a fost o greşeală, după tine. Cu poliţistul ăla nenorocit?

Foarte înfometată şi mult prea prinsă de subiect, Seleena uită că un jurnalist bun lăsa mereu invitatul să vorbească mai mult. Un jurnalist bun observa schimbările de intonaţie şi limbajul trupului.

– Mă rog, o eroare de calcul tot a fost şi din nou un punct de cotitură pe care trebuie să punem accent. Până la momentul acela, tu nici măcar nu erai avută în vedere ca posibil suspect, corect? Bău o gură de cola şi se îna-

poie la biscuiți. E așa cum ai spus înainte – i-ai făcut să creadă că JJ este vinovat pentru întreaga afacere.

– Că este creierul întregii operațiuni.

– Creierul. Tu erai doar sora unui criminal adolescent, nepoata devotată a bunicilor ei, care ducea o viață absolut liniștită. Și, bum, dintr-odată ești dată în urmărire generală fiindcă ai încercat să ucizi cu premeditare un polițist numai pentru că a supraviețuit tragediei de la DownEast. Fiindcă ți-ai omorât cu sânge-rece bunicii bătrâni înainte să fugi să te ascunzi – și să te regrupezi – în Canada. Ai mai ucis și înainte, Pat, dar faptul că ai ratat la mustață cu Quartermaine a schimbat totul.

– A avut noroc.

Seleena încuviință din cap.

– Da, într-adevăr, a avut mare noroc. Faptul că te-a recunoscut chiar cu o clipă înainte să fi fost prea târziu și că apoi te-a rănit, ca să nu mai vorbim de ironia sorții că partenera lui se îndrepta deja spre casa aceea – aceeași polițistă care, din nou, ironia sorții, se aflase chiar în fața cinematografului de la mall. Cea care îl omorâse pe JJ a contribuit la salvarea lui Quartermaine. O poveste excelentă pentru televiziune.

– Crezi?

– Crede-mă, știu foarte bine. Gata, acum mi-am organizat în minte următorul segment.

– Segmentele tale nenorocite, ratingul, șansa ta să ajungi super faimoasă!

– Poftim? Ce vrei să spui?

– E povestea mea. Doar a mea!

– Da, și va face cea mai mare vâlvă posibilă. Cred că ar trebui să ne împrospătăm puțin machiajul înainte să-i dăm drumul din nou, spuse scuturându-și umerii și punând picior peste picior.

– Nu ai nevoie de așa ceva, spuse Patricia, fiindcă am terminat!

Seleena privi spre ea și reuși doar să scoată un sunet înfundat din gât înainte ca Patricia să tragă și să tragă încă o dată și încă o dată în ea. Ironia sorții, după

cum îi trecu prin minte Patriciei, cu propriul Glock roz al Seleenei. Expiră de câteva ori violent încercând să elimine toată furia pe care o acumulase. Şi se simţi mai bine.

– Şi nu-mi spune mie Pat.

Îşi umplu o farfurie cu biscuiţi cu humus şi îi mâncă în timp ce Seleenei i se scurgea tot sângele pe podeaua cabanei. Avea să ia camera de luat vederi, decise ea, dar voia să lase acolo tripodul şi luminile. Erau prea greoaie să le care cu avionul ce avea s-o ducă înspre sud.

Cum se oprise deja ca să schimbe farfuriile şi îşi îngădui un răstimp în care să zăbovească, se gândi că maşina Seleenei era suficient de sigură să parcurgă distanţa pe care o avea în faţă.

Era timpul să mai ia nişte bani şi alte acte false din depozitul de la banca din New Hampshire, îşi făcu socoteala. Apoi avea să lase maşina la aeroport şi să ia un avion. Pe urmă avea să închirieze ceva în Louisville.

Cadavrul urma să fie găsit în câteva zile, îşi închipui ea. Închiriase cabana pentru o săptămână şi mai avea patru zile. Până atunci, ea avea să fie... în cu totul şi cu totul alt loc.

Râse uşor dând pe gât nişte cola dietetică după biscuiţi şi zâmbi înspre cadavrul Seleenei.

– Deci acum cine a făcut o greşeală?

După ce-şi termină schimbul, Reed plecă acasă pe jos însoţit de câine. Luă câteva provizii de la magazin, se sui în maşina personală şi porni spre CiCi. Trebuia să le spună – lui Simone şi lui CiCi – despre felicitarea primită şi ameninţarea implicită şi să le vorbească şi despre măsurile de precauţie pe care femeile trebuiau să şi le ia.

Când ajunse, se opri să studieze casa. Era atâta sticlă, atât de al dracului de multă sticlă. Atât de frumoasă şi de vulnerabilă. Pe de altă parte, nu era stilul lui Hobart să spargă geamuri ca să intre undeva.

Îi plăceau subterfugiile. Simpla spargere a unor geamuri? Așa ceva nu era deloc elegant.

Auzi muzică – unele dintre ferestre erau deschise spre aerul primăverii – recunoscu ritmul susținut și atât de sexy al trupei After Midnight. Duse câinele înăuntru și dădu cu ochii de CiCi – în blugi strâmți trei sferturi și tricou lung și negru, cu părul lung fluturându-i sălbatic în vânt în timp ce dansa.

Se pricepea, se gândi el în timp ce ea își legăna umerii și se mișca prin cameră în ritmul chitarei geniale și al glasului seducător al lui Clapton. Nu-l observă pe Barney trântindu-se la pământ ca să privească alături de el și bătând ritmul cu coada.

CiCi făcu o răsucire completă și-l observă. În continuare în ritm de dans, se mișcă spre el zâmbind și făcându-i semn lui Reed să se apropie.

– Să dansăm. E absolut delicios.

El se apropie de ea, o cuprinse cu un braț după talie și o lăsă în jos cu o mișcare largă, teatrală.

– Uită-te la tine!

– Bărbații care știu să danseze au parte de și mai multe fete, îi spuse el, ridicând-o și răsucind-o încet pe călcâie.

– Ai ascuns asta față de mine.

– Păi dacă nu m-ai mai invitat până acum la dans.

Simone coborî scările și dădu cu ochii de bunică-sa dansând cu șeful poliției – foarte elegant – în timp ce câinele stătea și se uita la ei fascinat.

Terminară dansul cu brațele lui în jurul mijlocului lui CiCi și ale ei în jurul gâtului lui. Și zâmbindu-și unul altuia.

– Deci așa este.

– Simone, tu știi că ești comoara mea cea mai de preț, spuse CiCi oftând fericită odihnindu-și pentru o clipă capul pe umărul lui Reed. Dar acum, că știu că bărbatul aceasta știe să se miște atât de sexy pe muzica lui Clapton, s-ar putea să ți-l fur.

– Sunt în întregime al tău, îi spuse Reed sărutând-o pe creştet.

Simţi parfum de şampon amestecat cu un vag miros de terebentină şi o foarte, foarte uşoară undă de marijuana. Toate atât de caracteristice pentru CiCi.

Ea îl strânse în braţe şi pe urmă se întoarse să studieze câinele.

– Şi uite-l şi pe drăguţul tău patruped. Ai dreptate, Simone, are o făţucă foarte dulce şi ochii vii şi plini de iubire. Nu se ghemui, doar întinse mâna spre el. Vino să mă saluţi, micuţule!

– Îi ia un timp ca să se obiş...

Reed se opri brusc când Barney se ridică şi se îndreptă spre ea.

Nu ar fi zis că Barney se obişnuise cu oamenii după cât stătuse toată ziua în prezenţa lor. Deşi se mai dezmorţise faţă de Cecil, se crispase, ferindu-se de orice fiinţă umană pe care o întâlniseră în drumul lor spre casă.

Şi aici, întinzând doar mâna, pur şi simplu, el se dusese la CiCi, şi dădea din coadă vesel când ea se aplecă să-l mângâie pe cap.

– Poate că eşti cu-adevărat o vrăjitoare.

– Sigur că sunt şi am şi o afinitate înnăscută pentru animale, mai ales pentru câini, căci în altă viaţă am fost lupoaică. Plus că eu şi iubiţelul ăsta mic ne-am recunoscut, nu-i aşa, frumosule? Am dansat şi cu el, dar în altă viaţă.

Ceea ce nu l-ar fi mirat deloc pe Reed.

– El este Barney.

– Acceptabil, decretă Simone, după care luă telecomanda să dea muzica puţin mai încet. Cum cu toţii am terminat ce aveam de făcut pe ziua de azi, sunt gata să beau un pahar de vin. Mai vrea cineva?

– O, nu, nici pomeneală, glumi CiCi.

– Poate c-ar trebui să ieşim afară cu vinul acela. Este destul de cald. Am ceva important de vorbit cu voi amândouă.

– Pare ceva serios.

– Chiar este.

– Mergi tu şi ia vinul, Simone, îi zise CiCi. Să vedem cum o să îi placă lui Barney privelişte de pe verandă.

Încet, gânditoare, îi conduse afară pe Reed şi pe câine.

– Are legătură cu Patricia Hobart.

– Ştii din bârfe sau chiar eşti medium?

– Să zicem că am simţit o schimbare în dimineaţa asta.

– A Forţei?

– Eu ştiu ce ştiu atunci când ştiu, spuse bătându-se uşor cu un deget în piept. Pe urmă m-a sunat Hildy în după-amiaza asta, după ce te-ai întâlnit tu cu ea. Hildy nu se poate spune că e chiar gură spartă, dar ne cunoaştem de multă vreme. A vrut să vorbim despre asta, noi amândouă. Lui Simone nu i-am spus nimic. A lucrat tot timpul şi nu am vrut s-o deranjez, să-i distrag gândurile. Şi m-am gândit şi că vei vrea tu însuţi să o faci. Pot să îl duc la plimbare pe Barney dacă vreţi să rămâneţi singuri.

– Nu, dar mulţumesc. Aş vrea să vorbesc cu voi amândouă.

– Eu cred cu tărie în regula întreirii. Ce trimiţi tu în univers, bun sau rău, ţi se întoarce întreit. Dar aş risca să mi se întoarcă orice pe lumea asta dacă aş putea transmite în univers dorinţa să o văd pe nemernica asta secerată la pământ de trăsnete pentru că a încercat să vă facă rău ţie sau copilei mele.

– Nu o să-i dau eu voie să vă facă rău nici ţie, nici lui Simone.

CiCi îşi duse mâinile la faţă.

– Pune-te şi pe tine pe lista aia.

– Eu... am mai dansat cu ea şi altă dată. Îi cunosc bine mişcările.

– Şi se pare că s-a apucat din nou de ele.

Dându-şi ochii peste cap exagerat, Simone scoase o sticlă de vin şi trei pahare. Le puse pe masă şi mai scoase apoi şi un ciolan mare de piele de ros pentru câine.

– Acum toată lumea are parte de ceva bun. Turnă vinul în timp ce Barney se tolăni tacticos cu osul. Doamne, am avut o zi foarte bună, iar seara asta este minunată.

– Regret că trebuie eu să ți-o stric cumva.

Simone aruncă o privire către Reed.

– În cazul ăsta e clar că e chiar o treabă serioasă.

– Haideți să stăm jos. Încercase în minte mai multe abordări și nu se hotărâse asupra nici uneia. Așa că, în cele din urmă, zise cât se poate de direct: Am primit o felicitare în corespondența de dimineață. De la Patricia Hobart.

Așezată lângă CiCi, Simone se întinse să o ia de mână pe bunica ei.

– Ce fel de felicitare?

– Felul acela care costă trei dolari nouăzeci și nouă, plus TVA și timbru.

Le descrise felicitarea, apoi le recită și mesajul din ea.

– Te amenință. A mai făcut asta vreodată?

– Nu, nu în ceea ce mă privește și cei de la FBI mi-au confirmat astăzi că nu există probe cum că a contactat sau amenințat pe altcineva. E foarte furioasă că în cazul meu a ratat și că am și împușcat-o. Din cauza mea și-a pierdut casa aia mare și o mulțime de bani. Fiind așa furioasă, a trebuit să tragă în altă parte – metaforic vorbind. Și faptul că astfel și-a ieșit din tipare îmi spune că va mai face și alte greșeli. Asta este partea bună.

– Există vreo parte bună când primești o amenințare cu moartea? întrebă Simone.

– Cel puțin una. Asta îmi spune că am zguduit-o suficient încât să-i pătrund în mintea aia încâlcită. Îmi spune că imediat după ce a omorât-o pe Emily Devlon, s-a gândit la mine și a trimis felicitarea aia. Avea o buclă de păr în interior. Cu siguranță, este părul lui Emily Devlon.

– Dumnezeule, e o creatură oribilă, bolnavă, absolut malefică, murmură CiCi. Karma o va face să plângă cu lacrimi de sânge, dar până atunci...

– O va face mai întâi justiția să plângă cu lacrimi de sânge, îi zise Reed. Mi-a trimis felicitarea din Florida, iar FBI-ul va depista de unde anume mai exact.

– Dar ea nu va mai fi acolo, îl contrazise Simone.

– Nu, dar asta ne va spune pe unde a fost. Ne va spune când a fost acolo. Care a fost legătura dintre datele acestea și cazul Devlon? În momentul în care vor coordona toate informațiile acestea, vor afla unde a stat câtă vreme a urmărit-o pe Emily. Vor vorbi cu oameni care au stat de vorbă cu ea, care au văzut-o măcar. Orice bucățică de informație contează. Și, pe deasupra, m-a și avertizat în felul acesta. Sigur că a făcut-o ca să mă sperie, dar a ratat încă o dată. Așa, avertizat, pot să iau măsuri.

– Ce măsuri?

– Păi în primul rând am adus FBI-ul aici.

– Cretinozaurul? îi reaminti Simone porecla.

– Acum nu mai este el SAC. Noul SAC este agentul special Tonya Jacoby.

– O femeie! exclamă CiCi dând din cap mulțumită. Așa mai vii de-acasă.

– După ce m-am întâlnit azi cu ea, pot să-ți spun că da. Și în plus, ea e departe de a fi vreo cretinozaură. La momentul acesta și foarte probabil din pricina situației nefericite pe care am întâmpinat-o cu Hobart, vom împărți informațiile. Voi ști mai multe, iar ei – inclusiv Xavier, care acum primește ordine de la ea – vor fi mai dispuși să mă asculte.

– Era nevoie de o femeie, spuse CiCi ridicând paharul.

– De multe ori este nevoie de o femeie. Mi-am instruit agenții și pe Donna. Am pus poza lui Hobart mărită, fix în mijlocul avizierului secției de poliție. Și o să distribuim copii peste tot. Am vorbit cu primarul despre asta și despre necesitatea de a aduce încă niște agenți care lucrează în mod obișnuit numai pe timpul verii. Se pricepe bine să rezolve chestii dintr-astea.

– Suntem pe o insulă, spuse Simone. Va avea nevoie de feribot, de o cursă charter de avion sau de o ambarcaţiune particulară care s-o aducă aici sau să plece. E mai dificil accesul în locul acesta.

– Ai dreptate. Exact aşa.

– Ar putea să aştepte până ce te vei duce la Portland pentru cine ştie ce.

– De unde ar şti când? o contrazise el fiind exact de părerea aceasta, nu neapărat pentru a o linişti pe Simone. Nu am cont pe reţelele de socializare, şi aceasta este sursa ei principală. Va fi aici, ceea ce este un avantaj pentru noi.

– Ai dreptate, spuse Simone încuviinţând din cap şi sorbindu-şi vinul. Ai cât se poate de multă dreptate, dar...

– Există o mulţime de *dar*, şi vom ajunge la ele. Un alt avantaj pentru noi este că încă o dată încearcă să elimine un poliţist. Şi încă unul dintr-un serviciu care ştie perfect cu cine are de-a face. Am studiat-o şi pot spune că sunt absolut convins că am studiat-o cu mai multă atenţie şi mai mult timp decât m-a studiat ea pe mine. Sau pe tine, Simone.

Acum CiCi se întinse să o ia de mână pe Simone.

– Trebuie să învingem chestia asta, nu? Dat fiind că, silită să vină aici, ar putea încerca să obţină două la preţ de una.

– Trebuie mai întâi să ajungă aici şi apoi să stea suficient timp încât să observe programul zilnic al fiecăruia şi să-şi construiască un plan. Asta este în avantajul nostru – chiar şi la vară, căci atunci va veni. Vara e mai prielnică. E plin de lume, foarte aglomerat, peste tot în magazine şi în restaurante. Noi o să începem să fim atenţi la posibila ei venire încă de pe acum, dar ea va aştepta vara. Acum, să ne ocupăm de partea cu „dar". Se apleacă în faţă. Este deşteaptă, şi vicleană, şi inventivă şi are şi multă răbdare – deşi senzaţia mea este că răbdarea a cam început să o lase din cauza furiei şi a nebuniei ei. Se pricepe să se deghizeze de să n-o mai cunoşti

şi se pricepe şi să se comporte astfel încât să fie de nerecunoscut. Se pricepe să treacă neobservată, să se amestece în mulţime şi să inventeze tot felul de lucruri ca să păcălească oamenii. Pe de altă parte, voi două vă pricepeţi la trăsături faciale. I le veţi studia pe ale ei până ce le veţi cunoaşte la perfecţie. Sunt sigură că o veţi putea recunoaşte indiferent cum arată. Veţi şti cine e.

– Da, de noi nu va trece, zise CiCi strângând-o pe Simone de mână. Nu-i aşa, iubito?

– Nu.

– Iată o listă cu reguli, începu Reed.

– Eu urăsc regulile. Prea multe dintre ele se trag dintr-un sistem patriarhal menit să subjuge femeile.

Reed aruncă o privire lungă către CiCi.

– Mi-ar plăcea mie să văd patriarhul sau sistemul care ar putea să o subjuge pe oricare dintre voi.

CiCi zâmbi în paharul cu vin.

– Mulţi au încercat şi-a fost vai şi-amar de fundul lor.

– Cu riscul de a-mi pune fundul la bătaie, acestea nu sunt nişte sugestii sau recomandări. Acestea sunt reguli, fie că vă plac, fie că nu. Dacă o vedeţi, nu vă apropiaţi de ea şi în nici un caz nu încercaţi să acţionaţi contra ei. Luaţi legătura cu mine sau cu cel mai apropiat poliţist. Dacă vedeţi o maşină necunoscută, ori o bicicletă ori vreun trecător care se învârte pe lângă casa voastră mai mult e o dată, luaţi legătura cu mine. Dacă începeţi să primiţi telefoane şi vi se închide sau e număr greşit, luaţi legătura cu mine. Am instituit patrule la intervale regulate.

– Dar la tine acasă? întrebă Simone.

– Eu sunt poliţist. Deja e instituită o patrulă la mine acasă. Dar dacă eşti tu acolo şi eu nu, încui uşa şi nu răspunzi. Dacă vine cineva, iei legătura cu mine. Dacă vă duceţi cu maşina în sat sau cine ştie unde şi vedeţi pe cineva rămas în pană pe marginea drumului, mergeţi mai departe.

– Şi luăm legătura cu tine, îmi închipui, presupuse CiCi.

– Exact, ați prins ideea. Nu vă asumați nici un risc. Acestea sunt simple măsuri de precauție. Pe urmă, am nevoie să vă diversificați programul. Nu că ați avea oricum unele bătute în cuie. Dar nu mergeți la cumpărături în aceeași zi a săptămânii sau la aceeași oră din zi. Nu mergeți la plimbare la aceeași oră sau în aceeași zi. Indiferent dacă așteptați sau nu să vi se livreze ceva, dacă apare un camion în fața casei, îi lăsați să livreze acolo și să plece. Nu deschideți ușa, nu ieșiți. Orice, oricine vă dă de gândit sau o senzație aiurea, luați legătura cu mine. Și nu scrieți nimic pe rețelele de socializare despre planurile pe care vi le faceți. Se lăsă din nou pe spate. Ați putea instala și un sistem de alarmă.

– Asta, spuse CiCi hotărâtă, în nici un caz.

– Mă gândeam că vei spune asta, dar trebuie să încui tot timpul, și dacă ești și dacă nu ești aici. Pentru mine, bine?

– Asta pot să o fac. Nu îmi place, dar aș putea să o fac.

– Foarte bine. Nu am de gând să sugerez că voi două nu sunteți în stare să aveți grijă de voi însevă. Mai ales că nu vreau să fie vai și amar de fundul meu și mai ales că sper să primesc și ceva de mâncare la cină. Dar o să vă spun că vă iubesc pe amândouă și că o să am grijă de voi. Asta e tot.

– Să nu crezi că nu o să avem și noi grijă de tine fix din același motiv, zise CiCi ridicându-se și dând pe gât ce mai avea în pahar. Acum o să încep, chiar, pregătindu-ți niște mâncare caldă.

– Nu te apuca să gătești, spuse el imediat. Vreau să vă scot undeva la masă.

– Ba gătitul o să-mi restabilească echilibrul chi-ului, răspunse ea aplecându-se și sărutându-l pe Reed pe obraz. Tu ești mult mai deștept decât ea, și la fel e și fetița mea. Iar eu sunt cu siguranță mult mai vicleană.

Simone așteptă până ce CiCi se duse înăuntru.

– Nu am vrut să deschid discuția despre asta, fiindcă mi s-a părut că vestile acestea au fost suficiente să ne dea

peste cap, dar dacă Hobart apare aici, se va întoarce în Portland. Acolo e mama, e sora mea.

– Am vorbit și cu Essie, și cu Jacoby. Ele se vor ocupa ca familia ta să fie sub supraveghere.

Ea se ridică și se duse să privească înspre apă. Câinele care terminase cu ciolanul se întinsese acum la picioarele lui Reed.

– Ar fi trebuit să știu că te-ai gândit deja la ele.

– Am vorbit la Departamentul de poliție din Boston așa că sunt în alertă. Trebuie să îi spui lui Mi despre asta. Eu am vorbit cu un prieten de-al meu pe-al cărui număr cred că îl are ea. El se află la New York în momentul acesta. Îmi pare rău că am adus toate aceste discuții aici.

– Nu e vina ta. Ea a făcut-o. Ea a început totul. A fost planul ei și, oricât de oribil ar fi fost, nu a dat rezultatele pe care și le dorea. La fel se va întâmpla și cu acesta. E ciudat. Eu iubesc insula asta, mereu am iubit-o, dar nu mi-am dat seama cât de mult, în ce măsură pot spune că este a mea până ce am realizat că e posibil să vină ea aici să încerce să-i facă rău cuiva care înseamnă atât de mult pentru mine. Sau altcuiva care înseamnă atât de mult pentru mine. Să întineze cumva locul acesta așa cum a făcut la mall și în Portland. După noaptea aceea nu m-am mai simțit niciodată în siguranță în Portland. Se întoarse. Am plecat la New York cât am putut de repede. Am plecat în Italia, am plecat unde am văzut cu ochii, doar să nu mai stau acolo. De cele mai multe ori, însă, am venit aici. Am încercat să rezist, să găsesc un adăpost la fața locului, dar în permanență am continuat să caut un alt loc sau altceva. Nu sunt sigură că mi-am dat seama de asta până la tine, că de fapt pentru mine locul acesta nu a fost doar unul în care să-mi caut adăpost. A fost casa mea, căminul meu. Nimic din ce ar putea face ea nu ar avea cum să schimbe vreodată acest fapt.

Se întoarse și alunecă de pe brațul fotoliului pe genunchii lui.

– Adăpost înseamnă diferite lucruri. De exemplu, tu reprezinți pentru mine un fel de loc în care mă pot adăposti. Vreau să fiu același lucru pentru tine.

– Am căutat mult timp un loc al meu și te-am căutat și pe tine. Și mă consider al dracului de norocos că am găsit și una, și alta aici.

– Știi la ce mă gândeam mai devreme când am coborât scările?

– La cât de ușor ai putea fi înlocuită?

Râzând, ea se cuibări în curbura gâtului lui.

– În afară de asta. Mă gândeam că aș vrea să îi sculptez – pe Reed și pe CiCi exact așa. Ținându-se în brațe într-un dans și zâmbind.

– Goi? Ascultă...

– Domnu' șef, după cum știi, există opere de artă și există chestii ciudate și complet neadecvate. Nu, nu goi.

– Atunci, bine. Păreai fericită când ai coborât.

– Am avut o zi excelentă, am lucrat la un nou proiect fascinant.

O sărută și el ușor.

– Și mă lași și pe mine să arunc un ochi la ce ai făcut?

– Când e gata. Rămâi aici în noaptea asta. Rămâi cu mine.

– Speram că mă vei invita. Am luat tot ce ne trebuie mie și agentului meu – bagajul e în mașină.

În bucătărie, CiCi îi privea prin fereastră. Imaginea asta, gândi ea, chiar asta – albăstruiul îmbujorat al cerului în timp ce soarele cobora dincolo de linia orizontului, bărbatul acela bun și puternic, chiar și câinele cu mutrița lui drăguță – totul îi dădea speranță pentru un viitor mai luminos pentru fetița ei.

Și nici o vrăjitoare din iad nu avea să-i distrugă speranța aceea.

Două zile mai târziu, Reed primi un telefon de la Essie.

– Seleena McMullen a fost dată dispărută.

– De cât timp nu a mai fost văzută?

– De-acum, deja de peste patruzeci şi opt de ore. Asistenta ei a primit un mesaj că avea să lipsească din oraş fiindcă pusese mâna pe o poveste foarte tare şi se ducea să investigheze, dar apoi nu a participat la nişte întâlniri pe care le avea programate şi nici nu răspunde la telefon.

– Se potriveşte profilului, Essie, dar acesta ar fi primul caz de răpire. Chiar şi uciderea ei şi aruncarea cadavrului cine ştie unde nu se potriveşte cu modul de operare al lui Hobart.

– Nu este nici un semn de intrare prin efracţie sau de luptă nici acasă, nici la birou la McMullen. A primit un telefon pe fix chiar înainte de miezul nopţii în ziua în care a dispărut. Imposibil de detectat. De pe cartelă.

– A ademenit-o undeva, spuse Reed încruntându-se. Nici asta nu este metoda obişnuită a lui Hobart.

Totuşi.

– Treaba e că e posibil ca Hobart să nu fie singura care ar vrea să îi facă ceva. Mai are şi un fost soţ care e destul de pornit împotriva ei şi o mulţime de oameni pe care i-a ars într-un fel sau altul de-a lungul carierei. Dar am pus nişte poliţişti să verifice dacă apare maşina lui McMullen la aeroport. Acesta este, într-adevăr, modul de operare al lui Hobart. În momentul acesta, fără legătură directă cu Hobart, cazul e încadrat la Infracţiuni majore – fiindcă aşa am reuşit eu să-l clasific. Dacă găsim legătura, intră sub jurisdicţia agenţilor federali.

– Jacoby e cum trebuie.

– De acord. Dar, Reed, dacă găsim legătura aceea, înseamnă că femeia s-a întors şi e prin preajmă. Ai grijă de tine, partenere.

– Aşa voi face. Şi tu la fel!

Închise şi se gândi. McMullen, mda, ar avea sens. Dar să vină după Essie acum – la atâta distanţă de bloggeriţa aceea oportunistă – asta nu prea avea sens. Sau să vină după el imediat după ce trimisese felicitarea?

Nu, nici asta nu avea sens. Mai avea alte chestii de făcut mai întâi.

Deci, dacă Hobart o răpise sau omorâse pe McMullen, înseamnă că se întorsese la Portland pentru asta? De ce?

Trebuia să se gândească la asta.

Două zile mai târziu, echipa de curăţenie de la cabană găsi cadavrul lui McMullen. Essie îi trimise o copie după raportul de la locul crimei.

Un tripod pentru cameră de luat vederi, două mini-reflectoare în suportul lor, suficientă mâncare şi băutură pentru câteva zile, urme de fard pe podea, două scaune, o serie de legături de plastic tăiate.

Şi amprentele lui Hobart peste tot în cabană.

De ce ar fi răpit cineva o jurnalistă/bloggeriţă care avea propria emisiune la televiziunea locală şi o mulţime de vizualizări pe internet.

Din câte se părea, gândi Reed, cineva avea de spus o poveste.

Date fiind răpirea/crima şi felicitarea recent trimisă, decise că în momentul acesta ceea ce dorea Patricia Hobart era să aibă parte de atenţie.

Iar el avea să fie cât se poate de fericit să i-o acorde.

În timp ce Jacoby şi Essie se coordonau cu privire la cazul McMullen, Reed se concentră asupra cazului lui. Găsi un medalion în formă de insignă de agent de poliţie pe internet şi, amuzat, comandă două. Una pentru Barney, una pentru Puck, când Essie veni cu familia ei să îl viziteze.

Îi cumpără câinelui un păturţ şi trebui să îl pună de la început exact lângă al lui, căci altfel Barney l-ar fi ignorat şi ar fi dormit în continuare pe podea. Gândindu-se la o strategie, începu să i-l mute mai încolo câte un centimetru în fiecare dimineaţă.

Când încerca să-i arunce mingea roşie pe care i-o cumpărase, Barney se uita la el cu o privire întrebătoare.

Aveau să lucreze la chestia asta.

Aprilie se apropie de sfârşit, iar începutul lui mai aduse florile care începură să înflorească. Ca gest de împăcare, cumpără un ghiveci cu narcise şi i-l duse Idei Booker împreună cu Barney.

Femeia ieşi în faţa uşii, dar lăsă înăuntru pisica.

– Ar dori să vă ceară scuze pentru necazurile pe care vi le-a pricinuit.

Ida îşi încrucişă braţele.

– Câinele acela este o adevărată ameninţare.

– S-a cuminţit acum, doamnă Booker, după ce l-am dus la Doc, avea tot felul de infecţii şi de afecţiuni fizice. E plin de cicatrici de când cineva l-a strangulat aproape cu un lanţ dintr-alea.

Privirea ei încruntată deveni mai intensă.

– Cineva a încercat să stranguleze câinele ăla?

– Da, doamnă. Doc şi Suzanna mi-au spus că asta s-a întâmplat. Era absolut îngrozit de oameni fiindcă cineva îl ţinuse într-un lanţ, în ţarc şi îl şi bătuse. Doc spunea că probabil v-a fugărit pisica fiindcă pur şi simplu voia să se joace. Acum, eu nu pot să fiu absolut sigur de asta şi deci nu îl voi mai aduce în preajma pisicii dumneavoastră – sau a grădinii – fără să-l ţin în lesă. Era aproape mort de foame, doamnă Booker.

– Acum arată mai bine, spuse ea înjurând printre dinţi. Mie nu-mi prea plac câinii, dar oricine e în stare să se poarte în felul acela cu un animal nu merită nici măcar un scuipat. Am auzit că vrei să-l păstrezi.

– Da, l-am numit Barney şi l-am înfiat, practic. Tocmai venim de la Doc şi mi-a spus că s-a vindecat complet. S-a şi îngrăşat câteva kilograme. Nu are nici un pic de răutate în el, dar e posibil să-i placă să fugărească pisicile. Îi place să fugă şi după păsări pe plajă.

– Mda, probabil că e normal să fie aşa. Mulţumesc pentru flori, continuă mirosind parfumul lor şi luându-i ghiveciul din mâini. Eu făceam parte dintre aceia care considerau că e o greşeală să aduci pe cineva din afară şi să-l faci şeful poliţiei. E posibil să mă fi înşelat. Doar timpul va spune asta.

Reed conduse înapoi în sat şi se opri să vadă feribotul sosind. Avea deja doi agenţi cu jumătate de normă care se ocupau de chestia asta, dar nu strica deloc să vadă şi el cu ochii lui.

Nişte familii cu copii destul de mici ca să nu fie la şcoală încă, nişte locuitori de pe insulă care se întorceau din oraş, camionete de livrări, vreo doi turişti aflaţi în drumeţie care o luară imediat din loc. Mulţumit, o porni înapoi spre secţie.

– Ce a spus Doc? întrebă Donna.

– Că Barney e în formă maximă. E sănătos şi apt pentru serviciu activ.

Ea pufni.

– Ai grijă să nu mai bage nasul în gunoi, că altfel îi dau eu serviciu activ.

– Căuta doar indicii.

Îi sună telefonul de pe birou, aşa că se întoarse, cu Barney pe urmele lui.

– Şef de poliţie Quartermaine.

– Agent special Jacoby. Mă aflu în Louisville, urmăresc nişte indicii. Avem un martor – fost poliţist – care a urmărit cazul. Jură că a văzut-o.

– Kentucky? Adică să fi dat înapoi? Cât de credibil este martorul?

– Eu îl cred.

– Bine, unde a văzut-o?

– Într-un mall de-aici. Spune că s-a uitat cu atenţie la ea şi când şi-a dat seama de unde ştie faţa aia a încercat să o urmărească la ieşirea din mall. A pierdut-o. Era foarte mare aglomeraţia. Este oricum un centru comercial foarte popular şi, pe deasupra, se mai apropie şi Derby-ul. Dar a avut din nou noroc şi a văzut-o ieşind cu maşina din parcare. Aşa că am marca, modelul, culoarea şi numărul maşinii. Eşti pregătit?

– Da.

Notă tot ce auzi.

– A cumpărat o pereche de ochelari, câteva tricouri şi nişte blugi. Poartă mărimea şase. Nişte haine

de antrenament. Acum verificăm magazin cu magazin, dar martorul nostru a putut să-şi dea seama ce avea în unele dintre pungile de cumpărături înainte să o piardă. A plătit totul cu un card Visa pe numele Marsha Crowder, înregistrată la o adresă falsă din San Diego. Avea părul prins în coadă – şaten-deschis. Am dat maşina în urmărire. Încă fără nici un rezultat.

– Asta e o veste bună. Eu nu am pe listă Louisville şi nici Kentucky. Nu există ţinte acolo de care să ştiu.

– Indiciul pe care îl aveam în Memphis s-a dovedit nu prea grozav, dar dat fiind numărul maşinii, se poate să fi fost mai solid decât crezuserăm. Este foarte posibil să o fi luat spre nord. Urmăreşte numărul acela de înmatriculare.

– Asta cu siguranţă.

– Suntem pe urmele ei. Nu avem cum să nu progresăm.

– Mulţumesc pentru că m-ai pus la curent. Spor la vânătoare. Donna! strigă el în clipa în care închise.

– Dacă ai nevoie de mine, intră ea ţâfnoasă cu ochii numai flăcări, vino acolo.

– Transmite informaţia asta agenţilor, indiferent dacă sunt în timpul serviciului sau liberi. O Toyota Sienna, gri-închis, poate model din 2016, cu plăcuţe de înmatriculare din Tennessee. Şase-Opt-Trei-CKO. Hobart a fost văzută la volanul ei în Louisville.

– Am înţeles.

Reed deschise dosarul pe care îl ţinea tot timpul la îndemână şi studie faţa lui Hobart.

– Poate că de data asta...

Ea schimbă plăcuţele într-o parcare a unui Wal-Mart lângă Route 64. Avea o senzaţie aiurea. Era absolut sigură, al dracului de sigură, că un moş o urmărise un timp în Louisville.

Mai bine să fiu prea precaută decât să mi-o iau, se hotărâse ea, şi îşi distruse documentele de identitate şi cardurile curente, pe care le aruncă.

Intră în Wal-Mart, la rafturile cu produse pentru îngrijirea părului. Cumpără o vopsea roşcată, plăti cash. Merse numai pe străzi lăturalnice, învârtindu-se în cerc, până ce dădu de o rulotă hârbuită cu semnul „De vânzare" pe el, lângă care se afla unul cu faţă de drogat.

Se târgui cu nebunul şi îi spuse că se duce să ia bani cash. În jur erau suficiente păduri ca să lase maşina.

Se întoarse, cumpără rulota şi o conduse scârţâind din încheieturi înapoi la Toyota. După ce îşi mută bagajele, lovi cu putere Toyota şi o distruse complet ca să se elibereze ceva din tensiunea pe care o resimţea.

Se aştepta să fie găsită de vreun alt beţivan – sau poate chiar acelaşi – care să dea de ea din întâmplare şi să o dezmembreze bucată cu bucată ca să o vândă.

Luă hârbul şi conduse până la un motel ieftin unde se cazâ plătind cash.

Îşi vopsi părul, se tunse puţin, îşi puse lentile de contact verzi şi îşi luă alte acte înainte să plece de acolo. Deşi hârbul de maşină se clătina şi tuşea la fiecare mişcare, reuşi să ajungă într-un orăşel suficient de mare cam la vreo şaptezeci de kilometri de acolo. Parcă hârbul, pe urmă parcurse pe jos kilometrul ce o despărţea de dealerul de maşini pe care îl observase mai devreme.

Într-o oră, cu lucrurile mutate încă o dată, demară într-un Chevy Tahoe second-hand proaspăt spălat, cu optzeci şi cinci de mii de kilometri la bord.

Plătise cash, făcuse actele şi se suise din nou la volan.

Carrie Lynn Greenspan, cea cu părul roşcat şi ochi verzi, o luă înspre nord.

Avea o oprire de făcut în sălbatica şi minunata Virginie de Vest.

capitolul 25

Essie îşi aduse familia pe insulă la un grătar înainte de Memorial Day. Weekendul cu Memorial Day nu era

neapărat cea mai populară sărbătoare de pe insulă, dar dădea startul sezonului. Reed avea să-şi ţină toţi oamenii la muncă întregul weekend, inclusiv el însuşi.

Îşi îngăduise ca în weekendul dinainte să facă a doua încercare de petrecere în noua lui casă.

Prima, desfăşurată mai la începutul lunii cu familia lui, mersese cât se poate de bine. Iar a doua era de aşteptat că va fi exact aşijderea.

După ce se mirosiră reciproc un timp, Barney se îndrăgosti de-a dreptul de Puck. Se jucă cu celălalt căţel, se jucă cu Dylan şi acceptă îmbrăţişările şi cocoloşirea băiatului cu ochii plini de încântare.

O acceptă şi pe Essie – probabil că avea ceva din mirosul copilului şi al căţelului – şi poate şi datorită bebeluşului pe care îl purta în pântec.

În schimb, la Hank tremură, ferindu-se de el.

– Cred că e din cauza bărbii, îi spuse Reed. Şi fratele meu are barbă, şi Barney nu a vrut cu nici un chip să se apropie de el. Probabil că bărbatul care l-a maltratat avea barbă.

– Copiii şi căţeii mă asaltează de obicei ceva de groază, spuse Hank. Am mare lipici la copii şi la căţei. O să-l câştig eu de partea mea înainte să ne întoarcem la feribot.

Hank se apropie de balustrada terasei din spate, unde Reed pusese grătarul la încins şi privi înspre pădure.

– Locul ăsta e absolut fantastic, Reed. Şi îmi place şi doamna ta. Sau ar trebui să spun doamnele tale?

– Am intenţia să le păstrez – şi locul, şi doamnele.

– Mi-ar plăcea să văd studioul lui CiCi Lennon. Şi alte creaţii ale lui Simone.

– Ai întreg weekendul la dispoziţie.

Dylan, cu insigna lui de agent prinsă pe tricou, veni în fugă şi sări în braţele lui Hank. Barney se opri brusc lângă el şi se lăsă pe burtă.

– Uită-te la mine, spuse Hank aşezându-se pe prima treaptă a terasei.

Găsi locul perfect unde băiatul lui se gâdila la maximum şi începu să-i dea de treabă făcându-l să râdă în hohote. Puck se apropie iute pe picioruşele lui scurte şi îşi vârî faţa de mops sub braţul lui Hank.

– Tati! strigă copilul.

– Aşa mi se spune.

Hank sărută şi îmbrăţişă copilul – ascultând aparent fascinat turuiala lui Dylan despre câini şi peşti şi despre plaja unde să meargă.

– Ce-ar fi să îl chemi şi pe Barney aici?

– Hei, Barney, hei, Barney.

Câinele scheună şi se trase înapoi puţin târându-se pe burtă.

– Încearcă cu ăsta.

Reed scoase un biscuit din buzunar şi i-l dădu lui Dylan.

– Prăjiturică! Prinde prăjiturica, Barney!

Puck fu primul care răspunse invitaţia şi se aruncă să-l înhaţe. Mai încearcă cu unul, zise Reed scoţând altul.

– E rândul tău, Barney!

În mod evident neştiind ce să facă, Barney se mai apropie puţin. Voia biscuitul, voia să se ducă la puşti, dar îi era teamă de barbă.

– E un biscuit bun. Yum, yum, yum!

Dylan se prefăcu că ia şi el o îmbucătură şi pe urmă începu să râdă la propria glumă scuturându-se cu tot corpul. Iar râsul îşi făcu efectul. Barney alergă înainte, îi smulse prăjiturica şi fugi înapoi. Aruncă câte o privire spre bărbat în timp ce mânca.

– A fost primul pas, zise Hank punându-l jos pe Dylan şi urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndepărta. Ce zici, te bate şi pe tine gândul să faci unul? Un copil, adică.

– Trebuie să o conving să se mute cu mine. Ăsta ar fi primul pas.

Hank se ridică şi îşi luă berea pe care o pusese deoparte.

– Fac pariu c-o să reuşeşti.

– Băiatul tău e un mare vrăjitor, spuse CiCi intrând cu Essie în bucătărie.

– Una dintre asistentele de la maternitate mi-a jurat că puștiul i-a făcut cu ochiul și i-a zâmbit. Nu m-ar mira defel.

– Mi-a spus că am păr frumos. O să facă multe fete să ofteze. Stați jos cât mă ocup eu puțin de legumele astea. Sperați să aveți fată sau băiat de data aceasta?

Așezându-se pe un scaun lângă blat, Essie ridică din sprâncene.

– De unde ți-ai dat seama? Nu este atât de evident... încă.

– Aura, spuse CiCi cu tâlc și scutură bucățile de legume puse la marinat într-o pungă cu fermoar.

– Aura, repetă Essie. De vreme ce am fost dată în vileag, pot să-ți spun doar că sper să fie un copil sănătos și măcar pe jumătate la fel de vesel ca Dylan. Mereu se trezește cu zâmbetul pe buze.

– Parte din chestia asta se datorează firii lui și parte vi se datorează vouă, ție și bărbatului tău. Mereu ai fost un om deosebit pe care Reed s-a putut baza. Părinții lui l-au crescut cum trebuie. Sunt oameni buni și iubitori, dar tu ai fost cea care i-ai apărut în cale într-un moment crucial al existenței lui și l-ai ajutat să o ia în direcția potrivită.

– Cred că momentul acela crucial când ni s-au încrucișat cărările a fost foarte benefic pentru amândoi. Știi, nu mi l-aș fi închipuit niciodată aici, șef al poliției, cu o casă ca asta. Dar când mi-a vorbit despre toate acestea, mi-am dat seama că i se potrivesc de minune.

– Pentru că îl cunoști și pentru că ții la el.

– Așa este. Iar văzându-l aici, am realizat că este exact din filmul ăsta. Cu siguranță știi că este nebun după Simone.

– O, da, știu. Și ea este îndrăgostită de el, dar nu a vrut să recunoască chestia asta nici măcar față de ea însăși. Fetița mea e puternică și deșteaptă, dar nu la fel

de încrezătoare în anumite privinţe precum este Reed. Sunt fiecare dintre ei exact ceea ce are nevoie celălalt.

– O potrivire excelentă, spuse Essie zâmbind.

– Da, exact. Am văzut asta înainte să-şi dea seama Reed şi am terminat prima tranşă de clătite cu afine.

Simţindu-se aici ca acasă la ea, CiCi se duse să scoată o carafă din frigider. Îl învăţase pe Reed cum să facă ceai rece de plante de vară şi cât de bun era, şi acum umplu încă o dată paharul lui Essie.

– Aş zice că legumele astea sunt fix potrivite pentru grătar.

– Reed făcând legume la grătar, zise Essie ridicându-se. Asta e încă o imagine pe care nu mi-am închipuit că o voi vedea vreodată.

– Este un băiat foarte cuminte şi a comandat toate produsele pentru grătar pe care i le-am recomandat. Acum vom vedea dacă reuşeşte şi să le folosească aşa cum trebuie.

Într-adevăr, el le folosi cum trebuie şi se bucură să vadă pe toată lumea aruncându-se pe mâncarea pe care o făcuse cu mâinile lui. Cu ceva ajutor, e drept, dar reuşise astfel să ducă la bun sfârşit a doua sa experienţă de gazdă cu mâncare ca lumea.

– Ei, prin asta putem spune că ai intrat oficial în rândurile bărbaţilor, îi zise Hank.

– Mă simt uşurat să aflu asta.

– Prietene, un bărbat nu se poate numi bărbat până ce nu e în stare să facă friptură la grătar, dar să o facă aşa cum trebuie.

– Da, cred că Shakespeare a spus: bărbăţia prin grătărit se dovedeşte.

Hank râse şi închină în cinstea lui CiCi.

– Vechiul bard nu s-a înşelat niciodată. Mă întrebam dacă pot să-ţi văd şi studioul câtă vreme mă aflu aici. Mai am încă afişul cu Zeul Chitarei pe care mi-l agăţasem pe perete în camera mea de cămin când eram student.

– Acum e înrămat şi pus pe peretele biroului lui de acasă, adăugă Essie.

– Treci mâine pe la mine.

– Pe bune? E cea mai tare chestie, ca o ocazie unică în viaţă! Nu exagerez deloc. Simone, ar fi vreo şansă să îţi văd şi atelierul tău câtă vreme mă aflu acolo?

– Sigur. Tu, nu, spuse arătând înspre Reed. Acum lucrez la o sculptură a lui Reed. Şi nu are cum să pună piciorul în studioul meu până ce nu e gata.

Essie aproape se înecă cu ceai.

– Ai reuşit să-l faci pe Reed să-ţi pozeze?

– S-a folosit de farmecele feminine.

– Cum adică farmecelea feminine? vru să ştie Dylan.

– E ca şi cum Pink Power Ranger ar avea capacitatea de a controla totul doar cu puterea minţii.

– Asta ar fi fantastic!

– Chiar este fantastic, încuviinţă Simone. Puterea minţii este o armă foarte tare împotriva răului, cum ar fi împotriva ticăloasei de Rita Repulsa.

Reed se sprijini de spătarul scaunului holbându-se la ea.

– Ştii Power Rangers?

– Cum să nu ştiu? Am fost Pink Power Ranger de Haloween când aveam cinci sau şase ani.

– S-a folosit de farmecele feminine ca să mă convingă să-i cumpăr costumul ăla, îi confirmă CiCi. Am poze.

– Trebuie să le văd. Trebuie neapărat să le văd.

– Eram adorabilă.

Simone împunse cu furculiţa ultima bucată de ardei la grătar de pe farfurie.

– Pun pariu că da.

– Acum putem să mergem la plajă? zise Dylan trăgându-l pe taică-său de braţ. Mi-am terminat toate legumurile.

– Legu-me-le.

– Mi-am terminat legu-me-le. Putem?

– Eu votez că da, zise Reed când telefonul îi sună în buzunar.

Se ridică şi îl scoase. După ce aruncă o privire la ecran, Simone îi văzu privirea pe care i-o aruncă scurt lui Essie.

– Scuze, trebuie să răspund. Nu vă faceţi griji pentru vase. Mergeţi cu copilul la plajă. Vă ajung şi eu din urmă.

Dădu să iasă pe uşă.

– Domnule şef Quartermaine.

Simone zâmbi larg şi se ridică şi ea.

– Haide, haide, mergeţi la plajă. Poate să vă arate CiCi cel mai bun drum să ajungeţi acolo. Eu îl aştept pe Reed.

– Ura! Luăm şi căţeluşii. Hai să mergem!

Essie dădu din cap uşor către Simone.

– Paradisul personal al lui Dylan, câinii şi plaja, spuse ea. Da, hai să mergem!

Plecară cu Dylan şi câinii în frunte, iar Simone duse farfuriile înăuntru. Avea să-şi ţină mintea ocupată, să încerce să nu se gândească prea mult la nimic, pur şi simplu să cureţe mesele de picnic, să pună vasele în maşina de spălat vase şi să aştepte.

Fiindcă ceea ce avea să vină nu erau deloc veşti bune.

Trecură cinci minute, apoi zece, apoi cincisprezece înainte să-l audă coborând. Scoase o bere rece şi i-o întinse când intră.

– I-am trimis înainte. Essie ştie că s-a întâmplat ceva şi ştiu că vei vrea să vorbeşti cu ea despre asta. Dar vreau să îmi spui şi mie. Că nu este nici o problemă legată de activitatea de pe insulă, nu, dar fiind modul în care te-ai uitat la Essie.

– Nu, nu e nimic legat de insulă, spuse luând un gât mare de bere. Nu voiam ca Dylan să-mi audă discuţia.

– Ştiu. Acum e pe plajă, se joacă. Era agentul Jacoby?

– Da, începu el. Au găsit maşina pe care o conducea Hobart la momentul când a fost văzută în Louisville. Cu plăcuţele schimbate şi în bună măsură distrusă. Idiotul care a găsit-o a hotărât să şi-o însuşească şi a lucrat

la ea niște improvizații ca să poată merge. Au găsit-o când polițiștii de la circulație l-au oprit pentru depășirea vitezei legale – și pentru că era la volan sub influența drogurilor, după cum s-a dovedit. Și au scos dinăuntru o grămadă de substanțe interzise. La care tipul a început s-o dea la întors după modelul clasic. „Nu e mașina mea, frate. Eu doar am împrumutat-o."

– „Nu știu de unde au apărut drogurile alea", încheie Simone fraza.

– Mda, numai că avea ceva din drogurile alea inclusiv în propriile buzunare. În sfârșit, înainte să-l bage la arest pentru toată tărășenia, au găsit amprentele lui Hobart, iar în torpedo contractul de închiriere și actele false pe care le folosise la mall. A reieșit că omul găsise mașina lovită și abandonată. Ceea ce a condus la găsirea altui tip care îi vânduse o rablă de Ford pe niște cash și fără acte.

– Acum au descrierea mașinii respective.

– Nu are cum să mai circule și acum cu ea. Se încearcă descoperirea locului unde a fost abandonată.

– Asta nu e tot.

– Nu, spuse el mângâind-o pe braț în trecere, mergând către ușile de sticlă. Nu, nu e tot. Ți-am spus că au mers pe urmele felicitării pe care mi-a trimis-o mie până în locul de unde a pus-o la poștă.

– Și au putut să-i dea de urmă și cu privire la locul unde a stat în Coral Gables. Ceea ce i-a ajutat să meargă pe urmele ei la Atlanta și apoi să afle de zborul spre Portland.

– Puțin cam târziu pentru McMullen, dar da. Așa s-a aflat numele pe care l-a folosit ca să închirieze cabana.

– Când a fost văzută în Louisville, au verificat numele pe care l-a folosit ca să cumpere lucrurile alea de la mall și să ia mașina și talonul. Ai spus că asta e o treabă bună, foarte bună. Ai spus că a început să facă greșeli.

– Da, zise el întorcându-se. Asta nu a împiedicat-o să o omoare pe Tracey Lieberman.

Simone își încleștă mâinile pe marginea blatului, apoi se așează.

– Unde, cum?

– În apropiere de Elkins, Virginia de Vest. Lieberman lucra ca ghid. National Forest e chiar acolo. Se aflase în cinematograf cu mama, mătuşa şi verişoara ei. La momentul acela avea paisprezece ani. S-a căsătorit anul trecut. Atunci se numea Tracey Mulder.

– Dumnezeule. O cunoşteam – puţin. Era un an mai mică decât noi, dar ea şi Mi mergeau împreună la gimnastică. O cunoşteam.

Reed se apropie ca să se aşeze lângă ea.

– Mama ei a fost ucisă în noaptea aceea. I-a acoperit trupul lui Tracey cu propriul trup ca să o protejeze. Iar Tracey a fost împuşcată în ambele picioare. Mătuşa şi verişoara ei au fost doar rănite uşor, dar rănile lui Tracey au fost grave. Nu erau siguri că va mai putea merge vreodată singură sau fără să şchiopăteze foarte tare. Niciodată nu avea să mai intre într-o sală de gimnastică. Cazul ei a fost foarte mediatizat.

– Iar Hobart e chitită pe astfel de ţinte.

– Da. Şi a fost mediatizată în continuare, chiar şi după ce ecourile tragediei s-au stins, fiindcă nu a vrut să renunţe. A făcut o mulţime de operaţii şi nu a renunţat. A făcut ani întregi terapie şi a atras astfel atenţia unor campioni din echipa de gimnastică a Statelor Unite. I-au dat o medalie de aur pentru curaj. Altă vâlvă în presă. Nu numai că a mers din nou, dar la douăzeci de ani a încheiat prima ei cursă de cinci kilometri cross, pe locul cinci. Altă vâlvă. Câţiva ani mai târziu, o cursă de 25 de kilometri, locul trei şi i-a dedicat performanţa aceasta mamei ei.

– Altă vâlvă în presă.

– A ţinut câteva cuvântări motivaţionale, s-a dus să lucreze pentru Park Service, s-a mutat la Elkins cu slujba. S-a măritat. McMullen, printre alţii, a făcut multă publicitate pe seama acestui eveniment. Au apărut poze cu ea după vreo cursă, înfăţişând-o cât se poate de sănătoasă şi în formă, altele cu ea în rochie de mireasă şi medalia de aur frumos prinsă în buchet.

– Întruchipând în felul acesta tot ce detestă Hobart mai mult pe lumea asta. A reuşit să se ridice după tragedie şi durerea şi-a transformat-o în putere şi rezistenţă şi a reuşit.

– Şi a primit aurul – simbol al bogăţiei şi recunoaşterii publice.

– Dar reţelele de socializare? întrebă Simone.

– Era activă pe vreo câteva site-uri pentru atleţi. Avea şi ea două ale ei, o pagină publică despre pădurea naţională, circuite, fotografii şi relatări de felul acesta. Şi una privată cu treburile ei personale.

– Dar niciodată chestiile astea nu sunt cu adevărat private, nu-i aşa?

Reed întoarse sticla şi clătină din cap.

– Nu e nevoie decât de puţină pricepere şi îndemânare de hacker sau să găseşti o modalitate prin care proprietarul paginii să-ţi permită accesul. Oricum ar fi, Hobart ştia suficient despre ea ca să o urmărească în cursele pe care le făcea dimineaţa devreme. Alerga în fiecare zi, nu pe exact acelaşi traseu, dar alerga în fiecare dimineaţă.

– Iar despre Hobart se ştie că face jogging. Probabil că a alergat pe unul dintre trasee de câteva ori, a lăsat-o pe Tracey să o vadă, să se obişnuiască s-o întâlnească. Poate chiar a şi intrat în vorbă cu ea.

– Mda, suficient de plauzibil, încuviinţă el. Femeia a fost ucisă în dimineaţa asta între 6.30 şi 8.30. Cu un glonţ în fiecare picior şi unul în cap.

– Picioarele, rosti Simone cu inima arzându-i în piept. Hobart a vrut să o distrugă mai întâi, înainte de a o ucide.

– Da, să îi ia din nou picioarele, încuviinţă Reed. Să-i aducă iarăşi durerea şi teroarea pe care le trăise atunci. Agenţii federali vor afla unde a locuit în zona aceea, pentru cât timp, ce maşină conducea.

– Dar între timp, ea va fi dispărut şi oricum va avea altă maşină.

– Face parte din tiparul ei obişnuit, dar orice bucăţică de informaţie contează. Se adună. Ar trebui să ducă undeva, murmură el.

– Tracey era pe, cum să-i spun, lista ta cu nume aflate sub supraveghere?

– Da, era, dar... Ştii, ea nu avusese parte de avantaje financiare şi nici nu căpătase alura de erou media în urma incidentului în sine. Nu avusese nimic de-a face cu modul în care se terminase povestea de la mall. O pusesem pe listă, dar nu mă concentrasem prea tare asupra ei.

Se ridică iute şi începu să se plimbe agitat de colo-colo. La dracu', femeia plecase în Florida cu maşina după Devlon, luase un avion spre Atlanta, apoi înapoi în Portland să pună mâna pe McMullen, o ţinuse într-o cabană din White Mountains, la mulţi kilometri depărtare de aici timp de ore întregi. Calmul admirabil părea să i se fi cam dus, observă ea. Deci fusese calmă pentru el.

– N-a mai răpit sau ţinut ostatic pe nimeni până acum.

– Cu McMullen voia mai mult decât o simplă crimă. Voia să aibă parte de atenţie. Tripodul, luminile, urmele de fard şi un jurnalist? Cu siguranţă a filmat ceva, nu avea cum să n-o facă.

– Dumnezeule, a înregistrat uciderea lui McMullen?

– E posibil ca asta să fi fost ca bonus. Voia să i se ia un interviu, ceea ce are sens. A închiriat cabana, avea provizii pentru o săptămână întreagă, dar a omorât-o pe McMullen la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la răpire. Nu s-a putut ţine de plan, probabil că nu a putut rezista dintr-un motiv sau altul.

Ca să-şi ocupe mâinile cu ceva, Simone luă alte farfurii la rând.

– Şi asta ce îţi spune?

– Că e pe cale să îşi piardă cumpătul. Sunt foarte convins că nu mai rezistă psihic. Îmi spune că simţea nevoia să vorbească, să spună cuiva – şi să rămână

înregistrat – cât de nemaipomenit de deșteaptă este, să le spună ce a făcut și de ce.

Simone se întoarse din nou spre el.

– Este izolată, și așa a fost de fapt toată viața ei. De multe ori a fost alegerea ei, dar oricum ar fi, a fost izolată și silită să joace diferite roluri.

– Foarte adevărat.

– Eu nu am fost, nu chiar, fiindcă le-am avut pe CiCi și pe Mi, dar m-am îndepărtat de familia mea, și asta poate că a fost cumva din cauză că și ei s-au îndepărtat de mine. Am jucat un rol timp de un an, încercând să îi mulțumesc pe părinții mei și am ajuns să mi se facă greață efectiv de mine și să mă simt îngrozitor de nefericită înainte să încetez.

– Ce rol?

Se smulse din supărarea provocată de noua crimă a lui Hobart și se uită cu atenție la Simone.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre așa ceva.

– A fost acum mult timp – în facultate. Începusem o facultate economică, specializare în afaceri, purtam costume *office*, mă întâlneam cu tineri de familie bună cu perspective, pe care părinții mei îi considerau potriviți pentru mine. Știi, e oribil să încerci să fii ceea ce nu ești de fapt. Ea face asta tot timpul și a făcut-o dintotdeauna.

– Mai puțin cu fratele ei. În prezența lui putea fi ea însăși.

– Mai întâi părinții ei l-au luat de lângă ea, pe urmă noi – fiindcă noi toți ne-am dovedit a fi împotriva ei, nu-i așa? Pe urmă l-am omorât. Acum a rămas singură să joace niște roluri. Tu ești singura persoană în viață care a văzut-o pe adevărata Patricia Hobart.

– Da, ai pus exact punctul pe i. Avea nevoie să facă o declarație, să petreacă ceva timp fiind ea însăși. Pun pariu că urmărește înregistrarea aceea iar și iar, la nesfârșit.

Neputincios, dezgustat, el se lăsă să cadă pe un taburet lângă consolă.

– Dar ea în continuare își acoperă urmele și încă al dracului de bine. Lasă cadavrul lui McMullen la cabană, făcându-și socoteala că nu va fi găsit timp de câteva zile – și pe bună dreptate. Între timp, ia mașina lui McMullen și pornește spre vest, în New Hampshire, schimbă plăcuțele de înmatriculare pe drum, o lasă în parcarea de la aeroport în Concord – locul ei favorit și o ia din nou din loc. Poliția o identifică în Louisville, pe urmă se află de crima din Virginia de Vest, dar noi începem să căutăm în vest. De ce naiba să vină până aici, să o ducă pe McMullen înspre vest, să ia mașina și să meargă tot spre vest, dacă avea de gând să revină în sud?

– Kentucky e totuși la vest față de Maine, remarcă Simone.

– Da, am notat și amănuntul acesta. În căutarea unui motiv pentru care s-a dus până în New Hampshire și pe urmă, dată fiind mărturia, îndreptându-se înspre sud-vest. Deci m-am concentrat asupra unui tip care s-a mutat în Arkansas acum câțiva ani, asupra altuia din Texas, și așa mai departe și nu m-am gândit prea mult la Virginia de Vest ori la Tracey.

– Dacă ți-ar trece prin cap să-ți asumi fie și o frântură infimă de vinovăție în ceea ce privește crima asta, m-aș supăra foarte tare pe tine.

– Nu e vorba de vinovăție, dar... nu știu cum să-i spun sentimentului care mă încearcă. S-a întors în aceeași regiune și nici unul dintre noi nu a fost în stare să anticipeze mișcarea aceasta.

– O să discuți asta cu Essie mai târziu. Eu plec acasă cu CiCi, zise ridicând o mână înainte ca el să apuce să obiecteze. Din câte l-am văzut pe Hank, o să-l țină ocupat pe Dylan. Iar noi o s-o ștergem de-aici ca să poți analiza totul cu Essie.

Reed se ridică de pe scaun, se apropie de ea și o îmbrățișă lipindu-și fruntea de fruntea ei.

– Ai dreptate. Hai să mergem să ne plimbăm pe plajă. O sărută. Cu prieteni și câini și un copil nebun și iubit.

Iar Simone se duse cu el. Nu ştia unde putea fi Elkins, dar era sigură că dacă trasa o rută spre nord-est pe hartă pornind din Louisville, avea să-l găsească.

În ciuda şocului provocat de o nouă crimă, Reed îi conduse pe Essie şi familia ei la feribot luni dimineaţă devreme, după un weekend foarte frumos şi reuşit.

Cei trei se îndepărtară alunecând pe apă şi făcând la revedere din mâini printr-o ploaie mocănească ce ţinu exact până la răsărit. Ceea ce lui îi plăcu, căci acum avea lalele şi brânduşe şi alte chestii neidentificate care îi apăruseră pe neaşteptate în jurul casei, se bucura şi de căderea ploii.

El şi Essie petrecuseră ceva timp în biroul lui şi se dovedise că funcţionau în continuare perfect împreună, la fel cum se întâmpla pe vremea când erau parteneri. Căzură de acord că, în afară de cazul în care ieşea complet în decor, următoarea zonă de interes a psihopatei avea să fie în împrejurimile D.C.

Aveau acolo un funcţionar la un birou al Congresului, avocatul pledant al unei victime, un reporter pe subiecte politice şi un cuplu care avea un adăpost pentru femei – toate aflate pe o suprafaţă cu o rază de optzeci de kilometri.

Reed avea de gând să-i transmită lui Jacoby teoriile pe care le făcuseră, concluziile la care ajunseseră şi cele mai noi liste întocmite îndată ce ajungea la secţie.

Lângă el, Barney scheună când feribotul se îndepărtă.

– O să mai vină. Ai fost foarte bine, prietene. Ai reuşit chiar să iei un biscuit de la omul acela înfricoşător cu barbă, chiar dacă pe urmă ai fugit de lângă el. Ai făcut progrese. Hai să mergem la treabă.

Ajunse devreme, făcu cafeaua, trimise lui Jacoby raportul pe care îl întocmise împreună cu Essie, şi se aşeză să-şi studieze notiţele şi rapoartele despre incidente pe care le avea pe birou.

Un turist sau aşa ceva, băut şi agitat, făcuse scandal sâmbătă noaptea şi fusese adus la secţie, trezit şi amendat. Cineva aruncase cu o grămadă de suluri de hârtie

igienică în grădina casei familiei Dobson tot sâmbătă noaptea. Câtă acţiune!

Cum Richard Dobson era profesor de matematică la liceu şi nu era deloc cunoscut pentru relaţiile excelente cu elevii sau pentru notele mari pe care le dădea, ofiţerii constatatori – Matty şi Cecil – suspectau că era vorba despre un elev sau, mă rog, un elev aflat în pericol să rămână corigent.

Cum perioada de monitorizare aproape se încheiase, după calculele lui Reed, fu şi el de acord cu concluziile celor doi agenţi.

O reclamaţie în legătură cu muzica dată prea tare şi gălăgia făcută tot în nebunia de pe insulă de sâmbătă seara. Agenţii care acţionaseră – din nou Matty şi Cecil – puseseră capăt unei petreceri de adolescenţi care se adunaseră să profite de absenţa părinţilor lor plecaţi în weekend.

Fuseseră descoperiţi mai mulţi minori care consumaseră alcool.

Reed remarcă faptul că cei doi ofiţeri ajunseseră la ora 2.30 să pună capăt petrecerii. Iar Dobson nu văzuse nici urmă de hârtie igienică atârnând din copaci când îşi scosese câinele afară înainte de culcare, la ora 23.

Dobson descoperise ceva când se trezise chiar înainte de ora două, ca să-şi facă el însuşi nevoile de data asta, şi aruncase o privire pe geamul de la baie.

Reed se uită la Barney.

– De unde pot deduce, tânărul meu ucenic, că anumiţi petrecăreţi nu se pricep prea tare la algebră sau trigonometrie – ceea ce pot înţelege. Am impresia că unii dintre ei s-au întâlnit din nou după plecarea poliţiei, şi-au luat proviziile şi şi-au dus la bun sfârşit răzbunarea.

În mod normal ar fi lăsat lucrurile aşa. Era, la urma urmei, vorba doar de nişte hârtie igienică, dar remarcă faptul că Dobson sunase de două ori duminică cerând găsirea şi pedepsirea vandalilor. Un memo îl informa

că Dobson făcuse reclamație și la primar și voia un răspuns personal de la șeful poliției.

– Atunci, foarte bine.

Observă din orar că Matty și Cecil erau liberi, dar raportul lor fusese cât se poate de clar, așa că nu avea de ce să îi aștepte. Se ridică de pe scaun tocmai când intră Donna.

– 'Neața, Donna.

– Șefu'. Ai avut un weekend plăcut?

– Da. Tu?

– Măcar nu a plouat, ceea ce este suficient de bine.

– Da, e perfect adevărat. Donna, cât este de dur și încuiat Dobson – profesorul de matematică?

– Ei, e tare ca piatra, exact ca aceea pe care o are în loc de inimă. Nepotu-meu învață de-i sar capacele și abia reușește să obțină notă de trecere la geometrie. Dobson nu acceptă reexaminări, măriri, teme salvatoare, absolut nimic. De ce mă întrebi, din cauza ălora care i-au vandalizat curtea?

– Exact.

– Dacă e să mă întrebi pe mine, le-aș fi cumpărat eu însămi hârtia igienică, așa părere bună am despre el.

– Voi pretinde că nu am auzit ce tocmai ai spus. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu el.

– Mult succes, spuse Donna cu amărăciune. Nu va fi mulțumit până când cel care a făcut asta va fi biciuit în piața publică.

– Avem bice?

– Probabil că va face el rost de undeva, din garajul lui, de exemplu. Nu m-ar mira să aibă așa ceva.

– Nepotul tău a fost la petrecerea de la familia Walker sâmbătă noaptea?

Ea înălță capul.

– Poate.

– Donna, începu el făcându-i semn spre un scaun să ia loc și așezându-se la rândul lui. Nimeni nu o să scoată biciul, nimeni nu va fi pus la stâlpul infamiei, bătut, umilit, scalpat sau linșat. Nimeni nu va fi arestat. Sunt

absolut sigur că nimeni nu se va lua de nişte puşti pentru aşa ceva. Dar m-ar ajuta să ştiu cine a fost implicat ca să pot vorbi cu ei. Mă ocup eu de Dobson.

– Nu am de gând să torn pe cineva care-i carne din carnea mea.

– Vrei să îţi jur că nu va avea de suferit nici el, nici nimeni altcineva?

Ea trase de un sertar, îl deschise şi scoase dinăuntru o Biblie.

– Vorbeşti serios?

– Pun mâna dreaptă pe ea şi jur. Iisuse Hristoase...

– Nu lua numele Domnului în deşert câtă vreme am eu Biblia în mâini.

– Scuze, spuse el punând mâna dreaptă pe ea. Jur că voi avea grijă ca nepotul tău şi ceilalţi copii implicaţi să nu aibă de suferit din cauza acestei fapte.

Ea dădu din cap, apoi puse cartea deoparte.

– E băiat bun. Ia la şcoală numai 9 şi 10, în afară de o singură materie. Deja e pedepsit pentru petrecerea aia, şi pe bună dreptate.

– Păi, da. S-a consumat alcool la petrecerea aia.

Ea îndreptă un deget mustrător spre el.

– Vrei să-mi spui tu cu mâna pe inimă că atunci când te apropiai de optsprezece ani sau îi împliniseşi deja, aşteptând să termini şcoala în câteva săptămâni, nu ai băut o bere sau două?

Trase din nou de sertar să-l deschidă.

– Nu mai scoate aia încă o dată. Nu am de gând să neg. Sunt convins că pe tine te ascultă.

– Toată lumea mă ascultă pe mine dacă ştiu ce e bine pentru ei.

– Atunci sprijină-mă în chestia asta. Vorbeşte mai târziu cu el, spune-i să evite să mai bea şi... să mai facă prostii, să stea departe de Dobson în afara orei de matematică şi oricum departe de casa lui.

– Aşa o să fac.

– Bine. Cine e cel mai bun prieten al lui?

– La naiba, Reed!

– Am jurat pe Biblie.
– Fratele lui Cecil, Mathias, şi Jamie Walker.
– Jamie Walker cel care a dat petrecerea cu pricina?
– Exact.
– Foarte bine, atunci. Să mergem, Barney.
– Să nu mă dezamăgeşti, şefu'!
– În nici un caz.

În timp ce împreună cu Barney se îndrepta către şcoală, Reed se gândi că se simţea bine că se întorsese la muncă.

Îl prinse pe Dobson, profesorul de matematică, cu servieta în mână şi o expresie acră pe faţă îndreptându-se cu paşi mari spre uşile principale ale clădirii care adăpostea şi gimnaziul, şi clasele primare.

În momentul acesta, cuprinzând cele trei niveluri de studii şi o grupă de preşcolari, două sute douăzeci şi şapte de elevi participau la cursurile găzduite de Complexul Educaţional Trinity Island.

– Era şi timpul, se stropşi Dobson. Vă primiţi salariile din taxele plătite de mine.

– Aşa este. Ce-ar fi să mergem înăuntru să discutăm, nu aici în umezeala asta?

– Nu poţi intra cu câinele în şcoală.

– Este agent de poliţie.

Ca să lămurească lucrurile, Reed deschise uşile şi îl conduse pe Barney înăuntru.

– Mă aştept să nu...

– Putem discuta în clasa dumneavoastră sau în cancelarie, unde preferaţi.

„Sau poţi să mă târăşti în biroul directorului", îşi spuse Reed în sinea lui.

Dobson o luă înainte cu paşii mari. Era un tip destul de mic de statură, gândi Reed. Poate avea vreun metru şaptezeci, destul de îndesat şi cu un mare băţ în fund, dată fiind atitudinea lui generală.

Poate că era un liceu mic, în comparaţie cu altele, dar lui Reed i se păru că mirosea exact a şcoală – mirosul

acela de detergent de podele, amestecat cu izul înţepător de hormoni adolescentini şi plictiseală aferentă.

Şi acelaşi era şi zumzetul ce se auzea, îşi spuse auzind paşii pe care îi scoteau adidaşii lui uzi pe podea. Şi aşa şi arăta cu birourile administrative drept în stânga şi şirul de dulăpioare gri, uniforme, străjuind peretele din dreapta.

– E o şcoală frumoasă, spuse Reed pe un ton relaxat. Am vizitat-o astă-iarnă când am trecut pe la clasele primare şi cele gimnaziale.

– N-are-a face să fie frumoasă. Este un loc dedicat instruirii şi disciplinei.

Deşi se simţea ca şi cum ar fi fost din nou elev de liceu, Reed îşi dădu ochii peste cap în spatele lui Dobson când acesta descuie uşa unei clase.

– Timpul meu este limitat.

– Atunci voi fi cât se poate de rapid. Potrivit raportului privind incidentul, nu aţi văzut pe nimeni în curte sau în jurul casei la momentul la care v-aţi sculat şi aţi văzut hârtia igienică din copaci.

– La momentul la care am văzut actul de vandalism, fusese deja dus la bun sfârşit. Dacă nu sunteţi în stare să identificaţi şi să arestaţi o bandă de vandali, nu aveţi ce să căutaţi în poziţia pe care o deţineţi.

– Îmi pare rău că asta e părerea dumneavoastră. Ce aţi făcut cu dovezile?

– Dovezi?

– Hârtia igienică.

– Am dat-o jos, desigur – cu mult efort şi după mult timp – şi am aruncat-o.

– Ce păcat! Poate că aş fi reuşit să găsesc nişte amprente. Nu pot garanta, însă, căci infractorii e posibil să fi purtat mănuşi. Dar la momentul acesta nimeni, inclusiv dumneavoastră, nu a văzut pe nimeni, nu a auzit nimic, iar dovezile au fost distruse de propriile dumneavoastră mâini. Aţi putea să-mi daţi o listă cu numele celor care v-ar vrea răul.

Dobson căscă gura involuntar, complet şocat.

– Dar nimeni nu-mi vrea răul! Sunt câțiva profesori în școala asta și niște elevi, desigur, și probabil sunt și niște părinți care au ceva împotriva mea, dar...

– Ceva împotriva dumneavoastră?

– Mulți nu sunt de acord cu metodele mele didactice și filosofia mea de viață.

– Mulți, câțiva, niște. Asta înseamnă mult raportat la numărul de elevi din școala asta. V-a amenințat cineva pe dumneavoastră sau proprietățile pe care le dețineți?

– Nu pe față.

– Domnule Dobson, voi fi cât se poate de alert – și la fel și agenții mei – în privința asta. Dar fără martori, fără probe și fără ca dumneavoastră să puteți nominaliza niște indivizi care ar fi avut timpul, ocazia și motivul pentru a comite această faptă, nu prea avem de la ce să pornim.

– Eu mă așteptam la mai mult! Vreau să mi se facă dreptate!

– Domnule Dobson, chiar dacă aș identifica individul sau indivizii responsabili pentru ce s-a întâmplat, dreptatea pe care ați obține-o ar fi în cel mai bun caz câteva ore de muncă în folosul comunității sau poate o amendă cu valoare neglijabilă. Iar prin faptul că nu ați renunța și că ați solicita așa ceva, nu v-ați atrage altceva decât sporirea numărului celor care au ceva împotriva dumneavoastră în momentul acesta.

– O să mă duc din nou la primar.

– Foarte bine. O zi bună!

Îl luă pe Barney și ieșiră. Câțiva elevi începură să intre aducând culoare și zarvă și miros de păr ud.

Reed ieși și așteptă.

Mathias îl văzu în același moment în care îl văzu și el pe Mathias însoțit de alți doi puști. Instantaneu, expresia de pe fața lui Mathias deveni una vinovată. Reed se repezi spre ei.

– Mathias, ce mai faci?

– Bine, domnule. Ăăăă... trebuie să intrăm în clasă.

– Mai e puțin timp. Jamie Walker?

Puștiul cu pălărie de hipster, cu părul ras de-o parte și de alta a capului și vâlvoi în față și în spate, ridică din umeri.

– Trebuie să vorbesc cu voi despre petrecerea de acum două seri, spuse el suficient de tare încât să fie auzit de oricine trecea pe lângă ei. Să mergem mai încolo. Și tu îi spuse celui de-al treilea puști – cel cu gluga de la hanoracul portocaliu Under Armour tras peste părul blond nisipiu și la a cărui apariție trendy contribuiau și ochelarii de soare purtați pe ploaie.

– Deja ne-am luat pedeapsa pentru asta, domnule șef, începu Mathias. Eu sunt pedepsit pentru două săptămâni.

– Dacă greșești trebuie să plătești. Cine altcineva mai este pedepsit?

Ceilalți doi băieți ridicară amândoi mâinile.

– Eu am optsprezece ani, spuse Jamie fără să-și mascheze sentimentele care îl încercau, și sunt pedepsit pentru că am dat o petrecere.

– În casa părinților tăi, fără permisiunea lor. Cu bere... și marijuana.

– Nu a găsit nimeni nici o marijuana, spuse Jamie indignat.

– Pentru că ați fost suficient de isteți și de iuți să scăpați de ea. Agenții mei au mirosit-o însă. Dar asta ce-a fost a fost și voi ați avut noroc că nu v-au băgat în arest.

– A fost doar o petrecere, murmură Jamie.

– Aș fi înclinat să îți dau dreptate, dar ați fost suficient de netoți să faceți atâta gălăgie încât să fiți prinși. Data viitoare poate o să aveți mai multă minte. Acum, de unde ați făcut rost de hârtia igienică?

– Nu știu despre ce vorbiți.

Reed se întoarse de la Jamie la Mathias. Fratele lui Cecil avea și el gluga trasă pe cap – tot Under Armour, dar o culoare mai potolită, gri.

– O cunoașteți pe Donna, dispecera de la poliție.

– Da, domnule. E bunica unui prieten de-al meu și e prietenă cu mama.

– Uite care-i treaba. M-a pus să jur cu mâna pe blestemata aia de Biblie – la dracu', cred că m-ar jupui dacă ar auzi că am spus blestemata de Biblie – că voi avea grijă că nepotul ei care cred că a fost implicat în chestia asta – şi voi, restul, să nu păţiţi ceva.

– Îmi închipui.

Mathias lăsă capul în jos, dar Reed îi văzu zâmbetul.

– Nu o să risc să am de-a face cu mânia Donnei ca să vă iau la omor pentru că aţi aruncat cu hârtie igienică în jurul unei case. Întreb pentru că dacă aţi fost suficient de tăntălăi încât să o cumpăraţi, asta va ieşi la iveală şi va trebui să iau măsuri.

Mathias îşi coborî umerii şi începu să scormonească în ţărână cu pantoful Nike deja plin de noroi.

– Am luat fiecare dintre noi vreo două suluri de acasă.

– Deci nu sunteţi complet idioţi. Vă rog să nu mai faceţi asta niciodată – şi transmiteţi-le şi celor pe care nu i-am prins. Încă. Între timp, feriţi-vă de Dobson în afara orei lui şi staţi cât mai potoliţi. Nu aveţi ce să căutaţi în jurul casei lui şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să vă lăudaţi că aţi făcut asta. Dacă sunteţi în stare să vă ţineţi de planul ăsta, nu vi se va întâmpla altceva decât că toţi – plus nepotul Donnei pe care l-am prins, dar cu care nu am vorbit încă – va trebui să faceţi nişte ore de serviciu în folosul comunităţii. Să curăţaţi timp de două săptămâni curtea sau orice altceva au nevoie mamele voastre în gospodărie. Fără mutre sau discuţii. O să verific.

– Nu îi veţi spune domnului Dobson? întrebă Mathias.

– Nu. Cu toţii veţi merge la facultate sau vă veţi găsi un serviciu. Vă veţi întâlni cu o mulţime de alţi Dobsoni în viaţă, credeţi-mă. Găsiţi o altă modalitate de a avea de-a face cu ei. Hai, treceţi în clasă!

– Mulţumim, domnule, spuseră cei trei aproape în acelaşi timp.

Reed plecă mulţumit. Da, gândi el, se simţea bine că se întorsese la muncă.

capitolul 26

Dura ceva până ce corespondența ajungea pe insulă. Reed primi următoarea felicitare la cinci zile după weekendul lui liber și chiar înainte de weekendul de Memorial Day cu parada din sat, Festivalul Homarilor, activități pentru cei care își anunțaseră primii prezența pe insulă, într-un cuvânt, primul flux de turiști din sezon.

La fel ca întotdeauna, Donna culese corespondența în drum spre serviciu și sosi la puțin timp după el. Își făcuse prima ceașcă de cafea la secție, la aparatul pe care îl cumpărase el însuși (storsese bugetul pentru un espressor bun pentru oficiu, ceea ce îl făcuse să crească mult în ochii celor care lucrau acolo).

Lăsase câinele să se tolănească pe jos cu un os de plastic, deși putea fi considerat umilitor, cu micul cățel de pluș pe care Barney îl iubea. Reed se așteptase ca Barney să facă fărâme jucăria, dar de obicei acesta o clămpănea ușor sau se juca cu ea cu lăbuțele așa că nu o stricase în nici un fel.

Deschise computerul aruncând încă o dată un ochi la calendarul lunii iunie, când Donna apăru în ușa deschisă.

– Șefu'.

– Da. Deci Festivalul ăsta de Arte și Meșteșuguri este în a doua săptămână din iunie? Îmi amintesc că maică-mea m-a bătut mult la cap cu chestia asta într-un an. Avem o estimare privind...

– E o problemă.

Nu suna ca o întrebare.

– Ai primit încă o felicitare prin poștă. E același scris, l-am recunoscut. Ștampila este din Virginia de Vest. Am atins-o doar într-un colț ca să o bag în geantă.

– Să o vedem.

Nu se așteptase să mai primească încă o felicitare, dar își dorise să se întâmple așa.

O altă urmă. O altă dovadă că femeia își pierduse stăpânirea de sine.

Donna o puse cu grijă pe biroul lui și se așeză.

– Trebuie să mă ocup de chestia asta, Donna.

– Știu că trebuie, dar mai întâi am ceva să-ți spun, zise strângându-și poșeta din răchită în poală. Vreau să o spun înainte să apuci să o deschizi, fiindcă amândoi știm că nu e decât o nouă amenințare la adresa ta.

– Dă-i drumul, atunci, spuse el în timp ce-și scotea o pereche de mănuși și briceagul.

– Ți-ai ținut cuvântul. Cred că ți l-ai fi ținut oricum, și dacă nu ai fi jurat pe cartea sfântă. Dar aceea a fost un fel de garanție. Ai făcut ceea ce era corect și nu i-ai lăsat pe băieții aceia – inclusiv pe nepotu-meu – să scape basma curată, dar nici nu le-ai distrus viețile pentru o farsă. Dobson te-a presat și s-a dus să insiste la primar, dar tu tot ai făcut ceea ce era corect.

– N-a fost decât niște hârtie igienică, Donna, probabil biodegradabilă.

– Nu despre asta e vorba. Eu nu am știut ce să cred în momentul în care ai fost adus aici ca șef, dar oricum nu aveam o părere prea bună. Ești tânăr, nu locuiseși aici și ești și foarte obraznic în cea mai mare parte a timpului.

El nu se putu abține să nu zâmbească, chiar dacă îl ardeau mâinile să desfacă felicitarea care îl aștepta pe birou.

– Eu, obraznic?

– Nu e un compliment. Dar faci treabă bună, îți respecți agenții și te-ai ținut de cuvânt. Ești bun cu câinele acela idiot.

– Deja de-un timp încoace este numai pe jumătate idiot.

– Nu mi-a plăcut ideea de a-l aduce aici, dar e drept că am ajuns să-l îndrăgesc foarte tare.

Faptul că-l îndrăgea, după cum știa Reed, era evident și din modul în care îi dădea câinelui din când în când pe furiș câte-un biscuit în formă de os dintr-o pungă pe care acum o ținea la secție.

– Şi Barney a început să te placă.

– Cred că ai nevoie de o tunsoare ca lumea şi de nişte pantofi adevăraţi în locul adidaşilor ălora jerpeliţi.

Reed se încruntă uitându-se la bascheţii pe care îi avea în picioare. Nu erau chiar atât de praf.

– Am notat.

– Altfel, spuse ea pufnind, te descurci destul de bine. Mai mult sau mai puţin.

– Sunt mişcat de spusele tale.

– Şi eşti şef, deci asta e situaţia, spuse băgând mâna în geantă şi scoţând o şapcă de baseball neagră pe care era brodat cu alb cuvântul ŞEF. Deci, asta este pentru tine.

– Mi-ai luat o şapcă!

– Urmăresc serialul ăsta în care Tom Selleck joacă rolul şefului poliţiei dintr-un loc denumit Paradise din Massachusetts. Are o şapcă la fel ca asta.

– Jesse Stone, murmură Reed.

– Te uiţi la filmele alea?

– Am citit unele dintre romanele lui Parker. Nu am văzut filmele. Dar o să mă uit.

– Mie îmi plac serialele la televizor. Îmi place Tom Selleck. Cheryl Riggs face şepci şi tricouri la comandă, aşa că am pus-o să o facă pe asta.

Sincer impresionat, Reed o luă şi şi-o puse pe cap.

– Cum îmi stă?

– Ei, nu eşti chiar Tom Selleck şi mai şi ai nevoie de o tunsoare ca lumea, dar merge.

El o scoase, studie inscripţia ŞEF de pe ea şi şi-o puse la loc.

– Îţi mulţumesc foarte mult, Donna. Sunt mândru să o port.

– Cel puţin o vor vedea oamenii şi nu vor mai crede că eşti vreun vagabond de pe plajă cu părul ăla neîngrijit şi adidaşii jerpeliţi

Se ridică de pe scaun.

– Mă duc să îi chem pe agenţi ca să poţi să îi instruieşti după ce te uiţi la felicitare.

– Mulţumesc.

Femeia se opri în uşă.

- Să ai grijă şi să fii isteţ.

- Intenţionez să mă conformez în ambele privinţe.

- O să mă ocup eu să o faci. Am dat bani buni pe şapca aia. Nu vreau să se întâmple ceva cu ea.

El zâmbi uşor când ieşi ea, după care îşi puse mănuşile de cauciuc şi tăie plicul cu lama briceagului.

Pe aceasta scria:

CU GÂNDUL LA TINE

Pe un fundal cu flori.

În interior, deasupra unui curcubeu arcuit peste alte flori, erau tipărite următoarele rânduri:

Însemni atât de mult pentru mine că trebuie să îţi spun.

Oriunde merg şi pe-oricine-ntâlnesc.

Tu eşti mereu în gândul meu.

Semnase XXOO *Patricia* şi pe coperta interioară îşi scrisese propriul mesaj.

De-abia aştept să ne întâlnim din nou. A trecut atâta vreme! Sper că şi tu te gândeşti la mine la fel de des cât mă gândesc eu la tine şi cu aceeaşi... să-i spun pasiune?

Găseşti ataşat un alt simbol al urii mele nepieritoare.

Până la... Patricia.

Scoase încă o buclă de păr dintr-o punguţă cu fermoar.

Nu avea cum să fie al lui McMullen, îşi spuse el. McMullen, răpirea, filmarea, crima, toate acelea fuseseră nu numai chestiuni personale pentru Hobart, ci chiar unele intime. Bucla aceasta îi aparţinea lui Tracey Lieberman.

Făcu fotografii, puse felicitarea și bucla de păr într-o pungă de probe.

– Te aștept, nemernico! Termină odată cu aiurelile astea și vino! Să terminăm povestea asta.

Luă legătura cu Jacoby, îi trimise pozele, și la fel și lui Essie.

Pe urmă se puse pe scaun și se răsuci cu el cu tot să se uite afară la tufișurile înflorite. Azalee... chiar și el știa atâta lucru. Arătau absolut spectaculos. Avea și el câteva acasă, pe roșu aprins, și mai avea și un fel de iasomie sălbatică – după cum o identificase CiCi – care înflorise la sfârșitul lui martie, între două reprize de viscol.

Bărcile de pescuit aveau să iasă curând, și la fel pescarii de homari. Curând aveau să li se alăture și iahturile, ambarcațiunile cu pânze, plăcile pentru plutit pe apă, oamenii veniți la plajă și castelele de nisip.

Indiferent când avea să vină și oricum avea să ajungă aici, trebuia să găsească el o cale să o împiedice să lase vreo cicatrice pe insula asta.

Își duse un deget ca un salut la cozorocul noii sale șepci și se ridică să se ducă să-și instruiască agenții. Câinele îl urmă cu jucăria în gură.

În studioul ei, Simone studia cu atenție lutul. Căuta imperfecțiuni, posibilități de îmbunătățire. De câteva zile încoace lucrase la detalii, retezând firmituri de lut cu un fel de croșete, netezind cu scalpelul și dând totul cu multă grijă cu dizolvant ca să îndepărteze urmele acelea.

Știa, din experiență, că un artist putea tăia, reteza, ajusta și netezi o statuetă – în căutarea perfecțiunii – și ajunge să îi distrugă esența, spiritul, în acest proces.

O mâncau mâinile după instrumente, dar ieși și strigă în josul scărilor, unde știa că se afla CiCi la cafeaua de dimineață.

– CiCi, poți să vii sus să mai arunci o privire la Reed?

– Întotdeauna sunt gata să mă uit la Reed. Nu m-ai lăsat de zile bune să îl văd – l-ai acoperit chiar și când i-ai dus pe Hank și Essie sus, acolo.

– Știu. Nu era gata. Acum știu că e gata, dar nu mă pot abține să nu caut motive să-l mai ajustez ici-colo. Oprește-mă, îi spuse lui CiCi când aceasta ajunse lângă ea. Sau spune-mi să continui.

CiCi păși în cameră, dându-și coada pe spate dintr-o mișcare, apoi se învârti în jurul statuetei cum făcuse și Simone.

Avea cam jumătate de metru și era pusă pe un piedestal pe care îl crease ca să semene cu o bucată de stâncă. Îl prinsese, exact așa cum și-l imaginase, întors pe jumătate, cu sabia ținută cu ambele mâini, ridicată deasupra umărului stâng, cu trupul întors din șoldul stâng, picioarele încordate și cel din dreapta în fața celui din stânga, răsucit. Părul vâlvoi, ușor ondulat, părea să-i fluture în mișcare. Iar pe față îi zugrăvise furia aceea teribilă, imposibil de ascuns, și hotărârea nestrămutată de a învinge. În spatele piciorului lui stâng, se afla Barney, cu capul ridicat și ochii plini de speranță și de încredere.

– Dumnezeule, dar este minunat, murmură CiCi înconjurându-l.

– În realitate sau statueta?

– Și, și. Chiar și, și. Simone, lucrarea asta este grozavă! E absolut uluitoare și aidoma cu Reed. *Protectorul*, mi-ai spus că l-ai denumit. E absolut perfect. Nu-i mai face nimic. Perfecțiunea este de multe ori inamicul desăvârșirii, dar ceea ce ai făcut tu aici este absolut perfect. Își trecu degetul foarte aproape de cicatrice. Perfect întruchipate în imperfecțiunea lor. Reale. Masculine. Umane.

– Totul a devenit din ce în ce mai important pentru mine cu fiecare zi care a trecut. Și ce e cel mai important... vreau să torn statueta aceasta în bronz.

– Da. Da. O, dar se vede asta, spuse CiCi strecurându-și un braț în jurul taliei lui Simone. O să-l lași să vadă modelul de lut?

– Nu.

– Foarte bine. Lasă-l să aştepte.

– Am lăsat-o să se usuce. Intuiam în bună măsură că am terminat treaba. Pot începe procesul de turnare în dimineaţa asta.

– Bine, te las să te apuci. Fetiţa mea talentată! O să fie o capodoperă.

– Foarte bine, atunci, murmură ea când rămase singură.

Îşi luă pensula şi amestecul de gumă de latex. Se întrerupse, luă o sticlă de apă, puse muzică alegând un CD New Age de-al lui CiCi. Cu harpe, clopoţei şi fluiere – acorduri ambientale liniştitoare.

Cu pensula, întinse mixtura pe lut. Evitând să se formeze chiar şi o singură bulă de aer pe fiecare centimetru pătrat, era nevoie de răbdare, de grijă şi de timp.

Îi cunoştea atât de bine trupul acum, lungimea spatelui, linia şoldului, locul exact în care se aflau cicatricile.

După ce termină, se dădu înapoi, căutând orice bucăţică, oricât de mică, pe care era posibil să o fi ratat. Apoi curăţă pensulele şi puse mixtura deoparte.

Procesul acesta necesita chiar şi mai multă răbdare. Avea să aplice al doilea strat în dimineaţa următoare, apoi un al treilea. Era nevoie de patru straturi, se hotărî ea, ca să obţină forma necesară din argilă.

Când aceasta avea să se usuce, urma să scoată forma, să taie pur şi simplu cauciucul de pe lut. Aşa rămânea cu imaginea în oglindă în care să toarne ceara.

Decise să aştepte până ajungea în stadiul acela înainte să vorbească la turnătoria din oraş. Turnatul cerii trebuia să treacă prin câteva etape, apoi avea nevoie să urmărească totul pentru retuşuri – să repare imperfecţiuni, să îndepărteze liniile de convergenţă şi orice altă urmă.

Era nevoie de mult efort, dar prefera să îşi facă propriul mulaj de ceară aşa cum învăţase în Florenţa. La momentul acela, chiar şi cu etapele ce aveau să urmeze,

putea să-şi dea seama întru câtva când avea să fie gata să toarne.

Sorbi nişte apă şi se întoarse spre tabla ei cu feţele care aşteptau acolo. Era timpul, se gândi, să se întoarcă la misiunea ei. Voia să facă o plimbare pe plajă ca să-şi limpezească gândurile, după care, din nou la treabă.

Reed îl plimbă pe Barney în drum spre casă în aerul proaspăt al primăverii. Clădirile, multe dintre ele de curând zugrăvite pentru sezonul care se apropia, se conturau frumos pe fundal în rozuri îmbujorate, nuanţe strălucitoare de albastru, nuanţe de galben pal şi de verde. Ca un fel de grădină, cu tuşe deosebite sub forma coşurilor cu panseluţe sau a jardinierelor de la ferestre de unde se revărsau flori – pe care nu le cunoştea, dar care arătau foarte, foarte drăguţ.

Faptul că mergea pe jos în loc să-şi ia maşina îşi arătase roadele. Oamenii pe care îi întâlnea în mod obişnuit pe drum îl cunoşteau acum şi se opreau din drumul lor să vorbească cu el sau să pună o întrebare. Ca să devii parte a comunităţii, ca să te împleteşti în textura ei, cel mai bine era să fii vizibil, cât mai vizibil – şi să faci remarci pozitive privind ghivecele cu flori, zugrăveala de pe pereţi, vreo frizură nouă şi aşa mai departe nu avea cum să strice.

Barney era în continuare retras, dar nu ca la început şi nu cu toată lumea. Câinele avea preferaţii lui de pe toate traseele pe care le făceau.

Principala favorită a lui Barney – şi a lui Reed – tocmai cobora din maşină pe aleea din faţa casei lui când ajunseră şi ei acolo. Barney scoase un lătrat vesel şi începu să sară în sus, aşa că Reed îi dădu drumul din lesă şi îl lăsă să plece.

– Ce sincronizare perfectă, spuse Simone lăsându-se în jos ca să-l mângâie, dar privirea i se îndreptă în sus, amuzată. Frumoasă şapcă, şefu'.

– Şi mie îmi place. Mi-a dat-o Donna.

– Donna? întrebă ea mirată, ridicând din sprâncene. Ca să vezi! Înseamnă că te-a acceptat în sfârșit.

– Așa se pare.

– Felicitări! spuse ea apropiindu-se de el, cuprinzându-l în brațe și sărutându-l intens și îndelung.

– Mamă! exclamă el. Ce mod minunat de a încheia ziua de muncă.

– Și eu am avut o zi foarte bună, așa că...

Îl sărută din nou până ce el își încleștă degetele pe cămașa ei.

– Ce-ar fi să...

– Mm-mm, îngână ea mușcându-l scurt de buza de jos. Mai întâi avem niște chestii de făcut. Poți să duci înăuntru proviziile.

– Avem provizii?

– Da, avem salată cu paste – o altă variantă a repertoriului meu culinar limitat și niște piept de pui marinat – dăruit cu multă generozitate de CiCi. Spune că dacă nu știi cum să faci pui la grătar poți să cauți pe Google.

– Da, asta pot să fac. Și să ofer eu vinul.

Scoase sacoșa cu mâncare în timp ce ea scoase pachetul pătrat pe cealaltă parte. Iar el văzuse de-acum suficiente încât să recunoască un tablou împachetat.

– Ce-i acolo?

– Sirena ta, după cum ți-am promis. Tu adu-mi vinul cât îi scot eu ambalajul.

– Cât de tare! exclamă el zâmbind spre ea în timp ce o luară amândoi spre ușă, peste veranda pe care el – cu ajutorul lui Cecil și al lui Mathias – o vopsise în culoarea orhideelor. Din câte se pare, chiar ai avut o zi de muncă excelentă.

– Da, exact. Dar tu?

– Hai să luăm mai întâi vinul acela și vorbim.

Începuse deja să dezvolte o pasiune pentru vin, așa că turnă în două pahare în timp ce ea despacheta tabloul.

Avea în jur de patruzeci și ceva de centimetri, era pătrat și plin de lumină. Cerul albastru înroșit ușor,

cu tente de roz pal, alb și auriu, apa albastră în care se reflectau aceleași tonuri vii.

Dar sirena era elementul-cheie.

Stătea pe niște stânci, la marginea apei, cu coada aceea plină de nuanțe de albastru sclipitor și accente de verde cu auriu. Își trecea un pieptăn auriu prin coama-i de păr roșcat care i se revărsa și peste sâni și spatele-i dezgolite. Se uita drept spre privitor.

Și fața aceea, se gândi el, de-o frumusețe nepământeană, exotică, cu ochii aceia verzi, îndrăzneți, atotcunoscători și buzele perfecte curbate într-un zâmbet seducător profilat perfect pe fundalul valurilor ce se spărgeau de stânci.

– Este... foarte tare. O sirenă cât se poate de sexy.

– CiCi i-a făcut rama – e mult mai pricepută la asta decât voi fi eu vreodată. Hai să mergem să o agățăm la locul ei.

– Imediat. Mai întâi, încă o dată: foarte tare! Și mulțumesc!

Puse tabloul jos și o trase în brațele lui pentru încă un sărut. O ținu apoi în brațele lui încă o clipă.

– Cred că până la urmă nu ai avut o zi chiar atât de bună la muncă.

– Depinde de unde privești. Vreau să-ți spun chestia asta ca să mi-o iau de pe suflet și să putem lăsa totul la o parte ca să ne bucurăm de această seară, zise trăgându-se puțin înapoi. În dimineața asta am mai primit o felicitare.

– O, Doamne!

– Stai puțin. Pentru mine asta înseamnă că o obsedez în continuare și și-a pierdut din interes pentru principalul obiect de până acum. Își permite ca emoțiile și răutatea aia oribilă pe care le are să interfereze cu ceea ce vrea să facă. Ne-a oferit astfel niște urme pe care putem merge, Simone, apucându-se să comunice cu noi în loc să se concentreze să se facă nevăzută. Ceea ce reprezintă un plus pentru noi.

– Dar vrea *să te omoare* pe tine.

– A mai încercat o dată, îi aminti el. Mereu am ştiut că va mai încerca. Acum în loc să lase lucrurile să se liniştească şi pe urmă să vină după mine când sunt nepregătit fiindcă nu mă aştept, îmi oferă nişte indicii, nişte urme şi un orizont de timp. Şi nu numai mie, ci şi FBI-ului. Jacoby e la curent cu toată istoria.

– Dacă încerci să mă abureşti...

– Nu încerc deloc. Femeia asta este o psihopată periculoasă, însetată de sânge şi de răzbunare. Iar tu nu numai că eşti pe insula asta, ci eşti *cu mine* pe insula asta. Ea nu are de unde să ştie încă al doilea aspect, dar îşi va da curând seama şi atunci va dori să pună mâna pe amândoi. Nu te aburesc deloc.

– Ceea ce îmi este cât se poate de clar acum, spuse Simone răsuflând zgomotos. Povesteşte-mi despre felicitare.

– Era genul acela cu *Mă gândesc la tine*, începu el şi îşi scoase telefonul ca să-i arate poza.

– Şi din nou o şuviţă de păr, murmură Simone. Nu este a lui McMullen, nu-i aşa? A trecut prea mult timp de atunci.

– Dintr-un motiv sau altul, McMullen se pare că făcea parte din altă categorie pentru ea.

– Este al bietei Tracey, nu?

– Aşa cred şi eu. Vor confirma cei de la medicină legală.

– Eu am cunoscut-o doar sporadic şi numai prin intermediul lui Mi, dar..., se întrerupse puţin ca să se liniştească. Asta face legătura cu mine, asta este de fapt legătura care duce la mine. Şi de asta mi se pare şi mai greu de suportat decât celelalte crime.

El o mângâie uşor pe păr.

– Te iubesc. Insula asta este casa mea – am chiar şi un câine ca dovadă în sensul acesta. Oamenii care locuiesc aici, care vin aici, în momentul acesta sunt responsabilitatea mea. Am nevoie ca tu să ai încredere în mine, să ai încredere că mă pot ocupa de chestia asta.

Ea se gândi la sculptură, la esența ei. O crease fiindcă știa cine e el.

– Dar am încredere în tine. O s-o faci să plătească pentru Tracey și pentru toți ceilalți, ceea ce face ca totul să mi se pară mai ușor. Mă bucur că mi-ai spus de la început asta, ca să putem să lăsăm la o parte totul.

– Foarte bine. Hai s-o facem. Să lăsăm la o parte totul și să ne bucurăm de o seară normală.

– Normală mi se pare exact ce trebuie.

– Atunci bine.

O ridică în brațe și porni cu ea spre trepte.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că sunt eu. Te duc precum Rhett Butler în brațe în sus pe scări și apoi în pat.

– Așa arată o seară normală?

– Exact așa, după părerea mea. Intră în dormitor, o puse pe pat și se aruncă deasupra ei. Tu ai început. Cu sărutul acela de pe alee. Așa că acum trebuie să închei eu.

Barney, care mai fusese martorul acestui gen de comportament și altă dată, păși tiptil până la pătuțul lui, cu jucăria în gură, unde se tolăni în așteptare.

– Numai gura e de tine. Poate că îmi place să închei eu ceea ce încep.

– O să ai ocazia.

Își coborî gura pe gura ei și o sărută și o sărută și o sărută fără să se mai oprească.

Era tot ce-și dorea și ea, gândi Simone. Era chiar prea mult din tot ce-și dorea ea. Toate aceste sentimente și nevoi, slăbiciunea și puterea îngemănate pe care le simțea ridicându-se ca într-un vârtej în sufletul ei.

Se prinse de el și se lăsă cu totul în voia lui.

O dezbrăcă încet, scoțându-i pe rând fiecare lucrușor de pe ea. Nu era nici o grabă, căci se simțea deja îmbătat de ea, de senzațiile pe care i le dădea. Își trecu mâinile peste pielea ei goală, simți fierbințeala de sub atingerea lui, își trecu buzele peste tot, o simți tremurând.

Timpul păru să-şi încetinească pasul; aerul deveni parcă vâscos. Fiecare suspin, fiecare oftat, fiecare geamăt uşor ca o fâlfâire de aripi pluti în jur în timp ce mişcările li se sincronizară perfect, ca într-un dans lent, până ce în cele din urmă terminară amândoi odată.

Reed o iubea – iubea totul la ea, tot ce era, tot ce fusese, tot ce avea să devină. Îl iubea şi ea, asta o ştia bine, aşa că putea să aştepte să îl privească, să se uite în adâncul sufletului lui şi să rostească aceste cuvinte. Căci aici şi acum, ea îi arătase asta şi nu mai era nevoie de cuvinte.

El reuşise să o deschidă; ceea ce femeia nu-şi putea explica. Reuşise să descuie lucruri din ea despre care nici nu ştia că există, şi le păstrase, lucrurile acelea, secrete şi avusese atâta grijă de ele.

Îşi trecu mâna peste spatele lui, peste cicatrici. Protectorul, gândi ea, dar oare pe el cine îl proteja?

„O voi face eu." Îi prinse faţa în palme, se ridică spre el. O voi face eu.

El se strecură din nou în ea, încet, încet, fără să-şi dezlipească ochii din ochii lui.

„O voi face eu", se gândi ea din nou şi i se abandonă cu totul.

Sub el, simţindu-şi inima gonind nebuneşte în acelaşi ritm cu inima ei, frumuseţea acestui moment îi umplu ochii de lacrimi.

– Îmi place ce înţelegi tu prin seară normală, reuşi să şoptească.

– Aşa speram şi eu, răspunse el sărutându-i linia umărului. Aş putea petrece câteva vieţi făcute din astfel de seri normale alături de tine.

„Nu încă", se gândi ea. „Nu încă."

– Serile normale includ cumva şi cina?

– Da, imediat după ce mă uit pe Google cum să fac puiul pe grătar, zise el ridicându-se şi uitându-se în jos spre ea. Hei!

Îi şterse lacrimile de pe pleoape.

– Sunt lacrimi bune, îi spuse ea. Chiar bune. Mă faci să simt mai mult, Reed. Şi încerc încă să mă obişnuiesc

cu asta. Hai să facem așa: tu te duci să vezi ce poți face cu puiul acela, iar eu agăț tabloul. În felul acesta, fiecare va face exact ceva la care se pricepe.

– Să vedem dacă mai zici asta și după ce mâncăm puiul. Lacrimi bune?

– Chiar bune.

Reed hrăni câinele și făcu și puiul la grătar, care ieși destul de bun până la urmă. Admiră sirena cea sexy de pe peretele băii. Se plimbară, iar el studie tulpinile verzulii ale lupinelor ce ieșiseră în fața casei, înainte să o ia pe poteca din pădure și apoi către plajă.

Își îngăduiră amândoi o seară normală unul alături de celălalt.

El încercă în zadar să-i arunce lui Barney mingea ca să i-o aducă. Apoi o luă Simone și o aruncă. Barney se repezi după ea, o înșfăcă dintr-o mișcare și i-o aduse înapoi.

– De ce ție ți-o aduce?

– Fiindcă este un gentleman.

– Mai arunc-o o dată.

Ea se conformă, obținând același rezultat.

– Ia dă-mi-o și mie. Du-te după ea, Barney!

Reed o aruncă; Barney rămase pe loc, cu ochii la el.

– Ei, fir-ar al...

– Barney, spuse Simone arătând înspre minge. Du-te și adu-o.

Câinele dădu din coadă, alergă pe plajă și îi aduse mingea pe care o puse în fața ei.

– Își bate joc de mine, decise Reed. Pot să-l fac să șadă. Am deja cam 95% rată de succes în privința asta. Dar tot își prinde capul între zăbrelele de la balustradă de câteva ori pe săptămână. Și se face din ce în ce mai mare, așa că nu mai e chiar atât de ușor să îl scot.

Merseră mai departe, iar el încercă o nouă tactică. Reed aruncă mingea înapoi peste umăr. Barney o luă la fugă după ea.

– Hai că încep să mă pricep.

Cu mâna lui Simone în mâna lui şi câinele alături tropăind cu mingea roşie în gură, privi luna ridicându-se deasupra apei.

– Poţi rămâne în noaptea asta?

– Trebuie să plec devreme. E o chestie de sincronizare, dar pot rămâne.

El îi duse mâna la buze, o sărută privind luna şi îşi dădu seama că în ruptul capului nu ar fi putut cere o seară mai normală decât asta.

capitolul 27

Vara sosi pe insulă, şi la fel şi turiştii. Cei care făceau excursii de-o zi, cu cearşafurile lor de plajă şi loţiunea pentru protecţie solară, cei care stăteau câte un weekend, pregătiţi să profite la maximum de soare şi de distracţie în cele două zile. Veniră şi foarte mulţi alţii, turişti gata să rămână aici o săptămână sau două, o lună sau întregul sezon.

Feribotul venea acum la fiecare oră, aducând maşini, biciclişti, turişti pe jos, aliniaţi pe docuri de ambele părţi ale golfului. La fiecare oră, nesmintit, Reed însuşi sau unul dintre agenţii lui erau acolo să privească. Verificase o mulţime de rezervări făcute de femei singure, dar nici una nu se dovedise de interes.

Se preocupa în fiecare zi, fie că era de serviciu sau nu, umbla peste tot, prin sat, pe plaje, în locurile cu adăposturi de închiriat.

„Mai devreme sau mai târziu", îşi spusese el.

Într-o seară minunată de iunie, la o serată pentru strângere de fonduri în Potomac, Maryland, Marlene Dubowsky – avocată a victimelor, activistă politic, supravieţuitoare a tragediei de la DownEast Mall – ţinu un scurt discurs şi ridică paharul ca să închine.

Sorbi, înghiţi, coborî printre oameni, sorbi, înghiţi, schimbă câteva vorbe. Şi începu să rămână fără aer.

Chiar când se prăbuşi, Patricia, îmbrăcată şi machiată ca o mare bogătaşă venită să doneze bani, se repezi jos lângă ea şi îi smulse iute o şuviţă de păr.

- O, Doamne sfinte, sunaţi la salvare!

- Sunt medic, strigă cineva din spate. Lăsaţi-mă să trec.

În confuzia creată, Patricia se făcu nevăzută.

Trecu cu maşina pe lângă locuinţele frumoase, aleile şerpuite, oficiul poştal pe care îl reţinuse deja. Fredonând o melodie, strecură şuviţa de păr într-o punguţă, iar punguţa în felicitarea pe care deja o scrisese, îi pusese expeditorul şi chiar şi timbru.

Alesese următorul text:

NUMAI PENTRU CĂ
Tu eşti Tu!

După ce lipi plicul, îl lăsă să cadă în cutia poştală din faţa poştei.

Mulţumită de ea însăşi, o luă pe centură, apoi ieşi pe autostradă şi apoi trase la hotelul de nivel mediu unde-şi făcuse rezervare, luând în calcul mulţimea de turişti.

Nu avea nevoie decât de o noapte de somn bun şi de o masă ca lumea.

În micul apartament închiriat - fusese singura posibilitate - îşi scoase peruca de un blond platinat proaspăt coafată, lentilele de contact albastre şi dispozitivul pe care îl ţinuse în gură ca să-i facă maxilarul mai proeminent.

Mormăind, îşi scoase şi rochia de cocktail scumpă, de babă, şi stratul de material vătuit de dedesubt, care o făcuse să pară mai plină. Îşi scoase şi talonetele din pantofii de seară.

Ceru room-service, făcu un duş lung ca să scape întru câtva de loţiunea autobronzantă pe care şi-o aplicase.

De dimineaţă, avea să abandoneze maşina pe care o închiriase în parcarea pe termen lung de la aeroportul din Dulles, apoi urma să închirieze alta. Avea să facă

o schimbare de plăcuțe undeva pe drum și pe urmă pornea din nou la treabă.

Puse o poză cu Reed pe noptiera de lângă pat – îi cumpărase și o ramă.

– Avem întâlnire, nu-i așa? Numai pentru că de-aia.

Jacoby se afla în biroul lui Reed, transpirând frustrare prin toți porii.

– Trimisesem un agent la nenorocita aia de serată, și totuși a reușit să scape. Panica stârnită i-a făcut pe o grămadă de oameni să se înghesuie, și astfel i-au blocat accesul. A apucat să o vadă, chiar s-a luat după ea, dar... Crede că a fugit cu un Mercedes sedan negru, dar nu a văzut numărul de înmatriculare. Nu era luminat.

Băgă mâna în geantă și scoase o schiță.

– Portretul-robot.

– A adăugat câțiva ani, ceva kilograme, și-a modificat maxilarul inferior. Și s-a reîntors la cianură.

– A stat ca să se asigure că victima se prăbușește la pământ, ba chiar s-a și lăsat în jos lângă ea într-un moment în care ar fi fost mult mai înțelept să se țină deoparte și s-o șteargă.

– A devenit mai arogantă și nu știa cât de aproape vă aflați voi.

– Nu suficient de aproape, după cum s-a dovedit. O să-ți mai trimită o felicitare.

– Abia aștept. S-a micșorat simțitor intervalul dintre crime.

– Încă un semn că își pierde controlul care a ținut-o atâta vreme la adăpost. Probabil că are legătură cu tine, Reed, și cu faptul că ai reușit să o împuști. Inițial m-am gândit, iar analiza pe care am întocmit-o noi mi-a dat dreptate, că face toate astea ca să te stârnească pe tine. Că toate crimele astea reprezintă pentru ea modul în care te torturează pe tine. Acum nu mai cred asta, însă. Trebuie să repare ce s-a stricat.

– De acord. Dacă vrea să mai comită încă una în drum spre încoace, și dat fiind ritmul la care s-a ajuns,

cred că o va face, trebuie să îi puneţi pe Mi-Hi Jung şi Chaz Bergman sub protecţie. Cred că în categoria asta intră şi Brady Foster. Nu se va duce încă după Essie. Essie este mult prea importantă în ierarhia ei. Nu s-ar duce încă nici după Simone, dacă nu aş locui eu pe insula asta. Dar nu ar fi în stare să reziste tentaţiei de a ucide doi dintr-o lovitură. Cu toate acestea...

Femeia se ridică, se duse să-şi ia o cola, apoi se opri o clipă.

– Ai cola zero?

– Stai puţin.

El ieşi, traversă încăperea principală, intră în oficiu şi scoase un pepsi fără zahăr din frigider.

– Îţi rămân dator, îi spuse lui Matty şi intră la loc în birou, închizând uşa în urma lui.

– Merci. Cu toate acestea?

– E-adevărat că a început să se precipite şi să-şi piardă cumpătul, dar e în continuare la fel de isteaţă, la fel de vicleană. Am văzut asta din felul în care s-a jucat cu noi atunci cu McMullen şi după asta. Ştie foarte bine, nu are cum altfel, că eşti pe urmele ei, că uneşti punctele şi pui lucrurile cap la cap.

– Deci crezi că va schimba brusc direcţia şi va face un ocol.

– Dacă are nevoie să mai omoare pe altcineva înaintea mea, ar fi proastă să meargă direct spre Maine. Şi nu e proastă.

Jacoby se ridică, se apropie de harta pe care o pusese el pe perete şi studie locurile în care bolduri colorate marcau crimele comise de Hobart din momentul în care îşi începuse călătoria.

– Ce-ţi spune intuiţia în legătură cu locul în care ar face ocolul de data asta?

– Trebuie să mă gândesc. Oare va rămâne în continuare la condus sau îşi va lua bilet de avion? Oare va rămâne în continuare la cei faimoşi şi/sau bogaţi sau va rupe ritmul şi în privinţa asta? Trebuie să mă gândesc.

– O să mă gândesc şi eu, şi tot restul echipei care se ocupă de cazul acesta. Am avut un om în aceeaşi încăpere cu ea şi tot a reuşit să-şi ucidă ţinta şi să fugă.

Reed ridică schiţa.

– Când te uiţi la chestia asta, tu îţi dai seama că este Hobart?

– Probabil că nu aş fi recunoscut-o nici eu şi au fost martori care au confirmat faptul că avea şi un puternic accent sudist – şi-ncă unul bun. S-a amestecat printre oameni, Reed, a făcut conversaţie de salon şi chiar a vărsat câteva lacrimi când a îndrugat o poveste despre fiică-sa şi calvarul prin care a trecut după ce a fost victima unui viol. A plătit cei cinci mii de dolari ca să se afle acolo.

– Trăieşte pur şi simplu orice rol îşi asumă. Şi e genială. Nebună şi genială ca actriţă.

– Trebuie să plec. Sună-mă când primeşti următoarea felicitare.

El avea treburi de care să se ocupe: probleme de trafic, probleme cu parcarea, probleme cu ambarcaţiunile, probleme cauzate de beţivi, chiar şi nişte furturi mărunte. Fiecare zi era o zi de vacanţă, iar oamenii ieşeau buluc pe străzi, în magazine, pe diferite trasee, pe plaje.

În cele mai multe zile, lucra până după apusul soarelui şi chiar şi după aceea câtva timp. Dar în majoritatea serilor o avea pe Simone. Dacă găsea o oră sau două de linişte şi singurătate, se încuia în biroul lui, studia harta, feţele, încercând să se pună în pielea Patriciei.

Ieşi afară într-o dimineaţă – Simone pleca aproape întotdeauna chiar când se crăpa de ziuă – şi o găsi pe CiCi în curtea lui cu şevalet, pânză şi vopseluri.

– Bună dimineaţa, Domnu' Şef Delicios.

– Bună dimineaţa, dragostea vieţii mele. Pictezi, văd.

– Am nevoie de lumina de dimineaţă. Am ieşit de câteva ori săptămâna asta, mai târziu în cursul zilei – ceea ce arată cât sunt de hoaţă, dar am nevoie de lumina asta.

El se apropie de ea să vadă pânza - câinele deja se repezise dând din coadă şi se lipise de picioarele ei.

- E casa.

Şi lupinele, observă el. Pârâiaşele acelea de culoare de care se minuna încă erau ale lui.

- Nu sunt încă înflorite cum trebuie. Săptămâna viitoare abia. Dar am nevoie de lumina asta şi de un început bun înainte să fie gata, în culmea înfloririi. Îmi plac mult liniile casei ăsteia, mereu mi-au plăcut. Cineva a fost destul de deştept să vopsească veranda aia în culoarea orhideelor.

- Cineva a avut pe altcineva cu ochi de artist care să-i spună să o facă.

- Da, dar ţi-ai dat seama singur că dacă pictezi uşile principale, culoarea aceea violet ca pruna o să sporească efectul.

- Am şi eu momentele mele de creativitate. Şi televiziune prin cablu.

- Momentele tale de creativitate se pare că sunt nenumărate. Lupinele acelea, de exemplu, sunt ele însele o operă de artă.

- Leon m-a ajutat cu ele şi în general cu tot ceea ce ţine de flori. El se pricepe la fertilizatoare. A trebuit să cumpăr o maşină de măruntit crengi şi aşa mai departe. Nu a fost altfel chip să scap de el.

CiCi îl studie în timp ce vorbea.

- Nu prea te-ai odihnit în ultima vreme, drăguţule. Se vede cu ochiul liber.

- E vară. Sunt foarte ocupat.

- Şi nu e numai asta. De ce nu pot pune eu mâna pe ea...

- E alunecoasă, răspunse el aplecându-se să o sărute pe obraz. Dar o vom prinde.

Scoase cheile din buzunar şi desprinse una de rezervă din breloc.

- E cheia de la casă. Intră când ai nevoie şi simte-te ca acasă - când pleci, să încui. Poţi să păstrezi cheia. Doar

că te rog să nu fumezi marijuana cât timp te afli aici. Sunt șeful poliției. Am și șapcă în sensul acesta.

Îl apucă pe Barney de lesă și plecă la muncă, oprindu-se pe drum la o căsuță închiriată ca să-i trezească pe cei dinăuntru – niște studenți – să le spună să-și adune sticlele de bere și de vin împrăștiate aiurea peste tot. Cu avertismentul că un agent va reveni într-o oră să îi amendeze dacă nu se conformează.

Deci, se gândi el, acesta era începutul unei noi zile pe insulă.

Și cum estimase deja sosirea ei, nu se miră deloc când Donna îi aduse a treia felicitare.

– Nu mai chema pe toată lumea, avem prea multă treabă acum. La legătura însă cu ei și spune-le că am primit-o pe a treia, iar aceasta este din Potomac, Maryland.

– Nemernica asta nebună îmi strică toată vara.

– Nici eu nu mă bucur prea tare de viață, murmură el scoțându-și mănușile, briceagul și deschizând felicitarea.

– Drăguț, spuse când citi rândurile printate.

De data aceasta desenase inimi străpunse de săgeți, cu sângele șiroind din ele.

Ce zici? De data asta mi-aș putea încerca măiestria la trasul cu arcul. Sau poate aș putea să rămân la trasul cu pistolul ca să-ți vâr niște gloanțe în inimă și în cap. Poate te voi împușca mai întâi în vintre, așa ca să mă distrez. Marea avocată la modă, aia cu inima cât roata carului, s-a cățărat pe cadavrul fratelui meu ca să se înalțe pe piedestal. Am avut eu grijă s-o dărâm de acolo. Nici nu a știut ce a lovit-o. Și nici tu nu o să știi, nenorocitule!

XXOO, *Patricia*

Desenase cât se poate de clar și un deget mijlociu ridicat după nume.

O luase razna, se gândi el. Era mai furioasă sau mai puțin capabilă să-și controleze furia, ceea ce însemna că reprezenta o amenințare și mai clară.

Dar cine? Și unde?

Se uită la hartă în timp ce o apela pe Jacoby.

Simone examină fiecare centimetru de fontă pe care o turnase peste ceară. Studiase și ceara, folosind instrumente delicate pentru a scrijeli orice imperfecțiune, instrumente fierbinți pentru a netezi sau a umple unde era cazul. Așa că o studie din nou, încă o dată, și concluzionă că era gata.

Ore întregi proiectase, crease și atașase sistemul de umplere, sistemul de tuburi pentru ceară și orificiile prin care avea să pătrundă bronzul topit în formă.

Alte ore le petrecuse acoperind ceara cu un fel de pietriș. Mai întâi cu nisip foarte, foarte fin - două straturi - ca să prindă și cele mai mici detalii. Alte straturi - nouă în total - de diferite grade de măcinare și amestecuri, lăsând fiecare strat să se usuce înainte de a pune următorul ca să creeze acel înveliș gros de ceramică.

Toată munca aceea asiduă, extrem de solicitantă, îi ținuse mintea ocupată zile întregi și îi îndepărtase anxietatea pe care i-o provocase nenorocita aceea de felicitare, a treia.

Nici nu a știut ce a lovit-o. Și nici tu nu o să știi!

Nu te gândi acum la asta, își spuse. Nu lăsa o psihopată să îți dicteze viața.

Puse statueta într-o cutie și o duse jos.

- E Reed?

- Da, pregătit de plecare, spuse Simone așezând cutia pe blatul de bucătărie gâfâind de la efort. Îți mulțumesc că renunți la o zi frumoasă de vară ca să mergi cu mine.

- Îmi face plăcere un drum la turnătorie. Să văd toți bărbații aceia - și femeile - asudați de acolo, adăugă CiCi. Pot să fac niște schițe.

Se uită în oglindă să vadă cum îi stă părul – lung şi desfăcut, de sub care se vedeau nişte cercei rotunzi, uriaşi, în ambele urechi.

– Si chiar abia aştept să aud sporovăiala lui Natalie în legătură cu nunta. O să fie o zi foarte tare, spuse punându-şi pe umăr o geantă de pai mare cât toate zilele. Hai să-l ducem pe frumuşel la maşină. I-ai spus că traversăm pe continent, nu?

– O să-i trimit un mesaj de pe feribot.

CiCi îşi îngustă privirea, cu ochii la ea, în timp ce ieşeau din casă.

– Simone.

– Aşa are mai puţin timp în care să-şi facă griji.

– Şi nici un fel de timp în care să încerce să te convingă să nu pleci de pe insulă.

– Exact.

Simone puse cutia în portbagaj, aruncă şi rucsăcelul ei alături de ea şi îşi puse ochelarii de soare în timp ce şi CiCi şi-i punea pe ai ei, cei cu lentile reflectorizante. Se urcă la volan, porni radioul şi îi aruncă un zâmbet lui CiCi.

– Excursie de fete!

– Ura!

În condiţii normale, Simone ar fi închiriat poate o cameră de hotel lângă turnătorie în loc să forţeze întregul proces într-o singură zi. Nu fiindcă nu ar fi avut încredere în cei care supervizau treaba sau în muncitorii care erau ei înşişi artişti, la rândul lor. Dar prefera să ia ea însăşi parte la fiecare etapă, la fiecare pas.

Acestea nu erau condiţii obişnuite şi nu voia să fie departe de Reed şi de insulă, aşa că se grăbea.

El avea grijă de ea, se gândea ea, aşa că şi ea avea grijă de el.

O lăsă totuşi pe CiCi să se distreze singură la nivelul de turnare sau să colinde în jurul furnalelor în timp ce ea stătea practic lipită de muncitorul care îi băgă opera în cuptor.

Folosise metoda cerii, preferata ei, iar căldura şi presiunea din cuptor avea să forţeze ceara să iasă din cochilia tare.

Şi dacă făcuse treabă bună, se gândi ea, *Protectorul* avea să rămână cu forma lui perfectă în interiorul cochiliei goale şi întărite.

CiCi i se alătură în timp ce muncitorii transferau forma fierbinte la nivelul de turnare.

– Şi am pornit, spuse CiCi.

Muncitorii cu căşti, măşti pe faţă, costume de protecţie, mănuşi groase şi cizme o duceau întotdeauna cu gândul la nişte astronauţi încercaţi de vitregia meleagurilor nepământene.

Îi fixară opera în nisip în timp ce alţii topeau blocuri solide de bronz, transformându-l în lichid. Îşi imagina muşchii tensionaţi mişcându-se greoi în costumele acelea groase în timp ce amestecau strălucitorul bronz topit.

Şi aici era vorba de artă, se gândi ea, în căldura aceea îngrozitoare, în mijlocul mirosului de chimicale, de sudoare şi de metal lichid. Şi era vorba de magie în lumina aceea strălucitoare când muncitorii ridicară cazanul de metal topit din furnal.

Şi când turnară – momentul adevărului – momentul acesta întotdeauna o vrăjea. Mişcările iuţi ale muncitorilor la unison, curgerea fluidului adânc şi auriu ca lumina topită a soarelui.

În formă, în cochilie, munca ei, opera ei de artă, viziunea ei umplută de lumina topită a soarelui. Negativul devenea pozitiv şi avea să ia naştere simbolul şi studiul bărbatului pe care ajunsese să-l iubească.

– Nu se compară cu sexul, murmură CiCi lângă ea. Dar tot e o stare de excitaţie aparte.

– Oh, Doamne!

Cu un oftat îndelung, Simone răsuflă eliberând aerul din plămâni.

Cum forma şi ceea ce se afla în ea avea să necesite câteva ore ca să se răcească, plecă împreună cu CiCi

în Portland ca să ia un prânz lung – slavă Domnului, nu la club – alături de mama şi de sora ei.

Discuţiile despre nuntă fură predominante, dar Natalie radia de fericire, şi lumina aceea se reflecta şi asupra mamei lor. Dacă nu îi poţi învinge, trebuie să li te alături, gândi Simone.

– Ai văzut pozele pe care le-am trimis cu rochiile domnişoarelor de onoare, spuse Natalie sorbind din al doilea pahar de şampanie.

– Da, îi confirmă Simone. Sunt minunate – sexy şi elegante şi îmi place mult culoarea.

– Culoarea murei, spuse Tulip, bucurându-se şi ea de încă nişte şampanie. Aveam îndoielile mele şi recunosc că am încercat să o conving pe Natalie să ia ceva mai tradiţional. Dar avea dreptate. E o culoare care iese în evidenţă, mai ales date fiind nuanţele pe care le vor purta doamnele din familie.

– Arămiul şi argintiul pal, încuviinţă din cap CiCi. Ai ochi de artist când vrei, iubito.

– Speram ca tu şi Simone să purtaţi argintiu. Dacă vreţi să căutaţi rochii în nuanţa aceea, buticul unde merg eu are nişte modele foarte frumoase. Şi mai este suficient timp pentru ajustări.

– Mie îmi stă bine în argintiu, gândi CiCi cu voce tare.

– Tu nu vei fi în alaiul ce va păşi spre altar, zise Natalie mutându-şi privirea la Simone. Dar aş vrea ca tu... aş vrea ca amândouă să faceţi parte din el.

– Ce-ar fi să mergem la butic după ce mâncăm, îi sugeră Simone. Poţi să mă ajuţi să-mi aleg o rochie.

Natalie clipi de câteva ori nedumerită.

– Serios?

– Tu eşti mireasa, Nat, spuse Simone ciocnindu-şi uşor paharul de paharul surorii ei şi prinzând sclipirea lacrimilor din ochii mamei. Hai să mergem toate la cumpărături.

Pentru ea era o simplă rochie, se gândi, dar pentru sora și mama ei era un simbol care conta. Și care avea să mai umple încă vreo două ore cât se răcea bronzul.

Când ajunseră în sfârșit pe drumul de întoarcere spre turnătorie – cu rochii, pantofi, poșete și șaluri pentru o nuntă de toamnă – se simțea plină de energie.

– Să știi că m-am simțit chiar bine, se minună ea.

– Nu strică niciodată să ieșim din zona de confort. Le-ai făcut fericite.

– Amândouă le-am făcut fericite.

– Da, așa este, răspunse dându-i un cot lui Simone. Acum ne sunt datoare.

– Și-ncă cum!

Fiindcă voia să facă restul trebii de una singură și nu voia să petreacă prea mult timp departe de insulă, Simone îi rugă pe cei de la turnătorie să încarce cutia cu forma plină de bronz înapoi în mașină.

– Îi trimit mesaj lui Reed, spuse CiCi când urcară cu mașina pe feribot. Vreau să știe că suntem în drum spre casă.

– Nu vreau să vină la noi înainte să apuc să scot statueta de bronz din formă și să o duc înapoi în studio, ca să pilesc metalul.

– Îl țin eu de vorbă și chem și niște bărbați puternici ca să ridice cutia pe verandă, îi spuse tastând mesajul și aruncând o privire către Simone. Vreau să fiu acolo când spargi forma.

– Păi nici nu mă gândeam să fac altfel.

Două ore și jumătate mai încolo, Simone își ștergea transpirația de pe frunte. Bucățele de formă, mai mici sau mai mari, erau împrăștiate peste tot pe prelată la un loc cu tot felul de ciocane și bormașini.

Iar statueta de bronz stătea în picioare sclipind în lumina serii care se lăsa.

– Minunat, Simone! Minunat!

– Chiar așa va fi.

Avea să șmirgheluiască statueta, să netezească suprafața cu diferite tipuri de șmirghel, de la aspru la foarte

fin, să completeze ici-colo textura şi apoi urma să fie perfect.

– Mai sunt câţiva paşi, spuse dându-i roată. Trebuie să mă ocup de metal, să dau cu nisip şi pe urmă să-i dau lustru, dar văd, CiCi. Îmi pot da seama că este exact aşa cum speram.

– Ceea ce se poate spune şi despre el, indiferent dacă îţi dai seama de asta acum sau nu.

– Nu speram să am parte de cineva ca el, asta este chestia. Un timp, nu am sperat să am parte de nimeni şi de nimic, aşa că totul mi se părea în zadar. Pe urmă m-am trezit şi am sperat să pot face ceva de genul acesta. Ceea ce era suficient, chiar era, căci te aveam pe tine şi locul acesta unde puteam reveni oricând. Şi pe urmă... s-a uitat la mine el.

Se ghemui şi trecu un deget peste faţa de bronz.

– El mă iubeşte.

– Pe mine m-au iubit o mulţime de bărbaţi şi câteva femei, chiar. Nu e suficient, iubito.

– Nu, nu ar avea cum. Nu ar avea cum să fie suficient, chiar dacă este un om frumos, şi bun, şi deştept, şi în atâtea feluri. Nu ar avea cum să fie suficient.

Îşi trase bandana pe care o legase ca să-i ţină părul.

– Dar a reuşit să îndepărteze lacătul cu care zăvorâsem totul în interiorul meu, CiCi, şi aşa, fără zăvoare, pot să văd mai mult, să simt mai mult, să vreau mai mult. M-a făcut să cred. Îl iubesc pentru ceea ce este şi pentru ceea ce sunt eu când sunt cu el.

– Şi când o să-i spui?

– Când termin totul şi îi arăt statueta. Ţi se pare o prostie? spuse îndreptându-şi spatele.

– Mi se pare foarte profund. O să te ajut să cureţi pe aici şi să duci frumuseţea asta sus.

În timp ce Simone şmirgheluia metalul, Reed puse mâna pe vreo doi puşti care aveau chef să arunce artificii aprinse în coşul de gunoi din toaletele publice, ca punct de atracţie maximă a vacanţei lor.

Poate că i-ar fi lăsat să plece după ce le-ar fi confiscat pur şi simplu restul de petarde şi artificii şi le-ar fi ţinut predica de rigoare, dar tatăl, care din câte se părea depăşise de mult limita normală de alcool pentru o seară pe plajă se luase de el.

- Care-i problema? Se distrează, atâta tot. Nu au făcut rău nimănui. Şi am mai şi dat o grămadă de bani pe petardele alea.

- Problema este că au încălcat legea, au pus în pericol siguranţa publică şi siguranţa lor proprie şi au făcut mizerie pe proprietatea altcuiva.

- Nişte aiureli, toate astea.

Încercând în continuare să-şi menţină abordarea diplomatică, Reed dădu din cap.

- Ceea ce vor curăţa imediat.

- Băieţii mei nu sunt oameni de serviciu.

- Astăzi sunt.

- Ei, sunt pe dracu'. Hai, Scotty. Matt, plecăm.

- Nu pleacă nicăieri până nu curăţă mizeria pe care au făcut-o.

Beţivul de tată îşi umflă pieptul.

- Şi cum o să-i opreşti?

Diplomaţia, concluzionă Reed, nu funcţiona de bună seamă întotdeauna.

- De vreme ce sunt minori, o să vă amendez pentru sprijinirea lor în săvârşirea unor infracţiuni şi pentru aducerea de substanţe explozibile ilegale pe insulă.

- Rahat!

El zâmbi afabil.

- Absolut nici un rahat în ceea ce spun.

- Nu am de gând să plătesc nici un sfanţ unui puşti poliţai de jucărie care-mi dă bătăi de cap şi-mi hărţuieşte băieţii în vacanţă. Am spus *să mergem*!

Se întoarse; Reed se întoarse şi el ca să-l oprească.

Roşu la faţă, plin de nervi, bărbatul îl împinse pe Reed.

- Foarte bine, vom adăuga şi ultrajul la lista aceea.

Uimit, dar nu peste poate, Reed se feri din fața brațului ridicat asupra lui, după care isprăvi istoria întorcând bărbatul cu spatele și punându-i cătușele dintr-o mișcare.

– Nu așa trebuie să te comporți, le spuse Reed băieților, căci cel mai mare rămăsese cu gura căscată, iar cel mic începuse să plângă. Domnule, sunteți serios sub influența alcoolului, continuă Reed în timp ce omul se zbătea înjurând – iar mai mulți oameni se strânseseră deja în jur făcând poze și filmând bineînțeles cu telefonul mobil. Vă opuneți reținerii, acum deranjați și ordinea publică, ca să nu mai vorbim de exemplul pe care îl dați unor copii minori. Mama voastră este aici? îi întrebă Reed pe băieți.

Cel mic se bâlbâi printre suspine.

– E weekendul nostru cu tata.

– Bine. Să rezolvăm problema asta la secție. Domnule, pot să vă târăsc până acolo sau veniți de bunăvoie.

– O să te dau în judecată de-or să-ți meargă fulgii!

– Deci trebuie să te târăsc. Scotty, Matt, trebuie să mergeți și voi cu noi, spuse aruncând o privire către câinele care stătea, așteptând. Hai, Barney!

Până ajunse la CiCi – primise o invitație la cină – era deja trecut de ora nouă și simțea nevoia imperioasă să bea ceva.

– Probleme? întrebă ea.

– Ei, probleme de diverse feluri, culminând cea mai enervantă dintre toate cu doi pușți cu petarde, care i-au speriat de moarte pe niște oameni, și tatăl lor beat și certăreț care a pus capac vomitând în biroul meu din cauza nervilor și a băuturii ingerate fără măsură. Nu a fost prea plăcut.

– Mă duc să-ți aduc o bere și pe urmă îți pregătesc un sendviș picant cu carne la grătar, una dintre specialitățile mele când nu sunt vegetariană.

– Te iubesc, CiCi.

– Tu du-te să stai jos, bea-ţi berea şi uită-te la apă. Şi nu ar strica să încerci şi nişte tehnici de respiraţie cum te-am învăţat.

Berea îl ajută, la fel şi apa – priveliştea, mirosul, zgomotul valurilor. Poate şi tehnicile de respiraţie îl ajutară. Dar faptul că Simone ieşi afară, cu părul lăsat pe spate – o nuanţă mai arămie în ultima vreme, prins cu o bandană albastră – purtând în braţe o farfurie mare cu carne la grătar şi salată de cartofi îl făcu să uite pe dată de stresul zilei.

Îi întinse farfuria, îi scoase şapca să-i ciufulească părul şi se aplecă să-l sărute.

– Petarde şi vomă de beţiv.

– Da, răspunse făcând un gest spre câinele care deja sforăia la picioarele sale. L-au epuizat de tot pe agentul meu. Cum a fost pe uscat?

– Am cumpărat rochia pentru nunta soră-mii – la fel şi CiCi – şi am câştigat mult la impresie artistică fiindcă le-am lăsat pe Natalie şi mama să ne ajute să ni le-alegem. Şi pantofi. Am făcut nişte schiţe – au fost mai multe, dar până la urmă m-am hotărât asupra celei mai tari – pentru figurinele de pe tortul de nuntă al lui Natalie şi Harry.

– Mi-ar plăcea să o văd. E veselă, spuse el. Iar veselia se spune că face minuni în contracararea vomei de beţiv.

– Mă duc s-o aduc.

Mâncă privind valurile şi ascultând sforăitul câinelui.

Ea aduse blocul de schiţe şi se aşeză pe braţul fotoliului lui.

– Aceasta mi se pare mie cea mai expresivă.

El studie schiţa – era silueta unei femei – frumuşică, făcută din pastă de zahăr – îmbrăcată într-o rochie de prinţesă. Fusta clopot, înfoiată, şi corsajul sclipitor se potriveau de minune miresei cu coroniţa ei pusă peste pletele blonde ridicate în coc.

Mirele purta frac de culoare gri-închis şi o cravată lungă, argintie care se potriveau şi ele de minune înfăţişării de zeu auriu.

Mirele tocmai răsucea mireasa într-o mişcare de dans – ceea ce făcea fusta să pară şi mai înfoiată. Şi se uitau unul la celălalt cu atâta fericire, ca şi cum descoperiseră fiecare la celălalt răspunsurile la toate întrebările de pe lumea asta.

– Trebuie să i-o pui într-o ramă.

– Dar nu e lucrată cum trebuie, e doar o schiţă.

– Ba nu e, şi sunt convins că i-ar plăcea foarte tare să o aibă. Semneaz-o, pune-i data şi pune-o într-o ramă.

– Ai dreptate. Chiar că i-ar plăcea. O s-o pun pe CiCi s-o înrămeze şi să-i pună geam. Iar eu o să fac figurinele din porţelan şi-o să le pictez.

– Judecând după rochie şi frac, aş spune că va fi o nuntă mare şi formală.

– Două sute şaptezeci şi opt de oameni – până acum – pe lista de invitaţi. Ţinută de gală din partea oaspeţilor. Ceea ce înseamnă că va fi şi mare, şi formală. Cât despre restul? Va fi o nuntă cât se poate de stilată.

– Asta îţi doreşti şi tu? O nuntă cât se poate de stilată?

– Nu am spus niciodată c-aş vrea o nuntă.

– O să ajungem şi acolo, mai e puţin. Iar cei trei copii ai noştri nu o să pună niciodată mâna pe petarde sau vreun nenorocit de chibrit.

Ea simţi fluturi în stomac şi nu-şi putu da seama dacă erau de îngrijorare sau de plăcere.

– Mi se pare că ai mers cu proiecţiile prea departe, şefu'.

– Exact aşa văd eu lucrurile. În afară de cazul în care CiCi se răzgândeşte şi mă ia pe mine drept sclavul ei sexual. Atunci înţelegerea noastră pică.

– Desigur.

– Înainte de toate astea, însă, trebuie să te conving să te muţi la mine. Şi asta poate să aştepte. Trebuie

să construim mai întâi un studio în care să poţi lucra. Lucrez deja de asta.

– Lucre... lucrezi deja la ce?

– Nu lucrez în sensul propriu al cuvântului. Vara e prea multă treabă aici ca să am timp. Doar că l-am rugat pe vărul Donnei – îl ştii pe Eli, este arhitect. L-am rugat pur şi simplu să pună pe hârtie nişte idei în privinţa asta.

Bău din bere şi se gândi că era aproape un miracol cum puteau o bere rece şi nişte carne picantă la grătar atenua în aşa măsură efectele unei zile atât de lungi şi obositoare.

– Desigur, dacă CiCi îmi va răspunde rugăciunilor mele, mă voi muta aici şi te vom scoate afară pe tine. Altfel ar fi ciudat pentru toată lumea.

Închise ochii în timp ce vorbea. Atenuat, atenuat, dar Dumnezeule cât era de obosit...

Ea se uită lung înspre orizont, la scânteierile lunii pe apa care îi despărţea de capătul lumii.

– În fantezia asta a ta am şi eu un cuvânt de spus în proiectarea acestui potenţial studio?

– Desigur, tocmai de asta Eli pune pe hârtie câteva idei. Ca să te poţi uita tu apoi la ele, să le învârţi, să le ajustezi, şi aşa mai departe. E suficient timp.

Ea se gândi la sculptura din studioul ei şi la cât timp îi trebuise să o termine, să o şlefuiască, să i-o arate. Poate că ar fi trebuit să i-o arate acum, cât era încă în plin proces de devenire. Aşa cum îi arătase el ceea ce putea fi.

– Cred că ar trebui să...

Se întrerupse când se auzi telefonul lui şi se dădu la o parte ca să-l lase să-l scoată din buzunar.

Văzu ce scria pe ecran. Jacoby.

Ce putea fi, se gândi ea lăsându-l singur ca să vorbească despre crimă, trebuia să mai aştepte.

Hobart lovi din nou şi încă foarte repede într-o suburbie luxoasă de la marginea oraşului Columbus. Ţinta,

un jurnalist foarte popular de la o televiziune locală, primise avertismentele FBI-ului şi le luase foarte în serios.

Nu uitase nicicând noaptea aceea de la DownEast. La momentul acela avea douăzeci şi opt de ani, lucra la postul din Portland ocupându-se cu ştirile mondene şi de timp liber şi încercând să acumuleze suficientă experienţă ca să avanseze la ştirile mai cu greutate. Când iadul se dezlănţuise practic în jurul lui, se dusese să-şi caute o cameră video nouă.

Se adăpostise şi înregistrase ceva din carnagiul produs, încercând cu propria-i voce tremurătoare să comenteze, să descrie ceva din ceea ce vedea, auzea, simţea.

McMullen mersese pe o cale datorită norocului ei de jurnalist, iar Jacob Lansin pe alta. El predase înregistrarea poliţiei cu mâinile lui tremurătoare încă, dar când ieşise din mall, găsise echipa de la propriul post TV. Le făcuse o relatare la prima mână, în timp real, despre cele întâmplate.

Avansase repede în carieră şi ajunsese să prindă postul de principal jurnalist de ştiri în Columbus, când se ivise ocazia. Se căsătorise cu o fată din Columbus, fiica unui om de afaceri înstărit.

Ajunsese astfel să aibă parte de faimă şi avere.

Norocul Patriciei apăru când o femeie care conducea şi trimitea în acelaşi timp mesaj prietenei sale cum că va întârzia la prânz lovi BMW-ul decapotabil al lui Lansin.

Bărbatul suferi o luxaţie de umăr, o gleznă fisurată şi multiple contuzii uşoare.

Fericit că nu fusese mai rău de-atât, Lansin îşi luă concediu ca să se recupereze şi aranjă să vină cineva la el să facă kinetoterapie.

Patriciei îi trebuiră numai două zile să afle că persoana care făcea terapie cu el era o tânără cu părul şaten prins în coadă, îmbrăcată aparent tot timpul în blugi şi tricou şi care avea la ea o masă de masaj pliabilă cu care sosea zi de zi la adresa respectivă, negreşit la ora două după-amiaza.

Patricia închirie o maşină cu aceeaşi marcă şi culoare ca şi a kinetoterapeutei şi, îmbrăcată cu un simplu tricou şi nişte blugi, sosi cu zece minute mai devreme. Ţinu masa de masaj astfel încât să nu i se vadă faţa.

Lansin, cu ghipsul la gleznă, cu mâna suspendată de gât şi gâtul într-un guler special, se uită pe monitorul camerei de la intrare, opri alarma şi deschise uşa.

– Salut, Roni, ai ajuns mai devreme.

– Exact la timp, îi spuse Patricia şi îl împuşcă în piept, după care mai trase de două ori şi în cap când omul se prăbuşi la pământ.

Împinse masa înăuntru, smulse o şuviţă de păr, închise uşa şi alergă înapoi la maşină. Totul îi luă mai puţin de un minut. Cum intenţiona să o abandoneze la aeroport, nu o deranjă dacă o vedea cineva demarând.

După ce o abandonă, luă taxiul înapoi în Columbus şi cumpără un SUV de lux la mâna a doua cu banii jos.

Era timpul pentru o vacanţă pe insulă, se gândi ea zăbovind suficient ca să îi trimită lui Reed ceea ce intenţiona să fie ultima felicitare pentru el.

În săptămâna cu sărbătoarea de 4 iulie, vizitatorii cotropiră pur şi simplu insula. Hotelurile, pensiunile şi căsuţele de închiriat erau ocupate la capacitate maximă şi fiecare fâşie de plajă se umplu ca o mare de umbrele, cearşafuri şi şezlonguri.

În parcul mic de pe High Street, orchestra din chioşc interpreta melodii patriotice, în timp ce copiii – şi destui adulţi – stăteau la rând să fie pictaţi pe faţă, să primească îngheţată sau clătite.

Ca să se lupte cu căldura – de altfel din belşug –, oamenii se bălăceau, înotau sau pur şi simplu făceau pluta pe apă. Bărci intrau şi ieşeau în continuu din port, pânze albe se ridicau, motoarele zumzăiau.

Aerul mirosea a loţiune de soare, a cartofi prăjiţi în ulei de arahide, a zahăr şi a vară.

Iarna, insula păstra atmosfera aceea liniştită şi extraordinar de frumoasă a unui glob de sticlă cu particule albe ca de zăpadă. Primăvara îmbobocea şi se trezea la viaţă. Dar vara exploda practic de culoare, de lumină, de zgomot şi de mulţime şi muzică de toate felurile.

Ca un carnaval ce avea loc în fiecare zi, se gândi el.

Iar de când începea vara, existau două feriboturi, unul care aducea în debarcaderul insulei maşini şi oameni, în timp ce al doilea îi încărca pe cei care plecau şi îi ducea înapoi la lumea reală.

Pe 4 iulie, la fel ca în orice altă zi în care reuşea să ajungă acolo, stătu să privească debarcaderul, urmărind maşinile, camionetele, turiştii cu corturi şi tot restul lumii care se împrăştie ca potârnichile în toate direcţiile.

Alături de el, Simone studie cu atenţie feţele, la fel cum făcea şi el.

– Crezi că astăzi va veni.

– Cred că astăzi este cel mai mare aflux de oameni, aşa că e o bună ocazie să se strecoare. Compania care deţine feriboturile are oameni la ambele capete, la debarcader, care caută femei singure. Iar eu am trimis doi agenţi acolo, zise ridicând bărbia înspre vas. Din iunie încoace au dibuit câteva şi toate au plecat de-atunci. Agenţii din port fac acelaşi lucru cu ambarcaţiunile private şi cursele charter.

– Dar tot sunt o mulţime de oameni.

– Mda. Pe de altă parte, este suficient de deşteaptă ca să ştie că vom supraveghea totul şi încă şi mai şi în weekendul acesta prelungit şi pe 4 iulie. Dacă aş fi în locul ei, aş aştepta.

– Aşa cum aştepţi şi următoarea felicitare.

– Pa 4 iulie nu funcţionează poşta, zise urmărind ultimii pasageri, o minidubă plină de copii, coborând rampa. Eu şi Barney trebuie să ne întoarcem la muncă.

– Ai putea să mă faci şi pe mine agent.

– Pe tine nu mi-aş permite să te plătesc, zise dându-i un sărut. M-aş simţi mai bine dacă ai sta departe de mulţime astăzi. Mi-ai spus că tu şi CiCi şi-aşa nu prea sunteţi amatoare de aglomeraţie şi că veţi urmări focurile de artificii diseară de pe verandă. Fă ceea ce faci de obicei.

– Eu m-aş simţi mai bine dacă ai fi şi tu cu noi.

El se bătu uşor cu degetul pe cuvântul ŞEF inscripţionat pe şapcă.

– Dată fiind parada, activităţile organizate în parc şi pe plajă şi nebunia generală din sat, ar putea fi oriunde, Reed. Ar putea, Dumnezeule, să tragă în tine cu o armă cu lunetă de la o fereastră din Overlook Hotel.

– Nu mă va ataca pe mine în felul acela. Nu are cum. E o chestie personală. Trebuie să îmi vadă chipul, trebuie să mă privească în ochi, şi eu s-o privesc pe ea. Şi trebuie să scape după ce o face. Ai încredere în mine.

– Am, spuse ea apucându-i mâinile. O să te aştept.

– La CiCi. Stai acolo în seara asta. O să vin şi eu acolo după artificii. Nebuna nu a ajuns încă. Poate că ceva din puterile paranormale ale lui CiCi se lipeşte şi de mine, dar încă nu a ajuns pe insulă, să ştii.

Ceea ce nu-l opri pe el să cerceteze cu multă atenţie mulţimea de oameni, să se uite mai cu seamă la femei, să caute dacă nu cumva îl urmăreşte cineva. După ziua aceasta lungă, rămase cu echipa de pompieri voluntari să privească cerul umplându-se de culoare şi să asculte zgomotul ca de împuşcături al artificiilor.

„Încă nu", se gândi el în timp ce oamenii ovaţionau. „Dar curând."

capitolul 28

Veni într-adevăr, trei zile mai târziu, strecurându-şi SUV-ul la mâna a doua în rândul format la debarcaderul de pe uscat. La fel ca mulţi alţii care aşteptau, ieşi din maşină să se plimbe în jur.

Își lăsase părul să crească până la umeri și îl făcuse blond-deschis. Folosise cu religiozitate în ultimele câteva săptămâni loțiunea de bronzat și, cu straturile de fond de ten și fard aplicate cu grijă, reușise să capete o sclipire sănătoasă. Sub ochelarii de soare stilați, cu rame mari, lentilele de contact îi transformaseră ochii în floricele albastre.

Și sub rochia bleu vaporoasă, de vară - una cu mâneci scurte, ca să-i ascundă cicatricea de la subraț - purta o burtă falsă care să simuleze o femeie însărcinată în aproximativ douăzeci de săptămâni. Pe degetul inelar al mâinii stângi își pusese un set - verighetă plus inel de logodnă - cu un diamant enorm - de fapt zirconiu, dar suficient de strălucitor ca să treacă drept unul cât se poate de veritabil.

Își făcuse manichiură și pedichiură - gen franțuzească, pentru a adăuga clasă - și avea și o geantă Prada de vară care să i se asorteze cu sandalele.

Arăta ca o tânără femeie însărcinată, destul de înstărită.

Puse ochii pe o pereche de turiști - bărbat și femeie - așezați pe rucsacurile lor așteptând să se îmbarce. Erau tineri și ei, iar femeia părea obosită și asudată.

Se apropie de ei cu mâna pe abdomenul proeminent pe care îl avea, așa cum observase că făceau femeile gravide.

- Bună. Sper că nu vă deranjez, dar aș vrea să vă întreb dacă știți vreun traseu ușor - adică foarte ușor - pe insula Tranquility? Soțul meu este mare amator de drumeții și când va sosi și el mai târziu săptămâna asta va dori neapărat să facă una. Iar eu nu prea sunt în stare de drumeții grele.

Zâmbi în timp ce spunea asta, mângâindu-se pe pântec.

- Sigur că da, îi răspunse zâmbind femeia. Poți lua o hartă de la centrul de informații de acolo.

– Şi poţi să iei hărţi şi de pe insulă, îi spuse bărbatul. Cele de la centrele turistice sunt gratis, dar au unele mai bune la magazine. Şi nu costă mult, cred.

Scoase o hartă din rucsac.

– Putem să-ţi arătăm nişte drumeţii foarte drăguţe şi uşoare pe ţărm. Cea până la far e puţin mai lungă şi mai dificilă, dar merită.

– Excelent. De fapt, ceea ce vreau eu să fac cea mai mare parte a timpului este să stau pe plajă, să citesc şi să mă uit la valuri, dar Brett iubeşte drumeţiile. De unde sunteţi?

Începu să discute cu ei. Ea – Susan, poţi să-mi spui Susie Breen – venea de la Cambridge. Soţul ei – Brett – fusese nevoit să plece din oraş pe neaşteptate, cu treburi legate de afaceri, dar ea se bucura să aibă câteva zile ca să ajungă la căsuţă, cea pe care o închiriase pentru şase săptămâni minunate, să o pregătească, să aducă proviziile şi să aibă timp să stea pur şi simplu să se bucure de lectură şi de priveliştea apei.

Ei – Marcus Tidings şi Leesa Hopp – părură la fel de încântaţi de cunoştinţă.

– Hei, ce-ar fi să mergeţi cu mine? Eu oricum trebuie să plătesc pentru maşină şi nu costă nimic pentru pasageri. Şi asta v-ar scuti să plătiţi biletul pentru cei care călătoresc pe jos. Plus că vă pot duce în sat, cel puţin până la biroul de închirieri, de unde trebuie să îmi ridic cheile.

Recunoscători, cei doi se apropiară de maşina ei când Patricia îşi dădu seama că uitase să schimbe plăcuţele de înmatriculare de Massachusetts pe Subaru. Zâmbind în timp ce se ocăra în gând pentru scăpare, improviză o explicaţie plauzibilă pe care să o dea la cerere – împrumutase maşina fratelui ei.

Dar tinerii cei prietenoşi nu observară nimic, prinşi în conversaţia cu ea, care continuă fără încetare.

Îi spuse Leesei să stea în faţă cu ea, ca să nu se simtă ca o şoferiţă de taxi.

Se urcară la bord ca grup de trei persoane şi se apropiară de balustradă.

Când Patricia coborî cu maşina pe chei, pe insula Tranquility, agenţii care urmăreau feribotul nici nu se uitară mai mult decât în trecere la SUV-ul cu plăcuţe de Ohio în care se aflau trei pasageri şi o grămadă de bagaje.

În timp ce Patricia se oprea la biroul de închirieri ca să-şi ia cheile şi pachetul de întâmpinare, Simone folosi o flacără ca să încălzească bronzul până ce se făcu auriu. Dădu cu nitrat feric pe părul lui Reed, la fel pe blana lui Barney, peste tot pe unde voia ca bronzul să capete uşoare nuanţe roşietice şi aurii.

Avea să folosească nitrat de argint pe sabie, pe zgarda pe care i-o făcuse lui Barney ca să scoată o nuanţă patinată de argintiu. Procesul avea să dureze ore întregi, dar considera că e o metodă mai bună decât cea învechită de a îngropa bronzul pentru a-l oxida. Iar aceasta îi oferea şi posibilitatea de a deţine controlul, de a sublinia anumite aspecte, de a adăuga mişcare şi viaţă proiectului.

Lucrase şi studiase alături de artişti care dădeau patină sculpturilor în Florenţa şi New York ca să înveţe arta, aspectele ştiinţifice, tehnicile. Pentru aceasta, o operă care îi devenise atât de personală, de apropiată, apelase la toate cunoştinţele pe care le putuse dobândi vreodată şi pe care le considera mai de valoare.

Când făcea pauză, se plimba prin studio, bea apă şi îşi limpezea gândurile. Şi studia feţele de pe policioară. Acum mai mult decât înainte. De-a lungul întregului proces de finisare a bronzului făcuse pauze şi lucrase la feţele acelea.

Ultima pe care o terminase se uita acum la ea cu ochii mari şi zâmbitori. Trent Woolworth, băiatul pe care îl iubise – aşa cum numai în adolescenţă se poate iubi. Nu apucase să devină bărbat. Crezuse că îi zdrobise

inima, dar de fapt abia dacă i-o înțepase. Știa asta acum și simțea pentru el numai regret și amărăciune.

Avea să îi pună fața alături de celelalte, de toate celelalte, și să le încrusteze în bronz așa cum făcuse cu Reed. Pe urmă, nitrat cupric, se gândi, pentru nuanțele subtile și foarte frumoase de albastru și verde, care să se potrivească cu apa.

Putea face asta, și avea să o facă, nu numai fiindcă în sfârșit găsise în interiorul ei putere, dar și fiindcă bărbatul pe care îl iubea o ajutase să se deschidă așa cum nu crezuse posibil.

Își puse mănușile și reveni la sculptura lui Reed.

Câteva ore mai târziu, cu umerii înțepeniți de la ultima etapă de etanșeizare - ceară plus tamponare, coborî în studioul lui CiCi.

Prin fereastră, o văzu pe bunică-sa în locul în care înrăma tablouri, așa că intră.

- Mă întrebam când o să apari.

- La fel și eu, dar am.... Oh, CiCi, îmi place mult! Casa lui Reed, lupinele ca o mare de culori, pădurea, *lumina!* Zânele din pădure care abia se ghicesc în penumbra de dincolo de copaci, murmură ea. Și Reed în fața ferestrei cu mine și cu Barney.

- Așa văd eu lucrurile. O să i-l fac cadou - și după câte se pare, o să *vi*-l fac cadou - de Crăciun. Până la momentul acela vei sta și tu cu el acolo, în afară de cazul în care am o nepoată idioată. Ceea ce nu am. Cred că s-ar potrivi de minune în dormitorul principal.

- E perfect. Tu ești perfectă, spuse luând-o de mână pe CiCi. Poți să te întrerupi puțin, să vii înăuntru?

- Dacă este rost și de ceva băutură alcoolică, sigur că da.

- Pot să fac rost.

- Luați-vă o pauză, tu și cu Reed, spuse CiCi în timp ce ieșeau să traverseze veranda. Du-te la el în seara asta. Amândoi ați muncit peste măsură în ultima vreme. Amândoi sunteți tensionați așteptând să se întâmple

inevitabilul de când a sosit ultima felicitare oribilă. Du-te, deschideți o sticlă de vin și faceți mult sex.

– Sunt complet de acord cu tine fiindcă, vezi, l-am terminat.

Lui CiCi îi sări inima din piept – și artista, și bunica din ea simțiră inima sărindu-i din piept de mândrie.

– Oh, oh, Simone! exclamă apropiindu-se de blatul de lucru unde se vedea statueta profilându-se în lumina după-amiezii târzii. Are atâta viață, atâta putere, atâta suflet și atâtea altele statueta asta. Oh, patina, felul în care se reflectă lumina și adâncimea, și mișcarea. Detaliile și fluiditatea trăsăturilor.

Lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji ca să-și elibereze nodul din gât.

– Adu-mi vinul acela, iubito, și un șervețel. Sunt copleșită pur și simplu.

Trase aer în piept și dădu roată sculpturii în timp ce CiCi deschidea o sticlă.

– Cu ani în urmă, când erai în Florența, la prima ta expoziție, modul în care ai întruchipat-o pe Tish, *Apariția*, statueta ta m-a luat prin surprindere exact în felul acesta și mi-a adus lacrimi în ochi exact ca acum. Faci lucruri atât de frumoase, Simone, unele dintre ele chiar absolut uluitoare. Dar aceasta, la fel ca și *Apariția*, are parte din sufletul tău în fiecare linie, în fiecare curbă, în fiecare unghi.

Luă paharul și șervețelul.

– E absolut magnific. Parcă respiră. Nu va trebui să îi mai spui că îl iubești după ce îi arăți asta. În afară de cazul în care este idiot. Ceea ce nu este.

– Sunt gata să îi spun.

– Atunci, fă-o, îi spuse CiCi îmbrățișând-o. Du-te după bărbatul tău.

În căsuța ei de pe plajă, Patricia folosi al doilea dormitor ca să-și depoziteze armele – pistoale și muniție, un binoclu cu infraroșu pentru timp de noapte, otrăvuri, seringi, cuțite. Cartierul ei general, se gândi. Avea

să aducă aici hărţi ale oraşului, să studieze rutina zilnică a ţintei, persoanele cu care se vedea. Avea să afle unde îşi bea berea, unde îşi mânca prânzul, cu cine făcea sex.

Avea să ţină uşa încuiată şi să-i spună menajerei care venea că soţului ei nu îi plăcea să i se umble prin birou. Aşa că nu avea voie nimeni să intre acolo.

Pusese obiecte de toaletă masculină în baia principală, pusese haine bărbăteşti în şifonierul din dormitorul principal şi în sertarele comodei. Mai târziu, în decursul şederii, avea să lase încălţăminte bărbătească şi alte obiecte ici-colo, ca şi cum le-ar fi pus din întâmplare cineva.

Scosese un exemplar din Cartea Mamelor pe care o răsfoise de câteva ori făcând însemnări şi îndoind colţul unor pagini în avans. Echipament bărbătesc pentru drumeţii, o sticlă de gin dintr-o marcă de top din care mai vărsa din când în când în chiuvetă câte puţin, Scotch-ul ei pur – din care bea ea din când în când – câteva sticle de vin bun şi bere de calitate, plus proviziile de mâncare pe care le cumpărase de la magazin.

Mulţumită, plecă să-şi facă prima plimbare prin sat.

Îi fu foarte simplu să se amestece şi să se piardă în mulţimea de oameni, să intre într-un magazin şi să cumpere câteva fleacuri – inclusiv un slip şi un tricou cu Light of Tranquility despre care îi spuse vânzătoarei că soţul ei avea să le adore pur şi simplu.

Nu trecu nici jumătate de oră, că şi dădu cu ochii de Reed, care ducea un câine de lesă în timp ce el – din câte se părea – le arăta unor oameni pe unde s-o ia.

Rău ai ajuns, detectiv mare şi tare cum te credeai, se gândi ea.

Nu se duse direct după el. Se plimbă, traversă strada, se uită prin vitrine. Dar nu-l pierdu din ochi până ce bărbatul se întoarse la secţia aia de poliţie de doi bani. Şi îl consideră un început bun.

După ce primise mesajul lui Simone, Reed decise că măcar de data asta putea pleca acasă înainte de căderea

întunericului. Poate că i se părea doar că ziua fusese liniştită după nebunia din timpul sărbătorii, dar era suficient de linişte.

Îl luă pe Barney şi porni spre casă. Senzaţia de nelinişte pe care o simţea în permanenţă îl făcu să dea roată prin diverse locuri, dar nu văzu nimic şi nimeni nu îi atrase atenţia.

- Nu putem îngădui ca aşteptarea asta să ne omoare nervii, Barney. Să o luăm pe rând, zi după zi.

Iar când văzu maşina lui Simone parcată în faţa casei lui se simţi şi mai înviorat. Dădu cu ochii de ea pe verandă sorbind dintr-un pahar de vin, ceea ce chiar îl însufleţi.

- Ai ajuns devreme.

- A fost destul de linişte azi. Aşa că şeful poliţiei îşi ia liber în seara asta.

- Ce bine! La fel şi eu. Îmi era chiar dor de serile libere cu tine, spuse scoţând un os de piele din buzunar. Şi cu tine, Barney.

- Stai acolo. Mă duc să-mi iau o bere rece şi o să stăm puţin afară.

- De fapt, vreau să-ţi arăt ceva, îi spuse luându-l de mână. Şi am şi să-ţi spun ceva, adăugă trăgându-l înăuntru.

Găsise la piaţa de vechituri un suport pe care să-şi aşeze opera – căci ştia că şi lui îi va plăcea nota de antichitate pe care o dădea asta. Aşa că acum stătea chiar la intrare, mărturie vie a sentimentelor şi gândurilor ei, pe care el avea să le protejeze mereu.

Şi acolo, în locul acela, bronzul reflecta lumina dulce a înserării exact aşa cum şi-o imaginase.

El rămase cu ochii la ea, fără să poată rosti vreo vorbă, iar ea citi pe faţa lui exact ceea ce sperase. Uimirea mută se transformă în altceva când el se uită la ea.

Nu, se gândi ea, nu era idiot. Şi totuşi, părea uşor precaut.

- Am nevoie... îmi trebuie o clipă. Sau o oră. E greu să-mi revin acum. Nu m-am aşteptat niciodată să...

nu știu de ce nu m-am așteptat niciodată la așa ceva, când ți-am mai văzut și alte opere.

– E altceva când e vorba de tine.

– Da, e-adevărat, dar...

Pur și simplu nu-și putea face mintea să funcționeze.

– Ai... l-ai pus și pe Barney.

– La început m-am gândit să folosesc o femeie sau un copil. Pe urmă te-am văzut pe tine în preajma lui, pe el în preajma ta, am văzut cum încrederea lui în tine i-a schimbat lumea, i-a schimbat viața. La fel cum s-a întâmplat cu mine, căci tu mi-ai schimbat viața.

– Este absolut extraordinar. M-ai făcut să arăt...

– Exact așa cum ești, îl întrerupse ea. Fiecare oră pe care am petrecut-o ca să fac opera asta mi-a arătat mai mult și mai mult din ceea ce ești. Din ceea ce sunt. Și din ceea ce suntem noi. Nu m-am îndrăgostit de tine în timp ce lucram.

Puse o mână pe pieptul lui.

– Poți să-i mulțumești lui Barney pentru asta, căci s-a întâmplat când te-am văzut pe tine prima oară cu el, când am văzut cum îl spălai pe bietul câine chinuit, speriat, numai piele și os, când am văzut cum ai râs când te-a udat fleașcă și te-a lins pe față, atunci s-a întâmplat. Atunci mi-am dat seama că ești absolut special.

El întinse mâna peste mâna ei.

– Spune-o, te rog... Nu-mi pasă dacă trebuie să-i mulțumesc lui pentru asta. O să-i cumpăr Milk Bones cu caviar. Dar vreau să te uiți la mine, Simone, să te uiți la mine și să rostești cuvintele.

– Acesta ești tu pentru mine, îi spuse ea punând mâna pe sculptură. Acesta ești tu, repetă apăsându-și cealaltă mână pe inima lui. Acesta este omul pe care îl iubesc. Tu ești cel pe care îl iubesc.

El o ridică pe vârfuri și apoi și mai sus, în brațe, punând stăpânire pe gura ei în timp ce atârna suspendată și nedându-i drumul nici după ce o puse jos.

– Să nu încetezi niciodată.

– Am pus inimile, a mea şi-a ta împreună în bronz. Asta înseamnă că e pentru totdeauna, spuse ea îmbrăţişându-l strâns, apăsându-şi faţa pe umărul lui. M-ai aşteptat. Ai aşteptat până ce am putut să îţi spun.

– Aşteptarea s-a terminat, spuse el sărutând-o din nou şi conducând-o orbeşte spre scări. Vino cu mine. Fii cu mine. Te vreau...

Atunci îi sună telefonul.

– Rahat! Fir-ar al dracului!

Îl smulse din buzunar.

– Da. Da, sper că este urgent..., începu el, dar ochii i se răciră brusc şi expresia de pe faţă i se schimbă. Unde? A fost rănit cineva? Bine. Vin acum. Îmi pare rău. La dracu'!

– Vin şi eu cu tine.

– Nu, nu, treburi la serviciu.

– Ce treburi la serviciu?

– Cineva a tras prin fereastra unei cabane de pe Forest Hill.

– Doamne!

– Nu a fost rănit nimeni. Cecil se află deja acolo, dar... trebuie să merg şi eu.

– Ai grijă.

– Probabil a fost un idiot care a încercat să împuşte o căprioară şi care sigur a dispărut de mult de acolo. Hai, Barney. Mă întorc repede.

Prinse în palme faţa lui Simone şi o sărută.

Când Reed sosi la cabana care era destul de dosită în pădurile din centrul insulei, Cecil tocmai ieşea.

– Salut, şefu'. Am auzit dispecera semnalând incidentul tocmai când pornisem spre casă, aşa că i-am transmis Donnei prin radio că mă duc, că tot eram în zonă.

– Ce-avem?

– O familie din Augusta care a închiriat cabana pentru o săptămână – mama, tatăl şi doi copii. Tocmai mâncau nişte îngheţată vorbind despre o plimbare pe care

urmau s-o facă, când au auzit o împuşcătură - un fel de pocnet - şi un geam spărgându-se. Fereastra de aici.

Îl conduse pe Reed să se uite la o fereastră laterală prin care se vedea o gaură şi cioburi de jur împrejur.

- A lovit şi o veioză dinăuntru, spuse Cecil. Soţia a dus copiii sus şi i-a pus să stea pe jos, departe de ferestre. Soţul a sunat la 911. La ceva timp după aceea a ieşit să se uite prin jur, dar nu a văzut pe nimeni.

Reed examină fereastra spartă şi se întoarse ca să studieze copacii şi umbrele pe care apusul le făcea din ce în ce mai dense.

Înăuntru, petrecu ceva timp potolind emoţiile şi îngrijorarea membrilor familiei, înainte să se ghemuiască lângă veioza spartă. Evitând aşchiile ascuţite ale abajurului, scoase o lanternă de buzunar şi o îndreptă spre un scaun, mai precis sub el.

Unde găsi un BB.

În timp ce el liniştea şi încerca să îmbărbăteze familia buimacă şi foarte speriată, Patricia urmărea cabana prin binoclu. Notase timpul de reacţie al lui Reed, maşina lui - culoare, marcă, plăcuţe de înmatriculare - pentru viitor. Când el ieşi din nou din casă, ea ridică puşca BB pe umăr, strigă „Bang!" şi izbucni în râs.

- Nici un puşti de pe insulă nu este atât de prostănac încât să tragă cu o armă BB în felul acesta, şefu'. Cu siguranţă este unul venit aici în vacanţă.

- O să trecem pe la toate cabanele şi căsuţele din zonă să vedem dacă găsim un prostănac de felul ăsta. Mulţumesc că lucrezi peste program, Cecil.

- O, nu e problemă.

Se despărţiră ca să se ocupe de chestia asta, dar gândurile lui Reed continuară să nu-i dea pace. O cabană mică, se gândi el, cu patru oameni înăuntru. Dar nesăbuitul acela trage într-o zonă în care nu este nimeni în apropiere la momentul acela. Şi loveşte fix abajurul unei veioze.

Poate era un prostănac. Poate nu.

*

În următoarea săptămână, Reed se confruntă cu o avalanșă de acte de vandalism minor. Obscenități scrise cu spray pe vitrina de la The Sunrise, ghivece cu flori furate chiar de pe veranda casei primarului, trei mașini zgâriate cu cheia în timp ce proprietarii lor luau cina la The Water's Edge, toate cele patru cauciucuri ale unei alte mașini sfâșiate în fața unei căsuțe de închiriat ce dădea spre golfulețul sudic.

Era așezat în biroul primarului și o asculta pe Hildy vărsându-și năduful.

– Trebuie să pui capăt situației ăsteia, Reed. În fiecare zi a dracului e vorba de altceva și nu sunt problemele obișnuite de sezon. Majoritatea timpului meu este ocupat cu faptul că trebuie să stau la telefon să mă ocup de reclamații. Dacă o mai ținem așa, ni se duce dracului credibilitatea, și asta va însemna reduceri considerabile de venituri. Dobson mârâie cum că va iniția o petiție prin care să fii destituit din funcția de șef. Trebuie să rezolvi chestia asta.

– Insula este deja patrulată în continuu de echipe, cu mașina și pe jos. Am suplimentat patrulele de noapte. Suntem la muncă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Și tot nu puteți pune mâna pe niște puști descreierați.

– Dacă ar fi vorba despre niște puști descreierați, am fi pus. Ceea ce se petrece dovedește mult prea multă inteligență să fie opera unor puști.

Se ridică, se apropie de harta de pe peretele ei și puse mâna pe diferite porțiuni.

– Fiecare zonă a avut parte de un anumit gen de probleme. Asta înseamnă că persoana care face asta trebuie să aibă o mașină sau o bicicletă. Iar intervalele orare când s-au produs incidentele au acoperit practic întreaga zi.

– Deci nu crezi că e vorba de un puști sau mai mulți descreierați și plictisiți, ci de o încercare deliberată de a submina viața de pe insulă?

– Cam așa ceva. O să pun capăt istoriei ăsteia, doamnă primar. Acesta este și căminul meu, la urma urmei.

Reed reveni la secție gândindu-se că nu putea s-o învinovățească pe Hildy pentru supărarea ei. Era și el la fel de supărat. Nu putea s-o învinovățească pentru faptul că i se clintise încrederea în el, căci bănuia că acesta fusese de fapt chiar unul dintre scopurile actelor de vandalism.

Acționase în fiecare colț al insulei, se gândi el, ca să vadă cum reacționează el, în cât timp, unde mergea, cum ajungea acolo și așa mai departe. Nu era nici pe departe vorba de niște puști plictisiți, se gândi el. Era vorba de Hobart, care îl urmărea.

Verifică la agențiile de închirieri, la pensiuni, la hotel. Nici urmă de cineva care să fi închiriat o cameră single. Dar cu siguranță ea găsise un mod de a rezolva problema asta, fiindcă se afla pe insulă. Și îl supraveghea.

Mai citi o dată ce scria pe ultima felicitare – cea cu numărul patru. Era de fapt ceva ce se trimitea pentru exprimarea condoleanțelor, de ce ar fi avut nevoie să fie mai subtilă?

Te bucuri de vară, idiotule? Încearcă să înmagazinezi cât poți din razele alea, căci te așteaptă o veșnicie în frig și întuneric. Nu o să vin la înmormântarea ta, deși toate lacrimile alea m-ar face să mă simt minunat! Dar o să mă întorc la un moment dat ca să scuip pe mormântul tău.

Din câte se pare, mi-a revenit norocul. Asta când al tău se pare că s-a cam dus. E timpul să dispari.

XXOO, Patricia

Era destul de directă, se gândi el, dar ceea ce îl interesa mai mult fusese scrisul scrijelit și presiunea cu care apăsase stiloul pe hârtie. Scrisese cuvintele acestea fiind cuprinsă de o emoție puternică, și nu fusese la fel de precaută și de isteață cu mașina închiriată pe care o folosise pentru ultima crimă. Nu, dat fiind că agenții federali

reuşiseră să o localizeze prin GPS la o oră de la comiterea ei. Trebuise să lase pe seama aceloraşi agenţi să determine dacă luase un taxi sau autobuzul de la aeroport, dacă închiriase sau cumpărase altă maşină. Poate că deja o aştepta o alta în parcare.

Dar indiferent cum plecase din Ohio, cu siguranţă trecuse cu maşina pe feribotul din Portland şi ajunsese pe insulă.

Fiindcă era aici.

Patricia deschise uşa menajerei care venea de două ori pe săptămână îmbrăcată într-un halat, cu părul ud dat pe spate.

– O, vai de mine! Cred că am dormit prea mult.

– Pot să revin.

– Nu, nu, vă rog. E în regulă. Doar nu are rost să vă dăm peste cap programul. Soţul meu este încă la duş, dar poate că aţi putea începe de la mansardă, ce ziceţi? Mi-a spus să vă mulţumesc pentru oferta de a da măcar cu aspiratorul în birou, dar nu e nevoie, spuse dându-şi ochii peste cap. Jur că atunci când vine vorba despre munca lui, ai zice că sunt secrete de stat sau mai ştiu eu ce de genul acesta. Eu o să mă duc să mă îmbrac. Puteţi fără probleme să vă faceţi nişte cafea. Că eu, una, ştiu că-i duc dorul.

Se bătu uşor pe pântec în timp ce traversa livingul ca să intre în dormitorul principal. Deschise uşa ca să se audă zgomotul duşului pe care îl lăsase să curgă înainte să o închidă din nou.

Se îmbrăcă – pantaloni trei sferturi şi un tricou roz, plus ghete frumoase şi comode de drumeţii – vorbind de una singură ca şi cum ar fi avut interlocutor, izbucnind şi în râs de câteva ori, deschizând şi închizând sertare şi uşa de la dulap.

Inspectă camera – patul desfăcut şi răvăşit în ambele părţi – o carte de aventuri şi un pahar de vin aproape gol pe o noptieră, un roman de dragoste de epocă şi o ceaşcă de ceai pe cealaltă. O curea bărbătească atârna

suspendată pe spătarul unui scaun. Prosoape ude în baie - două periuțe de dinți - ude. Obiecte de toaletă și pentru femei, și pentru bărbați.

Mulțumită, deschise ușa și se uită înapoi în spate peste umăr.

- Da, Brett, vin! Ia-o înainte. Mergem la plimbare, Kaylee, îi strigă ea menajerei. Poți face patul oricând.

- Distracție plăcută!

- Mulțumim! Ne place mult aici. Stai să-mi iau sticla de apă și rucsăcelul, iubitule. Bărbații ăștia, spuse ea ca să o audă menajera din mansarda de deasupra. Nu au răbdare deloc.

Ieși pe ușa de vizavi și se hotărî să facă o mică plimbare până la casa despre care aflase din niște bârfe amicale că îi aparținea șefului poliției.

Era o plimbare destul de lungă pentru o femeie însărcinată, se gândi ea rânjind. Dar ea, una, era în stare să o facă.

În următoarele câteva zile, actele de vandalism părură să se liniștească, făcând pe majoritatea să creadă că vacanța celor puși pe rele se terminase și că părăsiseră insula.

Doar că Reed nu credea o iotă.

- Este în continuare aici, spuse Reed sorbind dintr-o coca-cola pe veranda lui CiCi în timp ce soarele apunea într-o cascadă de lumini la marginea apei. E suficient de deșteaptă ca să știe că dacă mai face chestii de-astea cresc șansele să fie prinsă de echipajele suplimentare pe care le-am introdus, dar e în continuare pe aici, supraveghind ce se petrece.

Se întoarse spre ele, spre femeile acestea pe care le iubea.

- Ați putea să-mi faceți un mare serviciu și să vă suiți de dimineață pe feribot să faceți o excursie undeva.

- În nici un caz ea nu e dispusă să te lase aici, spuse CiCi. Iar eu nu sunt dispusă să vă las pe nici unul dintre voi. Cere-mi altceva.

– Dacă v-aţi afla undeva, insistă el, cum ar fi Florenţa sau New York...

– Reed, îl întrerupse Simone.

– La dracu', să rămâneţi nu înseamnă altceva decât că va trebui să-mi fac tot timpul griji în legătură cu voi. În mod evident se pregăteşte să lovească. Căci clar nu e nici o coincidenţă că este aici – şi chiar este aici – când ne apropiem de împlinirea a treisprezece ani de la tragedia de la DownEast. A strecurat asta în felicitarea trimisă. Norocul meu s-a dus, al ei se pare că a revenit. Treisprezece, număr cu ghinion. E în mai puţin de o săptămână şi nu am nevoie de voi două care să-mi distrageţi atenţia şi concentrarea numai şi numai din pură încăpăţânare *feminină*. Îmi staţi în drum, spuse fără să ţipe, dar tocmai acest ton egal, raţional, adăuga parcă sârmă ghimpată în ceea ce spunea. Aşa că ştergeţi-o de aici şi lăsaţi-mă să-mi fac meseria dracului.

– Nici asta nu va funcţiona, spuse CiCi calmă şi rece. Să încerci să te certi cu noi, să ne enervezi sau să ne superi să nu crezi că va schimba ceva. Dar, oricum, bună încercare.

– Uite ce este, eu nu...

– M-am mai ascuns şi altă dată, îl întrerupse Simone.

– Ei, rahat!

De data asta ţipă şi îl făcu pe Barney să se bage sub masă.

– Nu mă lua pe mine cu rahaturi de-astea!

– Dar chiar m-am ascuns. Nu am zis că nu a fost ceea ce trebuia să fac, fiindcă a fost. Dar în acest moment nu mai este ce trebuie să fac şi rezultatul ar fi doar să dărâm ceea ce mi-a luat ani întregi să reconstruiesc la loc.

– Simone, începu el la capătul răbdării, scoţându-şi şapca şi trecându-şi degetele prin păr. Am jurat că voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic ţie şi lui CiCi.

– Ai spus că vrei să începi o viaţă nouă alături de mine. Aceasta este viaţa noastră. Tu crezi că ea va încerca să... facă asta pe data de 22?

El încercă din nou să aducă argumente logice.

– Cred că pentru ea în felul acesta s-ar închide cercul. Cred că ştie foarte bine că tu şi cu mine suntem împreună şi, dacă nu poate ajunge la mine, va încerca să te omoare pe tine. Ba nu, pe tine mai întâi, se răzgândi el. Eşti oricum mai sus pe lista ei faţă de mine. Şi va vrea să elimine ameninţarea cea mai mare. Eu sunt poliţistul înarmat, tu nu. Dacă voi două aţi pleca de pe insula asta până trece ziua de 22, nu aş mai avea şi siguranţa voastră de care să mă preocup pe lângă toate cele.

– Pentru ca eu – şi CiCi – să nu mai fim în siguranţă înseamnă ca ea să apuce să te elimine pe tine. Şi nu vei îngădui să se întâmple asta. Nu vei îngădui să se întâmple asta, repetă Simone ridicându-se şi apropiindu-se de el. Fiindcă ştii că dacă te omoară pe tine mă va omorî şi pe mine. Poate că nu acum, dar mai devreme sau mai târziu o va face, iar tu nu vei îngădui să se întâmple asta. Sunt sigură, sunt absolut convinsă de asta. În plus, spuse ea prinzându-şi capul în palme, am prea multe de făcut ca să plec pur şi simplu la Florenţa sau oriunde în altă parte. Am munca mea şi m-am mai şi gândit că data de 23 ar fi absolut perfectă să mă mut cu tine. Am o grămadă de împachetat.

El îşi plecă fruntea spre a ei.

– Asta e o lovitură sub centură.

– Ziua de 23 pentru că până atunci toate astea se vor termina. Mă mut la tine. Iar tu, CiCi, poţi să ne vizitezi la cină.

– Aduc şampania.

– Va trebui să-mi păstrez studioul aici până ce eu şi Reed vom finaliza proiectul şi planurile legate de camera mea de lucru de... acasă.

– Studioul de-aici rămâne oricând la dispoziţia ta, fetiţa mea deşteaptă.

– Ziua aceea, 23, va fi un simbol pentru noi, îi spuse ea. Ne va aminti mereu că indiferent de ce nenorociri se vor întâmpla, noi rămânem împreună.

– Cred că acest moment necesită o carafă mare de sangria.

Reed clătină din cap înspre CiCi.

– Nu pot. Trebuie să mă întorc la treabă. Stai aici, îi spuse lui Simone. Revin cât pot de repede. Haide, Barney, că nu ajungem nicăieri cu astea două. Sunt făcute din acelaşi aluat.

– De asta ne iubeşti, strigă CiCi în timp ce Reed ieşea pe uşă. Sunt mândră de tine, Simone.

– Mi-e o frică de mor.

– Şi mie.

În timp ce Reed mai făcea încă un tur cu maşina, Patricia se afla în cartierul ei general, sorbind dintr-un pahar de gin tonic – în care punea din ce în ce mai mult gin odată cu trecerea timpului, dar i se părea că prea îl iroseşte aruncându-l la chiuvetă.

Iar ginul reprezenta o schimbare bine-venită după atâta scotch.

Două pahare – sau trei – o ajutau să doarmă. Cum naiba ar fi putut să doarmă fără puţin ajutor când avea atâtea pe cap, când mintea ei era atât de plină?

Nu era ca taică-său – doar ea nu se îmbăta, nu-i aşa? Nu era ca maică-sa. Doar nu folosea băutura ca să-şi dea pe gât pastilele.

Avea nevoie doar de puţin ajutor ca să se liniştească. Nu era nimic în neregulă cu asta.

Astfel, sorbind din gin, studie hărţile, termenele pe care le stabilise, pozele făcute cu telefonul.

Faptul că cei doi aflaţi în fruntea listei ei de ţinte erau înamoraţi unul de celălalt o înfuria şi o şi bucura în acelaşi timp. Nu meritau să aibă parte nici măcar de un singur ceas de fericire. Dar, pe de altă parte, asta îi oferea şansa să le reteze fericirea şi să şi stea acolo să se uite cum sângerau până la moarte. Şi, cu încă puţin timp – mai avea încă puţin timp – s-o observe pe nemernica aia, poate că putea să doboare doi dintr-o lovitură.

Pe de altă parte, se gândi ea ridicându-se să se plimbe prin cameră, mereu îşi imaginase că nemernica aceea care chemase poliţia avea să moară ultima. Mai erau

ţinte pe tablă, culminând cu putoarea care îl omorâse pe JJ, şi pe urmă nemernica aia băgăcioasă care se ascunsese ca o laşă.

Ajunsese atât de departe numai datorită faptului că se ţinuse de plan, se asigurase să nu facă vreo greşeală, iar FBI-ul se învârtise în cerc. Trebuia să se ţină de plan. Dacă JJ s-ar fi ţinut de plan...

Nu fusese vina lui, se gândi ea, bătându-şi nervoasă cu degetele în coapsă în timp ce se învârtea de colo-colo, sorbind din băutură iar şi iar. Simone Knox îl omorâse pe JJ, iar ea, una, nu avea să uite asta.

Aşa că poate - şi doar dacă - i se ivea ocazia în mod miraculos, avea să o ucidă pe nemernică mai devreme. Altfel, nu.

Îşi luă pistolul şi-l îndreptă spre poza cu Reed.

- Acum suntem doar noi doi, nemernicule! Şi faptul că o să te ucid? Da, asta o să-i rupă inima târfei aleia mici - şi de fapt şi pe a putorii de poliţistă. Lacrimile alea care mă vor face să mă simt minunat. Ceea ce îmi convine.

capitolul 29

Uneori ginul cu apă tonică, plimbatul prin casă, planurile, toate astea nu funcţionau. Ca să se relaxeze, ca să-şi calmeze mintea care gândea în continuu, Patricia se bucura de felul său favorit de petrecere a timpului, până târziu în noapte.

În căsuţa de pe plajă pe care ajunsese s-o urască - şi plănuia să-i dea foc să ardă din temelii înainte de a părăsi insula - cu uşile încuiate şi draperiile trase, Patricia schimbă ginul pentru un scotch cu gheaţă şi se aşează să-şi vizioneze filmul făcut.

O distra şi o umplea de un mare entuziasm, oricât de des şi de mult l-ar fi urmărit.

Arăta bine! Al dracului de bine. Se dusese de mult fata aceea grăsuţă cu coşuri şi păr neorânduit care stătea

tot timpul în camera ei învăţând cum să spargă programe şi conturi pe calculator.

De fapt, arăta absolut uimitor, dichisită şi în formă fizică excelentă, aşa cum era în rochia aceea roşie ce dădea bine la cameră, pe care şi-o alesese. Era conştientă de propria frumuseţe, cum se spunea în reviste, cugetă ea punând încă o dată filmarea de la început. Machiată impecabil, dar totuşi, *ea*. Fără lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor, fără chestii aplicate pe corp, fără perucă.

Patricia în carne şi oase.

Arăta mai bine decât reportera aia idioată, fără îndoială. Mai tânără, mai puternică, şi, la naiba, şi mai frumoasă. Poate că ar fi trebuit să mai stea puţin ca să aibă timp să calce costumul pe care îl purtase McMullen - arăta ca şi cum - ha, ha, ha! - femeia ar fi dormit în el.

Dar nu conta. Patricia Hobart era vedeta, aşa cum era şi normal să fie.

Se dusese de mult fata aceea care visa să ajungă cineva, care-şi ondula părul pe întuneric şi îşi imagina cum îi omoară pe puştiul care o poreclise Patty Purceaua, pe fetele care îi furaseră chiloţii şi îi agăţaseră de elefant, pe maică-sa, pe bunicii ei, pe familiile perfecte pe care le vedea la mall.

Visa, visa să îi omoare pe toţi, absolut pe toţi, până la unul.

Pe toţi până la unul.

Ronţăind chipsurile cu smântână şi ceapă (o recompensă binemeritată pe care şi-o îngăduia *doar* de data asta), se ascultă vorbind. Cât de clar îşi spunea povestea, cum spunea cum lumea o abuzase şi cât de îngrozitor se purtase cu ea. Părinţii, bunicii, profesorii, nemernicii de copii care-şi băteau joc de ea. Râse, la fel cum râdea mereu, când ajunse la partea în care vorbea despre puştiul idiot care căzuse în cap de pe bicicleta la care umblase ea în prealabil şi îşi spărsese nasul.

Îşi dorise, o, cum îşi mai dorise, să fi căzut în cap şi să-şi rupă gâtul.

Deci vedeți cât de deșteaptă fusese? Era din naștere mai deșteaptă decât oricine altcineva. Iar înregistrarea video dovedea exact acest lucru.

Și uite cât de fascinată părea McMullen urmărind-o, cât de uluită și plină de respect îi suna vocea, nu-i așa? Știuse că fusese depășită de departe de cineva cu mult mai multă clasă ca ea. Înțelegea de câtă minte, de câtă *voință* era nevoie ca să îndeplinești tot ce reușise să îndeplinească Patricia Hobart.

Păcat că McMullen începuse să bată câmpii, că își arătase încă o dată adevărata față. Aceea de oportunistă sadea care nu căuta altceva decât să se îmbogățească și să iasă în fața camerelor să se laude.

– Păcat că m-ai scos din sărite, murmură Patricia și își mai turnă încă un deget de scotch în pahar înainte să deruleze până la momentul crimei.

Singurul regret pe care îl avea în privința asta? Nu se gândise să intre în zona de acoperire a camerei de filmat. I-ar fi făcut plăcere să se vadă ridicând pistolul și trăgând. Dar reacția lui McMullen compensa lipsa asta, și o făcu să râdă din nou.

– Ia te uită, fața aia șocată și bang, bang, bang, strigă hohotind de râs și luându-și alte chipsuri. Asta că veni vorba de rating și cât de tare va fi totul! Doar că nu pentru tine.

Nu, nu pentru tine, se gândi ea întorcându-se și închizând clipul. În filmarea aceasta *ea* era vedeta, filmarea aceasta era o mărturie în fața întregii lumi nenorocite că înainte de a fi împlinit paisprezece ani, avusese mintea, priceperea și viziunea necesare pentru a planifica un masacru în masă de dimensiunile fantastice pe care le avusese ce se petrecuse la DownEast.

Studie din nou imaginile și apoi încă o dată, dând din cap, încuviințând, peste măsură de mulțumită de cât de clar se exprimase, aprobând ceea ce interpreta drept nețărmurită admirație pe fața lui McMullen.

Acolo, abia la doi kilometri amărâți distanță de casa lui Reed, sparse contul de Facebook al unui dobitoc din Nashville și postă videoclipul pe *wall*-ul lui.

Era abia începutul, se gândi, și decise că merita încă o băutură. După data de 22, după ce ea - ha, ha, ha din nou - avea să-l împuște pe șerif, va mai trimite încă un clip rahatului de FBI.

Mulțumită, se uită la tabla pe care avea puse toate țintele și îndreptă degetul arătător înspre una dintre ele.

- Și pe urmă, Chaz Patru Ochi Bergman, e rândul tău, spuse ridicând paharul de scotch să închine. New York, așteaptă-mă că vin.

Puse din nou filmarea și se uită din nou până la capăt.

- Mă bucur atât de mult că ai venit, spuse Simone în studioul ei, îmbrățișând-o pe Mi. Îmi pare rău, însă, că trebuie să pleci atât de curând. O singură zi nu este suficientă.

- Ne vedem la nunta lui Nari, în septembrie. Și cu CiCi. Să îl aduci pe Reed.

- Îl aduc. Și pe urmă o să vii tu la nunta lui Nat, în octombrie.

- Absolut. Și mă întorc în decembrie pentru marele vernisaj al lui CiCi. Unu, doi, trei. Dar... Vino cu mine, Sim - trebuie să te mai rog încă o dată. Tu și cu CiCi, veniți cu mine la Boston câteva zile.

- Știi bine că nu pot. Reed nu ar fi trebuit să-ți ceară să încerci să mă convingi.

- Te iubește. La fel cum te iubesc și eu.

- Știu. De asta ți-a cerut-o el și de asta ai venit tu. Eu îl iubesc pe el, așa că nu pot pleca. Te iubesc și pe tine, dar tu trebuie să pleci.

- Nu are nimic de-a face cu asta, dar omul m-a pus să jur că mă întorc cu feribotul în seara asta cu sau fără tine, spuse Mi, neputincioasă, îndesându-și cu ciudă mâinile în buzunare. Nu ar fi trebuit să-i dau cuvântul meu. Mâine este douăzeci și doi. De ce nu i-a fost

suficient ce a făcut, Sim? Toate crimele acelea, toată moartea pe care a cauzat-o frate-său nu a fost de-ajuns?

– Mereu a fost ea în spatele întregii istorii. Cred că el a fost doar o unealtă, o armă care nici nu a funcționat cum trebuia. Reed spune că femeia și-a pierdut cumpătul, că face greșeli. Dumnezeule, Mi, a pus videoclipul acela pe Facebook. Simțea atât de acut nevoia de atenție, că a riscat să spargă un cont și să-l facă astfel public.

– Dar nu au reușit încă să-i dea de urme.

– O vor face la un moment dat. Și oricum Reed o s-o oprească, indiferent că o găsesc agenții sau nu.

– Nu-mi aduc aminte să te fi auzit atât de încrezătoare în cineva în felul în care crezi în el.

– Și în tine.

– Treisprezece ani, murmură Mi întorcându-se cu fața spre policioarele pline de chipurile celor pierduți. E atât de important ceea ce faci tu aici. Oamenii uită și pe urmă apare un alt coșmar și pe urmă un altul. Și, cu toate astea, după ce trece jalea și indignarea teribilă de început, oamenii uită. Dar nimeni nu are cum să uite dacă apucă să-ți admire lucrările.

– Și eu am încercat să uit.

– Dar nu ai uitat. Și Tiffany? întrebă Mi luând cu grijă bustul. E tot aici.

– Ca să-mi amintească faptul că toți cei care au supraviețuit acelei zile de 22 iulie își poartă propriile cicatrici. Dar noi am supraviețuit, Mi. Noi ni-i amintim pe cei care nu au avut șansa asta și ne bucurăm de fiecare secundă de viață care ne-a mai fost dată. Fără să vrea, Tiffany mi-a oferit darul acesta, al conștientizării acestui fapt. Așa că îi păstrez chipul în studioul meu în semn de recunoștință.

Mi puse la loc bustul.

– Pe Tish nu ai făcut-o.

– Vreau ca pe ea să o fac ultima. Pentru mine, înseamnă mai mult decât oricine altcineva, așa că trebuie să închei cu ea.

– Mie tot îmi lipseşte. Vrei să-mi faci o plăcere? Nu, nu o să te bat la cap să pleci de-aici, spuse Mi iute când văzu că Simone se tensionase. Când eşti gata să te-apuci de bustul lui Tish, vrei să mă chemi şi pe mine? Ştiu că nu-ţi place să ai pe nimeni în spaţiul tău de lucru când creezi, dar mi-ar plăcea mult să fiu aici.

– Pot face chiar mai mult de-atât. Când sunt gata, o să te chem să mă ajuţi. O să-l facem împreună.

– Mereu ai spus că am talent artistic exact cât are orice om dotat pentru ştiinţele exacte.

– Foarte adevărat, răspunse Simone zâmbind. Dar o să-l facem împreună. Acum lasă-mă să te dau afară ca să nu pierzi feribotul.

– Dacă ţi se întâmplă ceva...

– Gândeşte pozitiv, spuse, luând-o de mână pe Mi şi conducând-o afară.

– Poate că nu e aici, poate că nu e pe insulă. Asta înseamnă să gândeşti pozitiv negativ.

CiCi ieşi din studioul ei, în timp ce fetele coborau scările.

– E aproape apusul soarelui. Ce ziceţi să bem ceva ca să sărbătorim sfârşitul încă unei zile glorioase.

– Mi trebuie să plece.

– Aş putea rămâne să beau ceva.

– Şi să pierzi feribotul.

– Îl iau pe următorul.

– Tragi de timp, spuse Simone. Ţi-ai dat cuvântul.

– Nu ar fi trebuit să o fac, spuse Mi, supărată pe ea însăşi, ridicându-şi poşeta de jos.

Luase primul avion disponibil după ce primise telefonul lui Reed şi nici măcar nu avusese timp să-şi împacheteze o valiză. Acum oftă.

– A crezut că te voi suna doar şi a pus biciul pe mine când a auzit că vreau să vin aici. E foarte viclean şi foarte deştept. Îmi place mult de el, Simone. Chiar îmi place.

– Şi mie. Vei avea mai mult timp să-l cunoşti ca lumea când te întorci. Vom avea timp să-ţi arătăm casa – şi, până atunci, şi planurile finalizate pentru studioul

meu. Mai mult timp, adăugă ea încă o dată conducând-o pe Mi la uşă.

- Vreau să-mi trimiţi mesaje mâine. Din oră în oră.

- Dacă aşa pot scăpa de tine.

- O să avem grijă una de cealaltă, spuse CiCi sărutând-o de la revedere. Te aşteptăm înapoi curând.

- Am senzaţia că plec şi vă las aşa în voia sorţii, spuse Mi în timp ce Simone o conducea spre maşina pe care o închiriase din Portland.

- Nu mă laşi. Ai încredere în mine, atât. Insula asta mereu mi-a oferit adăpost atunci când am avut nevoie de ea. Nu se va schimba nimic de data asta. Trimite-mi mesaj când aterizezi în Boston.

- Iar mâine - din oră în oră, Sim.

- Promit.

Simone o urmări plecând, apoi se întoarse spre casă. Prinse o mişcare cu coada ochiului, se opri şi se uită la femeia ce păşea ezitând pe drumul liniştit.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Simone.

- O, nu. Sau, mă rog... Mă scuzaţi. Admiram doar casa. E atât de frumoasă. Atât de deosebită.

Femeia îşi puse palma pe burtica de gravidă şi cu cealaltă îşi potrivi ochelarii de soare la ochi.

- Ştiu că sunt cam băgăcioasă, spuse cu un zâmbet tâmp. Am auzit prin sat că aici locuieşte o pictoriţă faimoasă şi am vrut să o văd de aproape. Am văzut-o de pe plajă. Tu eşti pictoriţa faimoasă? CiCi Lennon, spunea doamna de la galeria de artă.

Se întâmpla de obicei de câteva ori în fiecare vară - câte un turist care hoinărea trecea pe aici şi făcea poze casei sperând să dea cu ochii măcar de CiCi Lennon.

Aşa că Simone zâmbi.

- E bunica mea.

Păr blond, observă Simone, acoperit cu o pălărie de pai cu bor lat. Rucsac în spate, pantofi comozi şi scumpi de drumeţie, un tricou roz pe care scria: „Bună, sunt aici" şi nişte picioare tonifiate într-o pereche de pantaloni sport trei sferturi.

– Sunt sigură că soțul meu îi cunoaște operele – Brett e mare amator de pictură. De-abia aștept să-i spun. Suntem aici în vacanță, am venit din Columbus pentru câteva săptămâni.

Ba nu, se gândi Simone, căci vocea îi răsuna mult prea tare a Maine ca să fie vorba de o persoană din Ohio. Columbus, unde fusese împușcat încă un supraviețuitor – și timbrul poștal de pe ultima felicitare.

– Vă urez ședere plăcută!

Simone făcu un pas înapoi spre casă. Acum vedea cât se poate de limpede, în ciuda ochelarilor închiși la culoare, a pălăriei, a abdomenului proeminent. Se vedea în linia maxilarului, a profilului, forma urechilor.

Se pricepea la chipuri.

– Oh, mulțumesc mult. E vacanța noastră dinainte de sosirea bebelușului! Locuiești și tu aici?

– Insula este casa mea.

Încă un pas înapoi, încă o încercare de a pune mâna pe mânerul ușii din spatele ei.

Se pricepea la chipuri, se gândi iar, și așa că observă schimbarea. Într-o clipă, se recunoscură.

Se repezi ca un fulger înăuntru, iar Patricia trase de rucsacul din spate. Încuie ușa și se aruncă spre CiCi, rămasă stană de piatră.

– Fugi, spuse ea.

Reed își instrui din nou oamenii și le mulțumi celor doi agenți FBI pe care îi trimisese Jacoby. Pe urmă se duse să colinde satul și plaja. Intenționa să meargă pe jos acasă – cât se poate de la vedere. Poate, doar poate, avea să o ademenească pe Hobart să iasă din ascunzătoare, își spuse.

O văzu pe Bess Trix prin ușa de sticlă de la centrul de închirieri căsuțe de pe insulă și decise să mai facă o încercare.

– Bună seara, șef Barney, clătină ea din cap spre el. Răspunsul e același. Și uite, s-a întors Kaylee. Ea se ocupă de o mulțime de căsuțe și cabane și, împreună

cu Hester, le supraveghează pe celelalte din echipele noastre de curăţenie.

– Bine, hai să încercăm aşa. Există cineva – scoateţi din discuţie familiile, oamenii cu copii – care să vi se fi părut ciudat? Sau despre care să fi pomenit cineva din echipele de curăţenie cum că ar fi avut ceva aparte?

Kaylee îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă să-l mângâie pe Barney.

– Domnule, dacă aş începe să vorbesc despre ciudăţeniile turiştilor de pe insula asta, nu mi-ar ajunge timpul nici până marţea viitoare. Sunt cei patru prieteni care stau în Windsurf, care plătesc pentru curăţenie de trei ori pe săptămână şi care sunt convinsă că-şi schimbă partenerii între ei de cel puţin la fel de multe ori.

– Ei na, Kaylee.

– Este adevărul adevărat, Bess. Poţi să o întrebi şi pe Hester, că facem împreună curat acolo, zise învârtindu-şi vârful cozii lungi pe care o avea pe spate în jurul degetului, îngăduindu-şi să stea la bârfă. Pe urmă e perechea care merge lejer pe optzeci de ani care vor curăţenie în fiecare zi şi care golesc împreună o sticlă de votcă la fiecare douăzeci şi patru de ore. Pe urmă e tipul care-şi ţine al doilea dormitor încuiat şi cu draperiile trase la ferestre. Nevastă-sa spune că e biroul lui, iar eu nu am cum să mă întreb ce fel de treabă ar face cineva ca să trebuiască să ţină tot timpul zăvorât.

– Ţine tot timpul uşa încuiată la dormitorul acela?

– Ei, şefu', şi dumneata ai acasă o cameră în care nu se intră.

– Eu nu încui uşa.

– Probabil că ai mai multă încredere că eu – sau Hester – în nici un caz nu ne vom băga nasul acolo.

– Dar el încuie uşa, repetă Reed.

– Da şi după câte se pare lucrează foarte mult. Ceea ce nu-l împiedică să bea destul scotch şi gin – numai mărci scumpe. Plus vin şi bere pe deasupra.

– E singur acolo?

– Cu nevastă-sa. Şi o să trebuiască să-ţi spun că e o soţie tinerică şi frumuşică, dar din câte se pare nu au făcut nimic – dacă-nţelegi ce vreau să spun – de când au ajuns aici. Persoana care schimbă aşternuturile nu are cum să nu-şi dea seama.

– Kaylee.

– Ei, m-a întrebat despre chestii ciudate, Bess, şi asta e o chestie ciudată. Te face să te întrebi cum naiba a rămas soţia însărcinată. Aruncă la coşul de rufe haine curate, ceea ce e mai bine decât grupul de la...

– Să rămânem la perechea asta – unde stau femeia însărcinată şi soţul ei misterios?

– Oh, la Serenity. E mai izolată, în partea aceea. Are o priveliştе frumoasă de pe terasa mansardei, dar e destul de mers până la plaje sau în sat.

– Unii vor mai multă linişte şi intimitate, spuse Bess.

– Unii, da. Îi place să facă drumeţii şi ce spuneţi că o pune pe biata femeie să meargă cu el? Şi dacă nu o târăşte după el în drumeţii, se încuie în birou să lucreze. Cel puţin în zilele în care mă duc eu să fac curat.

– Cum arată? întrebă Reed.

– Eu..., începu ea înfăşurându-şi din nou coada în jurul degetului, încruntându-se. Ei bine, acum că mă întrebi, nu aş şti să-ţi spun. Nu l-am văzut niciodată.

Fiecare muşchi din spinarea lui Reed se tensionă brusc.

– Chiar nu l-ai văzut niciodată?

– Trebuie să mărturisesc că nu, dacă e să mă-ntrebi. Şi asta cred că e o chestie ciudată. Ori de câte ori am trecut pe acolo, el era fie în duş, fie în celălalt dormitor. Pe urmă, de fiecare dată au plecat în drumeţie. Iar eu mereu încep curăţenia de la mansardă. Şi termin înainte să se întoarcă.

– Scoate lista cu rezervări, îi spuse el lui Bess. Tu l-ai cunoscut? o întrebă.

– Nu cred. A făcut rezervarea on-line. Dacă îmi amintesc bine, ea a venit să ia cheile şi pachetul de întâmpinare fiindcă el urma să sosească câteva zile mai încolo.

Pe ea am mai văzut-o, dar... uite, asta este. Brett şi Susan Breen, Cambridge, Mass.

– Uite încă o chestie ciudată, spuse Kaylee. Maşina lor, un SUV foarte drăguţ, argintiu, are plăcuţe de înmatriculare din Ohio.

– Marcă, model, an, turui Reed.

– De unde să ştiu eu?

– Nu ştiu anul, interveni Bess. Dar ştiu că e un Lincoln. Are fratele meu una la fel. Am văzut-o când a venit. E argintie, cum a spus şi Kaylee şi e destul de nouă, aş zice.

– Descrie-mi-o! se răsti Reed la Kaylee.

– Ăăă... e tânără şi frumuşică, cam studiată aş zice. Nu am văzut-o niciodată nemachiată, nici atunci când tocmai ieşise de la duş, fiindcă avea părul ud. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci şi şase de ani sau aşa ceva. Cu părul blond şi cred că de înălţimea mea. Cred că are ochii albaştri, dar nici pe ea nu am văzut-o prea mult. După cum am spus, de fiecare dată când mă duc acolo, ei pleacă. E însărcinată, asta e cât se poate de clar.

– Nu neapărat, se gândi Reed.

Scoase o carte de vizită.

– Sună la numărul acesta şi spune-i agentului special Jacoby că am nevoie de o verificare rapidă a numelor acestora.

– La FBI?

– Acum.

Se repezi afară pe uşă şi îşi scoase staţia de emisie.

– Matty, e posibil să fi dat de ceva. Vreau să veniţi tu şi Cecil la căsuţa de închiriat Serenity. Nu vă apropiaţi. Supravegheaţi doar locuinţa. Eu mă sui în maşină şi pornesc într-acolo.

Ajunse chiar înaintea lor. Nu se vedea nici o maşină pe aleea din faţă şi nici o lumină nu străpungea amurgul care se lăsa. Nu-i puse lesă câinelui în timp ce dădea roată casei. Dacă se întâmpla ceva, voia ca Barney să poată s-o ia la fugă.

Prin ferestre, studie camera cea mare, livingul deschis, bucătăria, zonele de luat masa. Lângă uşă se vedeau o pereche de bocanci de drumeţie bărbăteşti – judecând după mărime. Ciudat, se gândi el. Un bărbat care făcea atâtea şi-atâtea drumeţii probabil c-ar fi trebuit să uzeze mai tare bocancii ăia. Fiindcă aceştia păreau ca scoşi din cutie.

O singură farfurie şi un singur pahar se vedeau pe blatul de lângă chiuvetă.

Încercă uşa – era încuiată.

Se duse spre ferestrele dormitorului. Încă un pahar – tot unul – pe noptiera de pe-o parte a patului şi pernele ridicate doar pe acea parte. Un singur prosop atârnat peste uşa duşului, observă el. Uşa dinspre dormitor spre o mică terasă era tot încuiată.

Trecu mai departe, spre baia principală – ale cărei ferestre erau tot zăvorâte – dar prin ele văzu truse de machiaj – o mulţime de farduri – împrăştiate pe toaletă – două chiuvete – cu obiecte de toaletă bărbăteşti înghesuite grămadă în partea opusă.

– Bun spectacol, Patricia, dar nu suficient.

Încercă uşa din spate înainte să dea roată casei ca să ajungă la ferestrele de la al doilea dormitor. Se uită la jaluzelele trase complet, încercă ferestrele şi văzu că erau încuiate.

Îşi băgă mâna în buzunar să-şi scoată briceagul, când îi auzi pe agenţii lui parcând.

– Daţi în urmărire un Lincoln SUV, argintiu! le ordonă. Plăcuţe de înmatriculare din Oho. Şi o femeie blondă, în jur de douăzeci şi cinci de ani, aparent însărcinată. Mergeţi în faţă şi ocupaţi-vă de asta.

Matty îl măsură din ochi şi pe urmă se uită la ferestrele întunecate.

– Ai de gând să intri pe acolo, şefu'?

– Mergeţi în faţă.

Ea scoase un briceag special cu mai multe unelte montate.

– Asta o să facă treaba mult mai bine şi mai repede decât amărâtul ăla de cuţitaş al tău. Femeia aparent însărcinată e Hobart?

– Urmează să aflăm.

Reed luă unealta ei.

– Oh, rahat! Chiar o să intrăm prin efracţie?

Fără să arunce vreo privire în spate la Cecil, Reed se apucă să meşterească la fereastră.

– Daţi ordin de urmărire cum am spus şi duceţi femeia la secţie. Dacă mă înşel, o să le datorăm nişte scuze serioase unei gravide şi soţului ei paranoic. Dacă nu, probabil că va trebui să justific cu o mie de hârtii faptul că am intrat fără mandat, doar pe baza unei suspiciuni.

– Ba nu va trebui, dacă ai grijă cum forţezi geamul acela. Ferestrele nu erau încuiate când am ajuns noi aici, spuse Matty pe un ton lejer. Iar jaluzelele erau ridicate doar puţin, aşa încât să poţi privi înăuntru. Nu a fost nimic de văzut? Atunci nici nu s-a întâmplat nimic.

Reed ridică geamul şi pe urmă trase jaluzelele în sus.

– E rândul meu să zic – măiculiţă! spuse Matty străduindu-se să vadă ceva prin întuneric alături de el.

– Cecil! Suspecta pe care ţi-am descris-o este cu siguranţă Patricia Hobart. E înarmată şi periculoasă. Vreau să opriţi feribotul.

– Să-l oprim?

– Plecarea lui este suspendată până ce revoc eu ordinul. Matty, vreau o echipă de trei oameni care să supravegheze casa asta – fără să fie văzuţi. Nick, Cecil şi... Lorraine e bună. Daţi-i drumul. Noi, restul, împreună cu tovarăşii noştri de la FBI începem vânătoarea.

Îşi scoase radioul ca să înceapă coordonarea întregii acţiuni când îi sună telefonul.

– Simone, vreau să...

– E aici, la CiCi, răsună vocea întretăiată de spaimă făcându-i sângele să-i îngheţe în vine. Am văzut-o – e blondă, are o burtă falsă de gravidă. E...

Se auzi vântul, zgomotul valurilor şi frica îngrozitoare din glasul ei.

– Unde eşti?

– Am fugit. Pe plajă, pe stânci. Am auzit zgomot de geam spart, dar nu a ieşit încă din casă. Trebuie să te grăbeşti.

– Găseşte un loc unde să te adăposteşti, rămâi la pământ, nu face zgomot. E la CiCi, strigă în timp ce fugea spre maşină. Vreau ca toată lumea să meargă acolo. Nick şi Lorraine să vină încoace, la casă, în caz că ne scapă. Şi opriţi feribotul ăla nenorocit!

Ca şi când ar fi simţit graba şi faptul că era vorba de o problemă serioasă, Barney sări înăuntru pe geamul din dreapta, dar pentru prima dată nu mai scoase capul pe fereastră în vânt.

CiCi aproape se împiedică atunci când ajunseră pe plajă.

– Tu eşti mai rapidă. Du-te, iubito! Ia-o înainte!

– Nici gând. Trebuie doar să ajungem la stânci, să ne adăpostim în spatele lor, spuse îndrăznind să arunce o privire în urmă. O să creadă că suntem în casă. O să trebuiască să caute mai întâi acolo.

În afară de situaţia în care se uita pe fereastra imensă. Simone strânse cuţitul de bucătărie pe care pusese mâna înainte să se repeadă afară. Fugi, îşi spusese, ascunde-te! Şi când nu mai ai de ales, luptă!

Ajunseră la stânci şi se ghemuiră în spatele lor. Apa le trecu de pantofi, peste glezne şi pulpe; stropi mari şi reci de la valuri le loveau din spate, înfrigurându-le.

– Reed a pornit încoace.

– Ştiu, iubito, spuse CiCi încordată la maximum, luptându-se din răsputeri să-şi găsească ritmul de respiraţie care să o calmeze. Datorită ţie suntem în siguranţă, iar el este pe drum. Apa creşte, e ora fluxului.

– Înotăm foarte bine. Şi chiar s-ar putea să fie nevoie să înotăm. Căci e posibil ca ea să ne vadă urmele paşilor pe plajă.

Mai calmă în momentul acesta, hotărâtă să rămână aşa, CiCi clătină din cap.

– Se întunecă, asta le va face mai greu de văzut. Iar dacă le vede şi vine încoace, vreau ca tu să înoţi, să porneşti către sat. Ascultă-mă, spuse când Simone clătină din cap. Eu mi-am trăit viaţa şi am făcut cam tot ce se putea face pe pământul ăsta. Tu fă cum îţi spun eu.

– O să înotăm sau o să ne ducem la fund împreună, spuse Simone riscând să ridice iute capul ca să se uite peste stânci şi pe urmă ghemuindu-se la loc. E pe verandă. Stai jos, lângă stânci. Soarele a apus şi încă nu a răsărit luna. Nu poate să ne vadă.

Acum erau până la genunchi în apă, iar valurile puternice le loveau trăgându-le în jos.

Reed văzu SUV-ul oprit la vreo 400 de metri de casa lui CiCi şi viră brusc la o viteză care îi făcu cauciucurile să scrâşnească aproape la fel de tare cât ţipa sirena.

Auzi asta, Patricia? Vin după tine.

Ea le auzi, dar deja coborâse treptele spre plajă. Nemernica aia cu 911, se gândi traversată de un val iute de panică. Se încheia astfel cercul acela blestemat. Se gândi dacă să fugă – poate că ar fi reuşit să ajungă la maşină – doar că şansele nu erau prea mari.

Poate că nu ar fi trebuit să mai bea paharul acela înainte să pornească spre casa pictoriţei hipiote şi nebune, asta da, trebuia să recunoască. Şi poate că nu ar fi trebuit să stea atâta timp să se uite la putoarea aia şi la prietena ei asiatică. Felul în care se îmbrăţişaseră şi se sărutaseră o dezgustase nespus. Erau lesbiene, fără îndoială.

Nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu nemernica de Simone Knox, dracu' s-o ia, nu ar fi trebuit să se apropie de ea ca să fie prinsă.

Atât de aproape, atât de aproape. Bang, bang, eşti moartă.

Plecase la luptă pregătită doar pe jumătate, se gândi ea, exact ca JJ.

Acum nu mai avea nici un rost să-şi facă griji. Trebuia să fie deşteaptă doar, la fel ca întotdeauna, şi să termine chestia asta numai puţin înainte de vreme.

Lumina se împuţina, aşa că o apucă înapoi spre zona mai ridicată. Avea să o ascundă vederii până ce poliţiştii – spera să fie şi Quartermaine printre ei – ajungeau cel puţin la jumătatea treptelor. Avea să îi împuşte apoi unul câte unul, până la ultimul, să nu mai rămână nici unul pe insula asta de doi bani.

Îi împuşca, se gândi ea, după care, îşi scotea burta falsă plină de apă ca să se mişte mai uşor şi folosea întunericul ca să se adăpostească şi să ajungă la apă. Pe urmă avea să înoate până în port şi să fure o barcă.

Să meargă cu ea până undeva în lungul coastei, pe urmă avea să fure o maşină. Trebuia să ajungă la una dintre cutiile unde avea depozitat cash şi acte false şi să mai ia o armă, dar la asta avea să se gândească apoi.

Mereu fusese în stare să se descurce.

Şi avea să se întoarcă într-o zi după nemernica asta din cauza căreia se întâmpla tot rahatul ăsta. Cea care provocase dezastrul.

Se uită înspre stânci, întrebându-se dacă putea ajunge acolo înaintea poliţiştilor. Se întrebă dacă nemernica şi bătrâna hipiotă se ascundeau acolo.

Se pregăti să ţâşnească când sirena se întrerupse.

– Trebuie să mă mai uit o dată, şopti Simone. Trebuie să văd.

– Sigur a auzit sirenele. Deci ştie că vine Reed.

– Trebuie să văd.

Simone se ridică încet încordându-se să vadă prin întunericul care acum învăluia totul. Nu apăruseră nici luna încă, şi nici stelele. Era exact intervalul acela de la îngemănarea zilei cu noaptea.

Atunci îl văzu pe el ieşind pe verandă, cu pistolul în mână, ducându-se în dreapta, pe urmă în stânga, pe urmă în dreapta din nou. Răsuflă uşurată brusc, după

care i se tăie din nou respirația când văzu mișcarea din partea de jos a casei.

– La dracu', ce se petrece? se iți și CiCi lângă ea. Slavă tuturor zeilor și zeițelor, iată-l pe eroul nostru.

– Nu poate să vadă. O să coboare ca să ne caute și nu are cum să o vadă.

– Ce faci? Simone, pentru numele lui Dumnezeu...

Simone se târî în sus pe stânci, își aruncă pantofii din picioare când valurile dădură să o tragă îndărăt. Se ridică în genunchi și strigă înspre el.

Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă, deși el avea să retrăiască momentul acela de nenumărate ori, derulat cu încetinitorul. O auzi, peste zgomotul valurilor, o văzu pe Simone, îi văzu silueta îngenuncheată pe stânci. Chiar când femeia începu să dea din mâini și să arate într-un loc, Barney sări în sus lătrând fericit și o luă la goană spre treptele de pe plajă.

Jos, Barney privi în dreapta și se ghemui brusc cum făcea când îi era frică, începând să tremure.

Atunci ieși Patricia și se răsuci spre stânga ca să tragă.

Doar că mai întâi trase Reed. Glonțul ei îi zgârie umărul, chiar deasupra cicatricii. El reuși să tragă însă trei în ea, chiar în piept.

Își păstră ținta apropiindu-se de ea, cu pistolul în continuare spre ea, trase un picior pistolului ei din locul în care îi căzuse din mână.

Conștientă, respirând sacadat, femeia se holba la el cu ochii albaștri sticloși în care se citeau durerea și furia.

– Nu cumva să mori, Patricia. Chemați o salvare, strigă el când agenții lui apărură pe verandă urmați de alții și alții din partea de nord a plajei, așa cum transmisese ordinul. Suspecta e doborâtă. E doborâtă. Vreau ca doi dintre voi să mergeți să le ajutați pe Simone și pe CiCi să intre în casă ca să se încălzească, să se usuce.

– Șefu', spuse Matty oprindu-se lângă el când îngenunchea ca să apese pe rănile femeii căzute, încercând să oprească sângele. Ești rănit.

– Ba nu. Știu ce înseamnă să fii rănit. M-a zgâriat doar. Mulțumită iubitei mele și unui câine idiot, m-a zgâriat doar. Respiră, Patricia. Vreau să te știu în viață și să mă bucur de cele câteva vieți în care vei înfunda pușcăria. Respiră.

– Reed.

Se uită în sus spre Simone și CiCi, amândouă palide la față, cu ochii întunecați, amândouă tremurând.

– Vreau să vă duceți în casă, să vă schimbați hainele. Când puteți, să le dați declarații lui Matty și lui Leon. Separat. Vin și eu cât pot de repede. Acum nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

Ar fi vrut să le ia în brațe, să le strângă pe amândouă la pieptul lui, dar nu cu mâinile pline de sânge.

– Te-a împușcat. Te-a...

– Trebuie să repet. E doar o rană superficială. Sunt bine. CiCi trebuie să se încălzească, îi trebuie haine uscate. Ia-l și pe Barney, bine? Este puțin cam zdruncinat și el.

– A venit salvarea, se repezi spre ei Cecil. Vin acum în partea asta.

– Bun. Cecil, vreau să-mi scoți tocul pistolului cu suport cu tot și să-mi iei arma până ce avem toate declarațiile. Matty este șef până se lămurește totul.

– Ba nu, domnule.

– Cecil, asta e procedura.

– Nu voi face așa ceva. Puteți să mă concediați, dar nu o s-o fac.

– Va trebui să mă concedieze și pe mine, interveni Matty. Și pe tot restul, fiindcă nimeni nu va face asta.

– A, bine.

Reed se ridică în picioare și se dădu înapoi la apariția paramedicilor.

capitolul 30

Deşi Matty confirmă cu declaraţia de martor a lui Simone, aflată la zece paşi în spatele lui Reed, dădu şi el declaraţie în faţa lui Leon.

– O să te rog să-mi iei arma.

– Nu.

– Agent Wendall, o să te rog să-mi iei arma cu care am tras ca să putem păstra probele neatinse. Nu îţi cer să preiei comanda, doar să iei arma, să o pui într-o pungă de probe, să o sigilezi şi să-i pui etichetă. Mai am una de rezervă într-un toc la gleznă, încă de la Memorial Day.

Leon se gândi, apoi îşi frecă bărbia.

– Atunci, bine. Poţi să-ţi scoţi arma aia, şefu'.

Reed dădu declaraţia şi în faţa agenţilor federali în timp ce unul dintre doctorii de pe insulă îi punea copci chiar în bucătăria lui CiCi.

Faptul că feribotul fusese suspendat o adusese înapoi pe Mi, aşa că cele trei femei stăteau acum la un loc, nebăgând în seamă agitaţia caracteristică a poliţiei care preleva probe cum se întâmpla de obicei în astfel de cazuri.

Intră Jacoby şi se aşeză chiar în faţa lui.

– Insula Tranquility[1], ha?

El nu se putu abţine să nu zâmbească.

– De obicei, da. Ce se aude despre starea lui Hobart?

– Au transportat-o cu elicopterul la Portland. Clinica voastră nu are dotarea suficientă pentru nişte răni atât de grave. A intrat în operaţie. Am rugat-o pe fosta ta parteneră să lucreze cu noi de acolo. Ar vrea să îi dai un telefon când poţi şi mi-a zis să-ţi transmit că o să-i sune pe ai tăi, să le spună că eşti bine.

– Eşti o tipă cumsecade pentru un agent federal. Agentul meu, Leon Wendall, are arma – sigilată şi cu etichetă. Am tras trei focuri. Vrei să îţi povestesc?

– Nu, ştiu deja totul. Ne ocupăm acum de căsuţa închiriată şi de maşină. Dacă ajunge la proces, avem tot

[1] Numele înseamnă „linişte şi pace" în engleză.

ce ne trebuie. În afară de cazul în care mai avea vreun depozit pe undeva, se pare că nu prea mai avea acte de identitate. La căsuţă am găsit doar două. E clar că şi-a pierdut treptat controlul după momentul în care ai împuşcat-o. Prima oară. O să mai vorbim, dar vreau să spun..., începu ridicându-se şi întinzându-i mâna, a fost o plăcere să lucrez cu tine, domnule şef al poliţiei.

Cum Matty refuză să preia funcţia, el îşi coordonă oamenii şi vorbi cu primăriţa, care apăru în goană îmbrăcată cu un tricou roz cu volănaşe şi nişte pantaloni de pijama cu stele de mare. Se ocupă şi de redactorul de la *Tranquility Bulletin*.

Avea să trebuiască să facă o declaraţie de presă oficială şi să se ocupe şi de reporterii care aveau, fără îndoială, să inunde insula, dar asta putea să aştepte.

Cum Essie îi liniştise pe ai lui, avea să vorbească şi cu ei ceva mai încolo.

Lăsând totul la o parte pentru moment, Reed se duse să stea la măsuţa de cafea, vizavi de Simone, de CiCi, de Mi.

– Cum vă simţiţi?

Puse mai întâi mâna pe genunchiul lui CiCi.

– O să mă simt mai bine după ce trag nişte fumuri de-ale mele, dar am de gând să aştept până pleacă poliţiştii ăştia de aici, ca să nu-l fac de râs pe şeful lor.

– Mulţumesc. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede. Îmi pare rău că nu am găsit-o înainte să apuce să...

– Taci. Taci. Taci.

Simone îi luă faţa în mâini, îşi lipi gura de gura lui şi turnă fiecare picătură din sufletul ei în sărutul acela.

– Ai făcut exact ceea ce ai promis că o să faci. Şi la fel şi eu. Aşa că taci din gură.

– Mă duc să-ţi aduc un whisky, decise CiCi.

– O să trebuiască să mă rezum la cafea pentru încă ceva timp. Sunt de serviciu, doar.

– Mă duc eu. Tu stai jos, spuse Mi către CiCi mângâind-o pe braţ, apoi se ridică şi îşi puse braţele în jurul gâtului lui Reed.

Rămase puţin aşa.

– Ele sunt familia mea, îi murmură. Acum şi tu eşti.

Îşi îndreptă spatele şi se duse în bucătărie.

– Fetele astea se poartă cu mine ca şi cum aş fi o babă, se plânse CiCi. Nu-mi place deloc, aşa că să nu cumva să te-apuci şi tu să faci acelaşi lucru. Când se cară poliţiştii ăştia din casa mea? Desigur, persoanele de faţă se exclud.

– Nu mai durează mult, zise el uitându-se peste umăr înapoi la uşa de sticlă spartă. O să punem ceva acolo pentru moment, să o acoperim.

Ea dădu din cap.

– Mi vrea să-i sune pe ai ei. O să se anunţe în curând la ştiri şi nu le-a spus că vine aici, aşa că oamenii o să-şi facă griji pentru mine şi Simone. Şi la fel şi Tulip, Ward şi Natalie.

– Vă puteţi suna familiile.

– În cazul acesta eu mă duc să-mi iau un whisky şi o să fac exact asta, se ridică CiCi. Nu-l mai bateţi la cap pe bietul om, măcar pentru o clipă.

Apoi se opri în faţa lui Reed.

– Tu eşti răspunsul la toate rugăciunile mele, toate pe care le-am făcut vreodată la toţi zeii şi zeiţele din lume. Dă-i afară pe poliţişti cât poţi de repede – trebuie să aprind nişte salvie albă să restabilesc energia în casa asta. Şi du-o acasă pe Simone.

– În seara asta rămânem aici, îi răspunse Reed.

– Pentru că sunt o babă?

Cu mişcări studiate, el o mângâie în trecere pe Simone, dând-o la o parte, şi se apropie de CiCi să-i şoptească în ureche.

– Eşti dragostea vieţii mele, dar va trebui să mă mulţumesc cu ea.

Când femeia izbucni în râs, Reed o sărută pe frunte.

– Şi pentru că Simone nu vrea să se mute până pe 23 şi atunci eşti şi tu invitată la cină.

– Accept. Mi, te rog toarnă-mi un whisky şi, mă rog, toarnă-ţi şi ţie ce vrei. Pe urmă o să mergem sus să dăm telefoanele astea. Al meu va fi fără îndoială întâmpinat de superistericale, aşa că fă-mi unul dublu. Vorbim dimineaţă, îi spuse lui Simone, pe urmă îi zâmbi lui Reed. La nişte clătite cu zmeură şi nişte pahare cu Bloody Mary.

– Ar putea totuşi să se răzgândească, murmură Reed şi luă cafeaua pe care i-o aduse Mi.

– Putem merge afară doar câteva minute?

– Sigur. Încă sunt şeful poliţiei. Să nu cumva să laşi ce s-a întâmplat aici să influenţeze modul în care percepi casa asta, plaja sau tot restul insulei.

– Nu o voi face, îi spuse Simone ieşind alături de el pe verandă şi trăgând aer adânc în piept. Nici n-aş avea cum.

Luminile străluceau în continuare pe plaja de dedesubt, iar poliţiştii îşi făceau în continuare treaba. Nu îi păsa. El era aici.

– După ce pleacă, putem face o plimbare pe plajă? întrebă ea rezemându-şi capul pe umărul lui care nu fusese atins. În loc de nişte fumuri şi incantaţii cu salvie albă arsă.

– Sigur că da.

– Trebuie să îi suni pe ai tăi.

– A vorbit Essie cu ei, aşa că ştiu că sunt bine.

– Trebuie să îi suni tu. Au nevoie să-ţi audă glasul. Fă-o chiar acum. Eu o să aştept.

– Atunci sună-i tu pe ai tăi, iar eu o să-i sun pe ai mei.

– CiCi vorbeşte deja cu mama şi cu tata.

– Sun-o pe sora ta, spuse Reed trăgând aer în piept. Ai dreptate.

În timp ce vorbea cu sora ei, îl auzi pe Reed trecând peste amănuntele esenţiale ale istoriei la telefonul lui,

mângâindu-l agale și blând pe Barney care părea că tot nu-și revenise.

Nu-l condamna pentru asta, la urma urmei și ea evitase să spună chiar cum se petrecuse totul. Lucrurile grave puteau aștepta.

Puse telefonul deoparte și se uită spre apă așteptându-l pe Reed.

– Vin aici mâine, îi spuse el lui Simone. Nu am putut să-i conving să nu o facă.

– Bine, pentru că și Natalie vine cu Hank și pun pariu că și părinții mei o vor face.

– În cazul ăsta, cred că va trebui să pornim grătarele.

Ea-i sărută umărul bandajat.

– Iar mâine poți să-mi povestești și mie tot. Am prins eu câte ceva, dar poți să-mi povestești tot. Nu în seara asta, mâine. Doar că e deja mâine. Nu-i nimic, dimineață, după clătitele alea.

– Ne-am înțeles. Tu m-ai salvat. Era posibil să apuce să tragă din nou în mine și să mă nimerească.

– Nu prea cred. M-am uitat eu cum s-a întâmplat totul și nu prea cred. Dar putem spune că ne-am salvat unul pe celălalt. Și a ajutat și el, adăugă uitându-se la Barney.

– Milk Bones cu caviar pentru tot restul vieții.

– Cu oase de mestecat din piele cu șampanie.

– Barney va trăi ca-n rai. Scuze, spuse el scoțându-și telefonul. Jacoby? Da, răsuflă șuierând. Da, mulțumesc că mi-ai spus.

Rămase o clipă holbându-se la ecranul telefonului, pe urmă îl bagă la loc.

– Nu a supraviețuit. Hobart, adică. S-a declarat ora decesului la 12.38.

– Douăzeci și doi iulie, murmură Simone. La treisprezece ani fix de la ziua aceea, spuse apucându-l de mână. CiCi ar fi spus că e vorba de karma sau că a fost mâna sorții, și pe bună dreptate. Este o ușă închisă, Reed, pentru noi amândoi. Și pentru toți oamenii pe care voia să-i omoare numai fiindcă supraviețuiserăm.

– A auzit sirenele, nu avea cum să nu le-audă, dar nici măcar nu a încercat să fugă. Deci, da, e o uşă închisă.

Îi luă ambele mâini şi îi întoarse palmele sărutându-i-le. Şi le julise un pic pe stânci.

– O să facem o plimbare pe plajă, spuse el, şi ne vom începe următorul capitol al vieţii noastre. Şi de vreme ce te-am convins deja să faci primul pas – să te muţi cu mine –, o să încep să încerc să te conving de pasul al doilea. Mai ales că uşa aia e închisă de-acum şi eu sunt rănit.

– Care anume e mai precis pasul al doilea?

– Trebuie să lămurim câteva aspecte. Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebarea privind nunta fastuoasă. Eu, unul, aş înclina spre una simplă, dar sunt flexibil.

– Nici pe departe atât de flexibil pe cât te pretinzi. Iar primul pas nici nu s-a întâmplat încă.

– Astăzi se întâmplă. Plus că, au... sunt şi rănit. Uite, pleacă. Hai să ne plimbăm pe plajă.

Coborî alături de el cele câteva trepte pe care alergase cu sufletul la gură împreună cu femeia la care ţinea cel mai mult pe lumea asta, doar cu câteva ore înainte.

Acum luna răsărise şi împrăştia lumină peste apă, poleind cu argintiu stâncile care îi oferiseră adăpost ei şi femeii pe care o iubeau amândoi.

Ea nu se uită la nisip în locul unde cursese sânge. Timpul, vântul şi ploaia aveau să le spele. Ea avea să toarne în bronz chipurile celor pierduţi, şi aceştia aveau să existe de-a pururi. Avea să înainteze spre ziua de mâine alături de el, iar el avea să existe de-a pururi.

Aveau să facă casă bună împreună şi să se îngrijească de un câine bun, minunat, şi să ia fiecare zi ca pe un dar preţios.

Se întoarse spre el.

– Nu spun că sunt pregătită sau că aş putea fi convinsă să fac al doilea pas – chiar dacă tu eşti rănit.

– Sânge. Ace. Copci.

Ea-i atinse din nou umărul cu buzele.

– Sunt doar dispusă să spun acest lucru acum, şi mie îmi place ce e simplu.

El zâmbi, îi sărută degetele, apoi porni mai departe pe plajă, cu câinele lipăind alături de el.

Un an mai târziu

În parcul în care Reed Quartermaine cel de nouăsprezece ani o întrebase pe agenta de poliţie Essie McVee cum putea să devină poliţist, se adunaseră sute de oameni. Supravieţuitori, familii şi prieteni ai celor dispăruţi, cu toţii aveau în mâini un trandafir alb cu o crenguţă de rozmarin.

Primarul din Rockpoint ţinu un scurt discurs sub cerul albastru al verii, în timp ce pe deasupra apei zburau pescăruşi albi. Printre cei adunaţi, copiii se agitau încoace şi încolo, un bebeluş gângurea.

Simone îşi ocupă locul şi privi feţele tuturor, deja plânse. Se uită la Reed, aflat alături de familia lui şi a ei.

– Ah, vă mulţumesc, doamnă primar, şi mulţumesc tatei, Ward Knox şi bunicii mele, uimitoarea CiCi Lennon pentru că mi-aţi dat posibilitatea să pun această operă de artă în parcul din Rockpoint. Mulţumesc mamei mele, Tulip Knox, pentru că a făcut această... întrunire posibilă pentru a o dezveli în prezenţa voastră.

Se străduise să pregătească un discurs, să-şi scrie unul pe care apoi să-l repete, dar tot ce încercase să facă i se păruse că sună prea formal şi rigid şi... prea fabricat.

Aşa că făcu exact ce o sfătuise CiCi. Spuse exact ce îi trecu prin minte şi vorbi din suflet.

– Eu am fost acolo, începu ea, pe 22 iulie, în seara aceea, acum paisprezece ani. Am pierdut o prietenă, o fată frumoasă, continuă ea uitându-se spre familia Olsen. O prietenă de care îmi este în continuare dor, în fiecare zi, la fel cum se întâmplă cu atâţia pe care cei de aici i-au pierdut şi de care le este dor în fiecare zi.

Mult timp am încercat să uit ce s-a petrecut. Unii dintre voi poate înțelegeți ce vreau să spun când vă zic că am încercat să mă prefac că se terminase și că nu mi-a afectat viața. Am crezut că nu aveam de făcut altceva decât să supraviețuiesc celor întâmplate. Dar m-am înșelat și toată lumea de aici, toată lumea știe că, deși trebuie să mergem mai departe, nu putem vreodată, nu avem voie vreodată să uităm. Voi le știți fețele, ale lor, ale fiului sau fiicei, ale tatălui sau mamei, ale fratelui sau surorii, ale soțului sau soției. Le știți. Am ajuns să le știu și eu și sper că prin faptul că le știu, că le aduc acest omagiu, nimeni nu le va uita vreodată. Sper că vă veți gândi la acest monument nu ca la unul comemorativ, ci ca la o piedică în calea uitării. Aș vrea să dedic această lucrare nu numai tuturor celor pe care i-am iubit și i-am pierdut, ci nouă, tuturor. Ei sunt, la fel ca noi, legați cu toții între ei, între noi, nu numai de o tragedie, ci de dragoste. De dragoste.

Întinse mâna să-i ia mâna lui Reed și așteptă ca Essie și Mi să-și ocupe locul de partea cealaltă a monumentului acoperit de pânză.

– Gata, spuse ea trăgând aer adânc în piept. Gata.

Împreună ridicară pânza.

Făcuse din bronz un fel de structură curbată, extrem de grațioasă. Mai bine de o sută de fețe o formau, legate toate între ele prin ramuri șerpuitoare de rozmarin și fire de trandafir. Toate vopsite deschis în nuanțe patinate de albastru și verde pal. La bază, structura curbată găzduia numele tuturor, fiecare nume în basorelief.

Simone îl strânse mai tare de mână pe Reed când auzi plânsetele, dar nu-și putu desprinde privirea de la fețele sculptate în bronz ca să se uite la fețele celor care plângeau.

Atunci se auzi vocea lui CiCi, uimitoarea CiCi începu să cânte *The Long and Winding Road*.

Se alăturară și alții, mai întâi timid, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce-și aminteau cuvintele.

Acum se uită şi văzu şi alte mâini prinse la un loc, aşa cum erau ale ei prinse în mâinile lui Reed. Văzu oameni îmbrăţişându-se. Văzu lacrimi de alinare.

Iar când îi dădură şi ei lacrimile, se întoarse spre Reed şi găsi acolo alinarea ei.

Când se termină cântecul, oamenii înaintară spre monument. Unii se aplecară să atingă o mână sau o faţă. Unii veniră la ea să îi strângă mâna sau să o îmbrăţişeze.

Reed aduse o femeie la ea.

– Simone, aceasta este Leah Royce. Mama lui Angie.

– Vreau să ştii, spuse Leah apucându-i amândouă mâinile lui Simone. Trebuie să afli ce înseamnă cu adevărat asta pentru mine. Oamenii vor şti că ea a fost aici. Că a trăit odată. Îţi mulţumesc mai mult decât aş putea spune în cuvinte.

Se apropie de monument şi puse trandafirul alb pe iarba de la baza lui, aşa cum făcuseră şi alţii.

Tulip aşteptă până mulţimea de oameni se subţie înainte să se apropie de Simone.

– Sunt foarte mândră de tine.

– Suntem foarte mândri de tine, spuse Ward şi o sărută pe obraz, zâmbind. Ai fi fost un avocat foarte prost.

– Asta cam aşa e.

– Am deja doi foarte buni în familie, spuse, uitându-se peste umăr înapoi la Harry şi Natalie, care îşi mângâia pântecul proeminent. Şi poate chiar o generaţie viitoare pe drum.

– Ward, spuse Tulip bătându-l uşor pe braţ cu ochii mijiţi spre Simone. Ce culoare are părul acela?

– Şaten Magnific cu Şuviţe Aurii de Zeiţă.

– Eu nu o să-l înţeleg niciodată, şi nici pe tine, spuse îmbrăţişând-o strâns pe Simone. Dar te iubesc oricum.

– Şi eu la fel.

– Reed, spuse oferindu-i un obraz pe care Reed se aplecă să-l sărute. Bănuiesc că nu ai cum să o convingi pe fiică-mea ca voi doi şi cu mama să veniţi cu noi la club să luăm cina în seara asta.

– Vă mulţumim mult pentru invitaţie, dar trebuie să ne întoarcem. În seara asta intru de serviciu.

– Ei bine, spuse ea, aranjându-i nodul cravatei ca să arate mulţumitor şi netezindu-i reverele hainei, sper să vă văd pe amândoi curând.

Reed dădu mâna cu Ward şi îi privi apoi pe amândoi plecând.

– Ţi-ai luat liber şi azi, şi diseară, îi aminti Simone.

– De serviciu la grătar. Hai să le spunem la revedere lui Essie şi alor ei, să le luăm pe sus pe Mi şi pe CiCi şi să mergem acasă. Trebuie să arunc naibii cravata asta.

– Ia-o înainte. Vin şi eu într-o clipă. Vreau să vorbesc ceva cu Nat mai întâi.

El se apropie de Essie şi de bebeluşul din cărucior.

– Bună, Ariel.

Ea gânguri, zâmbi, dădu din pumnişorul ei grăsuţ spre el, după care îşi reluă treaba de mestecat la inelul de cauciuc pentru gingii.

– Unde sunt bărbaţii şi câinii?

– Acolo, la leagăne. Sau cel puţin acolo e Dylan, iar Hank se ocupă de el şi de câini.

– Chiar că l-a câştigat pe Barney. Îi sunt recunoscător că s-a dus cu toată trupa într-acolo până ce am terminat noi cu totul, spuse uitându-se înspre banca unde odinioară stătuseră aşezaţi amândoi. Uneori am impresia că s-a întâmplat acum o viaţă, alteori, că a fost chiar ieri.

– Eu, una, nu aş schimba nici măcar un singur lucru din momentul în care ne-am aşezat pe banca aia.

– Nici eu. Sau, poate, în afară de momentul în care am fost împuşcat, deşi tot ce a urmat apoi a avut legătură cu asta. Tu ai apucat să vorbeşti cu Miss Letitia?

– Da.

– Frumos din partea ei că a venit, spuse uitându-se înapoi la structura de bronz frumos arcuită. A fost frumos.

– E minunată, sfâşietoare şi atât de însemnată! Mă uit la ea şi îmi vine să îmi îmbrăţişez copiii atât de strâns, şi pe Hank, şi pe toţi cei pe care îi iubesc.

– Putem s-o facem, se oferi Reed. Ia-i pe ai tăi şi veniţi la noi pentru restul weekendului. În seara asta fac grătar. Nu spune nu. Du-te să împachetezi câteva lucruri şi ia un feribot.

– Ai habar cât înseamnă să împachetezi pentru un bebeluş şi un copil mic?

– Încă nu. În curând. Haide, Essie, hai să terminăm ziua asta cu ceva fericit, să putem îngropa în nisip ce s-a întâmplat pe insula asta cu un an în urmă.

Ea răsuflă zgomotos.

– Bine.

– Excelent! Mă duc să-mi iau câinele şi să-i spun lui Hank.

Simone îi făcu cu mâna lui Natalie în semn de rămas-bun şi îşi trecu braţul pe după braţul lui CiCi.

– Tu ai plănuit chestia cu melodia formaţiei Beatles?

– Nu, pur şi simplu mi-a venit pe moment. Mi s-a părut exact ceea ce trebuia şi mi s-a părut şi că aveam nevoie de un cântec. Comoara mea, suspină, apropiindu-şi capul de fruntea lui Simone şi privind înapoi la statuia de bronz cu florile împrăştiate la bază.

– Am pus-o pe Tish în centru. Aşa am simţit. Ea era a mea. Cu toţii au devenit ai mei, dar ea a fost a mea de la început şi aşa va rămâne.

– Şi aşa şi trebuie. Văd că Reed şi Barney vin spre noi. Mă duc după Mi. E timpul să mergem acasă, să îl lăsăm să se apuce să facă grătarul şi să punem nişte muzică. Vreau să dansez în nisip.

– O să dansez şi eu cu tine. Am nevoie doar de încă o clipă.

– La naiba, chiar ar fi timpul, exclamă CiCi răsucindu-se în loc. Ştii că am şi ceva puteri paranormale, nu? Haide, du-te şi fă-l să zâmbească, spuse împingând-o uşor pe Simone.

Râzând uşor, dar şi clătinând din cap în acelaşi timp, Simone decise că într-adevăr bunica ei nu avea cum să nu aibă ceva puteri paranormale.

Se intersectă cu Reed şi Barney cel credincios chiar în faţa statuii.

– I-am spus lui Essie să îi ia pe Hank şi copiii şi să vină la noi. Cred că avem nevoie de o petrecere în toată puterea cuvântului.

– Şi eu cred că e o idee excelentă. Mi poate rămâne la CiCi.

– Da, e perfect. Eşti gata?

– Aproape, spuse luându-i faţa – oh, cât de bine ştia fiecare trăsătură a acelei feţe – în mâini. Vreau să fie simplă. Poate cu o petrecere nebunească apoi, dar evenimentul în sine vreau să fie simplu.

– Păi eu nu voiam decât să fac nişte burgeri şi... un zâmbet îi apăru încet pe buze. Când? Trebuie să îmi fac loc în program.

– Vara e un anotimp aglomerat pentru şeful poliţiei. Deci, ce zici despre sâmbăta de după Ziua Muncii? Atunci insula e din nou destul de liniştită.

– Cred că pot în sâmbăta de după Ziua Muncii.

– La CiCi. Nimeni nu face petreceri mai nebuneşti decât CiCi, iar ea şi Mi îmi vor fi domnişoare de onoare. Nu e nevoie de papion sau de frac, nu va fi cu etichetă.

– Pot începe să îţi spun cât de mult te iubesc?

– O să ajungi şi la asta. CiCi o să vrea să o chem pe una dintre prietenele ei preotese Wiccan ca să facă ceremonia. Aş vrea să îi fac plăcerea asta.

– Câtă vreme preotesele astea au licenţă ca să facă o cununie legală, eu nu am nimic împotrivă. Acum pot să încep să-ţi spun?

– Aproape. Vreau ca ceremonia să aibă loc la apusul soarelui. Nu vreau să schimbăm jurăminte tradiţionale, dar vreau să avem verighete pe care să ni le punem unul altuia pe deget. Şi vreau să mergem la Florenţa în luna de miere.

Se mai gândi puţin şi dădu din cap.

– Cred că asta ar fi tot, în linii mari. După care poţi veni şi tu cu ideile tale.

– Eu sunt de acord cu toate astea. Singura mea problemă este, în momentul acesta şi până la jurămintele propriu-zise, când totul o să fie legal, următoarea: dacă CiCi îmi face un semn cu mâna şi spune: Haide, Reed, să luăm o barcă şi să plecăm în lume, orice înţelegere cu tine cade.

– Mi se pare corect.

Zâmbind larg, el o ridică în braţe şi începu să o învârtă în cerc în timp ce Barney ţopăia în jurul lor dând vesel din coadă.

CiCi îşi puse braţul pe umerii lui Mi, privindu-i.

– Începe să-mi fie teamă de tine, CiCi. Chiar teamă.

– Doamnă doctor Jung, o să îi facem fetiţei noastre o nuntă de pomină.

Privi, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi de fericire, cum un bărbat pe care îl adora pur şi simplu o învârtea în aer pe cea mai mare comoară a ei în faţa sculpturii de bronz arcuite, înconjurată de grămada de trandafiri albi.